

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

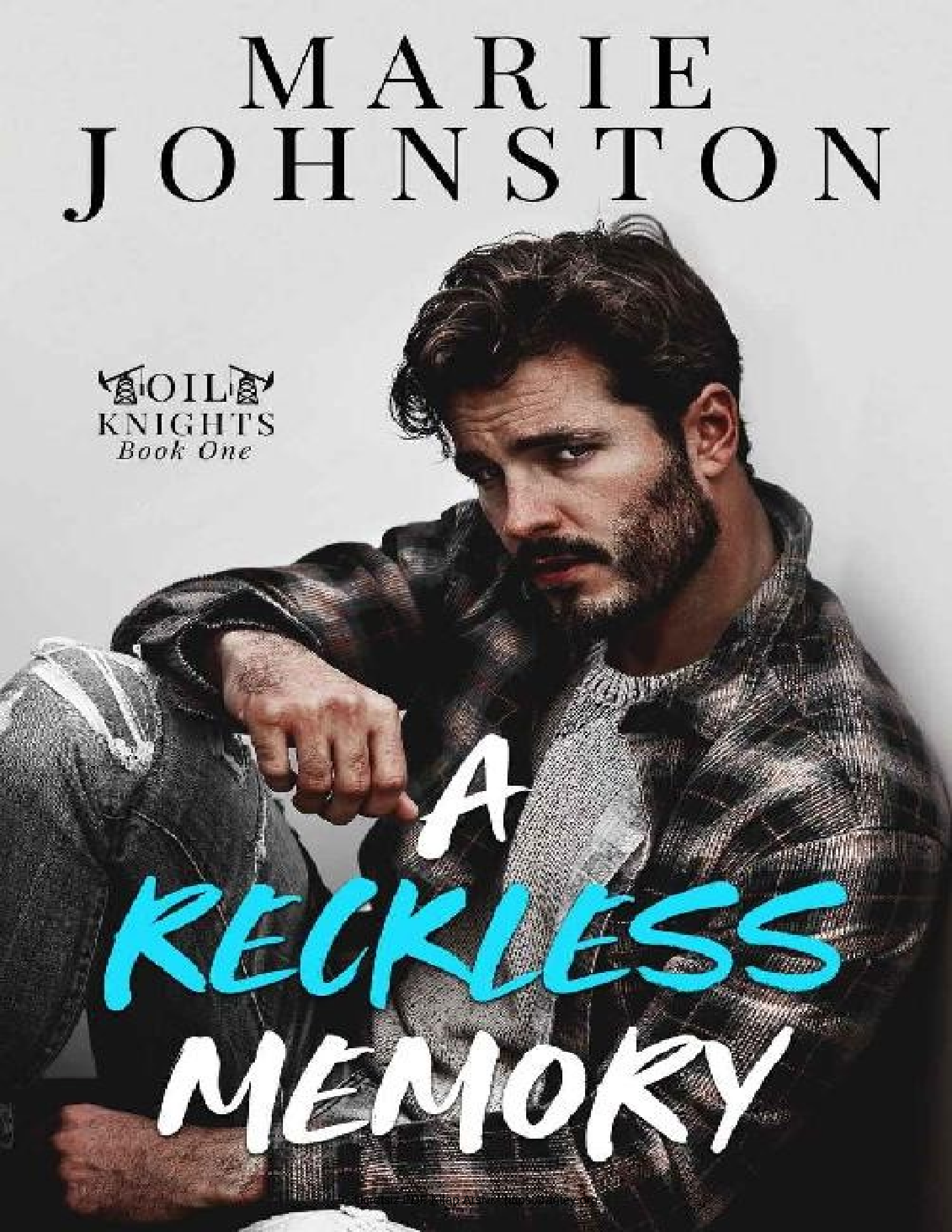
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MARIE JOHNSTON

 OIL
KNIGHTS
Book One

A RECKLESS MEMORY

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Pervasız Bir Anı

YAĞ ŞÖVALYELERİ

MARIE JOHNSTON

LE YAYINCILIK

Telif Hakkı© 2023 Marie Johnston

Düzenleme Evident Ink

Düzeltilme MBE, Judy's Proofreading ve Deaton Author Services

tarafından yapılmıştır Kapak Shanoff Designs tarafından yapılmıştır

Fotoğrafçı: Wander Aguiar

Model: Andrew B.

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu hikayedeki karakterler, yerler ve olaylar kurgusaldır. Gerçek kişiler, yerler veya olaylarla benzerlikler tesadüfi ve kasıtsızdır.

✿ Vellum ile oluşturuldu

Düğünümden dakikalar önce nişanlının benimle evlenmek için para aldığını öğrendiğimde kaçtım. On yıl, bir sürü berbat eski sevgili ve bir sarhoş kararından sonra, artık onun patronuyum.

Bir arkadaşımınla dışarıda geçirdiğim bir gece, içki içmeye ve eski bir eski sevgilimi tomurcuklanmakta olan at kurtarma ekibimde işe alması için kandırmaya dönüştü.

Ansen Barron beni son gördüğünde, köpeğiyle birlikte düğünden kaçıyordum. Geldiğinde, patronu olduğumu öğrendikten sonra garaj yolumdan geri geri gitmesini bekliyorum.

Bir zamanlar nişanlı olduğum o sakın adamın yerinde bıkkın bir adam bulmayı beklemiyorum. O etraftayken kalbimin çarpmasını da beklemiyorum.

Ya da bana her zaman onun için bir maaş gününden önemliymişim gibi davranması için.

Onu işe aldığım için pişman değilim. O bu iş için en iyi adam ve değiştiğini kanıtlamaya çalışıyor, her seferinde eriyen öpücük.

Ama birlikte ne kadar ateşli olursak olalım, bir zamanlar onun benim için en iyi erkek olduğunu düşündüğümü unutamıyorum ve belki de umursamaz bir anı olarak kalması kalbim için daha güvenli.

Okuyucularım için. Bunu siz olmadan yapamazdım.

Yeni sürüm güncellemeleri, bölüm tanıtımları ve üç aylık özel kısa öyküler için Marie'nin [haber bültenine](#) kaydolun.

İçindekiler

<u>Bölüm 1</u>
<u>Bölüm 2</u>
<u>Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4</u>
<u>Bölüm 5</u>
<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>
<u>Bölüm 8</u>
<u>Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10</u>
<u>Bölüm 11</u>
<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>
<u>Bölüm 14</u>
<u>Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16</u>
<u>Bölüm 17</u>
<u>Bölüm 18</u>
<u>Bölüm 19</u>
<u>Bölüm 20 Sonsöz</u>

[Yazar Hakkında](#)
[Ayrıca Marie Johnston](#)

Bir

AGGIE

Gelinliğimin şık beyaz eteğinin eteklerini yukarı kaldırdım ve ayağımdaki beyaz, ışıltılı kovboy çizmelerine hayranlıkla baktım. Sofistike baldızım Meg, elbisemin altındaki çizmeleri her gördüğünde yüzünü buruşturuyordu ama ben onun gibi topuklu ve etekli bir kız değildim. Hayallerimin erkeğiyle evlendikten sonra bir ata atlayıp gün batımına doğru gidebilirdim. Meg'in seçmeme yardım ettiği topuklu ayakkabılar aynanın yanında duruyordu ama ben ayak parmaklarımı dansa saklıyordum.

Göz ucuyla Tex'kuyruğunu salladığını ve bakışlarını dönen malzemeye diktiğini gördüm. "Tex, kal."

Bir yaşındaki Avustralya çoban köpeği mızımızlandı ve kırmızı Kong oyuncağından somon ödülünü kurtarmaya çalışmaya geri döndü. Müstakbel kocamın erken gelişmiş yavru köpeği tüm misafirlerden uzak tutuluyordu. Arka bahçede kaynaşırken Buffalo Gully nüfusunun yarısını gütmeye çalışmasın diye onu evde tutuyorduk.

"Onu garaja koyamaz mıyız?" Meg vahşi buklelerimle uğraşırken mızımızlandı. Saçlarımı köpürtüp spreyledi. O dururken, bizi karşılaştırmamak çok zordu. Ben, sıska kovboy kız. Meg, şık

En büyük kardeşimle evlenen avukat. Tüm losyonlara rağmen cildim Meg'inki gibi parlamıyordu. Parlak maun rengi saçları muhtemelen başının arkasında kendi kendine kıvrılıyordu. Topuzumun dibinde kafa derimi sıkan tırnakları jilet gibiydi.

"O iyi olacak." Dikkatimi aynaya ve sade tırnaklarıma vermeden önce Tex'e sert bir bakış attım.

Meg son bir kez oflayıp pufladı ve yüzüme baktı. "Çillerini kapatmak için biraz fondöten istemediğine emin misin?"

Müstakbel Sutton Grant arkama geçti ve ellerini omuzlarıma koyarak onları ovuşturdu. Buğday sarısı saçları, açık hava düğünümün havasına uyan dağınık bir taç gibi başının tepesine toplanmıştı. Onun gibi daha rahat olmayı tercih ederdim.

"Çilleri olmasaydı Aggie olmazdı." Bardağın içinden bana . "Harika görünüyorsun."

"Çiller erkeklerin kadınları ciddiye almasını zorlaştırıyor," dedi Meg o buyurgan ses tonuyla. Bana annemi hatırlatıyordu ve söylediklerinin çoğunu içime sindirmiştım ama Sutton'ın düğünümde yanımda olması, Meg yanımdayken ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir nefes alma alanı sağladı.

Düğünü planlamama yardım ettiğinde Meg ile uzlaşmıştım. Babam düğünün çiftlikte olması için ısrar ettiğinde - emrettiğinde- kendini kaybetmişti. Omuzlarıma serpiştirilmiş çillerin çoğunu kapatan yüksek yakalı ve kollu bir elbise seçerek onu yatıştırdım. Annem bu elbiseye bayılırdı. Bırakın bir erkeği, kimseye bağlanmamam gerektiğine dair korkunç uyarılarını tekrarlamadan hemen önce bu elbiseyi öve öve bitiremezdi.

Önemli olan adamdı. Ve ortak olacaktık. Ansen Barron. At eğitmeni. Taşralı çocuk. Ateşli kovboy. Nişanlım. Ansen bir buçuk yıl önce babamın Arap atlarını eğitmek ve eyerlemek için işe alınmıştı. O zamanlar

Annem bizi terk etmeden önce sadece onun binebildiği bir attan aşağı sallandığını görünce kendimi kaybettim. Beni fark etmesi biraz zaman aldı ama bunun için dört ağabeyimi suçladım.

"Neredeyse zamanı geldi," diye fısıldadı Sutton. Midemde lezzetli sinirler dalgalandı.

Meg uzaklaştı ve telefonunu karıştırdı. Yatak odamdaki döşemeli sandalyenin kenarına oturdu. Hareketlerini inceledim. Bu elbisenin içinde otururken dikkatli olmalıydım. Onun ve Sutton'ın giydiği elbiseler benim gelinliğime benziyordu ama tozlu bir maviydi. Önemsememiştim ama Meg'in bilgisine güvenmiştim. Bu renk bana puslu bir sonbahar sabahındaki gökyüzünü hatırlatıyordu.

Ellerimi saçlarımın üzerinde gezdirdim. Artık kıvrırcık ya da vahşi değildi. Neredeyse kendimi tanıyamayacaktım. Ansen beni görene kadar bekleyemedim.

"Gerginim," diye itiraf ettim. "Bugün gerçekmiş gibi hissetmiyorum." "Bana mı söylüyorsun," dedi Meg sert bir nefesle. "Söyledim ya Alcott, geçen gün sanki lisedeymişsin gibiydi. Çünkü öyleydin. Daha içki içme yaşında bile değilsin." Kardeşime nadiren bizim gibi Cody derdi ve benden neredeyse on yaş büyük olduğu için ben ona hep bebek gibi görünürdüm.

"Yirmi bir ve yirmi üç fena değil," dedim. "Bizler yetişkiniz ve kendi evimiz olacak. Kendi işimiz olacak."

Meg, kulağa hanımefendi gibi gelmeyi başaran bir homurtu çıkardı.

Mücevher kutuma gittim ve en küçük kardeşim Eliot'un Noel'de bana hediye ettiği gümüş at nalı küpeleri çıkardım. 4-H kurdelelerim şifonyerin arkasındaki duvarda sıralanmıştı. Meg bunların çocukça olduğunu düşünüyordu ama başarılarımın kanıtı olması hoşuma gidiyordu. Aynanın karşısına geçip küpeleri takmak için başımı eğdim. Düğün gecesinden önce onları çıkarmayı unutmamalıydım. Çok uzun süre takı takarsam kulaklarım kızarırdı ve Ansen ellerini üzerime koyduğunda ondan başka bir şey düşünmezdim.

Meg, "Çiftlikten uzakta inşa ettiğinden emin ol," diye mırıldandı ve dikkatini tekrar telefonuna verdi. Ağabeyimin onda ne bulduğunu anlamak kolaydı; güzel, zeki ve şık bir kadındı. Montana'nın doğusunda, insandan çok sığırın olduğu, kuş uçmaz kervan geçmez bir yerdeki küçük bir kasabada karşılaşabileceğiniz sıradan bir kadın değildi. Onunla Missoula'daki üniversitede tanışmıştı.

Gözlerimi kısarak aynaya baktım. Tex, şifonyerin ayağını çiğnemek için yerde kıpırdanıyordu. "Hayır, Tex." Durdu ve ben de şifonyerin üstünden ona bir ödül maması almaya gittim.

"O köpek fırsatını bulsa evin temelini bile kemirir." Sutton, elbisesinin kırıışmasına ya da kumaşın üzerine salya akmasına aldırmadan Tex'in yanında dizlerinin üzerine çöktü.

"Sutton, elbisen," diye tısladı Meg.

Sutton Meg'in dehşetini görmezden geldi. İnsanların çoğu gidene kadar Tex'in dikkatini dağıtabileceğimizi umarak oyuncağı yeniden doldurması için Sutton'a bir torba ödül maması verdim.

"Ne kadar uslu bir çocuk," diye mırıldandı onun dikkatini tahtadan uzaklaştırırken. Ödül torbasını oyuncağın içine boşalttı.

Eğer bu töreni havlama sesleri evi doldurmadan atlatacaksak, daha fazla şekerlemeye ve bir ya da beş çiğneme oyuncağına ihtiyacımız olacaktı. Tex akıllı bir köpekti ama tüm bu yabancılar onun gençlik hislerini bastırıyordu. "Bir çanta daha almalıyım."

Ayrılacağımı anlayan Tex yanıma geldi ve parmaklarımı kalın kürkünün içine soktum. Sutton elbisesindeki beyaz ve kahverengi tüyleri fırçaladı. Meg, köpeğin odaya girmesine izin verdiğimiz için yüzünde oluşan dehşet ifadesini bastırmakta başarısız oluyordu.

Sutton, "Biraz bulabilirim," diye teklif etti.

"Onları koridordaki dolabın üst kısmına saklamak zorunda kaldım, yoksa kokusunu alırdı. Ben gidiyorum." Biraz gergin enerjimi atabilirim.

"Onları alırken klimanın sesini açabilirsin," dedi Meg, dikkati tekrar telefonundaydı. "Eğer sıcaklığı düşürmezsem buradan geçen yılın pancarları gibi çıkacaksınız."

Sıcakken bu kadar kızarmazdım. "Deneyeceğim. Babam düğün günümde klimayı kurcalamama izin verebilir."

Arazimize dağılan kuyular sayesinde petrol zenginiydik ve çiftlik iyi işliyordu. Sanki babam kimseye aksini söylemiş gibi. En iyi at etine harcanmadıkça ve o atları daha da fazla para şekilde eğitmedikçe para harcamaya inanmazdı.

"Emin misin?" Sutton parmağıyla eteğindeki salya lekesini ovuşturdu. Veterinerlik okulunu neredeyse bitirmişti ve hayvanların vücut sıvıları onu korkutmuyordu. "Damadın seni vaktinden önce görmesini istemiyorum."

"Muhtemelen dışarıda misafirlerle sohbet ediyordur." Ansen bizim Araplar kadar kalabalığı da idare edebiliyordu.

Kapıya doğru ilerlemeye başladım ama Tex peşimden geliyordu ve benim gittiğim yere gitmeye hazırды. O Ansen'in köpeğiydi ama Ansen bütün gün ringde çalıştığı ve ben de kardeşlerimin yoluna çıkmadan yolumu bulmaya çalıştığım için köpekle daha çok vakit geçiriyordum. "Tex, kal."

Sutton onu yatak odasına geri çağırdı ve ödülleri ve biraz tırmalama düşüncesi dikkatini başka yöne çekmek için yeterliydi.

Ellerimi annemin kitaplarının bulunduğu kitaplıkta gezdirerek dışarı çıktım. Kardeşlerim gibi ben de annemin en sevdiği kadın yazarlardan birinin adını almıştım.

Agatha Christie Knight. Kısaca Aggie. Aggie Barron bir saatten az bir süre içinde.

Yarın kocamın kollarında uyandıktan sonra odama gelecek ve annemin çok sevdiği Agatha Christie'nin *Doğu Ekspresinde Cinayet* kitabı da dahil olmak üzere kalan eşyalarımı toplayacaktım. Ondan kalan tek şey onlardı. Ben de

Özel günümde yanımdaymış gibi hissetmek için buketimin içine bir kitap sıkıştırmayı düşündüm ama zarar görmelerini istemedim.

Botlarımın elle kazınmış ahşap döşemeye çarpmasını için ayaklarımın taşaklarına basarak, babamdan başka kimsenin kullanmadığı geniş oturma odasına doğru ilerledim. Neredeyse onu deri Chesterfield'ında oturmuş, pencereden dönümlerce arazimizi, sığırlarla dolu otlakları ya da petrol kuyularını seyrederken, sek viskisini yudumlarken ve Vakıf purolarından birini tütürürken bulmayı bekliyordum. Ama oda boştu.

Odanın bir tarafını dolduran büyük resim pencerelerinden avluyu görebiliyordum. Sıra sıra sandalyeler özenle dizilmişti ve insanlar küçük, samimi gruplar oluşturarak etrafta dolaşıyordu. Tören yirmi dakika sonra başlayacaktı. Cody usta bir organizatördü ama diğer kardeşlerimin arasında onu seçemiyordum.

Evin diğer tarafında, babamın yatak odasının ve ofise dönüştürülmüş iki odanın daha bulunduğu başka bir koridora saptım. Muhtemelen bugün pasta kesilir kesilmez benim odamı da ofis yapmak için tadilata başlayacaktı.

Cody'nin çiftlik için rakamları hesaplamakta kullandığı ofisten sesler geliyordu. Cody muhtemelen hızlıca bazı evrak işleri yapıyordu. O da en az karısı kadar işkolikti. Kiminle konuşuyor ki? Hararetli bir konuşmayı bölmek istemediğim için yaklaştım ama termostat ofis kapısının dışındaydı.

"Bu çılgın hikâyeyi nereden çıkardığını bilmiyorum." Ansen'in derin sesi çıplak ayak parmaklarıma kadar gürledi. Gülümseyecektim ama sesinde bir panik havası vardı.

"Bana bakiyeyi göster," dedi Cody, sakinliği yüz ifadesiydi. Normalde gergin olan ağabeyimin sesi düpedüz tehditkârdı. "Kamyonu alacak paran olmadığını biliyorum.

Bir at terbiyecisinin maaşıyla araba kullanıyorsun ve geldiğini araştırdım. Baban toprakla uğraşüyor." Yüklü bir duraklama oldu. "'Kabul ediyorum' dedikten sonra Barns sana daha fazla ödeme yapıyor mu?"

Kardeşlerimin hepsi babamıza Barns-Barnaby Knight derdi. Kaşlarımı çattım, midemdeki sinirler düşük dereceli bir yanmaya dönüştü. Baba, para ve nişanım. Cody'nin ses tonu alarm zillerini çaldırdı.

"Sana hiçbir şey göstermek zorunda değilim," dedi Ansen, hafif çekik sesi daha da belirginleşerek. Bu sadece kızgın olduğunda olurdu.

Bir soğuk dalgası başımın üzerinden geçerek göğsüme ve karnıma doğru süzüldü. Babam Ansen'e fazladan ne kadar para ödüyordu? Neden biz evlendikten sonra?

Cody, "Biliyorsun, koridorda yürümeden önce Aggie'ye bununla gitmem gerekiyor," dedi.

Keskin bir nefes aldım. Neler olduğunu bilmiyordum ama öğreneceğimden emindim. Kapı aralığına adım . "Bana ne söyleyeceksin?"

Ansen bana doğru çevirdi ve gözlerindeki bakış beni çarptı. Korku.

"Bana ne söyleyeceksin, Ansen?" Bakışlarımı ondan alamıyordum. Tüm kasaba kukla kostümleri içinde etrafımı sarmış olsa bile fark etmezdim. Dikkatim hayatımda gördüğüm en yakışıklı adama sabitlenmişti. Omuzları genişti ve beni kaldırıp birinin üzerine atabilecek kadar güçlüydü. Alnına dökülen rüzgârla savrulmuş, gür kahverengi saçlarında her zamanki kovboy şapkası girintisi yoktu ve şapka olmadan gözlerinin defne rengi derinliklerine bakabiliyordum. Sırık gibi ama kaslı vücudu, Meg'tartıştığı klasik siyah smokinini ve bembeyaz gömleğini giymişti. Görünümünü yepyeni bir çift parlak siyah bot tamamlıyordu.

Göğsüm ağrıyordu. O kadar yakışıklıydı ki. Tanıştığım ve yanında kendim olabileceğim tek kişiydi -at kızı, kirli çiftlik çocuğu ve yatak odasında ahlaksız kadın.

Ama bir şey saklıyordu. Cody sebepsiz sinirlenmezdi.

Ansen cevap vermedi. Adem elması aşağı yukarı hareket ediyordu. Onu hiç böyle görmemiştim. Güneşli günümün üzerine karanlık, asi bir fırtına bulutu çöktü.

"Söyle. Bana. Neyi. Ansen?" Sesim titriyordu. Bugünün hayatımın en güzel günü olması gerekiyordu. Bir dönüm noktası. Birileri için değerli olduğumu herkese kanıtlamanın bir yolu.

"Yalandan başka bir şey değil." Ansen'in sesi son kelimedede kesildi.

Boğazımın arkası yandı. "Ne oldu?"

Sonunda Cody'ye baktım. Çenesi sabitti ama bana baktığında bakışlarındaki pişmanlığı gözden kaçırmadım. "Barron'un sana olan ilgisinden hep şüphelenmiştim. Sonra kayıp para yığınları buldum ve biraz araştırma yaptım."

"Biraz araştırma yapmışsın," diye yineledim. Çünkü o da kasabadaki herkes gibi, Ansen gibi yakışıklı bir büyücünün huysuz Barnaby Knight'ın tek kızıyla ilgilenmesinin tek nedeninin ailemin parası olup olmadığını merak ediyordu. Farkında değilmişim gibi davrandım ama bakkaldaki ve bardaki dart gecelerinde fısıltıları duydum.

Ansen Barron bir meleğin halesiyle flört edebilirken, Knight kızı görünüşüne zerre kadar önem vermiyor.

Cody, "Barns seninle evlenmesi için ona para ödüyor," diye açıkladı.

Bir kahkaha attım. "Hadi ama Cody. Bugünlerde çeyiz yapmıyoruz. Annemin kitapları gibi değil."

"Cody," diye araya babamın her günkü hırıltısı girdi ve ben sıçradım. İri yarı, heybetli bir adama göre sessiz hareket ediyordu. Kapının pervazına yaslandım ama o koridorda kalıp odaya baktı ve beni çatışmanın ortasına sıkıştırdı. "Neden bu konuyu açıyorsun?"

Ağabeyim smokininin ceketini düzeltti, yine o soğukkanlı ağabeyi oldu. "Aggie onu seven bir adamla evlenmeyi hak ediyor, senin tarafından satın alınan biriyle değil."

Damadımın parası mı ödeniyordu? Tekrar gülmeye çalıştım ama Ansen'in kül rengi yüzü nefesimi kesti. *Hayır*.

Korkunç farkındalıklar yerine tıkladı. yolu o Altı ay boyunca babam için çalıştıktan sonra birden kendimi dünyadaki tek kadınmışım gibi hissettirdi. Bana doğru baktı, sonra bir gün, gördüğü tek şey bendim. Ayaklarımı yerden kesmişti ve bu bana bir taşra peri masalı gibi gelmişti. Oysa *Yellowstone*'un bir bölümünde de olabilirdim. "Ansen?"

"Aggie, dinle-"

"Tanrı aşkına kızım," diye araya girdi babam. "Onunla evlenmek istiyor musun, istemiyor musun?"

"Eğer *para alıyorsa*, hayır." Nefes alışım hızlandı ve elbisemin eteğini kavrayarak lekesiz sateni ezdim. Muhtemelen terli ellerimle iz bırakıyordum ama midemdeki batma hissi bunun önemli olmayabileceğini gösteriyordu.

Annemin sesi kulaklarımda çınılıyordu. Çiftliği terk etmişti ve ağabeylerim onunla konuşmayı bırakmıştı ama ben hiç konuşmadım. Ölmeden aylar önce, hala bana uyarılarda bulunuyordu. *Bir erkeğin geleceğini etkilemesine asla izin verme, Aggie. Beni dinle. Asla onlara senin üzerinde güç verme. Onlar bencil yaratıklardır.*

"Aggie. . ." Ansen bir elini kalçasına koydu. Bu duruşu biliyordum. Bu onun *kötü haberi nasıl iletirim* pozuydu. Babama on binlerce dolar kazandırabilecek bir atın, yarışma ringlerinde başarılı olma ihtimalini düşüren bir kişilik özelliğine sahip olduğunu söylemek zorunda kaldığında da aynısını yapmıştı.

Doğruydı. Hem de hepsi. Ensemde bir sıcaklık hissettim ve midemdeki yanma on kademe daha arttı. "Ne kadar?"

Çenesi sıkıştı ve bakışları yere düştü. "Önemli değil. Evlendiğimizde para bizim olacak."

"Yeterince parası var," diye homurdandı babam, annem bana hayat sigortasından kalan paraya dokunmadığı için çok üzgündü

benim ve kardeşlerimin arasında bölüştürmek yerine benim hesabıma yatırdı.

Eğer bana bir şey olursa, bir keresinde bana demişti ki, bunu senin almanı istiyorum. Para özgürlüğü satın alır ve Barnaby bu özgürlüğü senden almak için parasını kullanacaktır.

İçim parçalanıyordu. Çift görmemem inanılmazdı. Üçlü. Sanki oda bir kaleydoskop değildi. "Benimle ne kadara evlenmek istiyorsun?"

Cevap vermedi, dikkati hâlâ yerdeydi. "Yani hepsi yalan mıydı?"

Bakışları yukarı fırladı, çenesi dikleşti. "Hayır. Ben yalancı değilim."

"Doğruyu söylemiyorsun!" Dünyam paramparça oldu, içim ve dışım. Annem gittiğinde ve öldüğünde yıkılmıştım ama şimdiki gibi yıkılmamış ve ihanete uğramamıştım.

Göğsüm sıkıştı ve beynim çamur çukurundaki tekerlekler gibi dönmeye başladı. Ansen bana ilk kez babama Bozeman'a taşınacağımı söyledikten sonra çıkma teklif etmişti. Üniversiteden çok babamın Knight's Arabians and Cattle Company'nin daha büyük bir parçası olmama izin vermesini sağlamakla ilgileniyordum. Çiftlikte kalmamı istediği için uzlaşacağını düşünmüştüm ama annemin parası bendeydi. Blöfünü görebilirdim ve gerekirse gerçekten okula gidebilirdim.

Onun yerine, beni Knight topraklarında tutmanın bir yolunu bulmuştu. Ansen'in çok uygun planları vardı. "Ben Neredeyse . . . Buffalo Gully'de senin için kaldım. Böylece atları eğitebilir ve birlikte bir iş kurabilirdik."

"Ve eve yakın olacaktın," diye bitirdi babam. "Senin için en iyisi olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım." Cody'ye ters ters baktı ama kardeşim pişmanlık duymuyordu.

"Beni satarak mı? Sanki kendi başıma bir koca bulamazmışım gibi?" Aşağılanmışlık kanıma işlemişti. Ansen'i görür görmez, onu ulaşılamaz olarak nitelendirmiştim. Onun gibi külot eriten sırtışırlara ve günah işlemek için yaratılmış vücutlara sahip adamlar, benim gibi eski 4'lerini giyen sade kızlarla ilgilenmiyorlardı.

H tişörtler, sade Wrangler'lar ve kaliteli ama iyi giyilmiş kovboy çizmeleri. Sonra bana gülümserdi ve sanki kır çiçekleri otlaklarımızda sadece onun toplayıp bana vermesi için yetişmiş gibiydi.

Babamın küçümseyici kıkırdaması içimde bir şeyleri yerinden oynattı. Yerine oturacağından emin olmadığım bir şey. "Agatha, lütfen. Burada sana ihtiyaç var ve okul hem zamanını hem de annenin parasını boşa harcamak olur. Sana ihtiyacın olan her şeyi öğretebilirim."

Ama o yapmamıştı. Kardeşlerimle vakit geçirdi. Hayatlarını cehenneme çevirdi ve beni vahşi bir midilli gibi koşturmuştu. Bir yetişkin olarak, kardeşlerim çiftlikte ev işlerinden fazlasını yapabileceğimi düşünmediler. Atları terbiye etmeme izin verilmedi ve sığırları çalıştırdığımızda beni en arkaya, eski güvenilir atım Mathilda'ya bindirdiler. Aşları, kayıtları, damgalamayı ya da yoluma çıkabilecek herhangi bir şeyi yapamadım. Ansen ile planlarım bir şeyin parçası olmanın yoluydu. Kontrolü kendime vermek için.

Ansen'e baktım. Bakışları yerde, ayaklarımda, sırf ilk dansımızda giymek için aldığım beyaz, ışıltılı botların önünde takılı kalmıştı. Şimdiye kadar sahip olduğum en kızsı şeydi.

Sonunda bakışlarını benimkilerle buluşturmak için kaldırdı ve tüm umutlarım ve planlarım sonbaharda düşen bir yaprak gibi soldu. Küçük, şirin bir kulübe ev olmayacaktı. İkimiz tarafından işletilen bir at eğitimi işi olmayacaktı. Aile arazisi üzerinde, sahip olmayı planladığım tüm çocukları barındıracak daha büyük bir ev için planlar olmayacaktı. Aşağılanmaktan başka bir şey olmayacaktı.

Koridora doğru bir adım daha attım. Babam dirseğimi yakaladı. "Hadi ama. Dramatik olma. Seninle ilgilenilmesini istedim."

Erkekler seninle ilgilenmek için olduğunu söyleyecektir. Şimdi annemin bana ne ve neden zorunda kaldığını anlıyordum. "Bunu yapmanın yanlış yolu bu."

Ansen'bir daha bakmadan elbisemin eteğini topladım, babamın etrafında döndüm ve ejderhadan kaçan bir masal prensesi gibi yatak odama doğru koştum.

"Aggie." Ansen'in uzun adımları beni yakaladı ve ben hışımlla yatak odama girdim.

Tex kargaşaya havladı. Sutton onun yanında duruyordu, gözleri kocaman açılmıştı. Meg'in dikkati nihayet telefonundan ayrılmıştı, yüz ifadesi Sutton'ınki kadar şaşkındı.

"Aggie, kahretsin," dedi Ansen, sesi daha önce hiç duymadığım kadar yüksekti. Babamın aksine bana karşı asla sesini yükseltmezdi. "Konuşmamız gerek."

"Yeterince duydum."

"Evet, bana para teklif etti ama ben bunu hayatımızı kurmak için kullanabileceğimizi düşündüm."

Ona doğru döndüm ve o da bir adım geri çekildi. "O zaman neden bana söylemedin?"

O güçlü çenesi yine kenetlendi. Beni kovalarken bir tutam saçı yerinden çıkmış ve alnına doğru sarkarak gözlerini gölgelemişti.

Cody kapı aralığında belirdi. Kocamla, ağabeyim ve karısının sahip olduğundan daha sıcak bir ilişki kurmaya kararlıyım ama şu anda paylaştıkları bakış ve Sutton'ın dirseğini tutarak gitmeleri gerektiğini sessizce anlatması içimi kıskançlıkla doldurdu. Ansen'le en azından bu düzeyde bir anlayışa sahip olduğumu sanıyordum.

Onu hiç tanıımıyordum.

"Çünkü nasıl görüneceğini biliyordum," dedi.

Kollarımı açtım ve "Sanki benimle evlenmek için para mı alıyorsun?" diye bağırdım. Ellerimden biri arkamdaki raflara çarptı ve kitaplar yere düştü ama endişelenmem gereken başka şeyler vardı. Önümdeki düzenbaz piç gibi.

"Hadi ."

"Bana bir kez daha 'gelme', kaygan." Göğsüm kabarıyordu. Nişanlımı kaybettim. Canım o kadar yanıyordu ki, evden kaçarken vücudumdaki tüm kasları çekip çekmediğimden emin değildim.

Ofis. "Bana zerre kadar saygın varsa, dışarı çıkıp herkese ne yaptığını ve düğünün iptal olduğunu söylersin, ben de kimsenin yüzüne bakmak zorunda kalmam."

Uzun bir süre babamın yüzünü görmek ya da sesini duymak istemiyordum. Cody'nin gözlerinin içine bakmak bana sadece aşağılanmışlığımlı hatırlatacaktı. Ansen gibi birinin beni istemesinin olmadığını fısıldayanları davet ettiğim için içten içe sevinmişim. Onun gözlerinin sadece bende olduğunu kendileri de görebiliyorlardı. Ama gözbebeklerinin dolar işareti olduğunu görmüşlerdi ve bu konuda en ufak bir fikri olmayan tek kişi bendim. Gururum beni ürkmüş bir çingiraklı yılandan daha hızlı ısırmıştı.

"Bir dakika konuşamaz mıyız?" Bir elini saçlarının arasına soktu ve saçları alnına düştü. Hayatımı birlikte geçireceğimi sandığım genç, kaygısız adam aslında beni kullanmak isteyen ikiyüzlü bir büyücüydü. Ailemin parasına ulaşabilmek için beni tuzağa düşürmek istiyordu. İçimde bir düğüm sertleşti. Kasabadaki herkes haklıydı. Benim göremediğim şeyi görmüşlerdi.

Tekrar o kadar saf olamam. "Ne olursa olsun, düğün olmayacak. Eğer bana karşı bir şeyler hissediyorsan, seni bir daha görmek istemediğimi bil. Seninle bir daha asla konuşmak istemiyorum."

"Çok paraydı, Aggie. Hayat değiştiren bir para."

"Hayatım değişmiyordu."

"Lanet olsun," dedi sertçe. "*Her şeye* sahiptin. Her zaman her şeye sahiptin. Elinde gümüş bir dirgenle büyüdün. Sıfırdan gelmenin, her lanet gün mücadele etmenin, aile çiftliğinin ele geçirilmesini izlemenin, yeni bir kot pantolon alacak kadar zar zor kazanmanın, sonra da o kadar para teklif edilmesinin nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun."

"Hayır. Bilmiyorum. Ama umarım bunu elde etmek için masum bir kızın duygularını kullanmayacak kadar yürekli."

"Sen masum değilsin!" Sözlerinden acılık damlıyordu. "İyi ve genç olmayı masum olmakla karıştırıyorsun. Üzerine basıyorsun"

Kasabadaki insanlar da ailenizin geri kalanı gibi. *Şövalyenin isteği getirilecek.*"

Kasabanın ortak alayını kullanması karşısında irkildim. Benim

Öfke bir kırbaç şaklaması gibiydi. "Kesin şunu."

"Ne? Şımarık küçük Aggie Knight gerçekleri duymaya alışık değil mi?"

"Ben şımarık değilim."

"Kasabadaki bir evden pahalı iki atı olan kız söylüyor bunu. Dedi yepyeni bir Chevy Silverado kullanan kız. Bankada yüz binlerce doları olan ve babasının üniversite masraflarını karşılamadığından şikayet eden kız söylüyor bunu."

Hurt boğazımı kapattı. Haklıydı ama aynı zamanda hatalıydı da. Anladığını sanmışım, sonunda biri anlamıştı. Babam, eğer isterlerse dört kardeşin de üniversite masraflarını karşılamaya hazırdı ama aynı şeyi benim için hiç teklif etmemişti. "Üniversite parasını ödemekten şikâyet etmedim." Ansen kaşlarını *gerçekten mi* der gibi kaldırdı. ""

"İstedğin her şeyi elde ediyorsun ve bir kızla çıkmak için biraz para aldım diye benim yalancı bir sahtekar olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Benimle evlenmek için."

Elini uzattı. "Birlikte iyi olabilirdik."

Güzel. Bir kızın olduğu adamdan duymak isteyeceği şey bu değil miydi?

Aşkını itiraf etmemişti ve ben bunun erkekçe bir şey olduğunu, bugün bu sözleri duyacağımı düşünmüştüm. Göğsümde, kalbimin hemen yanında derin bir yanma başladı. Ne kadar aptalmışım. "Beni sevdiğini hiç söylemedin."

Düşmanlığı uçup gitti. "Aggie."

Başımı salladım. "Git buradan."

"Hayır, sonunda iki gerçek insan gibi konuşuyoruz."

"*Ben* her zaman gerçek oldum. Yalan söyleyen *ben* değildim. Her zaman istediğimi elde ettiğimi söylüyorsun ama sen de cazibeni ve görünüşünü kullanarak bir yere kadar gelebildin. Kimse benim böyle bir şeyim olduğunu söyleyemez." Yıllar boyunca herkesten gelen tüm yorumlar yankılandı

Kafamın içinde. *Annesi gibi güzel değil. Fırçanın ne olduğunu bilmiyor mu? Zavallı şey... bir kadının dokunuşunu kullanabilirdi.* "Bir gün Ansen, umarım tüm kalbinin sökülüp alınmasının, tutkunun elinden alınmasının ve tanıkların önünde aşağılanmanın nasıl bir şey olduğunu anlarsın. Mutlu olacağını düşündüğün için bu kadar çok şeyden vazgeçtikten sonra her şeyini kaybetmek." Omurgama bir çit direği dikilmiş gibi doğruldum. "Şimdi git."

Ayaklarımın dibinden gelen bir yırtılma sesi yere bakmama neden oldu. Feryadım, kırık kalbim kadar bulduğum dehşetle de ilgiliydi. "Annemin kitapları! Tex. *Hayır.*" Daha önce şok ve öfkeyle akamayan gözyaşlarım aniden bir Haziran yağmuru gibi yanaklarımdan aşağı süzölmeye başladı. "Hayır."

Dizlerimin üzerine çöktüm. Tex'in dili dışarı sarktı ve nefes nefese kaldı ama gözlerinde benim için nişanlımın gözlerinde gördüğömden daha fazla endişe .

"Hayır," diye fısıldadım, görüşüm bulanıklaşmıştı. Annemin hayat sigortası değildi. Bu kitaplar onun bir parçasını yanımda taşımak gibiydi ve şimdi parçalanmış ve salyalarla doluydular.

"Kahretsin, Aggie. Özür dilerim." Ansen diz çökecekmiş gibi hareket etti.

"Git!" Kırık kitapları göğsüme bastırarak çığlık attım. *Doğü Ekspresinde Cinayet* en büyük hasarı almıştı. Annem gitmeden önceki aylarda yatmadan önce bana bu kitabı okumuştü.

Tex'ten gelen alçak hırıltı sonunda Ansen'in geri sağladı.

Yüzünde endişe vardı ama sinirli bir ses çıkardı. "Bu iş aramızda bitmedi." Topuklarının üzerinde döndü ve dışarı çıktı. Dağınıklığı nefeslerim titreyerek girip çıkıyordu. Hepsini yatağımın döktüm ve bakakaldım. Birkaç kapak ayrılmış ve çiğnenmişti. Tırtıklı yırtıkları olan gevşek kağıtlar. Eğri büğrü sırtlar. Kitaplar mahvolmuştu,

Benim gibi.

Ansen muhtemelen haberi nasıl karşıladığımı herkese . Birçok kişinin bu düğünün bir saçmalık olduğundan şüphelendiğini düşünmeye cesaret edemedim. Babam beni bulacak ve başıma getirmeye çalışacaktı. *Dramatik* davranıyordum.

Beni şimdi görseydi, "*Lanet annene çok benziyorsun*" derdi.

"Gitmem gerek." Telaş içinde odamın etrafında koşuşturdum. I üzerimi değiştirmedim ama bavulumu kaptım ve içine rastgele kıyafetler doldurdum. Kararlılıkla valizimi kapattıktan sonra yatağımın üzerindeki tahrip edilmiş kitaplara baktım. Yüzüğümü çıkardım ve onu da yığının üzerine attım.

Döndüğümde Tex tam arkamdaydı, başını eğmişti. Parmaklarımı son bir kez yumuşak kürküne batırdım ve adının ve Ansen'in telefon numarasının yazılı olduğu deri tasmanın etrafını kaşıdım. "Seni özleyeceğim, Tex. Benim için onun en sevdiği çizimleri çiğneyebilirsin."

Bavulumu çektim ve yatak odasından çıktım. Tex'in pençeleri arkamda tıkırdadı. Omzumun üzerinden "Kal," dedim ama faydası olmadı. Onu ikna edecek herhangi bir ikramım yoktu. Beni kamyonete kadar takip edebilirdi ve o zaman onu geride bıraktım.

Evin benim çamaşır odasından geçtim, kimsenin beni aramaya gelmemesini umuyordum. Evi garaja bağlayan boşluktan gizlice garaja girdim ve Cody'nin bana lise mezuniyetim için aldığı pikabın durduğu diğer tarafa geçtim. Arka kapıyı açtım, valizlerimi içeri attım ve Tex içeri atladı.

"Hayır, Tex. Dışarı."

Başını eğdi ve kuyruğu koltuğa çarptı. "Tex." Yükselen erkek sesleri evin arkasında bağırışlara dönüştü. Panik damarlarımda dörtnala koşuyordu. Kardeşlerim bağırıyordu, muhtemelen Ansen'e. Babamla asla yüzleşemezlerdi. O güçlüydü ve biz de onun emirlerini yerine getirmek için birer araçtık.

Teklif vermek. Olduğumdan daha fazla ortada kalmak istemedim.

Tex'e son bir kez baktım. "Dışarı."

Beni şöyle bir süzdü, sonra tekrar bakışlarımla buluştu, kuyruğu sallanıyordu. Köpekler duyguları hakkında yalan söylemez. O benimle gelmek istiyordu ve benim de gitmem gerekiyordu. Görünüşe göre kendime yeni bir köpek bulmuştum. Hâlâ gelinliğimi giyerek direksiyona geçtim.

Cody evin etrafından dolanırken havalandım, ifadesi şok olmuştu, bir kez olsun profesyonel yetkinlik maskesi takmamıştı. Ansen kamyonu ezecekmiş gibi yanından geçti. Gaza . Lastiklerden çakıllar fişkırdı ve arka taraf savruldu. Tex neredeyse dengesini kaybedip koltuktan düşüyordu ama ben tutundum ve kontrolü elimde tuttum. Taşralı bir kızdan başka bir şey değildim. Ama şimdi, daha fazlası olduğumdan emin olacaktım.

Ansen dikiz aynamda kayarak durdu. Ellerini saçlarının arasından geçirdi ve takım elbisesinin ceketini kaldırdı, tüm bu duruş onu her zamankinden daha yakışıklı gösterdi. Bir kalp kırıcı.

Gözyaşlarımı geri kııptım. Artık ağlamak yok. Planlamam gereken yeni bir geleceğim vardı. Aynada gördüğüm şey geçmişimdi.

AGGIE

On yıl sonra . . .

Bir kadeh daha içtim ve bardağı tezgâha vurdum. Ateş topu, beynime hücum eden anıları yakıp kül edecekmiş gibi boğazımı yaktı. Bardaki gürültü de bu saldırıya ekleniyor, bana buraya eskiden geldiğimi hatırlatıyordu. İnatla ve kararlılıkla unuttuğum bir adamı. Çoğunlukla.

Meg'in cenazesi için evdeydim. Beyin kanserine yakalandıktan kısa bir süre sonra ölmüştü ve Cody'yi dul, yeğenlerime de bekâr bir baba olarak bırakmıştı. Kayıp beni düşündüğüm kadar etkilememişti. Ben gittikten sonra benimle ilişki kurmak için daha az çaba sarf etmişti ama Cody için endişeleniyordum. Normalden daha sessiz olduğu anlaşılıyordu. Her nasılsa yaşlandıkça daha da gerginleşmişti ve keder ona beklemediğim bir katılık katmıştı.

Geçen hafta onunla vakit geçirmeye çalışmışım, ancak gereken işleri olduğunu söyleyerek beni kibarca reddetmişti. Meg'in ailesi çocukların üzerine titriyor ve neredeyse herkesi silah zoruyla odadan çıkarıyordu.

Sutton'la geçirdiğim gece, onunla ve ikinci büyük kardeşim olan kocası Wilder'la kalıyor rağmen hoş bir mola oldu. Meg hakkındaki çelişkili duygularımı anlıyordu. Onunki de aynıydı. Tıpkı mecbur kalmadıkça neden çiftliğe gitmeyeceğimi bildiği gibi.

"Öyle bir şey demedi," diye hırıldadı Sutton. Az önce kendi atışını yapmıştı. Bu bizim ikinci atışımızdı.

"Tam olarak söylediği şeydu: 'Isınacağını düşünmüştüm ama soğuk ve umursamazsın ve köpeğinin benden nefret etmesi seni rahatsız etmiyor."

Sutton homurdandı ve başını ellerinin arasına aldı. "Tex'in en iyi çocuk olduğunu hep biliyordum."

Sırıttım ama eski sevgilim Lawson'ın bana söylediği o tanınmış sözleri hatırlayınca gülümsemem hemen kayboldu. *Soğuk ve duygusuz* sadece başlangıçtı. Tanım, ondan önceki erkek arkadaşımın söylediklerini yankılıyordu. Ama ikisi de bana diğer adam gibi şımarık bir prenses dememişti -Hatırlamadığım. Çoğunlukla.

Lawson babamla aramdaki köprüyü onarmam için bana baskı yapmıştı. Muhtemelen babamla barışırsam yumuşayacağımı . Birkaç kez boyun eğdim ve evi aradım. Pek iyi gitmemişti. Lawson sorunun bende olduğunu düşündü.

Bana annemin adı olan Birdie diye hitap eden yetmiş beş yaşındaki barmenden yarısı dolu bir şişe satın alarak bir shot daha doldurdum. "Kendisini *gereksiz* hissettirdiğimi söyledi."

Sutton inledi ve bardağını uzattı. "Erkekler öyle olabiliyor ki yapışkan." Bardağını doldurdum ve geri ittim. Bardağı kaldırdı ve karşıımızdaki neon bar tabelasındaki kehribar rengi sıvıyı inceledi. "Kardeşin hariç," diye mırıldandı ve sıvıyı fondip yaptı.

Ne diyeceğimi bilemeden ben de aynı şeyi yaptım.

Cenaze ve yakın zamanda yaşadığım ayrılık arasında, ben ve önümdeki tarçın aromalı cehennem şişesi birlikte uzun bir gece geçirecektik. Benim üçüncü en büyük

Kardeşim Austen ordudan izin almıştı ve Cody ile birlikte kalıyordu ama çiftlikte en küçük kardeşim Eliot ile çok zaman geçiriyordu. Wilder da oradaydı. Sosyetik ama rustik bir hapishane olan eve geri ekileceğime dair mantıksız korkum çok güçlüydü.

Cenaze töreni, Tex'le birlikte evden ayrıldığımdan beri babamı ikinci grşmd. İlki unutulmazdı ve şimdi sadece birkaç saat uzakta yaşıyor olsam da, başka bir ziyaretin daha iyi geçeceğini düşünmüyordum. Yaptığımız birkaç telefon konuşması bana yeterince şey anlatmıştı.

Taşınmam yeni bir değişiklikti ve bunun arkasındaki motivasyon, Sutton ve benim, iğrenç bar tabelaları ve Highland ineklerinin resimleriyle çevrili yerel su barında saklanmamızın nedenlerinden .

Bardağını tezgâhın kenarına itti; bu, shot içmeye ara vermesi gerektiğinin bir işaretiydi. "Bana yeni evinden bahset. Wilder, Cody'nin canını sıktığı dışında pek bir şey söylemiyor."

Cody'nin artık endişelenmesi gereken başka şeyler vardı ama bir yıl önce taşındığımdan beri beni rahatsız ediyordu. Meg hastalanana kadar her gelişinde beni sorguya çekiyordu. *Neden eşit maaşlı bir iş için taşınıyorsun? Neden inşaata başlamadan önce arsanın parasını demiyorsun? kalmak için karavan evin var. Kereste fiyatları bu kadar yüksekken inşaat yapmayacağına emin misin? Ekonomi berbat, Aggie. Sen finans okudun. Rakamlara bak. Hobi çiftliği mi, Aggie? Tam zamanlı çalışırken mi? Bunun mümkün olmadığını biliyorsun.*

Wilder, Austen ve Eliot'a aynı endişeler. Eğer telefonlarına , içlerinden biri kapıma kadar geliyordu.

Babam çiftlikten hiç ayrılmadı.

Dördüncü kadehi doldurdum ama beklettim. "Evim gönderdiğim fotoğraflar kadar kötü ama benim."

Sutton başını bir elinin arasına almış, dirseğini barın tepesine dayamıştı. Açık renk saçları tezgâhın üzerine dökülüyordu. Onunla ilk tanıştığımda giydiği gibi giyinmişti; yıpranmış Ariat botları, Wrangler kot pantolon ve eski bir fanila olan bir tişört. Onu giyinirken de görmüştüm ve garip bir şekilde pek de farklı görünmüyordu. Pudra mavisi nedime elbisesi içinde ne kadar muhteşemse, eldivenli ve büyükbaş hayvan rektal muayenesi yapmaya hazırdı.

Wilder tarafından ilk kez tanıştırıldığım aynı düşünceli kadındı ama ben artık onun ilk tanıştığı taşralı kız değildim. Gerçek bir Kùlkedisi dönüşümü olduğumu düşünmek isterdim ama sadece büyüdüm. Bu gece, cenaze töreninde giydiğim gibi giyinmişim, işte ve boş zamanlarımda giydiğim şey buydu. Üzerimde hiç at görmemiş diz boyu binici çizmelerim, kıızılcık rengi tozluklarım ve en sevdiğim çizgili kirpikli şönil kazağım vardı. Ten rengim mükemmeldi ve saçlarım standart topuzunu yapmıştı.

Olduğum gibi görünüyordum - finans müdürü ve mülk sahibi. Ancak mülk.

Meydan okumayı severdim.

Telefonumu çıkardım ve bankadan devraldığım feshedilmiş hobi çiftliğinin fotoğraflarına göz attım. Hayvanlar gitmiş, evlat edinilmiş ya da kesilmişti, emlakçı bu ayrıntıları açıklamaya koymamıştı. Yeni evim ve dükkânım eski kırmızı bir ahırın, sarkık küçük kahverengi bir ahırın, rastgele bir araya ağılların ve çitlerin ve cilalamaya vaktim olmayan pırlanta gibi eski binicilik halkalarının önünde . "Zor durumda ama artık ev inşa edildiğine göre ahıra çeki düzen verebilir ve bazı çitleri onarabilirim."

"Yeni işin nasıl?"

"Güzel." Mavi yakalıların çalıştığı bir sektörde kurumsal bir işti. "Rafineride iyi bir çalışma ortamı var ve patronum sert ama adil. Sıcak ve sevimli biri değil ve benden de öyle olmamı beklemiyor." Yani, mükemmeldi. Yeterince patronum olmuştu.

sırf göğüslerim var diye ofisteki anaç ses olmam gerektiğini düşünen bir patrondan ayrılmıştım. Bir pislik için beni es geçen bir patrondan yeni ayrılmıştım.

"Yapma... " Dudaklarını içeri yuvarladı ve kadehine baktı. "Akrabaları o civarda yaşamıyor mu?"

"İsmi verilmeyecek kişi' mi demek istiyorsun?" O adam neredeyse unutulmuştu. Umursamaz bir anıdan başka bir şey değildi.

"Evet, o adam. Wilder senin Coal Haven'a ve oradaki tüm Barronlara yakın bir yere taşındığına inanamadı."

Bana söylemişti. Cody, Austen ve Eliot da öyle. Bazı günler çoraplarımı yanlış giydiğimi söylemelerini beklerdim.

"En güvenli yer orası." Şaşkın bakışları karşısında açıklama yaptım. "Ansen"-bunca yıldan sonra onun adını tekrar söylemek boğazımı ağrıttı-"ailesiyle konuşmazdı. Babası ve kardeşiyle neredeyse hiç görüşmezdi. Biz birlikteyken" -sertçe yutkundum- "Kuzey Dakota'yı hiç ziyaret etmemişti ve Coal Haven, Buffalo Gully'den üç saat uzaklıkta."

"Ya o zamandan beri uzlaştıysa?"

Başımı salladım. "Hayır, rafineriden çok uzakta olmayan bir bira fabrikası var ve Ansen'in kuzeni tarafından işletiliyor. İş görüşmesinden sonra oraya gittim ve bana ailesiyle ilgili her şeyi anlatarak sohbet etmeye başladı - babası benim patronum."

Sutton yüzünü buruşturdu. "Bu küçük bir kasaba saçmalığı."

"Bir de bana sor. Görüşmem için yaptığım ziyaret boyunca kalp çarpıntısı yaşadım. Ama Archer'dan ve onun şu anda Coal Haven'da olduğundan ve Archer'ın kardeşiyle tanışmadığından bahsetti."

"Ve Archer Ansen'in ağabeyi mi?"

Başımı salladım. Bir sonraki atışı yapmalı mıydım? Gece henüz yeni başlamıştı ama eski sevgililerden konuşmak iyi bir günde bile iç karartıcıydı. *Onun* hakkında konuşmak, eski sevgilimle aramdaki bandajları

gelişigüzel yerleştirilmişti ve Lawson son tartışmamızda gevşemişti. "Her ihtimale karşı, Coal Haven'dan yaklaşık yirmi dakika uzaklıkta, Crocus Valley'de bir mülk buldum. Rafinerideki pozisyon kaçırılmayacak kadar iyiydi. Sağladığı faydalar benim aldığımdan daha iyi."

Eğer bir ofiste çalışmak zorundaysam, o zaman iyi bir emekliliği karşılayabilmek istiyordum. Babamdan ne kadar kaçsam da, onun ölümünü düşünmekten nefret ediyordum ve hayatımı miras üzerine kumar oynayarak yaşamayı reddediyordum. Annemin hayat sigortası bana kaldığı için muhtemelen benimkini yarıya indirecekti.

Miras ya da değil, Lawson gibi ben kendi başımın çaresine bakarken gelip bana "bakabileceklerini" düşünen adamlara ihtiyacım yoktu. Lawson'dan önceki erkek arkadaşım Penley gibi, kendisinden daha fazla kazandığım için sızlanan ve bunun kendisini hadım ettiğini düşünen ama benim gelirimden nemalanmakta bir sakınca görmeyen adamlarla işim bitmişti.

Sutton gözlerini kısarak bir sonraki fotoğrafa baktı. "Bunlar kimin atları?"

"Evet, o." Sonraki birkaç tanesine göz gezdirdim. "Emlakçım geçmişimi biliyor ve onları otlatmam için bana başvurdu. İhmalkâr bir sahibin elinden alındılar ve şimdilik beşini de otlaklarından birinde tutuyor ama bakıma ve eğitime ihtiyaçları var."

"Evet mi dedin? Oraya yeni taşındın."

Bir omzumu kaldırdım, planlarımı başkasına anlatmakta tereddüt ediyordum. Sutton ağabeylerim gibi otoriter değildi ama hayatımda yeterince fikir sahibi olmuştum. "Eve döndüğümde cevabımı bekliyor. Etrafta atların olmasını özledim." Eliot, babamın artrit tedavisinden Mathilda'yı öldürdüğünü söyledi ve diğer atım hiçbir zaman gerçekten benim olmamıştı. O aslında tamamen eğitilmiş bir proje atıydı. Çiftliğe katkıda bulunduğumu düşünmem için beni kandırmanın bir yoluydu. "Belki bir ek iş olabilir diye düşündüm. Kâr amacı gütmeyen bir iş."

"Bir kurtarma operasyonu mu başlatacaksın?" Sesi şaşırmış ve etkilenmiş karışımı bir tonda çıkıyordu.

"Bilmiyorum. Belki de? Tesislerim var ama çok fazla ilgiye ihtiyaçları var ve ben tam zamanlı çalışıyorum."

"Birini işe alabilir misin?"

"Belki, ama onları incelemem gerekecek ve kayıtlarını inceleyecek, onları işe alacak, sonra da hayvanlar için daha kötü olmadıklarından emin olmak için zamanım olduğundan emin değilim." Pazarlama ve kurtarma için bir şirket kurma gibi daha fazla nedenim vardı ama aklım sürekli bu olasılığa geri .

Beni yanımdan dürttü. "Ama sen bunu düşündün. Bir kurtarma operasyonu yapmayı ya da atları çevirmeyi bile düşündün."

"At tüccarlarını sevmezsin."

"Etik davranacağını biliyorum."

"Sakın bu konuşmayı kardeşlerime anlatayım deme." Ona şakacı bir şekilde kaşlarını çatıttım ve fotoğrafları tekrar karıştırdım. İçimdeki at çiftliği sahibi çocuk ve finansçı kadın kendilerine engel olamıyordu. Hayvanlarla, özellikle de atlarla çalışmayı özlemiştim. Tam teşekküllü bir kurtarma merkezi açmasam bile sorunlu atları satın alabilir, onları düzgün bir şekilde eğitebilir ve iyi evlere satabilirdim.

Atları almak istiyordum, o yüzden bir yolunu iyi olacaktı.

Resimlerin üzerinde hafif bir bulanıklık vardı. Alkol kan dolaşıma karışıyordu ve ben sık sık içki içmezdim. Sutton da hiç içmezdi ama *bir hafta* olmuştu.

Yeniden odaklanmaya çalıştım. "Evet, bir dükkan açmayı düşündüm.

Kurtarma." İşte. ettim. Yüksek sesle. Omuzlarımdaki baskı azalmadı.

"İşi bırakıp tam zamanlı olarak kurtarma işinde çalışır mısın?"

"Yardıma ihtiyacım var." Annemden kalan biraz param vardı. Onunla diplomamı almış ve iyi bir iş bulana kadar kendimi desteklemiştim. Tek başıma bir kurtarma merkezi açma fikrini neredeyse çılgınca olmaktan çıkaracak kadar rezervim vardı. " birini işe alabilirim her şeyi almak için başladı ile

Kurtarma, ama yeni olduğum için fazla izin alamam. Ne yaptıklarını bilmeleri gerekir."

"Wyoming'deki işini bırakıp taşınmak zorunda hissetmen çok kötü."

"Benim yerime Lawson'ı terfi ettirdikten sonra kolay bir karar oldu." Ben de üzgün olmalıydım ama Wyoming'de ya da Kuzey Dakota'da olsam da ofis ofisti. "İşe gitmediğime ve onun yönetim kurulu odasında bana kaşlarını çatarak baktığını görmediğime değıyor."

"Ah, erkekler. Ve Bozeman'dan taşınmak zorunda kaldın çünkü Penley bir pislik gibi davranıyordu."

"Bay 'Ben onu uzaklaştırma emriyle tehdit kadar beni işe kadar takip et' mi? Evet." Dördüncü kadehi de içtim.

"Erkekler." Başını salladı ve elini barın üstüne .

"Hey, Aggie." Benim yaşlarımda, kırpılmış kumral saçlı, kot pantolonlu, kazaklı ve "*beni istiyorsun*" sırtıışlı bir adam yanıma yanaştı. Gözlerimi ona doğru çevirdim. Bakışları bacaklarıma kaydı, ayak bileklerimin taburenin ayak dayama yerinde çapraz durduğu yere kadar indi.

"Chad." Liseden benimle birlikte mezun olmuştu. Futbol oyuncusu. Çiftlik çocuğı. Pislik.

"Uzun zaman oldu." Sesinde olgun bir takdir vardı - bana doğru yöneldiğini duyacağımı hiç düşünmediğim bir şey. "Nasıl gidiyor?"

"Boktan. Meg'in cenazesi için şehirdeyim."

Açık sözlü olmamı beklemiyormuş gibi hafifçe geri çekildi. Kimse böyle bir şey yapmazdı ve o da bunu anlamalıydı. Meg'in ölümü ve beş Knight kardeşin geri dönmesi bu küçük kasabada büyük bir haberdı.

Yandaki tabureyle benim aramdaki bara yaslandı. "Belki sen şehirdeyken bir araya gelebiliriz."

Pişmanmış gibi davrandım. "Keşke Macey Jones'a saçlarım ve davranışlarımla sana kuduz bir fino köpeğini hatırlattığımı söylediğini hatırlamasaydım."

Kaşları havaya kalktı. "Kahretsin, Aggie. Bu yıllar önceydi." "Kasabada olmak anılarımı canlandırıyor ve artık üzerime yürüyebileceklerini düşünen ve beni ya da duygularımı ne kadar önemsemediklerini unutmamı bekleyen erkeklerden bıktım." Kızgınlığının hedefi haline gelmişti ama Chad'di. Muhtemelen hak etmişti.

Geri çekildi ve ağzı çarpılmış bir halde tezgahı itti. Uzaklaşırken hırladı: "Muhtemelen şimdi de o zamanki kadar düz bir kadınsındır."

"Adam ne yaptığını biliyorsa ve büyük bir aleti varsa fark yarattığını öğrendim," diye seslendim omzumun üzerinden.

Sutton gülmekten boğuldu. Kaşlarımı içki şişesine döndüm. O piçin üzerine içmiyordum.

"Sen söyle Birdie," dedi yaşlı barmen.

Yüzümde bir kızarıklık oluştu. Kızardığımı anlamak için aynaya bakmama gerek yoktu. Bekaretimi futbol takımındaki çocuklardan birine kaybetmişim, daha çok seksin nasıl bir şey olduğunu öğrenmenin bir yolu olarak, ama dudakları havuca giden bir midilliden daha fazla çırpınmıştı.

"Erkekler cahil hıyarlardır." Sutton'ın sözleri Chad'le olan etkileşimimden daha anlamlı görünüyordu ama zihinsel olarak kendimi düzeltmek için mücadele ediyordum. Sanki Chad atıma bir düğmeyle vurmuştu ve ben de geçmişe dörtnele koşuyordum.

Ellerimi sıkarak, "Ne sikim herifler," dedim. Şişeyi almak için ellerimi bıraktım ve bir shot daha doldurdum. Chad için bir shot daha yapmazdım ama başka bir adam daha vardı. "Ve yaptıkları hep yanlarına kâr kalıyor."

Sutton şişeyi elimden kaptı ve küçük bardağını doldurdu. "Chad belediye başkanının kızıyla çıkıyor ve ciddi bir şey olmadığını söylüyor ama bir düğün planlıyor." Sözlerinde hafif bir bulanıklık vardı.

İçki boğazımı yaktı ve yutkunduktan sonra ateş püskürebilirdim ama acı, Chad'in ayrılık yorumunun yarattığı aşağılanmayı bastırdı. "Sapık eski sevgilim yeniden evlendi ama

Son beş yılda bana iki mesaj gönderdi. Onları hiç okumadım."

"*Hayır*. Onunla kim evlenir ki?"

Karısının tüm fotoğraflarını gönderdiği hesabı . Bakın şimdi kim sapıklık yapıyordu. Benim özel işkence şeklim, bana yanlış yapan adamların muhteşem hayatlarına devam etmelerini izlemektir.

Sutton, birkaç çekimden sonra kendi görüşü de netlikten yoksunmuş gibi ekrana doğru eğildi.

"Sik kafalı." Sutton arkasına yaslandı ve . "Ya Lawson? Sana kazık sonra kafayı mı buldun?"

"Birlikte çalıştığım biriyle çıkmamam gerektiğini . Zaten bir kez başarısız oldu." Sırf yapabildiğim için Lawson'ın hesabını açtım ve nefesim kesildi. Yepyeni bir Lexus'un fotoğrafı ve yeni pozisyonunu ne kadar sevdiğine dair övgü dolu bir açıklama. "Aramızdaki gerilim diğer çalışanları rahatsız ettiği için ofis değiştirmem gerektiği söylendi ve o da lanet olası bir zam aldı."

"Bu hiç adil değil Aggie. Bu doğru değil." Telefonu eline aldı ve uygulamanın arama çubuğuna bir şeyler yazdı. Ağzı açık kaldı. "Peki ya o? Ona bir bak."

Şöyle bir baktım ve Ateş Topu'nun gözümü kapatmış olmasını diledim.

tamamen görüyordum. Ekranımı dolduran Ansen, en sevdiği siyah Justin kovboy şapkasını aşağıya doğru çekmiş ve yanına sıkıştırılmış çarpıcı bir sarışındı.

Dilim bir arı tarafından sokulmuş gibi ağır ağır hareket etti. "O bir yarışma kraliçesi."

Ansen'in hayatını takip ettiğimden değil. Onu unutmuştum. Çoğunlukla. Nerede olduğunu birkaç kez kontrol etmem dışında - sadece çalıştığı yere yaklaşmadığımdan emin olmak için. Bu kontrolleri ne kadar süreyle yaptığım ayrı bir konuydu ama kaç kez olduğunu sayıyordum. Daha az utanç vericiydi.

"Ailesi zengin ve Kansas'taki en büyük at çiftliklerinden birine sahip," Ben dedim. "Ve o şifreli bırakıyor."

"Her an her şey olabilir." Meraklı biri olup Haziran'ı ikinci seçtiklerini öğreneceğim korkusu beni onun profilinden uzak tutmuştu. O gün zaten huysuzdum; hiçbir şeyin yıldönümü değildi. Tuzlu bir eğilim ve dondurmayla dolu bir gün.

"Saksocu."

"En büyüğü," dedim olabildiğince otoriter bir şekilde, göğsüm sıkışsa da. Chad'e söylediklerim yalan değildi. Bir erkek ne yaptığını bildiğinde ve doğru alete sahip olduğunda seks bir *deneyimdi*.

Lawson için yıkılmam gerekirdi ama onunla birlikte olmak can sıkıcıydı. Bir sıkıntı. Taşınmak değildi ve kendi cennet parçama yerleşmeyi dört gözle bekliyordum. Hiçbir erkeğin söz sahibi olmadığı bir yere. Geçen yıl kendimi Ansen'i ararken bulmuştum. Yabancılaştığı ailesine yakın bir yere taşınacaksam Kuzey Dakota yakınlarında olmadığından emin olmalıyım.

Sutton telefonumu çılgınca tuşladı. Bir içki daha doldurdum. Altıya mı çıkmıştım? Etkiler çığ gibi büyüyordu ve durmam gerekiyordu ama şişede fazla kalmamıştı. Yine de bu miktarı kaldıracak kadar içmemiştim.

Aynı zamanda, bu anı şeridindeki gezintiyi atlatmamı sağlayacak kadar içki de yoktu. Neyse ki Wilder ihtiyacımız olursa bizi bırakacağını söyledi.

Birden nefes nefese doğruldu, neredeyse taburesinden kayıyordu. "O evlenmiyor."

"Ne?" Umurumda olmadığını kendime hatırlatamadan telefona sarıldım. Arama sayfasını başlıklar dolduruyordu. Onu aramak için internete girmişti ve Google, sosyal medya uygulamalarındaki tüm resimler kadar nazik değildi.

Sutton yaklaştı. "Profilinde olayların gidişatından dolayı hayal kırıklığına uğradığı yazıyor ama detay vermemiş. Paylaşımlarında arkadaşlarının ona pislik demesinden başka bir şey yok."

Kendimi beğenmişlik etmek için bir dakikamı bile ayıramadım. Manşetleri okuyordum. "At eğitmeni ve Gustafson Performance Horses skandalın ortasında yollarını ayırıyor." Kelimeler netleşene kadar gözlerimi kısarak tıklama tuzağını okumaya devam ettim. "Reined-horse yarışma dünyasında artık hoş karşılanmıyor. Zulümden şüpheleniliyor - parmaklar antrenörü gösteriyor." Kaşlarımı çattım, birden savunmaya geçtim. "Bu doğru değil. O asla bir ata zarar vermez."

"mı sanıyorsun? Uzun oldu."

Başımı salladım ve tıpkı Sutton'ın yaptığı gibi koltuğumda sallandım. "Hiçbir eğitmen, her atın kişiliğine daha iyi uyması için eğitim pencerelerini genişletme konusunda babama karşı çıkıp sonra da zulme başvurmaz." Babamla tartışmak pek çok insanın zarar görmeden atlattığı bir şey değildi ama Ansen işini korumuştur ve babam da benimle evlenmesini istemişti.

"Eğer bunu hak etmeseydi, onun için neredeyse üzüldüm." "Neredeyse." dudaklarım seğirdi, sonra kızgınlığım geri döndü. "Soyadını gördün mü?" "Profilinde sadece Stephanie Jane yazıyor."

"Bu Gustafson. Yanında çalıştığı adamın kızı."

"Arsa kalınlaşıyor." Sutton bana bu pisliğe nasıl bulaştığımı sormayacakmış gibi kaşlarını çattı çünkü ikimiz de onu ne kadar çok siber takip ettiğimi çok iyi biliyorduk. "Bir keresinde neredeyse işe yaradığını anlamış olmalı."

"Ve onu yine hayal kırıklığına uğrattı." Daha fazla manşete göz attım. "Tamamen kara listeye alındı. Belki de ıssız bir yerde onu işe alacak sadece oğulları olan bir sahibi olan bir çiftlik vardır. Ama bundan şüpheliyim. Başka bir işe girecek, başka bir masum kadını kazanacak ve bunun için daha iyi olacak. Bu onun için sadece bir anlık bir şey." Tıpkı benim olduğum gibi. Göğsümdeki ağrı geri gelmişti.

Sutton'dan bir kıkırdama geldi ve kadehlerimizi doldurdu. "Onu işe alsan komik olmaz mıydı? Senin kaltağın olurdu."

Kıs kıs güldüm. "Atlı bir Külkedisi gibi olurdu." Sesimi tizleştirdim. "Şu ahırları temizle. Balyaları istifle. Çitlerimi onar."

"Yetkili olan sen olurdun, parası olan." Güldük ve gülümsemesi kayboldu.

"Ne?" Ben sordum. "Bir fikrim var."

* * *

Kapım çalınıyordu. Gözlerimi açtım ve bunu yaparken inledim. "Evet?" Yastığıma doğru zayıf bir sesle "Evet?" dedim, sonra dudaklarımı birbirine çarparak yastık kılıfının bir kısmını ağzıma aldım. Dilim pamukla kaplanmıştı ve tarçının hafif tadı ekşi olmayı başarmıştı.

"Dün gece komodinin üzerine su koydum," dedi Wilder misafir odasının kapısının diğer tarafından. "Vardiyamdan önce Eliot'a ev işlerinde yardım edeceğim ama iyi olduğundan emin olmak istedim."

"O içmedim," diye mırıldandım . Oda döndü ve bir elimi ağrıyan başıma götürdüm.

"Uh-huh. Ateş topuna sanki on altı yaşındaymışsın ve şenlik ateşindeymişsin gibi vurdun." Boğuk kıs kıs gülüşü başımı ağrıttı. "Eğer , temizlersin."

Beni polis aracının arkasına bindirirken de aynı şeyi söylediğini hayal meyal hatırlıyorum. Ona arka koltuğun zaten kustumuk gibi koktuğunu söylemiştim.

Bana bıraktığı su şişesinden uzun bir yudum aldım ama midem kalktı. Kendime baktım. Hâlâ tost makinesindeki pizzayı ve bardaki alkol kokusunu emmiş olan kazağı giyiyordum. Her nasılsa sütyenimi çıkarmıştım. Hanımefendi tavrımın yarısını korumuştum. Meg hem gurur duyar hem de dehşete düşerdi.

Giysilerimi düzelttim ve suyu tutmaya çalıştım. "Sutton nasıl?"

Homurtusu kapıdan net bir şekilde duyuluyordu. "Acıyor. Dün geceki kontrol edilemeyen kahkahalar bu sabah duyulmuyor." Durakladı. "İyi misin?"

"Ben iyiyim." Cehennem gibi akşamdan kalmayım.

"Tamam o zaman. Ben gidiyorum. Eliot ve ben öğleden sonra Cody'ye uğrayıp kontrol edeceğiz."

"Şehirden ayrılmadan önce uğrayıp onu göreceğim." İyi olduğunu iddia eder ve endişemiz karşısında hafifçe sinirlenmiş gibi davranırdı ama o Cody'ydi. "Teşekkür ederim Wilder." Beni kurtarması için ona ihtiyacım olmamalıydı ve muhtemelen on altı yaşındaymışım gibi davranmama şaşırmamıştı. Dün gece kontrolden çıkmıştı.

"de alkolü bittiğinde Sutton'ı bara götürüp arabasını alarak bana borcunu ödeyebilirsin. Seni kenara çekirtme bana. Çünkü çekeceğim."

Ve bir dersten sonra gitmeme izin verirdi. Farklı kardeş, aynı sonuç.

Görmemesine rağmen başımı salladım ve bu şakaklarımın zonklamasına neden oldu. "Yapacağım."

O gittiğinde, kendimi oturmaya zorladım. Sutton'ı kontrol etmeli ve dün gece şişeyi fazla kaçırdığım için özür dilememeliydim. Kimse benim erkek sorunlarımın derinliklerine sürüklenmemeliydi, özellikle de mutlu bir evliliği olan bir kadın.

Gece boyunca yaptığı rastgele yorumları düşündüm. Ne kadar mutlu bir evliliği vardı? Wilder bizi kurtarmaya hazır olduğu için yeterince mutluydu. Barmen bizim için Wilder'ı aramış ve Birdie ile arkadaşını almasını söylemişti çünkü Sutton telefonu yanlışlıkla yüzüne kapatıp duruyordu.

Kontrol edilemeyen kahkahalar. Neye ?

Farkına varmak korkuyu da beraberinde getirdi. Sutton'ın büyük fikri. Ona neşe içinde sarılmıştım. Onu nasıl haklı çıkardığımı.

Daha da kötüsü, Ansen'in bir Cumartesi günü gece yarısı iki sarhoş kadının kendisine gönderdiği başvuruyu okumasının ardından yaşanacak utanç verici aşağılanmaydı.

Telefonumu elime aldım, ne kadar boktan hissettiğimi görmezden geldim ve e-postalarımnda gezindim. Rahatlamış bir şekilde nefes alarak gözlerimi kapattım. Cevap vermemişti. Belki de biz göndermemiştik. Ama aynı zamanda hafta sonuydu.

Göz kapaklarım açıldı.

Kahretsin. Yeni bir e-posta kullandık.

Sutton oldukça dolambaçlı iken 'u Fireball ile yükledi. *Farklı bir isim kullansak ve e-postayı resmi yapsak nasıl olur? Kurtarma ekibinize bir isim ve sadece Christie, Kurtarma Müdürü olarak anılın.*

Christie. Göbek adım.

İçtiğim az miktardaki su, dün gecedan kalan son iki kadehle birlikte geri gelme tehdidini savurana kadar midem bulandı. Yeni e-posta hesabını buldum, hala oturum açıktı ve yeni bir mesaj bildirimi vardı. Konu bu olduğunda neden teknolojik olarak bu kadar yetkin olmak zorundaydık?

Gelen kutusuna gittim.

O kadar yüksek sesle nefes aldım ki duvarlarda yankılandı. Battaniyeleri kucağımdan fırlatıp odadan çıktım ve koridorda kardeşimin yatak odasına doğru koştum, birkaç dakika önce nasıl hissettiğimi umursamadan.

Sutton'ın yatak odasının kapısından içeri uçarken, telefonumu sanki bir spot ışığıymış ve ben de kayıp ve başıboş bir baldızı arıyormuşum gibi salladım. "Aman Tanrım, Sutton. Cevap verdi."

Lacivert battaniyenin altından sadece buğday rengi saçları görünüyordu. İniltisi Wilder'ın beni uyandırdığı zamanki iniltiye benziyordu. Gözlerini kısarak yorganın altından çıktı. "Kim cevap verdi ve neden acil bir durum?"

"Ansen."

Şaşkınlık gözlerini bulandırdı ve dün geceki anıların üzerindeki sis dağılırken nasıl görünmüş olabileceğimi izledim. Gri gözleri büyüdü ve doğrulup oturdu. Elini başına götürdü ama bakışları telefondaydı. "Ne dedi?"

"Bilmiyorum." Telefonu almasını ister gibi uzattım ama çok sıkı tutuyordum. Bir at takımı bile onu elimden çekip alamazdı.

"Şey... *bak.*" Sutton yatmadan önce giydiğini hatırlamıyormuş gibi kaşlarını çatarak geceliğine baktı. Su, küçük bir şişe portakal suyu ve mini bir çörekle birlikte komodininin üzerinde duruyordu.

En kötü anınızda sizinle ilgilenen birinin olması ne kadar güzeldi? Özlemin ritmini görmezden geldim ve telefonuma baktım. Ekran bir kez daha karanlıktı. Uzandım ve dokundum. Açıldı ve kendimi çelikleştirdim. Ben olduğumu biliyordu. Onunla taşak geçtiğimi biliyordu ve bunca yıldan sonra zavallı olduğumu düşünüyordu.

Haklı olabilirdi. Dün gece bir sürü gerekçem vardı.

Düzenli bir nefes alarak kendimi sakinleştirdim. bir şey yoktu. AKA Horse Rescue'dan Christie'ye cevap verdiğini sanıyordu. Mesajını açtım.

Çenem düştü. "Oh . . . "

Sutton bana doğru eğildi, yataktan düşmesine ramak kalmıştı. "Beni öldürüyorsun, Aggie. Ne dedi o?"

"İşi kabul etti."

Birbirimize baktık. Teması kestim ve cevabını tekrar okudum. Gerçekten o muydu? Ansen Barron adında gözden düşmüş başka bir at terbiyecisini gülünç derecede düşük bir ücret karşılığında yepyeni at kurtarma merkezimde çalışması için mi ayarlamıştım?

"Ne yapmalıyım?" Fısıldadım. Ona bunun bir şaka olduğunu söyleyebilirdim. Ama yıllardır gizlice hayalini kurduğum yan işimi açarsam, yardıma ihtiyacım olacaktı. Geçici bir evi olan ve çok az bakıma ihtiyaç duyan beş at vardı. Veteriner faturalarını, ilaçları ve nalbant ücretlerini karşılayabilirdim ama zamanım yoktu. Zaten cenaze için bir hafta kaçırmıştım.

Onlara tek yardım edebilir miyim? Çitleri tamir edebilir miyim? Yaklaşan kış için ahırı samanla mı dolduruyorsunuz? Bütün

veteriner, at kiropraktörü ve nalbant randevuları? Onları eğitmek mi? Sonra satmaya hazır olduklarında onları muhtemel sahiplerine gösterdiler mi?

Ansen ile çalışabilecek, onu görmenin getireceği acı ve öfkeyi kontrol altına alabilecek miydim?

Kalacak mıydı ki? Kötü bir yerdeydi, iş teklifimi kabul ederse çok kötü olacaktı ama benimle çalışmak onun için buna değmeyebilirdi.

Kalbimin etrafındaki lanet olası yanık . Cevap vermeli, ona başka birini tuttuğumu söylemeli ve unutmalıyım. Onu son gördüğümünden beri yapamadığım gibi unutmalıyım.

Sutton'ın bakışları ciddiye. En yakın arkadaşım olmuştu ve beni herkesten daha iyi tanıyordu. Yüzümü incelerken, beni yıllar boyunca birbirimize attığımız tüm mesajlar kadar kolay okuduğunu biliyordum. "gereken bir karar var."

ANSEN

Crocus Vadisi, Coal Haven, Kuzey Dakota'ya o kadar yakın mıydı?

Bir nefes verdim. Bir rampada durmuş, GPS'imdeki yol tarifine bakıyordum. Gözlerimi kapattım. Allah kahretsin. Neden konumu daha önce araştırmamıştım?

Çünkü lanet olası bir işe ihtiyacım vardı. Çünkü başka bir yerde işe alınamazdım. Çünkü adım ahır kapısındaki boktan daha kötü bir şekilde lekelenmişti.

Gelen kutumda, yazım hatalarıyla dolu, aramada karşıma çıkmayan bir şirketten gelen bir iş teklifi ilk tercihim olmazdı - ya da yirminci tercihim - ama seçici olmayı göze alamazdım. Gerçekten.

Bunun arkasında kardeşim mi vardı? Coal Haven'da mükemmel ailesiyle birlikte yaşıyordu. Babam ve ben iyi değilmişiz gibi davranarak geçirdiğimiz yıllardan sonra, birkaç muhteşem yıl boyunca içinde büyüdüğümüz aynı hayata yerleşmişti, sadece çok daha kuzeyde ve babamın bir zamanlar terk edip gittiği tüm ailelerin etrafında.

Kamyonetimdeki GPS ekranını kurcaladım. Coal Haven'dan ve kaçtığım kardeşimden başka bir yol var mıydı? Hayatım boyunca Kuzey Dakota'dan uzak durmayı başarmıştım.

Alternatif bir rota buldum ve otoyola geri döndüm. Bir çağrı bildirimi GPS bilgilerini engelledi. Babamın adı ekranda kayıyordu. Sohbet etmek ya da bana ölmek üzere olduğunu söylemek için aradığından emin olamadığım bir yaşta olduğu için cevap verdim. Babam ve kardeşimle ilgili duygularım karmaşıktı, soğuk değil. "Selam."

"Ansen." Alçak hırıltısı bir sıla özlemine yol açtı. On beş yıldan sonra evimi özlememeliydim. Babam Teksas'tan ayrıldığı zamanki yerde bile yaşamıyordu. Bir zamanlar düzeltmeyi hayal ettiğim bir gerçek. "Yine mi yola çıktın?"

Bir şekilde adam yer değiştirdiğimi hissetti. Olayı duyduysa bile -ki son altı aydır daha sık aradığına göre muhtemelen duymuştu- bundan bahsetmedi. "Hayır, sadece dükkâna gidiyordum. Ne var yok?"

"Yok bir şey. Sadece kontrol etmek için aradım. Her şey nasıl gidiyor?"

Otoyolun kestiği hafif inişli çıkışlı tepelere baktım. Yılın bu zamanında yeşil ve kahverenginin bir karışımıydılar. Kurumuş ayçiçeği başlarıyla ya da saman balyalarıyla dolu altın rengi tarlaların yanından geçtim. Aralarda siyah, kahverengi ya da beyaz ineklerle dolu otlaklar vardı - Angus, Simmental ve Şarole karışımı sığırlar. İşe yaramaz bilgi.

Babamın sorusu şu : *Hayatın daha ne kadar dumanı tüten bir bok yığını değilmiş davranacağız?*

Biraz daha uzun olsa iyi olurdu, ama aylar sonra Hayatımda sevdiğim her şeyden mahrum bırakılmıştım, yorgundum. "Yeni bir iş arıyorum."

"Evet . . . Bunların hepsini duydum."

"Hepsine inanma." Sadece bir kısmına. Hangi kısmını sorgulamayacağını bilmek istemedim.

"Ben daha iyi biliyorum. Sen öyle yetiştirilmedin. Dinle, konuşabilirim-"

"Ben iyiyim. Sorun yok." Patronundan mı yoksa kardeşimden mi bahsedeceğini bilmiyordum ama cevabım hayırdı. Kardeşim bu yolculuğun sonunda beni beklemediği sürece bir hayır kurumu değildim ama Archer hayatı boyunca bir at kurtarma merkezi açmaktan hiç bahsetmemişti.

Bu saçma iş teklifinin arkasında o varsa, giderdim. Sadakaya ya da yardıma ihtiyacım yoktu. Yanlış bir şey yapmadım ama bir kez olsun prensiplerime bağlı kaldığım için başıma gelen buydu.

"Tamam," dedi. "Gitmene izin vereceğim. Burada her zaman bir ranzan olduğunu biliyorsun."

Babamın çalıştığı yerde zar zor bir ranzası vardı. İyi bir işi ve yaşamak için düzenli bir yeri vardı, ama sadece sığırları çalıştırmak ve yalnız kalmak isteyen bir bekar uygundu. Atlara binecektim ama arazinin hiçbirisi benim olmayacaktı, atlar başkasının damgasını taşıyacaktı ve ben atları eğitmeyecektim, onları sığırları çalıştırmak için kullanacaktım.

Sonuç olarak, benim hayatımdan pek farklı değildi. Babam otuzlu yaşlarındaki oğluna yardım etmek zorunda kalmamalıydı.

"iyi olacak. Sonra konuşuruz baba."

"iyi bak, Ansen," dedi telefonu kapatmadan önce neredeyse hüzünle.

Suçluluk duygusu içimi kemiriyordu ve bu, hayatımın ayrıntılarını ondan saklamaktan kaynaklanmıyordu. Konuşmak istemediğimi düşündüğü için bağlantıyı kesti. Sorun bu değildi. Sadece ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

İyi bir adam olmaya çalıştım ve bu kariyerimi mahvetti.

Hey, ayrıldığın ve daha dönmediğin kasabaya çok yakın bir iş buldum. Neredeyse .

Hayır, Archer'a onun kilometrelerce yakınında olduğumu söylemedim.

Daha önce durdurulduğum yerin daha batısındaki eyaletler arası yoldan dönerek, daha dik hendeklerin olduğu ama daha fazla sığır ve tarlanın bulunduğu daha dar bir otoyolda kuzeye yöneldim. Bir ton

Yel değirmenleri ufka yayılmıştı, bazıları hareketsizdi, bazıları ise devasa kanatlarını tembelce döndürüyordu.

Bir manzaraya gölge düşürebilecek daha kötü şeyler de vardı ama keşke bu bölgeyi ara sıra rastlanan petrol kuyuları ve yel değirmenleri filosuyla lekelenmemiş olarak görebilseydim. Bir kuyunun yanından geçtim, büyük çekiç kafası hareketsiz duruyordu. Petrol kuyuları her zaman unutmayı tercih ettiğim anıları geri getirirdi.

Hayatımda zihnimden silmek istemediğim bir dönem var mıydı?

Kendimi şimdiki zamana çektim. Varış noktama yaklaşmıştım ve normalde bir galon benzin harcamadan önce cevaplanması için ısrarcı olacağım sorular beynimi dolduruyordu. Konaklamayla ilgili ayrıntılar yarım yamalaklı. Düşük maaş teklifi de aynı şekilde. Ve aslında kimin için çalışıyordum.

İrtibat kurduğum Christie, kurtarmanın yepyeni olduğunu, biz e-posta alışverişinde bulunurken evrak işlerinin yapıldığını, ancak kurtarılan hayvanlardan benim sorumlu olacağımı söyledi. Çoğunlukla rehabilite edilecek ve satış için eğitilecek atlar, ancak kurtarma diğer hayvan türlerini de barındırabilir.

Yeni bir işletme olduğu için sahibi hakkında bilgi bulamadım. Christie'nin e-postaları, sahibinin de kasabada yeni olduğunu ancak kırsal yaşam konusunda deneyimli olduğunu ve at ve diğer çiftlik hayvanlarını yetiştirdiğini söylüyordu. Ayrıca mekanın etrafındaki yapıların tadilata ihtiyacı olduğundan da bahsetmişti.

Yani daha kötü bir maaş ve daha fazla görev.

Bazı ilgili ayrıntılar belirsiz olsa da -sahiplerin isimleri gibi- diğerleri teklifi ve beraberinde getirdiği boktan ücreti kabul etmemi sağlayacak kadar açıktı.

Aylardır kovulmalar ve reddedilmelerden başka bir şey olmamıştı.

Gençliğimdeki gibi çit tamir etmeye, babamın eski patronu için belimi kırmaya geri dönecektim.

GPS'imdeki talimatları izleyerek Crocus Vadisi'ne gitmeme gerek kalmadı. AKA Horse Rescue'ya giden yol ayrımı işaretlenmemiş çakıllı bir yoldu. En azından bir karanlık değildi.

Şehrin ortasında, üzerime atlamak için bekleyen bir grup adamla birlikte bir depo. Şimdiye kadar, çevre iş tanımına uyuyordu.

Çakıllı yolda iki mil gittikten sonra yol işaretlerini incelemek için yavaşladım. Önünden geçtiğim tüm yeşil işaretler numaralandırılmıştı. Her birinin yanından geçerken "Crocus Lane, Crocus Lane," diye mırıldandım.

Sol tarafımdaki dar bir tahta tabela kayarak durmama ve geri gitmeme neden oldu. Daha iyi görecekmışim gibi camı indirdim. O kadar mı yaşlanmışım?

Yolun üst kısmında yer alan ve iki dikey direğe sabitlenmiş ahşap bir kalasın üzerine yakılmış olan Crocus Lane

-Uzun bir araba yolu, gerçek bir şerit değil.

Ev yepyeni bir yapıydı. Çimler yeşil tüylerle kaplıydı ve kısa eğimlerde saman vardı. Yeni tohum ekilmişti. Yapının kendisi iki katlı ve üç garajlı, geniş, modern bir çiftlik eviydi. Belli belirsiz tanıdık gelen bir yanı vardı ama hayatım boyunca ülkenin dört bir yanında her türden çiftlik ve çiftlik evi görmüştüm. Evin bitişiğinde oldukça büyük yeni bir dükkan vardı. Binaların arkasında ise farklı bir hikâye vardı.

Yeni kapılara ihtiyaç duyan bej renkli bir tavuk kümesinin kapalı bir bölümü vardı ve içinde birkaç tavuk . Bir zamanlar pitoresk olabilecek büyük kırmızı bir ahırın boyası dökülmüştü, ancak otlarla dolu bir binicilik halkasının yanındaki çatısı çökmüş ikinci eski, kahverengi ahırdan daha kullanışlı görünüyordu. İki ahırdan daha iyi durumda olanın yanında, otlayan beş çeyrek atın bulunduğu küçük bir mera vardı. Çitte yakın zamanda onarılmış parlak teller vardı ama geri kalanı değiştirilebilirdi. Bir başka binicilik ringi, düzensiz raylarıyla ahırların arkasındaydı. Tam bir kendin yap işi. Büyük ahır çevreleyen ağiller göze batıyordu ama belki de hâlâ işlevseldi.

Atlar çevreleriyle aynı durumdaydı, kalan yeşil otları otuyorlardı ve o an aklıma geldi. Bu çeyrek atlar resmen elden çıkarılmıştı ya da

Daha birkaç ay önce, hayatları boyunca bu mülkün muhtemelen satılacağı fiyattan daha fazla kazanacak hisse senetleriyle çalışıyordum.

Güçlüler nasıl da düşmüştü.

Hayatımda yapmaya çalıştığım tek iyi şeyin, çürüyen bir pislik yığınınına dönüşmesi ironikti.

Kırmızı bir Chevy Silverado'nun yanına park ettim. Sanırım bugün her şey beni hafızamın derinliklerine itiyordu ama iş değiştirmek ve yeni bir çiftlikte çalışmaya başlamak her zaman böyle bir etki yaratırdı. Arabadan indikten sonra ellerimle mavi düğmeli gömleğimi ve sahip olduğum en iyi kot pantolonu fırçaladım; hepsi yeni yıkanmış ama uzun yolculuktan dolayı hafifçe kırıışmıştı.

Üç basamakla sedir verandaya çıktım ve ön kapıya doğru, sessizlik çok hoşuma gitmişti. Topuklarımın tahtaya vuruşları, kuşlar ve tohumlanmış alanın dışındaki uzun çayır otlarını hışırdatan rüzgâr dışında tek sestti.

Yonca tarlaları. Bir biçme yapılmıştı ama sahibi yaz bitmeden iki biçme yapabilirdi. Muhtemelen taşınıyordu.

Kapı zilini çaldım. Ev sade ama şıktı; kapısı, dış cephe kaplamasının koyu toprak tonlarından sıyrılan koyu maviydi. Hoş bir yerdi. Kişisel bilgilerim için dolandırıcılık ilanları gönderecek yer değildi. Evin içinde havlama sesleri yükseldi ve köpek kapıdan gibi geri çekildim.

Kimse cevap vermedi. Kapıyı çaldım.

Hiçbir şey yok. Perdeler, içerideki köpek pencereden kapıya doğru koşuyormuş gibi hareket ediyordu. Doğru adrese mi geldim?

Yeni inşa edilmiş ev ve dükkân ile arkasındaki yıkık dökük binalar arasında burası tanıma uyuyordu. Telefonda görüşmek için gerçekten ısrar etmeliydim ama Christie e-postanın yeterli olduğunu söylemişti. Bir işi kaçırmayı göze alamazdım ama benzin parası az miktardaki parayı da eritmişti.

Kurtarma merkezinin sahibi muhtemelen her bildiğini sanan iğrenç bir şehirli adamdı. Taşralı ya da şehirli, kibre ve kendini beğenmişliğe .

Belki de ahırda çalışıyordu. En azından Christie'yle tanışıp yerleşirim diye .

Evin dışında dolaştım, içeriden gelen havlama sesleri azalıyordu. Eski kırmızı ahırın kendine has bir heybeti vardı. Ahırın dışında, önceki sahiplerinin ellerinde bulunan herhangi bir ahşap veya metal malzemeden yapılmış eğri büğrü ağıllar sıralanmıştı. Yem kutuları raylardan sarkıyordu ve muhtemelen taşıdıkları kadar tahıl sızdırıyorlardı.

"Alo?" Ben aradım. Bu lanet işe ihtiyacım olmasaydı çoktan gitmiş olurum. Çok fazla soru var. Eskiden sahip olduğum sorumluluğun yakınından bile .

O günler duraksamıştı. Kendi evimi alma ve kendi işimi kurma planlarım da durdu. Tekrar. Oraya ulaşacaktım ama en dipten başlamak gerekiyordu. Dikkatimi kısa süreliğine atlara verdim. En az iki kısarak ve iki iğdiş. Beşincisi, sanki bir insandan mümkün olduğunca uzak durmak istiyormuş gibi diğerlerinin arkasına saklanmıştı. Görebildiğim kadarıyla kışlık paltolarını giymeye başlamışlardı -bu kadar kuzeyde yılın bu zamanı için tam değil, ama kaburgaları ve en azından birinin sallanan sırtı bana iyi beslenmeye ve takviyeye ihtiyaçları olduğunu söylüyordu.

Kışa hazır.

Bağlantım neredeydi? "Burada kimse var mı?" Zaten temkinli olan hayvanları ürkütmemek için bağırmadım.

"Ansen," diye düz bir sesle cevap verince içimde uzun zamandır unuttuğum bir zonklama hissettim.

Açık ahır kapısının karanlık aralığından bir kadın çıktı. Onu içime çekerken kalbim ağır çekimde güm güm attı.

Bu sabah yatağa girdiğimden daha kötü bir kâbusla mı uyandım? Kişisel verilerimin risk altında olduğu bir düzene girdiğimden endişeleniyordum. Ya da sırf eğlence olsun diye saldırıya uğrayacağımdan. Geçmişimin beni yemlemesine ve tuzığa düşürmesine hazır değildim.

Lanet olası on yıl boyunca vicdanımı rahatsız eden kadına baktım. Ayrıcalıklı prenses ve dobra pratikliğin bir karışımı. Hayatımdan bir Triple Crown kazananından daha hızlı uçup giden bir kız. Aggie Knight.

Christie.

İsa.

Ahırın girişinde duruyordu, güneş onun üzerinde parlarken arka plan karanlıktı. Bu benim tanıdığım Aggie değildi. Gözlerinde kalıcı gölgeler vardı ama giysileri tertemizdi. Nişanlandığım o erken gelişmiş, hafif güvensiz köylü kızının yerini alaycı, sofistike bir kadın almıştı.

Bu değişim içimde bir kayıp olarak , onun gittiği gün yaşadıklarımın zayıf yankısı.

"Christie?" Ben sordum. "Bu gerekli miydi?"

Yüzünde hoşnutsuzluk ve kendimi kandırmak istersem belki biraz da suçluluk duygusu dalgalanıyordu. "Aksi takdirde iş teklifini kabul edeceğini düşünmemiştim."

"Bu da ne?" Neden ben? Benim adım onun dilinde bir lanet olmalı. Öyleyse neden buradaydım?

"Tam olarak e-postalarımızda söylediğim gibi." Kollarını havaya kaldırarak etrafı sardı ve daha önce sahip olmadığı kum saati figürüne sahip olduğunu fark etmemeye çalıştım ama başaramadım. Kıvrımlı kırmızı binici ceketini ve diz üstü deri çizimleri olan bu kadını tanımıyordum. İngiliz biniciliğinden uzak duran ama dresaj gösterisine hazır görünen bu kız tanıyıyordumKot pantolonu o kadar maviydi ki fabrikadan yeni çıkmış gibiydi. Bu Aggie'nin başında hasır kovboy şapkası yoktu, gülerken gözleri dans ediyordu. Saçları, açık kahverengi tellerindeki kızıl parıltıları gizleyemeyen sert bir topuzla geriye doğru toplanmıştı.

Kollarını indirdi. "Bazı atlara yardım etmek istedim ama rafineride çalışıyorum. Sen müsaittin."

"Beni mi gözetliyordun?" Utanç duygusunu düşüncelerimin arka planına ittim. Muhtemelen okumuştur.

ve ona yaptıklarından sonra bunu uygun gördü. Yine de beni işe alması mantıklı gelmiyordu. "Bana yardım etmeye mi çalışıyorsun?"

Yanaklarında pembe lekeler belirdi. "Tanrım, hayır. Sutton'la boktan eski sevgililer hakkında ve kadınlara kötü davranmanın bedelini ne kadar az ödediğinizi görmek için hepimizi araştırdık. Haberleri gördüm. Benim bir antrenöre, senin de bir işe ihtiyacın var." Hâlâ rüyalarımda gördüğüm dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Ücretiniz çok uygundu."

Utancım yeniden alevlendi, ardından öfkeye yaklaşan bir kızgınlık geldi. Ödeşmek istiyordu. Onun ateşine saygı duysam da, düşmüşken tekmelenmekten hoşlanmıyordum. "Babana çok benziyorsun."

İçine keskin bir nefes çekti ama soğukkanlılığını korudu. "Belki de burada kalıp ondan daha fazla not almalıydım." Kollarını etkileyici göğsünün üzerinde kavuşturarak çenesini kaldırdı. "İstifa edebilirsin."

Beni taşaklarımdan yakalamıştı ve döndürüyordu. Aggie zekiydi. Hayvanlara eziyet ve ölüm suçlamalarının itibarını ne hale getirdiğini biliyordu.

Doğru şeyi yaptığım için dayak yemekten bıkmıştım ve daha kötüsü olamaz diye düşünürken, işte buradaydım. Ben de eskiden en çok işe yarayan şeyi yaptım; odağı kendimden uzaklaştırdım. "Tam olarak kaç eski sevgilin var?"

"Affedersiniz?"

Tanrım, sesini özlemişim. Yüzü de sesi kadar etkileyiciydi ve hayranlık duyduğum, saçmalamayan bir yapısı vardı. Belki de bana gülümsenmesine ve flört edilmesine o kadar alışmıştım ki, koşullar ne olursa olsun Aggie beni ferahlatıyordu. "Sutton'la birlikte tüm eski sevgililerini araştırdığınızı söylemiştin. Kaç tane?"

Gözleri kısıldı ve uzun zamandır ilk kez göğsümde bir heyecan parladı. O gibi dış görünüşün altına girmiştim ve bu *eğlenceliydi*.

"Seni ."

Birbirimize baktık. O isyankâr tavırlarıyla bir duvar gibiydi, bense Bilmiyordum. Eskisi kadar yıpranmış değildim. Buraya gelmek için kandırıldığımı öğrenmenin verdiği adrenalin damarlarımda dolaşıyordu ama aynı zamanda dehşete de kapılmıştım. Beni daha ne kadar ?

Beni gerçekten işe almak ve paramı ödemek istiyor muydu? Ya eski işverenim burada olduğumu öğrenir ve ona ? Kime inanacaktı? Ona bana güvenmesi için bir sebep vermediğim kesin.

Gerçekten bir işe ihtiyacım vardı, yoksa babamın kapısına dayanır, kamp yapmak için bir karyola isterdim. Çıkar şu lanet bandajı. Eğer intikam almak için benimle dalga geçtiğini söyleyecekse, bir motel odası tutup sabah kamyonetimi güneye çevirmek için zamanım vardı. Binlerce kilometrelik Teksas yolculuğu için yeterli param vardı. "Ne zaman ve nereden başlayacağım?"

Şaşkınlık gözlerini aydınlattı ve profesyonellik tarafından söndürüldü. "Şimdi size göstereceğim ama kooperatif kapanmadan önce biraz tavuk yemi almamız gerekiyor."

Yaptığım iş o kadar normaldi ki kulağıma tuhaf . Tavuk yemi alıyordum. Bir kooperatiften. Kuzey Dakota'da. Hayatımın yılbaşından ne kadar farklı olduğunu aklımdan çıkarmak için sordum, "AKA Horse Rescue? Açılımı ne?" diye sordum.

Dudakları bir tarafa doğru kıvrıldı. Kesinlikle bir gülümseme değildi. Ama gözlerimi onlardan alamıyordum. Yıllar öncesinin anıları geri geldi. O dudaklar göğsüme öpücükler konduruyor. Etrafıma sarılmış-

"Aggie Knight, pislik."

* * *

Aggie

Kendimi ıkmyı hissededeceğimi düşünmüştüm. Onu Kuzey Dakota'ya taşınması için kandırmıştıım; hem de havalar iyice soğumadan haftalar önce. Ama doğruluk yerine nabzım atmaya başladı ve sıcaklık boynumdan yanaklarıma doğru yayıldı. Salarıımı okşayıp her bir telinin yerinde olduğundan emin olmak ya da ellerimi dolgun kalalarıımda gezdirmemek için tek yapabildiğim buydu.

Benim hakkımda ne düşünüyordu? Onu birlikte gördüğüm kızların resimlerine hiç benzemiyordum - iyi bir stilistle taşralı havası. İy i bir stilistim vardı ama saçımı sarıya boyatırsam, peruk takmış bir haftalık ceset gibi görünürdüm. Ten rengim sarıyla pek uyumlu değildi. Annemin genlerine ve babamın damak tadına sahiptim - bana biftek ve patates verin, vücudum bu kış ve gelecek kış için onları paketleyecektir. Buna bir de çiftlikte günde iki kez ev iş i yapmadığımı, sekiz saatlik vardiyamın çoğunu oturarak geçirdiğimi ve Ansen'in beni son gördüğü gelinliğe sığamayacağımı ekleyin.

zlmek yerine, sinir bozucu adamın yüzüne yavaş bir sırtış yayıldı. "Bütün bunları benim için mi yaptın?"

Dikkat etmem gereken çekici Ansen buydu. Bir kızın kalbi için tehlikeliydi ve onun için diğer erkekleri mahvediyordu. Diğer erkekler yıllarca biftek fond ve tiramisu yedikten sonra aylarca krakerle hayatta kalmaya benziyordu.

On yıl kraker yedikten sonra iyi bir biftek fond yiyebilirim.

Hayır! Hayır! Göğsümde fke alevlendi. Onunla yaşadığım deneyimin nimeti, onun iini grebilmemdi. Dengemi bozmaya çalışıyordu. "Hayır. Bunu kendim için yaptım, kaypak. Babam lm ağıllarına yeterince iyi at sattı ve şimdi istediğimi yapabilecek imknlara sahibim. Senden intikam almak sadece bir bonus. Hayatımın bir yılını boşa harcadın."

Gülümsemesi kayboldu ve lanet olsun, onun gittiğini görmekten nefret ettim.

Gözlerini gökyüzüne çevirdi. "Siktir git, Ags. Uzun bir yolculuktu ve buraya geldiğimde geçmişi yeniden konuşmayı planlamamıştıım." Yoğun doru bakışlarıyla beni mızrakladı. "Ama hiç de acı ekmişe benzemiyorsun. Yepyeni bir ev. Yeni dükkân." Bakışları vücudumu taradı ve ben de

Kendime bakıp bakışlarının her bir dikişı yakıp kül etmediğinden emin olmak istedim. "Yeni görünüm."

Yeni değildim. Aggie 2.0'dım. Orijinal modelden daha akıllı ve daha gösterişli. "Ve sen de tamamen aynısın."

Çenesini sıktı ve gözleri karardı, neredeyse ırkilecekti. "Eğer sekiz saatlik bir yolculuktan sonra beni bırakmayacaksan, eşyalarımı nereye koyabilirim?"

"Sekiz saatlik yol mu? ?" "Güney Dakota." Öylece bıraktı. "Kansas'a ne oldu?"

"Tüm bunları bildiğini sanıyordum, yoksa burada olmazdım." Kafası karışmıştı. "Bekle, eğer biliyorsan neden buradayım? Kurtarıcılarını dövmemden korkmuyor musun? Beni kızdırırsan bir atı vururum diye mi?"

Sözlerinden damlayan acılık ve bana değil duruma yönelik düşmanlık, zaten emin olmasaydım beni haklı olduğuma ikna ederdi. Homurdandım. "Lütfen. Atlara her zaman kadınlardan daha iyi davrandın. Yatağına girmeyi planlamadığıma göre, Bayan Rodeo ile aranızda geçenler beni ilgilendirmiyor."

"Bayan Kansas."

Tabii ki . " değil. Hayvanlara zarar verdin mi?"

"Yapmadığımı biliyorsun."

"Hayvanların zarar görmesine neden olan hatalar yaptınız mı?" "Sadece yanlış insanlara güvendiğim için."

"Nasıl olduğunu bilirim." Ahırın arkasından arazinin diğer tarafını işaret etmeden önce bir süre birbirimize baktık. "Tamam o zaman. Karavan senin konaklama yerin. Coal Haven'daki kooperatife gittiğimizde eşyalarını oraya bırakabiliriz."

"Kendi başına beslenemiyor musun?"

"Ben sana ödeme yaparken olmaz." Gücün nabızı baş döndürücüydü. Evet, beni harap edişinden sonra buna ihtiyacım vardı. Geçmişimiz uzun zaman önceydi ama o buradayken yaranın olması gerektiği kadar iyileşmediğinin .

Tek taraflı aşk insana bunu yapar.

Granit çenesinin köşelerindeki kaslar esnedi. "Doğru." Etrafına göz gezdirdi, mekânın köhne haline baktı. Eskiden duygularını neşeli bir tavrın ardına sakladığını düşünürdüm ama bildiğim neşesi gitmişti. Gözlerinde sessizce bir fırtına kopuyordu. Bu iş onun için ayağının topuğuna çakılmış paslı bir çivi olmalıydı. "Kardeşlerin nasıl?"

Oyalanıyor muydu? Tavuk yemi almak onu bu kadar aşağılar mıydı? Ama ben cevap verirdim. Ben de oyalanabilirdim. O karavan zaten karanlık olan ruh halini iyice bozacaktı. "Cody'nin karısı bir ay önce vefat etti."

"Meg?"

"Evet. Beyin tümörü."

"Kahretsin. Çocukları nasıl?"

Omuz silktim ve uzun bir palto giydiğimi unutarak ellerimi ceplerime sokmaya çalıştım. gibi , eski gri bir Carhartt ceket giyiyordum. Uzun zamandır buna ihtiyacım olmamıştı ve eski kıyafetlerimin çoğu artık üzerime uymuyordu. Onun yerine kalçalarımı düzelttim. "Sorun olup olmadığını bana söylemezdi."

"Gerçek Alcott Knight formunda." Onunla yüzleşen kişinin Cody olduğunu hatırlayana kadar acımasızlığı yersiz görünüyordu. Anılar bu anı, Ansen'le yüzleşip hasret gidermeyi gerçeküstü kılıyordu.

"Wilder ve Sutton sonunda evlendiler ve Buffalo Gully'de yaşıyorlar." Bu ne yazık ki onları özetliyordu. "Austen hala orduda ve Eliot babam için çalışıyor."

"Hâlâ at yetiştiriyor musun?" Onunla son konuştuğumdan beri tonu daha da incelmışti. Hiçbir zaman tam bir güneyli şivesi olmamıştı, bunun babasının buradan çok uzakta yetişmemiş olmasından kaynaklandığını iddia ediyordu.

"Evet."

"Baban mı?"

"O hasta. Akciğer kanseri." Sesim titremedi. Birkaç kez aradığımda benim hakkımda konuşmak istememişti. Ben onun için damızlık bir kısraktım. Çoktan yasımı tutmuştum.

keşke ilişkimiz böyle olsaydı. "Eliot'a göre babam evdeki hemşiresini beceriyormuş, yani o kadar da kötü durumda olamaz."

"Barns'a benziyor."

"Evet."

Başını salladı. Başımı salladım.

"Pikabımı alabiliriz." Kooperatif yakında kapanacaktı. Daha erken gitmek istiyordum ama bu sabah bazı iş telefonlarına bakmam gerekmişti. Ansen gelmeden önce bu işi halletmeyi umuyordum. Onunla ortak bir yolculuk beklentisi damarlarımda bir çarpıntı yarattı.

"Tam zamanlı olarak rafineride mi çalışıyorsun?"

Hâlâ oyalanıyor muydu? Kimin kim olduğunu araştıran eski arkadaşlar değildik. Yine de buradaydık. "Coal Haven'ın dışındaki rafineride çalışıyorum. Amcan için," diye açıkladım eve doğru yürürken, ona geniş bir alan bırakarak. Hâlâ at teri ve sabun gibi kokup kokmadığını bilmeme gerek yoktu - işe yaramaması gereken ama görünüşe göre DNA'm için tasarlanmış bir karışım.

Benimle yüzleşmek için döndü ama takip etmedi.

"Cameron?" "Evet," omzumun üzerinden dedim, yürümeye devam ettim

eve doğru. "Finans ofisindeyim." "Diplomanı aldın mı?" diye seslendi.

"Neden yapmayayım ki?" Meydan okuyan ses tonu ben durduramadan araya girdi.

"Çünkü üniversite düşüncesinden nefret ediyordun."

Bir zamanlar vardı. Babama sadece bana çiftlikte daha fazla sorumluluk vermesi için söylemiştim.

Durdum ve Ansen'le yüzleştim. Onu arazimde, arka planda eski ahırımıyla birlikte görmek, kilitli kalması gereken gizli bir fanteziyi ortaya çıkardı. Belki de onu kovmalıydım. Bakışlarım şu anda benim gözetimimde olan atlara kaydı. Artık çok geçti. "Annemin hayat sigortasında sağlık yardımı ya da emeklilik paketi yoktu."

"Hoşuna giden bir kariyer için geri dönebilirdin."

"Finans umurumda değil." Sonunda yalanım ortaya ıkımış gibi sesim yükseldi. İşimde iyiydim ve bütün gün ofise bağlı kalmamayı dileysem de aslında rakamlarla uğraşmaktan keyif alıyordum. Saygı gördüğüm bir ortamda çalışarak başarılı oluyordum. Rafineri bu rolü yerine getiriyordu.

"Nefret ettiğin şeyi yaparak bir hayat yaşamak israftır."

"Nefret ettiğimi hiç söylemedim. Bu dürüstçe. Şimdi yükle." Döndüm, botlarım toprak yolda ıtırđıyordu. Beni takip edip etmemesi onun kaderini belirleyecekti. Kalbimi böylesine ele geçirdikten sonra itaatsizliğe tahammül edemezdim.

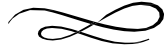
Onun o gün ayrıldığım adam olmadığına dair rahatsız edici gözlem beni rahatsız ediyordu. Gözlerinde gölgeler olan, stresi ikinci bir kıyafet gibi giyen halsiz bir adam, bir zamanlar sevdiğim kaygısız ocuk değildi.

Bu adamı tanı mıyordum ve bugün ortaya çıkan Ansen'in benim için bin kat daha tehlikeli olduğunu kabul etmek zorunda kalana kadar bu bilgi içimden süzöldü. Planımı yeniden gözden geçirmememin ve yol masraflarını karşılayıp onu göndermeyi teklif etmememin tek nedeni atlara nasıl baktığıydı.

Usta bakışları onları içine çekmişti ve muhtemelen gösterdiğinin farkında olmadığı bir takdir kahverengi gözlerinde parlıyordu. Onlara sadece at gibi otladıkları için saygı duyuyordu. Onları okuyordu, yanlış kullanıldıklarını ve ihmal edildiklerini anlayabiliyordu ve muhtemelen o seksi beyninde bir plan oluşturmaya başlamıştı bile.

Hayvanlar. Ansen'in kalabilmesinin sebebi onlardı.

Dört

ANSEN

Herhangi bir Kuzey Dakota kasabasına gidip gelmeye hazır değildim. Dünyanın ne kadar küçük olabileceğini biliyordum. Daha önce Coal Haven'ın etrafında dolaşmak boşunaydı. Artık lanet olası şehir sınırları içindeydik.

Coal Haven'a giderken Crocus Vadisi'nin kenarlarından geçiyorduk. Crocus Valley'de kullandığımız otoyol boyunca birkaç işyeri vardı ve kasabanın geri kalanı bir vadiye doğru eğimli bir şekilde yayılırken, Coal Haven yolun her iki tarafını da çevreliyordu. Kasaba daha düz bir arazideydi ve tohum kooperatifi de dış mahallelerdeydi. En azından içinden geçmek zorunda değildik ama o kadar küçüktü ki bir uçtan diğerine görebiliyordum.

Bir akrabamla karşılaşma ihtimalim ilk düşündüğümünden daha yüksekti. Sikeyim böyle günü.

Aggie tezgâhın arkasındaki yaşlı adamla sohbet ederken ben dükkânın kenarlarında durdum, adam sanki bütün gün konuşabilecekmiş gibi taburesine dikilmişti. Gür kaşları ve kamyoncu şapkasının altından kulaklarına dökülen tuzlu ve biberli saçlarıyla huysuz görünüyordu.

Sanki Noel'den bir hafta önce Noel Baba'ymış gibi konuşuyor, tüm bilgileri alıyordu. "Montana, ha?"

Boğazımı temizleyerek çekip gitmem için sözsüz bir yalvarışta bulunmak istedim ama bu sadece dikkatleri üzerime çekerdi ve bu adam Aggie hakkında muhtemelen hükümetin bildiğinden daha fazla bilgi topluyordu.

"Sidney'den çok uzakta değil," diye cevap verdi sesinde bir gülümsemeyle, benden beklediği görevleri özetlediği yirmi dakikalık verimli yolculuktan beri duyduğum ilk gülümsemeydi bu, ben onun ne zamandan beri içinde hafif bir hindistan cevizi kokusu olan bir şampuan ya da losyon kullanmaya başladığını merak ederken. Ekim ayındaydık ve o pahalı bir plaj tatili gibi kokuyordu. "Babam Barnaby Knight."

"Oh, her . Knight's Arabians mı?"

Ben hala hayatımın yönünü değiştirmeye çalışıyordum ve o da tohum kooperatifinde çalışan adamı kazanıyordu.

Sırıttı sakindi. "Evet, efendim."

Kıkırdadı. "Seni buraya ne getirdi?"

Otoyolun aşağısındaki rafineride yaptığı işi anlatmasını dinlerken girişte dolaştım. Duvarlarda mineral ve takviye rafları sıralanmıştı. Peşinde olduğumuz tavuk yemi köşede istiflenmişti. Mekânın grenli ama hafif metalik kokusu tanıdık bir şeydi ve endişemi yatıştırdı. Son birkaç yıla kadar böyle yerler benim dünyamdı. Bina uzun, yassı bir çelik yapıydı ve arkasında gümüş renkli tahıl ambarları yükseliyordu. Ambarların yanında tahıl kamyonları sıralanmıştı ve içeri girerken birkaç tanesinin yanından geçmiştik.

Hâlâ sevdiğim dünyadaydım. Yardımdan başka bir şey yoktu ama şimdiye kadar buna alışmış olmalıydım. Sadece buna boyun eğmeye alışkın değildim.

Kapı gıcırdayarak açıldı.

"Nerede olduğunu biliyorum anne!" diye bağırdı küçük esmer bir kız koşarak içeri girerken.

Tam dizlerime çarpacakken döndüm.

"Dur bakalım." Büyük kahverengi gözler bana göz kırparken kıkırdadım.

"Hey-babama benziyorsun. Anneciğim!"

Sözleri beni olduğum yerde dondurdu. Bu kasaba bu kadar küçük olamazdı. Boktan şansım bugün bu kadar güçlü kükrüyor olamazdı.

"Bu adam babama benziyor." Minik parmağıyla beni işaret etti ve kısa boylu, sarışın bir kadın kucağında yürümeye başlayan bir çocukla içeri girdiğinde kız zıplamaya başladı.

Yeni gelen kaşlarını çattı ve delici mavi gözleriyle beni incelemek için başını eğdi. "Evet, öyle."

Tanıdık geliyordu. Bana gönderilen fotoğraflara neredeyse hiç dikkat . Tek gördüğüm, kardeşimin istediğim her şeyle aptalca mutlu görünmesiydi ve bu da onlara bir daha asla bakmamam için yeterliydi.

Kapı tekrar açıldı ve uzun boylu bir adam içeri girdi, üzerinde onu son gördüğüm takım elbisenin tam tersi bir kıyafet vardı. Göğsümde kavga eden duyguların karışımını tanımlamak zordu ama heyecan, panik ve dehşete yenik düşmüştü.

Bakışları üzerimdeydi ve etrafımızdaki herkesin sessizliğe gömülüp bu tuhaf etkileşimin nasıl geliştiğini izlediğini fark etmedim bile.

"Ansen?" Archer'ın güvensizliği dükkânda çınladı.

Sikeyim.

"Ben, uh, şehre yeni geldim." Elimden gelen en iyi cevap bu oldu. Buna hazırlıklı olmalıydım ama halletmem gereken başka sorunlar vardı ve çok az zamanım vardı. Lanet olsun, uzun bir gün olmuştu.

Küçük kız Archer'a doğru koştu ve elini onun elinin içine soktu. "Onu tanıyor musun baba?"

Archer gülümsemedi. İnançsızlığına acı da karışmıştı. "Bu senin amcan. Ansen."

Archer'ın karısı Delaney olması gereken kadın ağzı açık bir şekilde ikimizin arasına baktı.

Aggie yanıma geldi, yüz ifadesi en az benim kadar şaşkındı.

Bakışlarımı yeğenime çevirdim. Bugün hayal kırıklığına uğrattığım tüm kızlarla tanışacağım gün müydü? Beni dışlayan kızla tanışmanın yükselen zevkine teslim oldum ve . "Merhaba. Seninle henüz tanışmadım."

"Babam kendi işlerini yapmayı sevdiğini söyledi." Zekiydi.

"Suçlu. Sen Emmaline olmalısın."

Sırıttı ve alttaki eksik dişini gösterdi. "Kaç yaşında olduğumu biliyor musun?"

Düşünüyormuş gibi yaptım. "Neredeyse altı yaşında." Yeğenimden bir sırtıma daha kazandım ve yürümeye başlayan çocuğu işaret ettim. "Ve o da Vaden. İki yaşına yeni girdi."

"?" diye sordu.

Çocuklar ve onların açık sözlü soruları. Suçluluk duygusu da kaynamaya devam edebilir. "Başımı belaya sokmakla meşguldüm." Doğrudum ve kardeşimle yüzleştim. Benimkinden birkaç ton daha koyu gözler bana baktı. "Bu işin nasıl sonuçlanacağından emin değildim."

Ve eğer başarısız olursa, geldiğim gibi gizlice ayrılmayı planlamıştım.

Ya babam ona Kansas'tan bahsettiği için soru sormadı ya da bizi dikkatle için. Küçük bir toplulukta büyüdü ve söylentilerin ne kadar çabuk yayıldığını herkesten iyi biliyorduk.

Karısı onun yanına geldi. "Merhaba, Ansen. Ben Laney. Sadece Archer bana Delaney der."

Elimi uzattım. "Sonunda seninle tanıştığıma memnun oldum."

"Elbette öyle," dedi sanki bu durumun herkesten çok benim için rahatsız edici olduğunu fark etmiş gibi. Elini güçlü ve emin bir şekilde tutuyordu, sanki kimsenin saçmalıklarına ayıracak zamanı yokmuş gibiydi. Kaba el sıkışması bana Aggie ile tanıştırıldığım zamanı hatırlattı.

Emmaline, Archer'ın elini çekiştirdi. "Babam atları sevdiğini söyledi."

"Onları çok seviyorum," diye cevap verdim.

"Tatlım, gidip dışarıda bekleyelim." Laney, Archer onu bırakana kadar Emmaline'in diğer elini . "Babanın Ansen Amca'yla konuşması gerekiyor."

Ansen Amca. Ne akıl tutulması ama. Yeğenimle yeni tanışmıştım ve neredeyse altı yaşındaydı.

"Burada ne yapıyorsun?" Archer sessizce sordu, dikkati Aggie'ye çevrilmişti. "Bir iş mi?"

Aggie bir adım öne çıkarak elini sıktı. "Aggie Knight. Rafineride amcan için çalışıyorum."

Elini sıkıp bırakırken gülümsedi. Odadaki gerginliğin bir kısmı boşaldı. "Cameron Amca?"

Adamdan hoşlanıyor gibiydi. Zihinsel ayaklarım bir uçurumdan aşağı kayıyordu. Çocukken asla yapamadığımız şekilde, bir yetişkin olarak kusursuz kardeşimle karşı karşıyaydım *ve* şimdi kotunun paçaları yıpranmış, toz içindeydi *ve* babamızın hiçbir şey yapmak istemediği akrabalarına düşkün davranıyordu. "Onunla konuşmadığımızı sanıyordum," diye mırıldandım.

Archer'ın sırtışı düştü. "daha farklı. Arada bir bilirdin."

Biraz daha suçluluk ve utanç duyarsam, sadece antasit için bir bavula ihtiyacım olacaktı. Belki de kasada çalışan adam ailem hakkında benden daha çok şey biliyordu ve kulak misafiri olmasının bir önemi yoktu.

"Şu anda şehirdeyim. Bir süreliğine." Aggie'nin kırmızımsı altın rengi kaşlarını bana doğru kaldırmasını görmezden geldim. "Bir at kurtarma merkezi açtı ve ben de onun yeni çalışanıyım."

"Sırf bu yüzden burada bir iş buldun ya da ... "Archer hiçbir zaman kalın kafalı bir adam olmamıştı. Ne yazık ki.

"Aggie ve ben çok eskiden tanışırız, işe ihtiyacım olduğunu duymuş." Bir şekilde ayaklarımın üzerinde durana kadar onun sürttüğüydüm.

İfadesindeki ciddiyet bana yeterince şey anlattı. Babamla konuşmuş ve her şeyi duymuştu.

Eğer kardeşimin tepkisi dikkatimi dağıtmasaydı, dirseğimin dibinde kopan fırtınayı hissedebilirdim. Alaycı bir kahkaha attı ve elinin tersiyle omzuma vurdu. "Evet, biz eski *arkadaşız*."

Ah, lanet olsun.

Archer'ın endişeli bakışları benimkilere kaydı ama yine akıllıca davranıp Aggie tavuk yemine doğru yürüyüp eğilirken bir şey söylemedi. Neredeyse ona yardım etmek için atlayacaktım, torbalar elli kiloydu ama birini omzuna aldı ve yanımdan geçti.

"İki tane aldım. Arayı sonra ikincisini al." İğneleyici tonu havada asılı kaldı.

Çalışan, daireler çizen bir şahinin altındaki tarla faresi gibi sessizdi ve her şeyi izliyordu.

İçimi çektim ve Archer'ın şaşkın bakışlarıyla karşılaştım.

"Uzman değilim," dedi, "ama Delaney benimle böyle konuşsaydı, bana bir konuda kızgın olduğu izlenimine kapılırdım."

Bugünün saçmalığı ve onun kötü zamanlamalı sataşması beni güldürdü, gözyaşı dökecek bir tip olsaydım ağlamama neden olabilecek türden bir gülüş. Çocukken bunların hiçbir işe yaramadığını öğrenmişim. Nasıl olsa bir şeyler oluyordu.

Kooperatif çalışanı taburesini itti. "Onun için ikincisini alacağım. Siz ikiniz acele etmeyin."

"Ben hallederim," dedim ve bir çantaya gidip Aggie'nin yaptığı gibi onu omzuma attım. "Maaşımı hak etmeliyim."

Archer beni dışarı kadar takip etti. Aggie kabindeydi, ağzı huysuz bir çizgiye oturmuştu. Laney başka bir pikabın ucunda duruyordu ve çocuklar kamyonetin kasasında oynuyordu.

"Birbirinizi nereden tanıdığınızı sorabilir miyim?" Archer sadece benim duyabileceğim kadar yüksek sesle sordu.

Onu başından savabilirdim ama son altı aydan sonra kaçınma oyunundan bıkmıştım. "Evlenecektik."

Archer sanki sözlerim fiziksel bir şokmuş gibi sarsıldı. "Evli misiniz?"

"Montana'da çalışırken. Bir şeye dönüştü ve olmadı." Çantayı kamyonetin arkasına, onunkinin yanına bıraktım ve bagaj kapağını kapattım. Yarı gerçekler beni . "Her şeyi ettim. Çok kötü."

Sanki böyle olmasını bekliyormuş gibi başını salladı. Haklı olmasından nefret ediyordum. "Ne zaman? O zaman mı, şimdi mi?"

"İkisi de." Elimi enseme gezdirdim. "En azından kadınlar söz konusu olduğunda. Diğer saçmalıklar değil."

Bir süre beni inceledi ama Kansas'ta ne olduğu hakkında daha fazla bilgi almadı. "Ve seni hala işe aldı mı?"

"Ne diyebilirim ki? Ünüm benden önce gelir." Yine yapıyordum. Bir konunun etrafında konuşuyordum. Bir elimi saçlarımın arasından geçirdim, keşke Aggie'nin evinden ayrılmadan önce kamyonetimden şapkamı alsaydım diye düşündüm. "Bu onun intikam şekli. Başıma açtığım belayı öğrendi ve beni çok ucuza kiralayabileceğini fark etti. Hayvanlar için doğru olanı yapacağım."

"Her zaman öyleydin. Eski işinde ne oldu?"

Ahlaki değerlerime olan sonsuz güveni çok alçak gönüllüydü. Çocukken çok yakındık ve şu ana kadar onunla uzun zamandır böyle bir yoldaşlık duygusu hissetmemiştim. Sert bir nefes daha verdim ve elimi bagaj kapağının üstüne koydum. "Yanlış adamı ve kızını kızdırdım."

"En iyi düşünceni asla sakinle yapmadın."

"Hiçbirimiz mi?"

Sıcak bakışları karısının üzerindeydi. "Bazen işe yarıyor."

İçimde kızgınlık mı yoksa kıskançlık mı filizlendi, hangisi olduğunu anlayamadım. "Gitsem iyi olacak. Şehirdeki ilk günüm ve belli ki iyi bir ikinci izlenim bırakamamışım."

Parmaklarımı soğuk metalin üzerine vurdum. Şimdiye kadar, kardeşimle tanışmamız ve selamlaşmamız, evden ayrıldıktan sonra karşılaştığımız birkaç sefer gibi değildi. O kusmuyordu.

kurumsal jargon da yıllık gelir miktarları. Bana dinlemeye hazırmış gibi baktı ve sanki çiftliğe geri dönmüşüz, bizim yaşımızdaki çocukların sorumlu olmaması gereken işleri yaparak günlerimizi boşa harcıyormuşuz gibi benimle şakalaştı.

Parmak vuruşlarının hızı arttı. İlişkimizi onarma çabalarına daha duyarlı olsaydım, kendimi içinde yaşadığım özel cehennemden kurtarabilirdim. "Bir ara konuşmalıyız." Nefesimi tuttum. Bu bir kıza çıkma teklif etmekten daha kötüydü. Reddetmek beni haklı çıkarırdı.

"Zamanı geldi diyebilirim," dedi kolayca, sorduğum sorudan kaynaklanan gerginliği . "Programın nedir?"

Küçümseyici bir nefes verdim. "O ne derse o."

Archer kasketini kaldırdı ve bir elini siyah saçlarında gezdirdi. Birkaç tel gri şakaklarını sarıyordu ve boğazım düğümlendi. Archer'ı en son gördüğümde yirmili yaşlardaydık. O neredeyse kırk yaşındaydı. Hayatının on yılından fazlasını kaçırmıştım. "Böylesinin daha iyi olduğunu ne kadar çabuk anlarsan, o kadar kolay olur."

"Ben öyle biri değilim."

Aggie'ye baktı, dikiz aynasından bizi izliyordu ve sonra çıkardığım yemlere baktı. "Bundan emin misin?" Kıkırdadı ve koluma vurdu. "Delaney'e bir kızlar gecesi borcum var ama sonraki hafta sonu buluşabiliriz. Ne zaman olacağını sen söylersin."

Karısına doğru yürüyordu ve ben de onunla yüzleşmek için topuklarımın üzerinde döndüm. "Hey, Archer." O dönene kadar bekledim. "Babam burada olduğumu bilmiyor. Ona ben söyleyeyim."

"Peki ya ailemizin geri kalanı?"

"Hangi aile?" Başımı salladım. Doğru ya. Babam hariç tüm Barronlar Coal Haven'da yaşıyordu. Önce yakın akrabalarım için endişelenmeliydim. "Boş ver."

"Onlar iyi insanlar. Ve onlardan bir ton var. Alıştığımızın bu olmadığını biliyorum ama çok çabuk normale dönüyor."

Gerginlik omuzlarıma çöktü. Birden fazla aile üyesinin işime girmek istemesi. Hakkımda yayılan dedikoduları öğrenmek. Ya da daha kötüsü, gerçekleri öğrenmek. "Önce bir yerleşeyim. Sonra babamla konuşurum." Bunu ona borçluydum.

"Seni gördüğüme sevindim."

Taksiye sürünerek binerken sözlerindeki samimiyet aklımdan çıkmıyordu. Kemerimi bağladım. Aggie metodik bir şekilde geri geri gitti ve Crocus Vadisi'ne dönmek için sakın bir şekilde otoyola doğru manevra yaptı.

"Dökül bakalım," dedim. "Beni çiğnemek için can attığını biliyorum." "Neden hayal bile edemiyorum." Elini Direksiyonu sıkıca kavradım ama zihnim onun elli kiloyu hiçbir şey yokmuş gibi nasıl savurduğunu ve bunu binici ceket ve elbise botlarıyla nasıl süslü püslü yaptığını canlandırmak istiyordu. Birdenbire hiçbir şey daha seksi gelmemeye başladı. "Bana çalıştığını ve düğüne gelemeyeceğini söylediğinde kardeşinin adımı nasıl tanımadığını mı kastediyorsun? O ve babanın izin alamadıklarını ya da işlerini riske atamadıklarını mı? Ve onlar için çok öfkelen dim! Ama gerçekte, onlara benden bahsetmedin."

"Yapmamak daha iyiydi." Koltuğa çöktüm ve bacaklarımın yolcu tarafındaki tüm alanı kaplamasına izin verdim. Bakışları önce kalçalarım a, sonra tekrar yüzüme değdi ve dudakları düzleşti. "Eğer evlenmeden önce babanın bana para verdiğini öğrenseydin, tepkiler çok büyük olurdu."

". "

"-ve eğer işe yarasaydı, Archer'ın bize söylediği gibi onlara bir mesajla söyledim."

"Ama Archer'ın kaçtığını biliyordun."

"Üç yıl kadar sonra. Arada bir süre ayrı kaldılar. Ama biz onunla hiç tanışmadık. Barışana kadar onu babamı ve yaşadığı toprak merayı görmeye getirmedi."

Başını salladı, dikkati yoldaydı. "İlk kez kardeşinle tanıştığını inanamıyorum."

aile."

"Herkesin yakın bir ailesi yok."

İrkildi. "Gittiğimden beri babamla neredeyse hiç konuşmadım."

Onu bir kez gördüm ve birkaç kez aradım, hepsi bu."

Gözlerimi kapattım. Mantıken Barns'ın kızına kendi gibi davranmaya çalışarak onunla ilişkisini mahvettiğini biliyordum ama sorumluluk yine de omuzlarımdaydı. "Eğer ölüyorsa onu ziyaret etmelisin."

"Eğer eskisi gibi olacaksa, hayır teşekkürler." Sesinin gerçekçi olduğunu düşünebilirdi ama sözleri bir zırh gibiydi, sanki umursamazlık numarası yaparak kendini koruyordu. "Birlikte olduğum son adamla nişanlanmış olabileceğimi düşündüğünde çok öfkelenildi."

Dişlerimi birbirine geçirdim. Aggie'nin evlendiğini duymak hoşuma gitmiyordu ve benim bu işe karışmamam gerekiyordu. "Bu yüzden mi hâlâ bekârsın?"

"Nişanlanmaya alerjim var."

. "Ben de aynı alerjiyi geliştirdim."

Yolculuğun geri kalanı sessizlik içinde geçti. Geçmiş ancak bu kadar anımsayabilirdik. Derisinin altında kaynadığından şüphelendiğim acı, iyileştirebileceğim bir şey değildi. Tek yapabileceğim onu daha da kötüleştirmemektir.

Şimdiki zamanımıza gelince, sunacak hiçbir şeyim yoktu ve kendi bokumla uğraşıyordum. Ona yeterince şey yapmıştım. Onu da kendimle birlikte bu pisliğe sürüklememe gerek yoktu.

Ben geldiğimde kamyonun bulunduğu yere park etti ve dışarı çıktı. Evin içinden gelen havlama sesleri dikkatimi çekti. Resimli pencereye baktığımda perdelerle cam arasına sıkışmış kahverengi-beyaz bir Avustralya çoban köpeği gördüm.

"Aggie-"

"Sabah görüşürüz." Kapısını iterek dışarı çıktı. "Tavukları unutma. Yemleri kümise taşıyabilir misin? Ön tarafta yemlikler ve torbalar için depo var. Fareleri uzak tutmak için onları paletin üzerine koy. Karavanın anahtarları alt basamağın altında saklı."

Aracın önünden dolandı. Hemen dışarı fırladım. "Agatha, bu Tex mi?"

Sertleştı ve küçük topuklarının üzerinde döndü, ama dönüşü açgözlülükle bir alaydan başka bir şey olmadı. "Bana Agatha deme ve evet."

Tam adını söylemek onu durdurmak için kesin bir yoldu. Bu küçük galibiyete ihtiyacım vardı. "Çaldığın köpeğim hâlâ sende mi?" Bu saçmalık beni tehlikeli bir şekilde gülmeye yaklaştırdı. Çalınan köpeğin peşine düşmemiştim çünkü tüm Şövalyeler benden nefret ederken böyle bir mücadeleye girmemem gerektiğini biliyordum. Tex'e iyi davranacağını biliyordum.

"Onu ben çalmadım; o benim yanımdan ayrılmayı reddetti." Dudakları, kıs kıs gülmek için kendini zor tutuyormuş gibi kıvrıldı. "Bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama o bir şehir köpeği oldu. Bu yüzden içeride. İlçenin her yerinde gezinecek ve ezilecek. Kır hayatına alıştırılması gerekiyor."

Onu yavruyken almıştım. Yetişkin olarak ilk köpeğim. Kendimi kandırarak kurduğum aileye yeni bir üye. Zengin olmak ve kendi evime sahip olmak için bir kadını benimle evlenmesi için kandırmadığımı gösteren bir sembol. Onu şimdi görmek çok tuhaftı. "İyi mi?"

Başını eğdi ve yemin ederim güneş bir bulutu onun üzerinde parladı. "Sonunda. Beni birkaç apartmandan attırdı ve üniversiteyi bitirirken gündüzleri onu kulübede tutmak için çok para harcamak zorunda kaldım, ama sonunda bir ev kiraladım ve ona biraz kendi alanı verdim." Bizi izleyen köpeğe hüzünlü bir bakış attı. "Bir çiftlik işini kullanabilirdi. Şimdi onun için bir işim var ama çok yaşlı ve taşra hayatında hayatta kalmak için gereken deneyime sahip değil. Tek umudum onu hayvanlara alıştırmak, böylece onları düzensiz bir şekilde gütmeye çalışmaz."

Tex'i görmenin beni nasıl bilmiyordum ama ona bakmaktan kendimi alamıyordum. Sanki benden bir parça almış ve bunca zaman onunla ilgilenmiş gibiydi.

"Onu görebilmen için dışarı çıkarmamı ister misin?" Sanki sorusu aramızda bir barış teklifi değilmiş gibi tırnaklarını karıştırdı. Tex tarafsızdı.

Sesime güvenmeyerek başımı salladım.

Bir dakika sonra Tex kasıklarımın ayak parmaklarıma kadar beni kokluyor ve kuyruğu bir kasırga gibi etrafımda dönüyordu. Ellerimi kürkünün içine soktum. "İyi görünüyorsun, Tex." Kokusundan memnun kalınca, işini yapmak için çimenliğe doğru koştu. "Yavruyken olduğundan çok daha yumuşak başlı."

"Onu eğitmek için çok çalıştığımı söylemek isterdim ama yaşı yüzünden. Yine de birkaç güzel yıldan fazlası olduğunu düşünüyorum."

Onun yüzünden. Eğer benimle birlikte olsaydı, kafasına bir at tarafından tekme yiyebilir, ben çalışmakla meşgul olduğum için ezilebilir ya da sahip olduğum daha huysuz patronlardan biri tarafından vurulabilirdi. Aggie onun için doğru olanı yaptı ve o da bunu kolaylaştırmadı. O zaman onu hak etmemiştim. Parayı almanın ona zarar vermeyeceği konusunda kendimi kandırmıştım. Çok çalışarak büyümüştü ama banka hesabı doluyken çalışıp didinmekle, kazandığın para küle dönüp rüzgârda uçup giderken kışını yırtmak arasında fark vardı.

Köpeğimi aldı ve ona bir yuva verdi. Son eski sevgilim benim köpeğim olduğu için onu hareket halindeki bir araçtan atardı.

Son on yıl bana sadece kadınları seçemediğimi ve iyi olanları karşılayamadığımı gösterdi.

* * *

Aggie

Yatağında kıvrılmışım, saçlarım serbestti ve gece uykusundan sonra kabarmaya çalışıyordu. Dizlerimi yukarı kaldırmışım ve

Elimde telefonumla kollarımı onların üzerine koydum.

Ekranımda Sutton'ın yeni fırçalanmış yüzü görünüyordu. Bir saat gerideki bir zaman dilimindeydi ama iş için benden daha erken kalkması gerekiyordu. Wilder çoktan evden çıkmıştı ve konuşmak için mesaj atmıştı. "Demek bitti, ha?"

"Bitti. Karavan hakkında şikayette bulunmak için geri gelmedi."

"O kadar kötü mü?"

"Hayır, sadece eski. Kötü halıyı ucuz bir şeyle değiştirdim ve içinde yaşarken mümkün olan her şeyi ağarttım." Ev inşa edilirken karavanda kalmıştım ve oraya taşındığım mobilyaları bırakıp evimi güncellenmiş, uyumlu bir görünümle doldurmuştum. Cody'ye göre daha fazla mali israf.

"Eminim daha kötülerini de yaşamıştır."

Muhtemelen. Sutton'la geçirdiğim sarhoş gecenin fotoğraflarını hatırlamadığım sürece. "Zengin babasının evinde yarışma kraliçesinin yatağında uyuduğu zaman hariç."

"Senin zengin bir baban var ve Ansen elektriklerin sürekli kesildiği kulübede kaldı."

Doğru. O zaman da hiç şikâyet etmemişti. "Beklediğim gibi biri değil. Farklı biri."

"Uzun oldu."

Aynı fikirdeydim ama sebebi bu değildi. Çenesi daha sert, gözleri daha karanlıktı ve kümesteki tek horozmuş gibi kasıla kasıla dolaşmıyordu. Horoz olsaydı tüyleri eksik olurdu ve tavukları bırakırdı. "Ben de ona farklı görünüyor olmalıyım."

Daha iyi mi? Daha gösterişli göründüğümü mü düşünüyordu? Güzellik kraliçesi eski sevgilisi gibi daha rafine?

Sarışın bir kaşını kaldırdı. "Seni nasıl gördüğü önemli değil, değil mi?"

"Elbette değişmedim. Sadece değiştiğimi biliyorum."

"O zamanlar da güzeldin, şimdi de tabii ki. Barns'ın size aksini hissettirmesine izin vermeyin."

Babama ve onun fikirlerine karşı kendimi güçlendirmiştım ama o hâlâ benim babamdı. "Babam nasıl?"

Alt dudağını çiğnedi. "Uzun süreceğini sanmıyorum, Aggie."

Karnıma ağır bir hüzün çöktü. Yıllar boyunca onunla telefonda her konuşmaya çalıştığımda, Ansen'le aramı bozduğum için beni azarlamıştı. Eğer o sırada bir erkek arkadaşım varsa, öfkelenir ve hiç tanımadığı adama isimler takardı. Ve Lawson onunla iyi geçinmeyi mi düşünmüştü? Eski sevgilim ya iyimserdi ya da bir petrol imparatorluğuyla evleneceğini düşünüyordu. Babamın imparatorluğu karmaşıktı ve öğrendiğim kadarıyla bazı bağları vardı. "Onu ziyaret etmeye cesaret edemiyorum. Ya da artık aramayı."

"Barns kendi seçimini yaptı, Aggie. Bu senin suçun değil."

Benim hatam annemi dinlemektir. Kardeşlerim anladılar ama aynı zamanda beni suçladılar. Hayat sigortası parasını aldığımdan beri aramızda aşamadığım bir mesafe vardı. Her yıl aramızdaki mesafe biraz daha kapanıyordu ama ben onların böyle hissettiğini kabullenmiştim.

Gözlerini kısarak telefonuna baktı. "Kahretsin, hazırlanmam lazım. Acil bir durum ortaya çıktı."

Büyük hayvan veterineri olduğu için tipik şakamızı yaptım. "Bir şey mi sarktı?"

Gözlerini devirdi. "Her zaman bir şeyler sarkar."

Telefonu kapattıktan sonra yataktan fırladım ve duşa girdim. Banyonun kapısını açtığımda Tex mızmızlanıyordu.

"Üzgünüm dostum. Acelem var." Üzerime kazak bir elbise ve kalın bir tayt geçirdim. Genelde işe gitmeden önce Tex'e yürürdüm ama Ansen'i görme ihtimalim yüzünden rutinimi değiştiriyordum. Geçici olarak.

Saçımı standart topuz haline getirirken telefonumun yandığını gördüm. Ekranda Ansen'in adı belirdi ve bir el salladı.

Deja vu hissi beni neredeyse deviriyordu. Kollarımı indirdim ve bakakaldım. Onu işe aldığımında numarasını eklemiştim ama adını tekrar görmenin bana ne yapacağını tahmin edememiştim. Her aradığında sıritan o kız aklımdan geçti.

Eve gelmesinden korkarak cevaplama düğmesine bastım ve hazırlanmayı bitirebilmek için hoparlörü açtım. "Evet?"

"Günaydın."

Banyomda gürleyen kalın sesini duyunca gözlerimi kapatmak zorunda kaldım. Lawson'ın kalın bir sesi vardı ama birlikte olduğumuz süre uzadıkça sinirlerimi bozan mızımız bir niteliği de vardı. "Her şey yolunda mı?"

"İyi. Ev işleri tamam." Şimdiden mi? "Kedi mamasını nerede bulabilirim?"

Aynadaki görüntüme kaşlarımı çatarak baktım. "Ne kedisi?"

"Karavanda, merdivenlerin altında yaşayan kedi . ..yavru kedilerle birlikte."

Saçlarımı unutarak banyo tezgahına yaslandım ve sanki bir toplantı odasındaymışım gibi telefona baktım. "Benim kedim yok."

Kıkırdadı ve karnım sıkıştı. "Amcığın içindeyim, Aggie."

Kalçalarımın arasındaki bir nabız bana onun amıma girmesinden hoşlandığını hatırlattı. "Yavru kediler mi?"

"Bir aydan daha eski sanırım. Altı tane. Anne kedinin durumu iyi. Arkadaş canlısı ama sıska. Terk edildiklerini ve sizin de kalmalarına izin verdiğinizi düşündüm."

Lanet olsun. Taşrada yaşarken bunu beklemeliydim. Yine de şehre, arazimi birinci sınıf bir çöplük haline getirecek kadar yakındım. Bu yüzden ahır kedileri konusunda stres yapmamıştım. Beni bulurlardı.

Ama onlar için hazır değildim. "Karavan otoyolun hemen dışında. Bu yavru kediler hareket etmeye başladıklarında hemen tokatlanacaklar."

"Onları ahıra yerleştirmeye çalışabilirim. Mama oradaysa anne kedi kalabilir."

"Evet, sorun değil." Onun güçlü kollarına sarılmış bir kedi yavrusu birikintisi hayal etmediğim sürece. Bayıldım. "İşe gitmem gerek ama eve biraz kedi maması getirebilirim."

"Merak etme. Ben hallederim."

Çünkü benim için çalışıyordu. "Um, teşekkürler."

"Tamamdır patron. Yoksa sana Christie mi demeliyim?"

Yanağımın içini ısırdım. Banyoda yalnızdım. Kimse gülümsediğimi görmeyecekti. "Patron" kelimesinin çağrışımını seviyorum. Dinle, bu akşam işim bittiğinde veterinerin geleceğini söylemeyi unuttum. Haftanın bir gecesi geç saate kadar çalışıyor."

", patron."

Hain ağzım yine havaya kalkmak istedi. "Bir şeye ihtiyacın olursa mesaj at. Bütün gün toplantıdayım."

"Kulağa harika geliyor," dedi kuru bir sesle. "Atları inceleyeceğim ve bir plan yapacağım."

Kıskançlık mızrağı beklediğimden daha keskindi ve telefonu kapatmak için düğmeye bastım. Aynada kendime baktım. Üniversiteden sonraki kariyerimde gübre ya da toprak içermeyen bir işte çalıştığım ilk günkü halimle aynıydım.

"Sağlık sigortası. Diş. Emeklilik." Bir elimle bağlı saçlarımı düzelttim. "Özgürlük."

Özgürlük, yalan söyleyen eski sevgilimi at kurtarma işinde çalıştırmak için işe alıyordu ama o anda durduğum yerden bu, hayallerimi yaşaması için başka birinin faturasını ödemek gibi görünüyordu.

İronik bir şekilde, evlenmiş olsaydık babamın parasıyla benim için yapacağı şey de buydu.

ANSEN

Aggie veterinerle benim ilgilenmeme izin verebilirdi ama bu ona göre değildi. İşin içinde olmayı severdi. Ama Dr. Jake Burrows kırmızı Dodge pikabından indiğinde şüphelendim. Bana onunla daha önce tanışmadığını, sadece telefonda konuştuğunu söylemişti.

Onu gördükten sonra, hormonları olan hiç kimsenin Dr. Jake'in ziyaretlerini kaçırmak isteyeceğini düşünmedim.

Adam benden birkaç santim kısaydı ama yine de 1.80 boyundaydı, batı tarzı kot pantolon ve kovboy çizmelerine uygun tıknaz bir yapısı vardı. Ön dişlerinden birinde hafif bir çentik ve diş telleri için yeterince kötü olmayan hafif düzensiz dişleri ile sırtışı dişe hazır . Koyu yeşil, kabarık bir yelekle kırmızı-gri desenli bir gömlek giymiş ve Noel'i erken kutluyormuş gibi görünmemeyi başarmıştı.

Zamanında bir sürü Dr. Jakes ile çalışmışım ve çoğu veteriner değildi. Birçoğu oyuncuydu ama umurumda değildi. Hazır gülümsemeleri ve tavırlarıyla herkesi rahatlatan taşralı adamlardı.

Onlarla nasıl çalıştığımın başka bir şey düşünmemiştim.

Dr. Jake'ten ilk görüşte nefret ettim.

Aynı şekilde Aggie de kurtarılan atlar hakkında konuşurken ona gülümsüyor ve gülüyordu. İki kısarak ve üç iğdiş olmak üzere tüm atlarla ilgilenmişti. Hayvanların onunla nasıl başa çıktıklarını ve biri onlarla çalışırken hayvanların birbirleriyle nasıl iletişim kurduklarını izlemek için geride durdum.

Zihnindeki liste uzundu.

"Gerçekten güzelleşiyorlar ve kışlık montları Tanya'nın onlara sahip olduğu zamankinden daha iyi görünüyor."

Aggie şaşkın bakışımı fark etti. "El konulduktan hemen sonra onları benden önce bindirdi."

Dr. Jake'in sırtışı yüzde bin arttı. "Tanya'ya bir alıcı bulmam için bana biraz zaman vermesini söyledim ama seni buldu." Başını salladı ve Aggie'ye baktı. "Dürüst olacağım, beş vakayı bir yabancıya vermek konusunda pek emin değildim. En azından atlara aşına birine benziyorsun."

. Tanıdık mı? Aggie beni ve Eliot'ı rahatsız ederdi.

0 kısarak erken yavrulayacak. Ona dikkat etmelisin.

Babam geçen gün onunla çalıştı. Kötü alışkanlıklarını bırakması için ona yardım etmeniz gerekecek. İğdişten bahsediyorum, babadan değil. Babamdan vazgeçtik.

Çocuklarla arası hiç iyi olmayacak. Çok yüksek ruhlu.

Aggie başını salladı kesin bir tavırla. "Ben düşünmek için vardı hakkında

Bunu gerçekten yapıp yapmayacağımı."

"Bunu duyduğuma sevindim," diye mırıldandı veteriner onu teskin edercesine. "Pek çok insan hayvanları sever ve hemen atlar." Sanki tam da onun yaptığı şeymiş gibi konuşmuştu.

Çenemi sıkılmaktan dişlerim ağrımaya başlamıştı. Aggie'nin ses tonunun iltifat olarak algılanmasından endişe ediyordum ama yüz ifadesi değişmemişti. Eskiden kardeşlerinin ona bilmiyormuş gibi davranmasına karşı duyarlıydı.

herhangi bir şey. Hâlâ bu yeteneğe sahip olsaydı, belki de Dr. Jake'in ve onun mırıldanmalarının altında kalmazdı.

Dr. Jake yeleğini açtı ve gömleğinin cebinden bir kartvizit çıkardı ve yeleğinin içinde bir yerden bir kalem çıkardı. Kartın üzerine bir şeyler karaladı. "Bu benim kişisel cep telefonum. Acil bir durum olursa beni arayın. Aksi takdirde, kayropraktörün sevkini almak ve dış yüzdürme işlemlerini planlamak için ofise ulaşabilirsin. Tüm bunların ne anlama geldiği konusunda size yol gösterecekler." Bana baktı. "Atlardan da anlıyor gibi görünüyorsun. Hiç at kiropraktörleriyle çalıştın mı?"

"Bir ya da iki kez." Ya da binlerce kez. Sırıttım. "Her şey Google'da aranabilir, değil mi?"

Ses tonumdaki hafif alaycılığı fark etmeden önce yüz ifadesinden keder geçti. Güldü. "Doğru. Bir nalbantla görüşmek ister misin?" Benimle konuşuyordu. Yeleğinden bir kartvizit çıkardı.

"Evet, lütfen." Aggie nalbantın numarası olduğunu tahmin ettiğim ve bana doğru yöneltilmiş olan kartı aldı ve dün giydiği paltosunun cebine . "Buralarda kimseyi tanımıyorum."

Elbise ve tayt görünümü yeniydi. Ayak bileği botları da öyle. Çıktığımız zamanlarda onu kovboy çizmelerinden başka bir şey giyerken görmemiştim, dışarı çıktığımızda bile.

"Sana mesaj atarım. Buna ne dersin?" Sırıttığı yerle bir edilmeli. Shelby From The Block adlı doru kısrak bu işi benim için yapacaktı. Benden ve Dr. Jake'ten uzak duruyordu ama Aggie'nin yanında daha rahattı. Aylarca ya da yıllarca ihmal edildikten sonra meradan meraya taşındıktan sonra onu suçlamadım. Kolayca ürküyor ve cesareti olan herkese güvenmiyordu.

Bir atın sahip olabileceği daha kötü özellikler de vardı. " değil," dedi Aggie. "Geldiğiniz için teşekkürler."

"Onları yakalamana yardım edebilirim." Meraklı bakışları üzerime çevrildi.

Aggie beni yeni kurtarma müdürü olarak tanıtılmıştı ama Dr. Jake birlikte çalıştığım her veterinerle aynıydı - işi bitir, sonra sohbet et. Onun durumunda, sonra flört et.

"Evet, Ansen bir at eğitmeni, yani hepsi bir arada bir paket."

Dr. Jake'in bakışları daraldı. "Daha önce kurtarma ekipleriyle çalıştınız mı?"

"Hayır, ama aynı zamanda onları ömür boyu kazanç elde etmeye hazırlamıyorum ve yaklaşan yarışmalar hakkında enseme soluyan sahiplerim yok, bu yüzden güzel bir değişiklik. Aggie bana ve atlara ihtiyaımız olan zamanı verecek."

Bunu söyleyene kadar ne demek istediğimi fark etmemiştim. Babası eğitim pencerelerini aceleye getirme konusunda en kötülerden biriydi. Ciro gelirdi. Kendi yerimi istememin nedenlerinden biri de buydu. Kendi işimi. Zaman ve sabır, Aggie ile birlikte kendi eğitim işimizi kurmak için beyin fırtınası yaptığımızda konuştuğumuz şeylerden birkaçıydı.

Onun alışanı olacağımı hiç düşünmemiştim.

Eğer üzerinde durursam, öfkelenirim. Ya da depresyona girerdim. Ya da sadece ederdim. Geçmişi değiştiremezdim ve bir bakıma ondan kaçmayı bırakmak rahatlatıcıydı.

Aggie'nin bakışları üzerimdeydi ve ben de ona tamamen karşılık verdim. Sylediklerimde ciddiye aldım. Bu hayvanların benden istediği işi yapabilmem için bana gerekli alanı sağlayacaktı. Bu yüzden kalmıştım. Çaresiz bir adamın bile sınırları vardı.

"Pekâlâ o zaman." Dr. Jake Aggie'ye çok tanıdık gelen son bir gülümseme daha verdi. Onunki profesyonel ama mesafeliydi.

Güzel.

"Ara beni. Ne zaman istersen."

Yumuşak ses tonuna sinirlendim ve kamyonuna doğru kasıla kasıla giderken arkasından ters ters baktım. Atlar muhtemelen apkın veterinerlere karşı olan tuzlu tavrımı hissedebiliyorlardı. Beni aramaya davet etmesi işten öte bir şeydi.

Daha önce de aynı cümleyi kullanmıştım.

Parmaklıklara yaslandım ve atların otlamasını izledim. Otların yırtılışı ve çıtırtıları havayı dolduruyordu. Yılın bu zamanında fazla ot kalmamıştı ve ben onlarla çalışırken otlama seçenekleri sınırlıydı. Onları yonca balyalarıyla besliyordum ve kışı geçirebilmeleri için daha fazlasını tedarik etmem gerekiyordu. Eğitimlerinden memnun kaldığımda, satılana kadar onları daha geniş bir meraya çıkarabilirdim.

Sarkan ve kırılan çit hattını tamir ettikten sonra. "Ne düşünüyorsun?"

Alt dudağını dişledi ve bakışlarımı kaçırmak zorunda kaldım, beş dakika içinde ikinci kez kendime profesyonel saygımdan dolayı durduğumu hatırlattım. Ereksiyon halinde olmak kararlılığıma ters düşebilirdi. "Sanırım Dr. Jake benim hayvanları seven ve dünyayı kurtarmak isteyen aptal bir kız olduğumu düşünüyor."

"Kardeşlerinin bu tavrına alışkın olmalısın."

"Evet." İçini çekti. "Yani Shelby From The Block erkeklerden hoşlanmıyor ama bu sabah ben dışarıdayken olduğu kadar huysuz değil."

"Benim yanımda çoktan iyileşti ama ben Dr. Jake gibi koşuşturmuyordum."

"Bu iyiye işaret. Peki Bruno Mars Bar?"

At isimleri artık beni şaşırtmıyordu ama bunlardan beni gülümsetti. "Bruno yumuşak huylu bir iğdiş, ama tembel. Hepsiyle ilgilenildi ve belki bir noktada hepsi eyer eğitimi aldı, ama beşi de proje atı."

"Sence taciz var mıydı?"

"Negatif pekiştirme, kesinlikle. Özellikle Shelby, çok sinirli. Bruno tartışamayacak kadar kayıtsız, bu yüzden muhtemelen iyi bir at olarak görüldü. Take Me Home Tomorrow grubun en genci ve en az eğitimi onun alacağından endişeleniyordum ama hafızası en taze olanı.

Diğer iki kısarak arasında öyle bir bağ var ki, çift olarak satılmaları gerekebileceğini düşünüyorum."

"Watermelon Sugar Low kısaca Melon olarak adlandırılacak. Downtown Girl kulağa bir fahişe midillisi gibi geliyor."

"Ona uzun süre binebilirsin."

O homurdandı, ben de güldüm, uzun zamandır seyircilere gülümsemekten fazlasını yapmadığım için kendimi şaşırttım.

"Eski sahibi müzikle uğraşmayı severdi." Her bir atı işaret ettim. "Shelby, Bruno, Morrow, Melon ve Downy."

"Anlaştık." Atlardan biri etrafına bakınoflayıp pufladı. "Ee, yavru kediler nerede?"

Direği ittim ve onu ahıra götürdüm, yavru kedilere tepkisini görmeye hevesliydim. Çok . "Samanları arka tarafa yığmak ve mini yükleyiciyi içeri ve dışarı hareket ettirmek için bir yola sahip olmak istediğinden, bu köşeye bir saman yuvası yaptım ve etrafını römorkun arkasında bulduğum birkaç eski lastikle çevirdim."

Daha önce aldığım yeni mama ve su kapları boş bir paletin üzerinde duruyordu. Yanlarına çömelip lastiğin arkasına baktım. Gölgelerden belli belirsiz bir miyavlama sesi geldi.

"Emziriyor." Yoldan çekildim.

Taytının saman parçalarını toplayıp bir daha bırakmamasına aldırmadan diz çöktü. Elleri ve dizleri üzerinde, elma kıcı havada ve ben de hevesli bir izleyiciyken, lastiğin arkasına bakmak için eğildi.

"Kim iyi bir anne?" diye .

Kediyle konuşuyordu ama sikim onun doğrudan kediyle konuştuğunu sanıyordu. Yuvarlak poposu ve o pozisyon... Gözden geçirmemem gereken anıları göz kırpmak zorunda kaldım. Yalnız kaldığımda kullanmak ve daha sonra kendimden nefret edebilmek için şaplak bankam için saklanmışlardı.

"Ah, o küçük bir tortie. İlk başta siyah bir kedi olduğunu düşünmüştüm ama turuncu ve beyaz beneklerini gördüm. Çok yaşlı olamaz."

"Muhtemelen bir yıldan azdır," dedim huysuzca, şehvet şakaklarımı dövüyordu. Altı ay önce ayrıldıktan sonra kadınlardan uzak durmaya yemin etmişim, bunun uzun sürmeyeceğini, gelecekte aptal ve zayıf olacağımı biliyordum. Her zaman öyleydim ama şimdi buna hazır değildim.

Kendi kendine empoze ettiğin bir kuraklık dönemi olmalı.

Ceketinin cebinden telefonunu çıkarıp el fenerini açtığında kıç kıpırdadı. Doğrudan üzerlerine tutmadı ama ayrıntıları görebilmek için yeterince ışık verdi. "Güzel kedicikler. Oh, çok güzelsiniz."

Vücudumdaki gerginliğe rağmen bir şekilde gülümsedim. Telefonunu bir kenara bıraktı ve geri çekildi. kalktı ve ben onun kendini fırçalamasını izlemek istemedim, ama sanki bu kucak dansı için dört rakam ödemiş gibi her hareketini takip ettim.

Doğruldu ve bir tutam gözlerinden uzaklaştırdı. Saçlarını geriye taramak, yıllar önce tanıdığım o vahşi, rafine olmayan kızı biraz daha görmek istedim.

Onu izlediğimi fark edince bakışları titredi. "Anne kediye ne isim vereceksin?"

"Ben mi? O senin."

"Onu sen buldun."

"Tex. Nasıl olsa ona sahip çıkacaksın." Sırıttı.

"Yapmazsın."

"Belki bir country şarkısı çalabilirim. Boot Scootin'

Booger." Güldü. "İğrenç."

Aramızdaki bu rahatlığı özlemiştim. Ondan beri bulamamıştım. "Ahırda Sarhoş. Arka bahçe gibi bir vücut. Garth Tortie. Süt gibi süslü."

Gülerek ellerini salladı. "Dur. Fancy. Ona Fancy diyeceğiz." Parmağını göğsüme soktu. "Fancy Like Milk'in kısaltması *değil*."

"Peki ya altı yavru kedi?"

Gözlerini devirdi ve elini geri çekti. "Bunlar için fikirlerinizi duymaya hazır değilim."

Atlar müzikle birbirine bağlıydı. Tıpkı Aggie ve kardeşleri gibi. "Annenin sana ve kardeşlerine yaptığı gibi sen de kitap yazabilirsin."

Gülümsemesi düştü. "Artık pek kitap okumuyorum." "Neden okumuyorsun?"

"Çok taşınırdım ve Tex ele avuca sığmazdı. Çiğneyebileceği fazla bir şey biriktirmedi."

Ayrıldığımız gün yok ettiği kitaplar gibi. Ortak noktamız değerli kişisel eşyalarımızın olmamasıydı, ama onunki köpek yavrusunun verdiği zarardan kaynaklanıyordu. Benimki ise bağlılık kurmadığım içindi. Kopmaktan kaçınmayı tercih ederim.

Benimle konuşmayı bırakmasını istemiyordum ama düşüncelerimizin bu yola girmesine gerek yoktu. " nerede?"

"Hiç yok." Omuz silkti ve ellerini ceketinin ceplerine soktu. Güneşin batışıyla birlikte ahır serinlemeye başlamıştı ve nefesi kesilmişti. "Eyerim için babamla kavga etmek istemedim. Onun olduğunu söyleyecekti ve ben de annemin parasını benim olan bir şey için ona ödemek için kullanmayacaktım."

Lanet Barns. O da böyleydi. Eğer bir şey onun arazisindeyse ve ona bir kuruş bile harcamışsa, sahiplik iddiasında bulunurdu. Onun için çalışırken bunu görmezden gelebilirdim ama böyle büyümek berbat bir şeydi.

"Gittiğinden beri ata binmedin mi?" diye sordum.

"Hayır."

"zlyor musun?"

"Sen zlyor musun?"

Çenemi . Ona cevap vermek zorunda değildim. Bir noktaya değiniyordu. Aggie'yle ilgili bir şey vardı, zorlamazdı. Sırlarım için beni zorlamamıştı. Konuk listemizi planlarken Archer ve babam konusu mkemmел bir örnekti. Nişanlılığımız sırasında ona yarı doğrularını anlatmıştım ve o da bunu sorun etmemişti. Sorun şuydu ki, eğer uygunsa daha fazlasını söyleyeceğime güvenmişti ama söylememiştim.

"At binmenin kolay olduğu zamanları özlüyorum," dedim. Eski patronumun müşterilerinin atlarıyla yarıştım. At kadar benim de başkalarının parasını kazanmak için bir araç olduğumu fark etmeden önce beş dakikalığına eğlenceliydi. Kendi evimi istiyordum. Aggie'nin inşa ettiğine çok benzeyen bir ev.

O evi bizim eski planlarımıza göre mi inşa etmişti?

Peki ya öyle olsaydı? Bizi Teksas'a taşımayı ve evim gibi hissettiren tek mülkü satın almayı planladığımı çok iyi bilerek onu eğlendirdim.

Omuzlarımın üzerinden bir ürperti geçti. Şüphesiz geçmişini düşünmekten değil, havanın soğumasından kaynaklanıyordu. Üzerimde uzun kollu bir vardı ama çitleri onarmak ve veterinerle çalışmak beni sıcak tutmuştu. "Başka şeylerle uğraşmadığım zamanlarda ata binmeyi özlüyorum."

Sanki bana daha fazlasını soracakmış gibi kaşları birbirine çarptı. Sonra başını salladı. "Aynen."

Ahırdan çıktı ve eve doğru ilerlemeye başladı. Aramızdaki mesafe arttıkça, soğuk giysilerime daha fazla sızıyordu.

"Yarın malzeme için size kartımı verebilirim," dedi. "Sanırım kendi takımınız var?"

"Evet." On beş yıldır evden uzaktaydım ve hayalimdeki çiftliğe en çok yaklaştığım an, kendi takımlarım ve eğitim malzemelerime sahip olmaktı. Ahırın girişinde durdum. Onun uzaklaşmasını izlemek karşı konulamayacak kadar büyük bir zevkti. "Kredi kartınla bana güveniyor musun?" Geriye doğru yürürken yüzünü bana döndü, bakışları ciddiydi. "Seninle ilgili endişelendiğim şey kredi kartım değil." Sonra daireler çizerek eve doğru ilerledi.

* * *

Aggie

Sutton: Pantolonunu giydin mi?

Sutton'dan gelen mesajı gördüğümde işten çıkıyordum. Kamyonete bindim ama cevap verebilmek için çalıştırmadım.

Rüzgar sertti ama kabinin içinde iyiydim.

Sutton'ın mesajı üzerinde düşündüm. Bunu Wilder'a mı göndermek istemişti?

Ben: Evet?

Sutton: Yani onları büyülemedi mi?

Bir kahkaha attım.

Pantolon yerinde kaldı. Bu hafta onu pek görmedim aslında. Fena değildi.

O da meşguldü. Yeni çalışanımın yapması gerekeni yaptığından emin olmak adına onunla göz göze geliyordum. Sabahları onu çitin üzerinden balya tanelerini serpiştirirken ve atların yavaşça ona alışmasını sağlarken izledim. Aynı zamanda kurtarmanın etrafındaki Bay Tamirci'ydi ve kartımla alışveriş yapan bir alışverişkolikti. Çit malzemeleri ve at teçhizatı pahalıydı ve her gün kapıya düzgün bir fiş yığını sıkıştırılıyordu.

Makbuzları gördüğümde verdiğim tepki, hoşlandığım bir çocuktan gizli bir mesaj almış olmanın verdiği heyecan gibiydi.

Sutton: Wilder seni sorup duruyordu. Birisi Ansen'in tekrar orada çalışmadığından emin olmak için Cody'yi aramış.

Ben: Neden?

Sutton: Eski patronu. Wilder'a kurtarmadan bahsettim ama Ansen'den bahsetmedim.

Wilder'la benim hakkımda konuşmamasını özellikle istemedim. İkisi arasındaki sırları asla teşvik etmezdim ama Sutton ve Wilder'ın bugünlerde ne konuştuklarından emin değildim. Kardeşim kafasına çok fazla takılıyordu ve karısından çok işiyle evli görünüyordu.

O benim kirli sırrım değil.

İnledim. Kardeşlerimin Ansen'i şeklinden sonra, benim işe alınmam hakkında büyük bir *O i l e* fikirleri olacaktı.

onu. Ve bunu bilmeme izin verirlerdi.

Öyle sayılır. Ne yapacağımı bulacağım.

Sutton: Wilder'a henüz bir şey söylemeyeceğim. Yeterince kolay olmalı.

Sorun çıkarsa benimle Wilder hakkında konuşur muydu? Ben onun kız kardeşiydim, bu yüzden garip olabilirdi. Yine de onunla aynı evde, babamla birlikte büyüdüm. Hepimizin kendi yöntemlerimizle berbat durumda olduğumuzu biliyordum.

Pencereden dışarı baktım. Cody'nin bununla rahatsız edilmesine gerek yoktu ama en büyükleri olarak ve babam hastayken dünyayı omuzlarına almış ve bırakmıyordu. Ne yaptığımı benden duymazsa incinirdi ve şu anda yeterince şey yaşıyordu.

Onu arayarak söyleyeceklerimi hazırladım. Telefonu "Alcott" diye açtı ve karşı tarafta kimin olduğunu kontrol etme zahmetine girmediğini söyledi.

"Selam, Cody."

Sesi hafifçe ısındı. "Aggie, yeni yerin nasıl? İnşaatçının iyi biri olduğundan hala emin misin?"

"Her şey hala bağlı." Sorularına tahammül ediyordum çünkü babam beni büyütmezken o beni büyütmüştü. Birinin beni önemseydiğini bilmek güzeldi. Cody de kendi tarzında bana göz kulak oluyordu. "Dinle, çok ileri gitmeden önce seninle bir şey konuşmak istiyorum."

"Her şey yolunda mı?"

"Sorun değil. Gerçekten. Ben konuşurken bunu aklınızda tutun. Bir at kurtarma merkezi açtım." Son kararımın sarhoş kısmını atlamıştım, yoksa beni asla ciddiye almazdı.

Nefesi tıslayarak geliyor ya da gidiyordu. Anlayamadım. "Zaten tam zamanlı bir işin var."

"Kurtarma işinde çalışacak birini buldum." "Tanrı aşkına, ne kadara?"

"Tanrı aşkına," diye taklit ettim, "otuz bir yaşındayım ve bu seni ilgilendirmez."

"Lütfen bana bunun kadın olduğunu ve mülkünüzde yaşaması ve çalışması için bir adam tutmadığınızı söyleyin."

"Kadın değil." Ansen tamamen erkekti.

"En azından referanslarını kontrol ettiniz mi?"

"Ben de seni bunun için arıyorum. Bunu sana saygımdan dolayı söylüyorum ama bazen kendi kararlarımı verebileceğimi ve senin onayına ihtiyacım olmadığını unutuyorsun." Bunu istiyordum ama bu farklıydı. Kimi iş aldığımı duyduktan sonra muhtemelen Cody'yle ilerlememde geri adım atacaktım ama başka bir yerde öğrenmesindense ona söylemeyi tercih ederdim. Meg hastalandığından beri çok şey yaşadı.

"Siktir." Cody'nin yıllardır bu kadar küfrettiğini duymamıştım. Hâlâ yas tutuyordu ve muhtemelen bunu kabul etmiyordu. "Eski bir at terbiyecisi hakkında aranmam tesadüf değil ve şimdi bana sesinde bu aksaklık olan birini işe aldığını mı söylüyorsun?"

"Hayır." Ansen'den bahsediyor olmalıydı. Ansen'in yakın zamandaki eski işverenine duyduğum öfke kanımı kaynattı. Neden Ansen'in iş geçmişinde o kadar geriye gitmişlerdi? "Tesadüf değil."

Sessizlikle karşılaştım. Kardeşimi strese sokmaktan nefret ediyordum.

"Onun peşinde değilim Cody, yemin ederim." Sesim otuz bir yaşında olmakla övündüğüm gibi . İçki içerken yakalanmış bir ergen gibiydim. "O fiyatlı." İfade ediş tarzımdan dolayı yüzüm buruştu. "Bu kişisel bir şey değil. Bu bir iş kararıydı."

"Geçmişini kontrol ettiniz mi? Uzun zaman oldu. Çok uzağa gitmene bile gerek kalmadı. Birçok işverenin onun hakkında yapması gereken araştırmayı *SİZ* yapıyorsunuz. Seninle evlenmek için rüşvet aldı." Bunu yüksek sesle duymak hâlâ canımı yakıyordu. "Tabii ki uygun fiyatlı. Hiçbir yerde işe giremiyor, girdiğinde de geçmişi ortaya çıkıyor ve işten çıkarılıyor. Onu hiç araştırmadın mı? Ne yaptığını söylediklerini biliyor musun?"

"Of Tabii ki, I Biliyorum. Sen Biliyorum ve hayvan şeyler saçmalık."

"O zaman neden tüm Kansas City haberlerinde bu var?" "Bilmiyorum. Hikayeyi ona sormadım."

"Aggie."

"Cody."

Birkaç saniye boyunca sessiz bir açmazda oturduk. Hareketlerimi savunmuyordum, yoksa daha da düşüncesiz görünecektim ve Cody'ye Ansen'e hayvanların yanında güvенеbileceğime emin olduğumu söylemek duymak istediği şey değildi. O haklıydı. İçimden gelen güçlü bir his ve bana ihanet eden bir adama duymamam gereken güven dışında hiçbir kanıtım yoktu.

Sonunda, "Onu unutamadığımı biliyordum." dedi. Korkumu yüksek sesle dile getirdi.

Yanağımın içini ısırdım. Hayatıma devam etmiştim. O yirmi bir yaşındaki gelin olduğumdan beri çok şey yapmıştım. Ansen'i aşmıştım. Unutmak zorundaydım. "Bir ilişki aramıyorum. Bir haftadır burada ve veterinerle çalışmak ve birkaç kontrol dışında birbirimizi görmüyor ya da konuşmuyoruz. Hayvanlarla arası çok iyi. Ev işlerini yaptıktan sonra bütün tavuk yumurtalarını saklaması dışında."

Cody inanmayan bir kahkaha attı ve keşke soğukkanlılığını kaybettiği o iki saniyeyi görebilseydim. Kardeşi cenaze töreni sırasında titanyumla kaplanmıştı ve aynı derecede etkileyiciydi.

"Ona ne kadar ödediğimi görseydin, bunun onu nasıl mahvettiğini daha iyi anlardın." İçim içimi yedi. Atlarla çalışan adama adil bir ödeme yapılmalıydı ama aksi takdirde Ansen'e asla para yetiştiremezdim. "Gerçekten ne yaptığını biliyor."

"Muhtemelen hiçbir zaman başkalarının atlarıyla antrenman yapmadı ya da yarışmadı."

Görmezden gelmeye çalıştığım suçluluk duygusu karnımda daha da kabardı. İnternette onun hakkında söylenenleri daha fazla okuduktan sonra, bir pelerin takabilir ve ona bir şans verdiğim için kendimi bir kahraman olarak adlandırabilirdim.

iş. Ne olduğunu bilmiyordum ama hikayenin yayınlanmayan bir tarafı olduğunu ve anlatılanların gerçek olmadığını biliyordum. O kızın kalbini kırması dışında. Buna inanabilirdim.

"Yoksa neden para kazanmak için kadınları kullanmaya çalıştığını düşünüyorsun?" Cody'nin sözleri eski bir yarayı deşti. Ansen'in benimle nakit para dışında herhangi bir nedenle evleneceğini hiç düşünmemişti. Kimse düşünmedi. En kötü gerçeklik kontrolü, kendimi onların haklı olduğuna ikna etmek zorunda kalmaktı.

"Onunla bir şey başlatmak istemiyorum. Lawson'dan sonra, benden daha iyi bildiğini düşünen başka bir adam bulmak umurumda değil. Tüm değişimi benim yapmamı isteyen bir adam. Olanlardan dolayı biraz intikam almak istemek çok mu yanlış?"

"Bu gerçekten bununla mı ilgili? On yıl sonra mı?" Cody içini çekti ve onu büyük, sıkıcı ofisindeki dev meşe masasının arkasında, başı ellerinin arasında hayal edebildim. "Hayır, Aggie. Yanlış değil, ama sanırım insanlarla uğraşırken işlerin ne kadar karmaşık hale gelebileceğini unutuyorsun. Başlarına bir takke geçirip etrafta dolaştıramayız."

Cody'nin bahsettiği karmaşa, Ansen'den uzak durmamın en büyük nedeniydi. Kapıya makbuzları tıktırmaya devam edebilir ve birbirimize mesaj gönderebilirdik. Karavana gitmeme ya da o dışarıdayken benim dışarıda olmama gerek yoktu. Ansen'den bu kadar bahsettiğimiz yeter. Cody bilgilendirilmişti. Şimdi onunla bir kardeş gibi konuşmak istiyordum. "Çocuklar nasıl?"

"Peki." Homurdanması çok açıktı.

"Kayınpederin hâlâ ısrarcı mı?"

"Çocukları Noel tatilinde istiyorlar ve Meg'in annesi bahar dönemi için Helena'da okul aramakla ilgili ince bir ipucu verdi."

Ani bir öfke içimde kıvılcımlandı. Meg'in ailesi çok bilmişti. Onlarla ilk kez tanıştıktan sonra Meg'in neden bir buz prensesi olduğunu anlamıştım. "Çocuklar seninle gayet iyi."

"Çok çalışıyorum, bir de Barns var-"

"Cody, çocukların sana ihtiyacı var. Onların büyükanne ve büyükbabalarına ihtiyaçları var. Hâlâ sana sahipken vekil ebeveynlere ihtiyaçları yok."

"Teşekkürler Aggie," dedi usulca. "Ama çok işim var ve çocuklar da ... bir değişiklik onlar için iyi olabilir."

Rollerimiz kısa süreliğine de olsa değişti. Cody için en iyi olduğunu düşündüğüm şeyi savunma sırası bendeydi ve çocuklarla daha az zaman geçirmek bu değildi. "Ne zaman isterseniz buraya gelebilirsiniz. Ev yeterince büyük."

"Ansen karavanda mı?"

"karşısında," temin ettim. Tüm eski eşyalarımınla yaşıyorum. Sutton'la dışarıda geçirdiğimiz bir gecede doğru bir fikir, günün ayık ışığında biraz daha üzücüydü. Bir römork dolusu eşyayla gelmemiştii ve kamyonetinin arkasında muhtemelen kişisel eşyaları vardı. Adamın bundan ve aracından başka neyi vardı? "Belki Şükran Günü?"

"Bence en azından Şükran Günü için buraya gelmelisiniz. Barns'ın durumu iyi değil."

Gözyaşları gözlerimin arkasına sıcak darbeler indirdi. Babama da kardeşim gibi Barns demeliydim. O zaman belki de bir baba figürüne dönüşmesini ummaya devam etmezdim. "Onun nasıl biri olduğunu biliyorsun-"

"Son bir kez daha sineye çek. Onun için değil, Aggie. Senin için. Güven bana. Annemle konuşmadığım için pişmanım."

Boğazım . Annemle konuşan bendim. Babamın olmadığı bir dünya hakkında ne düşüneceğimi bilmiyordum. Onun hayatıma karışmaması, hiç karışmamasından farklıydı. Beni görmediği bir ziyarete daha tahammül edebilir miydim? "Bunu düşüneceğim. Noel'de gel o zaman. Kayınvalidenize çocukların meralarımda kızakla kaymayı planladığını söyleyin."

"Noel'de Helena'ya gitmezsek büyükanneleri ve büyükbabaları Buffalo Gully'yi basabilir." Ses tonu birkaç aydır duyduğum en hafif tondtu. "Bunu düşüneceğim."

Bunu söyler söylemez Şükran Günü için geri döneceğimi biliyordum. Belki de babamla vedalaşmam gerekiyordu, böylece o gittikten sonra ondan kaçtığım için kendimden nefret etmeyecektim. Ama Cody'nin de desteğe ihtiyacı vardı ve benim de çalışanımdan ayrı kalmaya ihtiyacım olabilirdi.

Shelby artık Ansen'in onu fırçalamasına bile izin veriyordu. Diğerleri korkmaktan çok onu merak ediyorlardı. Ansen'in onlarla çalıştığına, güvenlerini kazandığına tanık olduğum her gün, onun onlar için ne kadar doğru kişi olduğuna hayret ediyordum. Sonra bir zamanlar benim de onun için aynı şeyi düşündüğümü hatırladım.

Altı

ANSEN

Purple Petal Bar and Grill, Crocus Valley gibi küçük bir kasaba için oldukça büyüktü. Archer, yaz aylarında çok fazla turist trafiği ve kömür madeni, rafineri ve kömür gazlaştırma tesisi arasında, bölgedeki küçük topluluklardan yüzlerce işçinin geçtiğini söyledi. Kardeşimle oturduğum yerden tüm bar ve ızgarayı görebiliyordum. Bar bölümü ortadaydı, yüksek masalar ve taburelerle çevrili merkezi bir tezgah vardı. Beni Coal Haven'da Rattler's adında bir yere davet etmişti ve Aggie'nin arazisinden arabayla yirmi dakikadan daha kısa bir mesafedeydi ama orada başka Barrons'larla karşılaşma olasılığı çok yüksekti.

Çoğunlukla tanıdık olmayan yüzlere baktım. İki haftadır şehirdeydim ama Crocus Vadisi'nde malzeme almak dışında pek iş yapmamıştım. Dr. Jake barda bir lisenin futbol maçını izliyordu. Beni görmedi ve ben de böyle olmasını tercih ettim.

Bir tarama daha yaptım, benim yaşlarımda ya da biraz daha yaşlı yüzler aradım. "Burada akrabalarımız var mı?"

"Kimseyi görmedim ama muhtemelen kasaba bu gece sessizdir. Coal Haven'ın futbol takımı New Salem'de oynuyor. Crocus Valley de Richardton'da."

Bu yüzden bu gece buluşmamızı önermişti. Deplasman maçları için her şehir boşaltılmış olacaktı. "Teşekkürler."

"Tanımadığınız bir grup aileyle tanışmanın ne kadar tuhaf olduğunu biliyorum."

"Tanıdığım aileyle tanışmak çok garip." İtiraf çiğ bir şekilde ortaya çıktı.

"Delaney'nin keçi yemi almayı bir aile etkinliği haline getirmek istediği gün karşılaşmamış araman ne kadar sürerdi?"

Ses tonu dikkatlice nötr görünüyordu, sanki beni korkutmak istemiyormuş gibi, bu yüzden dürüstçe cevap verdim. "Bilmiyorum. Belki de hiç."

O da aynı şeyi düşünüyormuş gibi başını salladı. "Seni buraya gerçekten ne getirdi? Babam ve ben okuyabildiğimiz her şeyi okuduk ama kulağa saçmalık gibi geliyor."

"At boku benim yaşadıklarımın daha faydalı." Bir nefes verdim. Bu konuda konuşmaya hazır değildim. Her şeyin adaletsizliği, "*Bunu hak ediyorsun*" diyen bir hediye gibi önümde asılı duruyordu. İşime her şeyimi vermiştim. Hayatımdaki insanlar ancak kırıntılar alabilmişti. Aggie'nin beni terk etmeden önceki sözleri kafamda çınlıyordu.

Bir gün Ansen, umarım tüm kalbinin sökölüp alınmasının, tutkunun elinden alınmasının ve tanıkların önünde aşağılanmanın nasıl bir şey olduğunu bilirsin. Mutlu olacağını düşündüğün için çok şeyden vazgeçtikten sonra her şeyini kaybetmek.

İstedikini elde etmişti. "Aggie ile nişanlıydım. Babası bana ödeme yaptı."

Archer horozlu onun Kafa gibio yapamadım
var doğru duydum.

Ciddi olduğumu için "Evet," dedim.

Servis elemanı geldi ve siparişlerimizi verdik. Sonra şaşkın kardeşimle karşı karşıya kaldım. "Babası benden hoşlanıyordu ve çiftlikte kalmasını istiyordu."

"Ne kadar?"

"İki milyon."

Kısık bir ıslık çaldı. "Kahretsin, buna hayır demek zor olurdu. Onunla zaten çıkıyor muydun?"

Başımı salladım, bunun beni ne kadar kötü biliyordum.

"Geri O zaman, I vardı daha fazla duydu hakkındaflört ve patronun kızı. Havalı bir hatuna benziyordu. Birlikte çayırlarda yarışabileceğim ve sonra dansa gidebileceğim bir kız, ama hayır, onunla çıkmayacaktım. İşim daha önemliydi." "Her şeyi ettiğini söylediğinde, hiç düşünmemiştim.

Ben de Delaney ile başımı belaya soktuğumu sanıyordum." Suyundan bir yudum aldı. İkimiz de çok içen insanlar değildik. Babam bir süre kendini bir şişenin içinde kaybetti. O kadar ki Archer ve ben sadece sosyal içiciydik. Birlikteyken ikimizin de içkiden uzak durması, büyürken sahip olduğumuz dayanışmanın bir parçasıydı.

"Delaney ile aranızda ne oldu? Sen önemli bir arazi komisyonusuydun ve sonra karınla birlikte Coal Haven'da bir arazi satın aldığını söyledin."

Yılda milyonlar kazandığı eski kariyeri önemsizmiş gibi elinin tersiyle itti. "Beni şehirli saçmalıklarımla suçladı. Onu istiyordum, bu yüzden dinledim. Sanırım ikimizin de saçmalıklarımızın söylenmesine ihtiyacımız vardı."

"Bana dokunulup dokunulmayacağından emin değilim," dedim alaycı bir tavırla. "Şey, eğer dokunmak isteseydim, bakmam gerekirdi.

hayattan gerçekten ne istediğimi. Ve sanırım sen de bu ."

"Aggie'yle çıkmıyorum. İlgilenmiyor ve bu iş de ... " Hiçbir fikrim yoktu. Kurtarıcı bir lütuf mu? Bir sıçrama tahtası mı? Zaman öldürücü mü? Hepsi birden mi? "Kuzey Dakota benim evim değil."

"Ben de buranın benim olacağını hiç düşünmemiştim ama başka bir yerde olmayı hayal edemiyorum." İçindeki buzu karıştırdı.

bardağını pipetiyle doldurdu. "Peki Aggie'yle olan iş? Olanlardan sonra bu nasıl ortaya çıktı?"

"İntikam alma yolu. Kötü bir durumda olduğumu gördü ve şu an için bodrum fiyatlarım var."

"Ama sen ve o-"

"Bunlar tarih. Başka bir şey değil." Her lanet sabah Tex'i yürüyüşünü izlerdim sadece. Koşup atları ürkütmesin diye tasmayla gezdiriyordu ya da beni karşılamaya gelmesin diye yüz metreden fazla yaklaşıyordu.

O evdeyken evden uzak durdum. Dünyamın etrafımda nasıl parçalandığını düşünmek yeterince zordu. İyi kadının kanıtlarını görmeye ihtiyacım yoktu. Özellikle de akşamları Tex'i atların yanına götürüp onu daha büyük hayvanlara ve onların da Tex'e alışmasını sağladığında. Kedilerle de aynı şekilde. Tavukların yanında iyiydi. Ahır manzaramın çoğunu engelliyordu ama yeterince yakaladım.

"Babama burada olduğunu mi?"

Utana sıkıla elimi saçlarımın arasından geçirdim. "Arayacağım. Yarın ararım."

"Senin için endişeleniyor."

"Her zaman endişelidir." Yine de onunla konuşmak istedim. Sadece nasıl olduğunu sormak için.

"Ee. Bayan Kansas?"

Gurur duymadığım geçmişimden daha fazlası. "Onun istediği şeyleri istemiyordum ve onun benden daha ciddi olduğunu biliyordum, ama İyi giden bir ilişkim vardı." Kardeşimin çenesi gerildi. Ne diyebilirdim ki? Kayıtsız ya da suç ortağı, sonuç aynıydı. "Sonunda fişi çektiğimde patladı. Beni onu kullanmakla, oyalamakla, hatta onu aldatmakla suçladı -ki bu *saçmalıktı*. Babasına her türlü yalanı söyledi."

"Patronun olan baba."

"Tamamdır." Hikâyeyi anlatmak üçüncü bir tarafın yeniden anlatması gibiydi. Artık uyuşmuştum. Şövalyeler benden kaçmıştı, sonra oradan oraya sürüklendim ve sonunda patladım. Ortak bendim. Karma, gecikmiş intikam, ne bileyim işte. Bunu hak etmiş olmalıydım.

"İddialar mı?"

Ellerimi kaldırdım. "Ayrıldığımız için beni kovabilirdi. Ben de çeker giderdim. Bunun yerine, profesyonel olabileceğimizi düşündüm ama işi cehenneme çevirdi. Sonra ilgilendiğim atlarda çürükler ve davranış sorunları ortaya çıktı ve ben suçlandım. Başka bir iş bulup ayrıldım ve o da işverenlerimi takip edip onlara yalanlar söylüyordu. Her kovulduğumda sessizce ayrılmaktan başka bir şey yapamıyorum. Benim sözüme karşı onunki ve onunki Teksas'taki bir toprak parçasından çıkan bir eğitmenden çok daha güçlü. Aylar oldu ve adam hala kışında bir eşek arısı taşıyor."

"Hepsi kızından ayrıldığın için mi?" Archer'ın inançsızlığı benimkiyle örtüşüyordu. Hiç mantıklı değildi ama işin içine duygular girdiğinde öyle olması gerekmiyordu ve Stephanie de duygusal değilse hiçbir şeydi. Zararsız bir kişilik özelliği olduğunu düşündüğüm şey, hafifçe rahatsız edildiğinde menteşelerden gibi, venti karışımlı bir fraptan daha fazlası olduğunda yeterince zarar verici hale geldi. Bu özelliğini babasıyla geliştirdiği için mantıklı geliyordu.

"Her şey Aggie gibi oldu, sadece para el değiştirmede. Aileye sızmaya ve sahip oldukları her şeyi çalmaya çalışmaktan başka bir şey yapmamışım gibi davrandılar." Stephanie'nin niyetinin ne olduğunu gördüğümde - sonsuza dek mutlu olmak ve babasının işini birlikte yürütmek - kaçmıştım. Hem de çok sert. Bu düşünce midemi bulandırdı. Daha da kötüsü, içten içe yaptığım şeyin bu olup olmadığını merak ediyordum.

"Babam kazandığınızı söyledi." "Atlar kazanıyordu."

Kaşlarını kaldırdı ve kendime yalan söyleyemedim. Daha önce hayranlığını görmezden gelebilirdim ama şimdi yıpranmış sinirlerime merhem olmuştu. Mükemmel atlarla yarışmışım ama ne yaptığımı da biliyordum.

Yemeğimiz tam Aggie kapıdan içeri girerken geldi. Restoranın gürültüsü kesildi ve gördüğüm tek şey oydu. Oturduğum yerden, normalde her sabah ahırdan gördüğümünden daha yakından görebiliyordum.

Hostese gülümseyip masaların arasından bara doğru ilerledikten sonra yolunu gözledim. Binici paltosunu değil, koyu yeşil, uzun kollu bir gömlek ve siyah tayt üzerine uzun, kabarık bir şal giymişti. Ayaklarında, baldırlarına daha önce hiçbir kadında dikkat etmediğim seksi bir kıvrım veren bilek botları vardı.

Archer'ın bakışları üzerimde yoğunlaştı ve omzunun üzerinden gizlice .

"Daha önce söylediğin her şeyden emin misin?" bakışını görmezden geldim ve sonunda hamburgerden bir ısırık aldım, sanki Aggie'ye ve sadece Aggie'ye bakmıyormuşum gibi etrafıma bakındım. Dr. Jake'in onun geldiğini fark ettiğini görür görmez yemek ağzımda toza dönüştü.

Sırıtsı küstahçaydı ve içkisini kaptığı gibi kızın arkasına kaydığı uzun masaya doğru ilerledi. Adam masasına vardığında kadın kaskatı kesildi ama adam yine de kışını onun karşısındaki koltuğa yerleştirdi.

"O piç kurusu."

Archer tekrar bakmak için döndü. "Kim? Dr.

Jake mi?" "Onu becermek istiyor."

"Bunu görebiliyorum." Kardeşimin sesindeki mizah sinir bozucuydu. Bu iş ciddiydi. Dr. Jake taşralı oyuncular için yürüyen, konuşan bir reklam panosuydu. Aggie bir kovboy flörtünden daha fazlasını hak ediyordu.

"Ya onu da becermek isterse?" Archer'ın masum sorusu içimi hiç hissetmediğim haklı bir öfkeyle doldurdu.

"İyi bir adam mı? İşini sormuyorum, kadınlarla arası nasıl?" Dr. Jake'i tanımadan cevabı biliyordum. Aggie kendine güvenen ve boş vaatlere kanan bir kız değildi, ama ya buna inandıysa? Ya gerçek bir bağ kurarlarsa ve Dr. Jake onun için yolunu değiştirirse? Sonuçtan umutlu olmalıydım ama bu şimdiye kadarki en kötüsüydü.

"İki kez boşanmış. Bazı ev ziyaretlerine ekstra hizmetler eklemeyi sevdiğini duydum."

Evet. Aggie şehirde yeniydi, güzeldi ve bekardı. Ve ev ziyaretleri yapıyordu.

Tepkisini görebileceğim yansıtıcı bir yüzey yoktu. Sırtının çizgisi tekrar gevşemişti, omuzları artık kambur değildi. Benim için iyiye işaret değildi. Mutlu muydu? Babasının ahırında ona sürpriz yaptığımda ve tembel bir sabah gezintisine çıktığımızda olduğu gibi gözleri parlıyor muydu?

O zamandan beri bu bakışın peşindeydim. Beni görmekten gerçekten heyecan duyan bir kadının bakışını. *Beni*. İş için ne yapabileceğim ya da onu şehirde gezdirirken nasıl göründüğüm değil. Atlara yeteneği olan hödüğü gören biri.

Dr. Jake, bakımsız masasına bir kahraman gibi atlayacakmış gibi servis görevlisini çağırdı.

Ona havalı bir içki ısmarlamaya çalışmasa iyi olur. Eskiden kardeşleriyle birlikte içki içerdi ve çok içmediğim için beni rahatsız etmeyen birkaç kişiden biriydi.

Jake'in kahkahası restorana yayıldı. Onunki de karıştı ve omuzları titredi.

Damızlık damızlıkların aynı kısrak etrafında neden pislik yapabildiklerini anladım. Yani, bunu biliyordum ama şimdi sempati duyuyordum.

"Seni rahatsız eden bir şey mi var?" Archer sinsice sordu. "Hayır."

"Yani hırladığını duymadım ve bara dalmaya hazır görünmüyorsun, öyle mi? Hayır." Sırtışı hızlıydı. "Seni rahatsız eden bir şey yok."

"Bu onun hayatı." Dikkatimi tekrar ona çevirdim. Archer henüz yemeğine dokunmamıştı. Bu gece onu yeniden tanımakla ilgiliydi, Aggie'nin Dr. Jake'e aşık olmasıyla değil. "Bana çocuklardan bahset."

"Dinler miydin bilmiyorum." Archer omzunun üzerinden bir kez daha baktı. "Bizim eve geldiğinde Delaney'le utanmazca flört ediyor. Eğer o piçi engellemek istiyorsan, söyle."

Kelime. Bin kere *kelime*. "Seni görmeye geldim." "Sen buradasın. Her lanet gece gelebilirsin. İstersen akşam yemeği yiyebilirsin ama seni yemek rotasyonuna sokmayacağımıza söz veremem. Emmaline bir çizgi filmde gördüğü için vegan olması gerektiğini düşünüyor ve Vaden bir ısırık bile almadan yemeğinin yarısını yere atıyor."

Başımı salladım, söylediklerini duydum ama daha sonra işlemek üzere sakladım. Servis görevlisi Aggie'nin yanına bir bardak buğday renkli bira bıraktı. Yabancı bir adamın yanında içmemeliydi.

Bu geceyi berbat ettiğimi fark edince kendimi toparladım. Ben Dr. Jake'e ters ters bakarken Archer ailesiyle geçireceği bir geceyi bana bakmak için kaçırıyordu. "Özür dilerim. Nerede kalmıştık?"

Gözlerinde eğlenen bir parıltı vardı. "Yeni sahipleri çiftliği devraldıktan sonra o ailenin çiftliği ziyaret ettiğini ve çocuklarının annesine onun yardımından başka bir şey olmadığını ve ses çıkarmasa iyi olacağını söylediğini hatırlıyor musun?"

Unutamadım. Babam Kuzey Dakota'dan ayrıldıktan sonra aile parasıyla satın aldığı sığır çiftliğini kaybetmişti. Çiftliği kaybettiğinde, çiftlik müdürü olarak işe alınmıştı. Ana evin görüş alanından uzakta, "yardımcının" evine taşınmıştık ve annem ekstra para kazanmak için eski evimizi temizliyordu. Archer'ın bahsettiği o küçük piç eskiden bizim yatak odamız olan yerde yatmış ve annemle

O bir çöptü. "Ve ben onun botlarına ölü akrepler koyarken onu meşgul edeceğini söylemiştin?"

İkimiz de kıs kıs güldük. Archer ve ben paçayı kurtarmıştık ve eğer annem bunu anladiysa bile hiçbir şey söylememişti.

"Ben yine araya gireceğim," dedi Archer.

Teklifini takdir ettim ama bu adil olmazdı. Ona yeterince şey yaptım.

Aggie de ödeşiyordu.

Onu rahat bırakmalıyım. İstedigini çekici bir veterinerde bulabilir.

Mide asidi boğazımdan yukarı tırmandı.

Onun kalbiyle yeterince oynamıştım. "Hayır, dostum. Ben iyiyim." Archer ellerini masanın üzerinde kavuşturdu.

"Ansen." Ağabeyim temiz bir kot pantolon ve üzerine bol siyah bir fanila geçirilmiş lacivert bir gömlek giymiş olabilirdi ama bir zamanlar olduğu gibi santimiyle şirket adamı gibi görünüyordu.

"Öyle mi?"

"Onunla evlenme konusunda ciddi miydin?"

Bazı günler motivasyonu gerçeklikten ayırmak zor oluyordu. Diğer günlerde ise her şey çok netti. "Benimle mutlu olduğundan emin olmak isterdim."

Birkaç dakika boyunca beni inceledi. "Karımın benim için her şey demek olduğunu kabul etmem uzun zamanımı aldı. *Her şeyim*. Kafamı kıcımdan çıkarmam için onu ikinci kez kaybetmem gerekti. Bir buçuk yılımı boşa harcadım, Ansen."

Sanki onunla konuşmayarak yıllarımı boşa harcamışım gibi. Yetişkin oğlunu tanımak isteyen babamla daha fazla yıl kaybetmiştim. Aggie ile aramda benim hatam olan on boş yıl vardı.

Archer tekrar sohbet eden çifte baktı. "Eğer içinde ilişkiyi yeniden canlandırmak isteyen bir şeyler varsa, işte sana fırsat. Aleti kızın içindeyken bunu yapmak çok daha zor olacak."

Doğru kararı verip vermediğime karar veremedenden kabinden dışarı kayıyordum. Yıllarımın ne kadar boş olduğunu görmemi engelleyen bir ömür boyu fevri kararlardan sonra, tabağımı ve suyumun alarak onunla gittim.

Archer masaya para attı, yemeğini ve içkisini aldı ve beni iterek geçti. Ben de onu takip ettim.

Yaklaştığımızda Jake bakışlarını kaldırdı. Archer'ı gördüğünde alametifarikası olan sırtışı yüzüne yayıldı ve beni gördüğünde şaşkınlığı yüzüne yansıdı. "Archer, dostum. Yeni gelenle tanıştın mı?"

Aggie başını kaldırıp baktı ve gözleri büyüdü. Yüzündeki şaşkın ifadedden bir telaş ve rahatlama ifadesi geçti.

"Eskiden yeni gelenlerin bezlerini değiştirirdim." Archer, Dr. Jake'in yanındaki sandalyeye otururken kıkırdadı. "Ansen benim kardeşim."

"Bir bok yok mu?" dedi veteriner. "Sanırım soyadını hiç öğrenemedim, Ansen." Aggie kasıtlı olarak soyadını ona vermemişti. Ona borçlu kalmaya devam ettim. "İki Barron. Kraliyet ailesinin huzurundayım."

"Onun gibi bir şey." Archer güldü ve ben de yaptığım hareketin zekâsını sorgulamaya başladım. Radarın altından kaçmanın yolu. Dr. Jake'in kime söyleyeceğini bilmiyordum ama bu kadar küçük bir kasaba ve Barron'ların duyduğum kadar tanınmış oldukları düşünülürse, haberin yayılması fazla zaman almazdı.

Aggie'nin yanında otururken, hindistan cevizinin güneş ışığı kokusunu içime çekerken farklı bir karar veremezdim. Gergin olduğunu anlamak için ona bakmama gerek yoktu, ama bu bizim için normal bir geceymiş gibi davrandım ve barda tanıdığımız insanlarla ateş etmenin bir zamanlar bizim için ne kadar normal olduğunu düşünmemeye çalıştım.

Archer bir keçinin hamileliği ve Dr. Jake'in yardımı hakkında bir masal anlatmaya başladı. Tabağımı ittim ve Aggie dalgınlıkla bir kızartma kaptı. Kaşlarını çattı ve kızartmadan bana baktı.

"Devam et," dedim rahatça, ama içimdeki hiçbir şey kolay değildi. Kızarmış yiyeceklere karşı zaafı vardı ve patates yemesine izin verirdim. *O pembe dudaklarını kızartmamın etrafına sarardı.* "Yemek yedin mi?"

"Buraya gelmeden önce bir sandviç yedim." Kızartmayı yedi ve ben de bir sapık gibi ağzını aval aval incelemekten önce başka tarafa bakmak zorunda kaldım. Kupasına vurdu. "Burada içtikleri shandy'nin tadına baktım. Coal Haven'ın dışındaki Reservoir Barrel'da yapılıyor. Bu kuzeninin birası." Kafam karışmış gibi görünmüş olmalıyım. Ağzı yukarı kalktı. "Ailenin geri henüz tanışmadın mı?"

Başımı salladım. Archer, Dr. Jake'in dikkatini çekmişti. "Buna hazır mıyım bilmiyorum."

Samimiyetimi hissetmiş gibi gözleri yumuşadı. "Archer'la bir araya gelmenize sevindim."

Ketçap için ona doğru uzandım. Tabağın onun tarafına biraz sıktıktan sonra hamburgerimden bir parça kestim. O da iyi bir burgeri çok severdi. Bir kızartma daha kaptı ve ketçaba batırdı. Hamburgerden bir ısırık aldım ve Dr. Jake'in bakışlarının Aggie'den tabağıma, oradan da bana kaydığını fark ettim. Sandalyesine yığıldı, yüzünde yenilmiş bir ifade vardı. Archer'ın hikâyesine güldü ama gönülsüzdü.

Zafer benimdi, orospu çocuğu.

Birkaç dakika sonra Dr. Jake ellerini kalçalarına vurdu. "Hey, ben de sana soracaktım Ansen - ne tür hayvanları kabul etmeyi düşünüyorsun?"

Beni dinlememesine sinirlendim ama davranışının onu engelleme kararımı pekiştirmesinden hoşlandım ve Aggie'ye baktım. "Bu onun kararı."

Çiğnemeyi bitirdi, kızgınlığını dikkatle saklıyordu ama ben görebiliyordum. "Ağılların biraz bakıma ihtiyacı ama keçi ve domuzları alabilirler. Eşekler."

"Domuzlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum," dedim. "Keçiler ya da eşekler hakkında da."

Kalçamı okşadı. "Öğrenebilirsin."

Sıcak çelikten yapılmışım gibi elini geri çekerken bacağıma bir sıcaklık yayıldı. Bir parçam oraya doğru gidiyordu. "Bana öğretecek misin?"

Gözlerini devirdi ve onun için kestiğim hamburger parçasını aldı. Sanki üzerine sos bulaştırmadan nasıl yiyeceğine dair bir strateji geliştiriyormuş gibi hamburgeri incelemek için ekmeğin altına baktı. "Google'da ara."

"Yeğenime sorabilirim."

Archer kıkırdadı. "Annesi gibidir. Keçilerle ilgili her şeyi size anlatır."

Dr. Jake taburesinden kaydı. "Sabah erkenden bir telefonum var."

Seni görmek güzeldi."

Onun görmek güzeldi.

Yemeğimizi bitirdik. Archer çiftliği ve karısının keçi ve yumurta işiyle ilgili küçük bir konuşma yaptı. Sonra tabağını itti ve ayağa kalktı. "Arayı kapatmak güzeldi, Ansen. Boş bir günün olduğunda bana haber ver. Çocuklar sana evimizi gezdirmeyi çok isterler."

"Gelecek hafta sonu." Artık eski ağabeyimden daha fazlası geri döndüğüne göre, teklifini ertelemek istemiyordum. "Sorun olur mu patron?"

"Ev işlerinden sonra." Ses tonu alaycıydı. "Gitmek zorunda değilsin," dedi Archer'a.

El sallayarak geri çekildi. Yıllardır aramızdaki mesafe ne kadar uzak olursa olsun, bir kalp atışında arkamı kolluyordu. "Çocukları yatırmaya yardım etmek için eve zamanında gelebilirim. Hepinize iyi geceler."

Aggie bana odaklanmıştı. "Neden bu kadar çabuk gitti?" Tekrar kapıya baktı ve alt dudağını dişlerinin arasına alarak endişelendi. "Arayı kapatmanız gerekirken neden gecemi mahvettiniz?"

Hamburger içimde bir kurşundu. Dr. Jake için fazla zeki olabilirdi ve benim için fazla iyi olduğu için oyunlarımı açığa çıkarmıştım.

Tabağı bana doğru yaklaştırdı. "Bunu bilerek yaptın." Ses tonunda öfke vardı. "Jake'i uzaklaştırdın."

"O şimdi senin için sadece Jake mi? Gittiği için hayal kırıklığına mı uğradın?" Onun *yerine burada olduğum için mutlu musun?* Onu bilerek kışkırtıyordum ama bu gece duygularım karmakarışık. Archer'a bağlanmak, ona asıldığını görmek ve eskiden gibi yanında oturup aynı yemeği paylaşmak... normalde olduğum kadar mesafeli değildim.

İçini çekti ve ellerini peçetesine sildi. "Bu seni ilgilendirmez. Yıllardır seni ilgilendirmiyor."

Taburesinden kalktı ve kapıya doğru hışımla yürüdü. Alçak topuklu botları beni ateşliyordu.

"Aggie."

Kapıdan hızla çıktı, topuz yaptığı saçları o kadar sıkıydı ki sadece birkaç teli dalgalanıyordu.

"Agatha, lanet olsun." Yanına varmak için koştum. Benden kısaydı ama kız hızlı kaçabiliyordu.

Kamyonetine doğru ilerledi. Kapının kilidini açarken farlar parladı. Kapıya aynı anda ulaştık ve elimi cama dayadım. "Beni gerçekten neden işe aldın?"

"Sana nedenini söyledim."

Onu belinden yakaladım ve o sinir bozucu dolgun dudaklarına sert bir öpücük kondurdum. Kaskatı kesildi ama geri çekilmedi.

Dudaklarımı onunkilerden ayırmak için sekiz beygir gücüne eşdeğer bir güç harcadım. Nefesimi tuttum ve gözlerindeki yeşil beneklerin parıltısını izledim. Tanıdık ama yeniydi. İlgi çekiciydi ve yeni Aggie'yi tanımak istediğim kadar, o pürüzsüz dış görünüşünü deşip eski Aggie'yi bulmak istiyordum.

Archer'a onunla geçmişte kaldığımızı söyledim ama onu öptükten sonra bunun doğru olmadığını anladım.

Aggie

"Bunu bir daha deneme." Kalbim küt küt atıyordu. Etrafında hoplayıp zıplamaya ve kuyruğumu kaldırmaya hazırdım. Şok edici ama iffetli bir öpücük ve ondan uzak durma kararlılığımı kırmıştı.

"Cevap ver, Aggie. Beni neden işe aldın?"

"Zaten söyledim-"

Parmağını dudaklarıma götürdü. Dilimi yaladım, paylaştığımız patates kızartmasının tuzluluğunu tattım.

"Tanrım, o dille ne kadar iyi olduğunu unutmuşum."

Ona bir ağaç gibi tırmanıp dilimi hâlâ iyi kullandığımı kanıtlamadan önce, aramıza mesafe koymaya çalışarak geri adım attım. O ilerledi ve sırtımı soğuk kapıya dayadım.

"Neden, Aggie?" Üzerimde yükseliyordu, otoparkın ışıkları yüzüne gölgeler düşürüyor, elmacık kemiklerinin ve çenesinin kesimini gün ışığında olduğundan daha sert hale getiriyordu. Yüz ifadesini gizlemek için şapka takmıyordu. Bakışları çok yoğun, sanki bilmek gibiydi.

Benim de aynı soruya bir cevap bulmam gerekiyordu. "İntikam."

"Kendine bunu söylemeye devam et."

"Neden hâlâ buradasın? Her an çekip gidebilirsin." Umut göğsümde küçük bir çentik açtı. Kendime yalan söylüyordum. Bu adamı unutamamıştım.

"Gidecek başka yerim yok."

Umut buruştu. Piç kurusu. "Gitmem gerek." Etrafindan dolanmak için gerildim.

"Yalan söyledim." Onun sözleri beni durdurdu. "Gidecek tek bir yerim var, o da eve dönmek. Babamı özlüyorum ama oraya geri dönersem, yaptığım her şey beni sadece

İşleri düzeltmek için geri dönmek yerine kaçtığım bok çukuruna geri döndüm."

Benim aptal, yumuşak kalbim onun için kırıldı ama o hayatını kendisi için yaşıyordu. Ben buna dahil değildim.

Dolgun dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "O zaman bana yazım hatalarıyla dolu o e-postayı gönderdin."

"O kadar da kötü değildi."

"Teklifte sadece bir 'F' vardı ve 'kurtarma'yı üç farklı şekilde hecelediniz."

Yüzümü buruşturdum. O noktaya kadar ekran oldukça bulanıklaşmıştı.

"Üzerime atlayacaklarından ve uyandığımda bir böbreğimin kayıp olduğunu göreceğimden emindim ama sen ortaya çıktın. Ne söylediklerini gördün ve yine de *intikamını* planladın. Bunun anlamı çok büyük."

Daha olduğunu anlamadan kalbim yerinden çıkacaktı. "Senden intikam almak çok mu önemli?"

"Suçlamaların yanlış olduğunu sorgulamadınız. Diğer referanslarımın hiçbiri bana aynı güveni duymadı. Archer'a söylemeye ve onun ne düşündüğünü öğrenmeye neredeyse korkuyordum."

"Eminim hayvan istismarından suçlu olmadığına inanıyorlardır." Babamın damızlıklarından birinin bacağı kırıldığında, Ansen onun en büyük savunucusu olmuştu. Babam hayvana binilemezse işe yaramayacağını düşünüyordu ama Ansen kırığı iyileştirmek için mümkün olan her yöntemi denemeye hazırды.

Sonunda babam kazandı.

"İşte yine aynı şey. O sarsılmaz kararlılık." Biraz daha eğildi. "Neden hâlâ bekârsın?"

"Sana söylemiştim."

Ağzı . Yine benden daha fazlasını istiyordu. Bir noktada, bu adama kendimden bir parça vermeyi bırakmalıydım. Bana güvenemezdi.

Ama ona cevap verirdim. "Bağımsız kadınlara kızan erkekler için bir mıknaş gibi görünüyorum. Bu yüzden erkeklerle işim bitti." I

umursamaz görünmeye çalıştım ama onun yakınlığı sayesinde nabzım yükseliyordu.

"Bitti, ha?"

Beni savuruyordu, sanki az önce savrulmuşum gibi havada dönüyordum. Kendimi düzeltmek zorundaydım. "Peki ya sen? Neden evli değilsin?"

Vücudundan bir gerginlik çubuğu geçti. Cevap vereceğini sanmıyordum ama başparmağını alt dudağının üzerinde gezdirdi. "Bilmiyorsan söyleyeyim, duygusal olarak müsait olmayan erkekler kadınlar için bulunmaz nimettir."

"Bunu daha önce de duymuştum."

"Ve bu adamlar bazen birini ne zaman yönlendirdiklerini bilemeyecek kadar cahil olabiliyorlar."

"Bazı kadınlar bunu olarak değerlendirebilir."

Başını eğdi. Belki de bu konuyu açmamalıydım ama o kadar yakındı ki varlığı kalbimdeki gelişigüzel sargıların geri kalanını attı.

"Seni nasıl incittiğimi sevmiyorum, Aggie. Keşke . . . Keşke bana olan inancın şimdi de aynı olsaydı."

Para olmasaydı benimle evleneceğine inandığımı mı ima ediyordu? Parayı almadan önce bana iki kere bile bakmamıştı. Buna kanmıyordum.

Ama özlemini atlatmak zordu. Söylediklerine çok derinlemesine bakmayı göze alamazdım. "Ben kurtardıklarımın biri değilim."

"Öyleyim." Dudakları benimkilerin üzerine fısıldadı. Baskı arttı ve daha da yaklaştı. Topraklanması gereken canlı bir telden başka bir şey olmayana kadar her bir sinapsımı harekete geçirmeden önce onu uzaklaştırmak için elimi göğsüne koydum.

Sert kaslara çarptım ve hemen parmaklarımı gömleğinin içine soktum. Direniş buraya kadarmış.

Alçak bir hırıltı onu terk etti ve bir kolunu belime dolayarak beni kendisine sabitledi. Dili yaladığında, ona açıldım, bir tat için çaresizdim. Tadı geri gelmişti.

ve bir daha asla sahip olamayacağımı düşündüğüm her şeydi.

Farkındalık neredeyse şehvet dolu pusuma geri dönüyordu, sonra bacaklarımın arasına bir diz sıkıştırdı ve aman tanrım, hatırladım. Boyu o kadar uzundu ki bunu yaptığında kalçasına mükemmel bir şekilde sürtünüyordum.

Göğsümün derinliklerinden bir sızlanma sesi geldi ve ona doğru sallandım. Titremeler vücudumu sarstı ve kalçalarımın arasındaki sabit vuruş büyüdü. Zorlu gümbürtüyü dinledim ve utanmadan kendimi ona sürtmeye devam ettim.

İki haftadır onun bu kadar yakınımda olduğunu bilmek sinirlerimi alt üst etmişti. Enerji çok sıkı bir şekilde sarılmıştı, serbest kalmaya ihtiyacım vardı.

" bu," dedi ve beni bütün olarak yutacağını düşünene kadar öpüşmeyi derinleştirmek için açığı ayarladı.

Bir inilti daha. Ereksiyonunun şişkinliği karnıma bastırdı ve anılar beni bombardımana tuttu. İçimde nasıl hareket ettiğini. Beni nasıl doldurduğu. Verebileceği orgazmların kalp durduran patlamaları.

"Boşaldığında çok güzel oluyorsun." Dudaklarını çenemde .
"Sür beni."

Havayı içime çektim, kızarmış biftek ve yağ kokusu burnuma doldu. Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Otoparkın ışıkları yüzüme vuruyor, sanki ana gösteri bizmişiz gibi bizi aydınlatıyordu.

Nefes nefese onu ittim ve doğruldum. Meme uçlarım o kadar sıkıydı ki kumaşın kayması neredeyse bir inilti çıkaracaktı. Kötü durumdaydım. Sıkı duruşu ve omuzlarının sertliği küçük bir teselliydi. O da benim kadar rahatsız edici bir şekilde tahrik olmuştu.

"Bir daha bana dokunma ." Ben kızgın ses çıkarmam gerekiyordu.
Onun yerine, nefesim kesilmişti.

"Bunu sen de istemezsin, ben de istemem."

Etrafıma bakındım. Onu bir kaya duvarı gibi tırmandırdığımı gören olmuş muydu?

Bu adamın mantıklı düşünmeyi durduran bir tarzı vardı. Onun yanındayken kendime güvenemiyordum, ona da güvenemiyordum. "Mesele şu ki, Ansen, her zaman nedenlerinin ne olduğunu merak edeceğim."

Bununla birlikte, arabaya bindim ve motoru çalıştırdım. Geri çekildiğimde geri adım atmadı. Onu bir kez daha dikiz aynamda bıraktım.

Yedi

ANSEN

Sabah işleri bitmişti ve tezgahın üzerindeki kartona beş yumurta daha koydum. Bu kadar çok taze çiftlik yumurtası yemeyeli yıllar olmuştu ve ben şımarık bir adam olmaya başlamıştım.

Geçen hafta sonundan sonra, aç ve azgın bir adamdım. Otoparktaki o öpücük uykumu ve yalnızlığımı çalmıştı.

Aggie de aynı şeyi mi hissediyordu? Bütün hafta benden kaçmıştı. Dün, karavanımda öğle yemeğimi yerken onu ve Tex'i atlarla birlikte dışarıda görmüştüm. Ahırlar ve ağıllar tarafsız bölge gibiydi. O buraya gelmezdi, ben de onun evine gitmezdim ve nadiren ortada buluşurduk.

O öpücükten sonra birbirimizden kaçmak beni huzursuz etti. Pissy. Ahırda kedi yavrularına sarılıp uzun uzun düşündüm.

Elimi yüzümü yıkadım. Kahvaltımı yaptıktan sonra tekrar dışarı çıkacaktım ama yemekten önce halletmem gereken bir şey vardı.

Babamı aradım.

"Hey, Ansen. Her şey yolunda mı?"

Beni arayan hep o oldu. Başarısızlık artık tarafından tanıdık bir duygu olmalı, ama belki daha kötü olurdu.

görmezden gelerek. "Sorun değil. Sadece Kuzey Dakota'da çalıştığımı söylemek istedim."

"Archer'la mı?" Sesi hem şaşkın hem de sevinçliydi.

"Hayır, Archer'la değil ama onunla akşam yemeği yedim. Ailesiyle tanıştım." Bu kulağa kaza gibi gelmiyordu. Babama bir kez olsun olumlu bir duygusal deneyim yaşatabildiğim için mutlu bir şekilde devam ettim. "Bu gece oraya gidiyorum." Aggie'yi engellemek için ziyareti yarıda kesemezdim.

"Bunu duyduğuma sevindim. Ne iş yapıyorsun?"

"Sana söylemeden önce bazı şeyleri açıklamam gerekiyor." Bütün hafta beklememin nedeni buydu. Babamın endişelerini daha da arttırmak istemiyordum ve Aggie'yle geçmişte kalmış olsak da

-son zamanlarda içimi yakan öpücüğe rağmen- ona gerçeği söylemekten vazgeçmek de istemiyordum. Archer'la tekrar konuşmak, hayatımda neler olup bittiğini onlara anlatma konusundaki direncimin bana nelere mal olduğunu gösterdi. Ona Barnaby Knight ve Aggie'den bahsettim. On yıl sonrasını anlatmak, son altı ay da dahil olmak üzere çok daha az zaman aldı.

"Bu saçmalıkların hiçbirine inanmadım."

Rahatlama, Teksas'taki sıcak hava dalgasının ortasında serin bir esintiydi. Yanlış insanlarla vakit geçiriyordum. Aggie, Archer ve babam benim yanımdaydı. Ve son on yıldır hepsinden kaçıyordum. "Barns tarafından satın alındım."

Övündü. "O kadar para için bu Barnaby Knight'la evlenirdim, Ansen. Hayal kırıklığına uğradım mı? Evet, hayal kırıklığına uğradım. Ama anlıyorum. Karım ve çocuklarım şahitken ben de bir o kadar para harcadım. Hepimiz hata yaparız."

Göz kapaklarımın kapanmasına izin verdim, onun hızlı kabullenişini içime çektim. Babam ve Archer bana karşı, benim onlara karşı olduğumdan daha bağışlayıcıydılar. O para . . . Kendi işimi kurmak gibi büyük hayallerim vardı. O kadar başarılı oldum ki, kendi milyonlarımı kazandım ve sonra eski çiftliği satın alabildim. Tüm ailemin mutlu olduğu yeri.

-Babam mülkü kaybetmeden ve annem ölmenden önce. Görünüşe göre görmemem gereken bir rüyaymış.

"Kurtarma, ha?" diye sordu.

"Bunu sevdim. Bana işimi nasıl yapacağımı söyleyen hak sahipleri yok. Sağduyumu geçersiz kılan patronlar yok. Aggie bir mikro yönetici değil. Yıllardır atların etrafında olmamasına rağmen her şeyi hatırlıyor. Onu dışarıda görmelisiniz. Onlarla çalışan o değil, ama onu seviyorlar. Burayı kendi başına kurdu ve işletiyor ve eğer beni işe almasaydı, biliyorum ki hava kararana kadar dışarıda çitleri tamir ediyor olurdu. Tavukları en iyi yumurtaları yumurtluyor - sanki önceden kesilmiş gibiler - ve yavruları olan bir kedi ortaya çıktığında gözünü bile kırpmadı. Onları da yanına aldı."

"Özel bir kıza benziyor."

"Öyle." Çok özel. Pişmanlık sert bir kaltak olabilir. "Her şeyi berbat ettim."

"İkinci şanslar her gün ele geçmez." Kıkırdaması alaycıydı. "Bu işe girdiğimde sanırım üçüncü ya da dördüncü şansımdı. Benden biraz daha çabuk öğren, olur mu?"

"Elbette, baba."

Telefon görüşmesi sona erdiğinde, tekrar resimli pencereye daldım. İçimdeki incinmiş ve yalnız çocuk babama çok sert davranmıştı. Hiçbir şeyim olmadan kırımın üstüne düşmeseydim, babama bir şans daha verir miydim? Archer'a? Cahil gururumun onları uzaklaştırmasına izin vereceğimi düşünmekten nefret ediyordum.

Aggie'nin kırmızı, saran paltosuna bir an göz attım. Bugün yine tayt giymiş ve geçen sefer kışına hayranlıkla baktığım gibi kazak bir elbise giymişti. Nefes alışını göremeyecek kadar uzaktaydım ama ellerini ceplerine sokmuştu. İyi görünüyordu. Seksiydi, ama daha önce de sadece zeki bir erkeğin görmekten rahatsız olacağı kadar abartısız bir seksiliği vardı. Bu paltoyu eskiden giydiği eski püskü paltodan daha çok seviyordum çünkü yeni paltosu kalçalarındaki genişliği ortaya çıkarıyordu. Bir erkeğin kıvrımlara susamasına neden oluyordu.

O adam bendim.

Yavru kediler onu karşılamak için ahırdan dışarı fırladılar ve anne kedi ayak bileklerine dolandı. Fancy artık kurtlarını temizlettiği ve dñzenli mama aldığı için kilo almaya başlamıştı ama dışarı atılmış bir ev kedisiydi. Çok arkadaş canlısı ve bize bağımlı. Umarım altı yavru kediye avlanmayı öğretecek içgñdñye hâlâ sahiptir. Ahırda bir sürñ fare vardı.

Birkaç dakikalık tırmalama ve iki yavru kedinin tozluklarına tırmanmaya çalışmasının ardından, evine giden yolu yürüyñp işe gidebilmek için ödñlleri ahıra attı.

Lanet bir sapık gibi, gözden kaybolana kadar onu izledim. I oldu kullanılmış için çalışan itibaren yer için yer komplikasyonlar olduğunda ortaya çıktı, veya I oldukızgın yeterli yönetimde.

İkinci şanslara alışık değildim. Aggie bana kariyerimle bir şans verdi. İlişkimizi ama onun yanında olduğum sürece, bu düşñncemden daha çok kurtuldum.

yapıyor.

şimdi onunla ikinci bir şans istiyordum ama öpüşmemizden sonra verdiği tepki bir uyarıydı. Hâlâ incinmişti ve bunu düzeltmek benim görevimdi. Yine de sarhoşken beni işe almaya karar vermesi bir işaretti. Henñz işimiz bitmemişti.

* * *

Aggie

Otoparktaki pikabıma doğru yürürken, arabasıyla uzaklaşan bir iş arkadaşıma el salladım.

"Ahmak," diye mırıldandım nefesimin altında, rüzgârı kesmek ve dudaklarımın okunmasını engellemek için ağzımı yakamın içine soktum. Aslında oldukça iyi biriydi, genelde en sevdiğim iş arkadaşlarımdan ama bugün öyle değildi. Adam Cuma günü öğleden sonra toplantıya çağırmıştı ve sonra da

patron soruları sorarken biz koltuklarımızda kıvranıyorduk.

Hafta sonlarım için yaşıyordum ve beş dakika daha fazla kalmak zorunda olduğum için içerliyordum.

Gelecek hafta Şükran Günü'ydü. Buffalo Gully' gideceğimden henüz emin değildim ama o zamana kadar kendimi vazgeçiremezsem diye Cuma günü izin almıştım.

Ansen izin istememişti. İzin alabileceğini biliyor muydu? Muhtemelen Archer'a gidecekti. Şehir dışına çıkmayı düşünmemin tek nedeni bu ihtimaldi. Şükran Günü'nde Ansen'i yalnız bırakmak vicdanımı biraz fazla rahatsız ediyordu. Şükran Günü'nde yalnız kalmamasını sağlayacaksam ondan kaçmaya devam etmem zor olacaktı. O öpücükten ve onunla birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırladıktan sonra, kendimi ona doğru fırlatmayacağıma güvenmiyordum.

Kamyonetin içinde, tam telefonum çalarken motoru çalıştırdım. Sutton'la bir süredir görüşmemiştim. Tatil için oraya gidebileceğimi duymuş muydu?

Bakmadan cevap verdim. "Alo?"

"Bu Aggie AKA Horse Rescue'dan mı?" diye sordu huysuz ve yaşlı bir adam.

"Benim. Size nasıl yardımcı olabilirim?" Zihnimde hesaplamaları gözden geçirdim. Ansen çalışırken, şu anda para kaybından başka bir işe yaramayan gerçek bir kurtarma işim vardı, ancak küçük vakaları üstlenebilirdim.

"Benim adım Samuel Gustafson." Tam bunu daha önce nerede duyduğumu bulmak için beynimin derinliklerini araştırırken ekledi, "Gustafson Performans Atları. Kansas'ta."

Ansen'in eski patronu. Arasının açıldığı kişi.

Nerede olduğu umurumda bile değildi. Sadece beni neden aradığını önemsliyordum. Dehşet içimi doldurdu. "Tamam mı?"

"Ansen Barron'un geçmişte sizinle çalıştığından haberdar oldum."

"Ansen'i tanıyorum," dedim düz bir sesle, bu işin nereye gittiğinden hoşlanmamıştım.

"Onun nasıl biri olabileceğini bilemezsiniz, özellikle de sizin gibi genç bir kadının yanında."

Onun nasıl biri olabileceğini biliyordum, benim sorunum da buydu. "Senin gibi yaşlı adamların kendimizi idare edemeyeceğimizi düşünme eğiliminde olduğunu biliyorum."

"Neydi o?"

Alt dudağımı ısırđım. Bazen nereye gidersem gideyim babamın etkisinden kurtulamıyordum. "Binmemi istediğın bir hayvan var mı?"

"Bu yüzden aramadım. Sizi uyarmak , profesyonelden profesyonele. Eyalette dolaşıyordu ve iş bulamayınca kuzeye göç etti. Bağlantıları varsa, onları kullanmaya çalışacaktır. Bu adam atların etrafında olmamalı. Ya da kadınların."

"Oh?" çığnedim ama masum bir soru gibi görünmesini sağlamayı başardım. *Bu adam* atların etrafında bir mucizeydi. Ansen onlarla ilgilenmeseydi, Dr. Jake ve ben kurtarılan beş atla mücadele ederdik. Ansen o hayvanları kristal bir küreye bakan medyum gibi okuyabiliyordu.

"Kardeşinizin söylediklerine göre yeni bir kurtarma ekibi olduğunuz için sizi uyarmayı düşündüm."

Parmaklarımı telefona gömdüm. Beni uyarmayı mı düşündü? Bir insanın geçim kaynağına müdahale ediyordu. Cody'nin Ansen hakkında onu arayan biri hakkında söylediklerini düşündüm. "Alcott'la konuştun mu?"

"Uh, hayır. Eliot."

Eliot benimle neredeyse hiç konuşmuyordu ve Ansen'le de ters . Yaşları birbirine yakındı ve Eliot, Austen askere gittikten sonra babamın daha fazla yardım getirmesine içerlemişti ama sonra Ansen'i Eliot'un sorumluluğuna vermişti. Kardeşim bunu babamın bir çok kazmasından biri olarak algılamıştı. Babam sana güvenmediğinde, bunu bilirdin.

Kardeşim muhtemelen Ansen'e hıyarlık etmek konusunda son derece yardımcı olmuştu.

"Ve bunu Ansen'in çalışabileceği her yer için mi yapıyorsunuz?" Ben sordum.

"Evet, hanımefendi. En azından bunu ."

Bütün durum berbattı. Kötü referans bir şeydi. Birinin iş durumunu mahvetmek için onu ülkenin öbür ucuna kadar takip etmek ise patolojik bir durumdu. "Bazı detayları anlatmak ister misiniz, Bay Gustafson?"

"Kızımı kullandı. İşi almak için onunla evlenmeyi planladı. Sonra kızım onun nasıl biri olduğunu anlayınca, her türlü sorunu yaşamaya başladım. Yarışmak için güvendiğim en iyi atlardan ikisini kaybettik."

"Nasıl kayıp?" Onu işe aldıktan sonra makaleleri okudum. Hikaye, zayıf spekülasyonlardan başka bir şey içermeyen küçük kasaba dedikodusu gibi geldi.

"Biri onları gece yarısı vurdu. Tam benim arazimde."

"Kahretsin." Konuşmaya devam etmesi için sersemlemiş gibi görünmeye özen gösterdim. Kiralık yardımcı, Ansen'in silah seslerini duyduktan sonra herkesle aynı anda yaşam alanından kaçtığını gördüğünü bildirmesine ve kimsenin suçlanmamasına rağmen suçlanan tek kişi Ansen'di. Okumayı bitirdikten sonra bir şeyler kafama yatmamıştı. Atları öldürmek küçük bir suç değildi ve Gustafson gibi bir adam bunu Ansen'in yaptığını varsaymaz ve her yerde onu kötüleyerek bununla başa çıkmazdı. Ya bunu kimin yaptığını biliyordu ve peşine düşmek istemiyordu ya da kendisi yapmış ve sigorta parasını tahsil etmişti.

"Evet, hanımefendi. Kullandığı diğer hayvanlarda da istismar izlerine rastladık."

Güldüm. Her bir iddia beni duraksatmalıydı. Bunun yerine, kulağa saçma geliyorlardı. Gustafson'ın işi yarış atı yetiştirmek değildi. Yarışmalar için inek atları yetiştiriyorlardı. Eğer hisse senetleri Ansen'in geçim kaynağıysa, neden onları vursun ki? Neden intikam almak istesin ki?

Yarışmanın kraliçesinden ayrılan mı? Ölümler korkunçtu ama Ansen'in elinden değildi.

"Hanımefendi, ben ciddiylim."

Yanağımın içini çiğnedim. Bu kadarı yeterdi. "Ansen sana tam olarak ne yaptı? Bu profesyonel olduğu kadar kişisel bir mesele gibi de görünüyor."

"Kızımın ayaklarını yerden kesip benden ona iş vermemi istemesi dışında mı?" Tamam, bu iz bıraktı ama iç çamaşırımı Ansen'e iş vermiştim. "Onunla, başka bir çiftlik için yarıştığı bir kesim etkinliğinde tanıştı. Eve geldiğinde, 'Baba, bu adam ne yaptığını biliyor. Baba, bu adam harika. Ben de onu dinledim.'"

Söz konusu *KIZ*, genç bir güzellik kraliçesi ve eyalet yarışması birincisiydi. Rodeo güzeli olmasa da, rodeolarda ve yarışmalarda sık sık özel konuk olarak ata biner, ailesinin kim olduğu nedeniyle bayrağı taşırdı. Benim asla olamayacağım şekilde güzel olduğunu düşünerek sosyal medyasını takip ettiğimden değil.

"Yani ona bir iş mi verdin?" Ben sordum.

"Ve sonra sorunlar başladı," diye onayladı.

"Hangileriydi?"

"Daha yüksek yaralanma oranı. Davranış sorunları. Sonra o iki at öldürüldü."

"Referanslarını ve her şeyi kontrol ettiniz mi? Başka işverenler sorun yaşamadı mı?"

"Hiçbir şey ifade etmiyor."

Bazen öyleydi. Babam hala Ansen'e parlak tavsiyeler veriyordu. Yarısı benim içindi. Eliot onu bir kez dinlediğini söylemişti. Babam Ansen'in kızının kalbini kırdığından hiç bahsetmezdi ama adamın eğitim konusunda ne kadar doğal olduğundan saatlerce bahsederdi. Ansen hakkında söylediği o *çocukta kendimi görüyorum* ama oğullarından hiçbirini *görmüyorum*. Eliot'ın kulak misafiri olmasından nefret ediyordum. "Neden suç duyurusunda bulunmadığınızı sorabilir miyim?"

"İnan bana, yapardım."

"Ama?"

"Müfettişler kanıt olmadığını söylediler ama onun yüzünden bir sürü iş kaybettim."

Kanıt yok. Ve hayvanlara kötü muamele geçmişi de yok. Sadece bilinen bir kalp kırıcı, ki dürüst olmak gerekirse, muhtemelen Stephanie Jane'i durdurmazdı. "Burnumu sokabilirsem, Ansen ve kızınız arasında ne oldu?"

"Onu oyaladı. GPH'yi ona devretmeyeceğimi, ancak emekli olduğumda satın alabileceğini söylediğimde, ondan vazgeçti."

Geçmişime bakınca inanmak cazip geliyor. Ama onu terk edip orada çalışmaya devam eder miydi? Yine mantıklı gelmedi. Ansen bir işi bırakmanın kalmaktan daha olası olduğunu kanıtlamıştı. "Güvenlik kameralarınız var, değil mi?"

"Evet, hanımefendi."

"O zaman Ansen neden hapiste ya da kefaletle dışarıda değil? Olaya karıştığına dair hiçbir kanıt olmadığını kendiniz söylediniz."

"Tatlım, bana inanmıyormuşsun gibi geliyor."

"Eğlendir beni, Gussy."

Bir homurtu duydum ve açıklayacağından emin değildim. "Ayrıldıktan sonra atlar öldü."

"Peki ya yaralar?"

"Ayrıldıktan sonra," diye homurdanarak itiraf etti.

Dikiz aynasına baktım. Evet. Hissettiğim kadar inanmamış görünüyordum. Eskiden saf ve tatlıydım ama Ansen tarafından kalbimin paramparça edilmesi beni sertleştirmişti. Garip bir şekilde o kırıkları bu telefon görüşmesiyle başa çıkmak için kullanacaktım. "Yani, Ansen'in suçluluğuna dair hiçbir kanıt, hiçbir açık bağlantı yokken, kızınızdan ayrıldığından beri onun iş fırsatlarını mahvediyorsunuz - onu küçük at imparatorluğunuzla evlenmek için kullanmakla suçladığınız aynı kız? Kulağa müthiş bir güç gibi geliyor."

"Dinle, tatlım-"

"Hayır, Gussy, dinleme sırası sende. Normalde uyarı için minnettir olsam da, vicdanım el vermiyor."

Bana sattığın bu işlenmemiş gübreden bir gram bile almam. Orada oturup bu adam tarafından sikmatize edildiğimi düşünüyor olabilirsiniz ve bir zamanlar bu doğrudu, ama iş atlara gelince, o en iyilerden biri."

Kalp atışlarım hızlanıyordu ve evet, Ansen'i kör bir inançtan biraz daha fazlasına dayanarak savunuyordum, ama siktir et. Bana babamı hatırlatan biriyle uğraşmak için babamı kanallere edebildim. Babamın tüm hatalarına rağmen yalan söylemek onlardan biri değildi ve bu da beni Gustafson'a karşı daha da sinirlendiriyordu. "Bir hayvana zarar verdiğine ya da onun ölümüne yol açacak bir şey yaptığa bir an bile inanmıyorum. Bence senin gururunu incitti. Bence bunların bazılarının arkasında kızın var. Ve bence kendine dikkat etmelisin çünkü bir iftira davası oldukça pahalı olabilir. Ama bunu karşılayamayacağını biliyorsun, değil mi? Ama benim hakkımda aynı şeyi bilmiyorsun."

"Seni ele geçirmiş."

Tanrı yardımcım olsun, belki. Ama erkeklerin beni ezip geçmeye çalışmasından bıkmıştım ve bu olayda Ansen'in bir suçu yokmuş gibi görünüyordu. "Hayır, o yapmadı. Atlarımı ele geçirdi ve bu böyle kalacak. Eğer bir yeri daha arayıp ona laf attığını duyarsam, taciz suçlamasıyla karşı karşıya kalacaksın."

"Ne yaptığınızı bilmiyorsunuz-"

"Onu işe aldığında ne yaptığımı çok iyi biliyordum." Ateş Topu'nun etkisi altındayken bile hayvanlar için en iyisinin o olduğunu biliyordum. Telefonu kapattım, koltuğa fırlattım ve döndüm. Hikâyenin bir tarafını dinlemiştim. Şimdi diğer tarafını dinlemeye gelmişti.

Dakikalar sonra, eski karavan evin önünde duruyordum. Ansen ön basamaklardaki eğri büğrü parmaklıkları onarmış ve rüzgârın sökmelerinden korktuğum pencerelerin kenarındaki süsleri tamir etmişti. Yaz boyunca evin etrafındaki çiçek tarhlarına çiçekler ekmiştim, onları da temizlemişti.

Kamyoneti ön tarafa park etmişti ama bu evde olduğu anlamına gelmiyordu. Kapısına doğru yürüdüm, acı Kasım

Rüzgâr etrafımda savruluyordu ve ben kapıyı çalamadan kapı açıldı. Tuzlu kokular yayılıyor, adrenalinimi hafifletiyordu.

Buraya Kansas deneyimini anlatsın diye mi geldim ... yoksa ondan kaçmayı bırakmak için bir bahane olarak mı?

"Aggie," dedi şaşırarak. Haklı olarak. Öpüşmenin üzerinden bir hafta geçmişti.

"Kansas'ta ne oldu? Tüm hikâyeyi mi?" Midem guruladı ve neyse ki ses paltom tarafından bastırıldı. Ne pişiriyordu?

Beni içeri almak için geri çekildi. Mekânın sıcaklığı etrafımı sardı ve kokusu içime doldu. Sadece üç haftadan biraz fazla bir süredir buradaydı. Nasıl olur da her yer onunla dolardı?

Kokladım. Her ne pişiriyorsa midemin numarasını almıştı. "Ne yapıyorsun?"

"Omletimin yanına pastırma."

"Yumurtamın yanında mı?"

Sırıışı tembelceydi. "Bunları eve getirmem mi gerekiyordu? Sosyal yardım paketimin bir parçası olduklarını sanıyordum."

Gülümsemesi doğrudan kalçalarımın arasındaki bağlantı noktasına gitti. Gustafson'la yaptığım konuşmadaki öfkem aklıma geldi. "Bütün yumurtalar, Ansen?"

Kıs kıs güldü. "Ben de merak ediyordum. onları için."

O gelmeden önce hala tavukların bana stoku kullanıyordum. Beni ilgilendiren konunun esasıydı. Onlar iyi yumurtalardı. "Repertuarınıza hırsızlığı ekliyor musunuz?"

İfadesi kapandı ve çenesinin kesilmesi o yumurtaları kırabilirdi.

Burnumun kenarını çimdikledim. "Kahretsin, ben ... demek istemedim. "

"Sorun yok." Daha önceki Ansen hiç böyle kapanmazdı. "Aç mısın?"

Ses tonumu alaycı tuttum. "Yumurtalarım ve pastırmam için mi? Evet.

Omletin içinde tam olarak ne var?"

"Biberleri seninkinden çıkaracağım."

O hatırladı. Ceketimi şapkasının yanına astım ve onu mutfağa kadar takip ettim. Tüm eşyalarım yerli yerindeydi ama her yerde ondan izler vardı. Siyah kovboy şapkası kapının yanındaki kancada asılıydı. Temiz çamaşırlar kanepenin bir minderine yığılmıştı. Katlamaktan nefret ederdi. Masada yemek yerken hangi sandalyeyi kullandığını anlayabiliyordum. Karşı taraftakini aldım.

"Kansas'a ne getirdi?" Ocaktan bir tava aldı ve sıcak bir üzerine koydu, sonra bir kesme tahtası ve jambon ve soğanla meşgul oldu. Sürgülü kapıdan arka taraftaki sarkık verandaya bakmaktan ya da ona bakmaktan başka yapacak bir şeyim yoktu. Onun yerine aramalıyım.

"Gustafson beni takip etti. Az önce onunla telefonda ."

Bıçağı yere bıraktı ve ellerini yemek alanı ile mutfağı ayıran tezgâhın üstüne koydu. Öfke güçlü yüz hatlarına yayıldı ve çenesindeki koyu renkli kirli sakalın altında bir kas sıçradı. Bayılabilirdim, lanet olsun. "Ne dedi o?"

"Eminim biliyorsunuzdur. Hikâyeyi senden dinlemek istiyorum." Uzun bir nefes verdi. "Sana her şeyi anlattım."

"Şirketi devretmeyeceğini ama sizin satın alabileceğinizi söyledikten sonra ondan ayrıldığınızı söyledi."

"Satın alma konusunu hiç konuşmadık. Belki Stephanieye söylemiştir ama o bana hiç söylemedi." Sıkı, sert hareketlerle doğramaya başladı. Bunun elleriyle bir ilgisi var mıydı yoksa bakışlarımla karşılaşmamak için miydi? "Bunu karşılayamayacağımı biliyor olmalıydı."

Ayrılığımızla ilgili sözleri aklımdan süzüldü. İhtiyacım olan tüm kaynaklara sahiptim. Babam bana bakmadığında, annem bana bakılmasını sağlamıştı. Şimdi otuz bir yaşındaydım, bir evim, yeni başlayan bir kurtarıcım ve annemin parasıyla aldığım diploma sahip olduğum iyi bir işim vardı.

"Bunun için burada değilim ve bunun bir manipölasyon taktiğı olduğunu görebiliyorum."

Durakladı, bakışları sorgulayıcıydı.

Boğazımı temizledim, keşke yemek pişirmeye yardım etmeyi teklif etseydim de ellerimle bir şeyler yapabilseydim. "Babam hepimizi manipüle etti ve bunu yapmak için çiftliğı ve petrol parasını kullanıyor. Cody, Wilder ve Eliot onun insafına kalmış durumda. Austen'in bu yüzden orduya katıldığını garanti ederim. Babam seni beni kalmaya ikna etmek için kullandı, beni ve kardeşlerimi de annemi bu kadar uzun süre kalmaya zorlamak için kullandı. Anne ve babası öldüğünde ona para bıraktılar, o da benim için bunu yaptı. Gustafson ile konuştuktan sonra . . . "

Ansen ve ben gençken birer piyonmuşuz. Bunu her zamankinden daha net görebiliyordum. Ansen, Cody onu yakalamadan önce geri çekilseydi babam Gustafson gibi davranır mıydı? Öyle olmadığını düşünmek isterdim ama şimdi etkilerini görüyordum. Ansen'in içinde bulunduğu durumla empati kurabiliyordum. "Senin hırsını görüp bunu kendisi için kullanmak istemişse hiç şaşımam. Muhtemelen kızına bir şey, diğer herkese başka bir şey söylemiştir. Şu anda anlattığı hikâyeye kulağı çok daha hoş geliyor."

Kaşları çatıldı. Doğradığı jambon ve sebzeleri bir kâseye boşalttı ve bir kutu yumurta aldı. "Sanki bu onun göreviymiş gibi peşimden geldi." Başını iki yana salladı. "Ayrıldığımızda doğru şeyi yaptığımı sanmıştım."

"Ve evlendikten sonra, onun merhametine kalacaktın." Bu babamın oyun kitabıydı.

"Onun şirketini istemedim. Hisselerini. Onun mirasını. Kendi şirketimi kurmak istiyorum. Her zaman böyle olmuştur."

Sözleri aklımda yer etti ve onları yıllar önceki tartışmamızla ve bana büyümekle ilgili anlattıklarıyla eşleştirdim. Hiçbir şeyi yoktu ve babam bundan faydalanmıştı. Yüzüm ısınana kadar daha fazla empati yüzeye çıktı. "Hiçbir şey yok

Bunda yanlış bir şey yok." Konuşmanın yönünü değiştirdim. "Taciz mi? Daha önce fark ettiniz mi?"

"Adamlardan biri hayvanlara sert davranıyordu." Bakışları çeliğe döndü. "Stephanie atlara karşı hep tuzlu görünürdü."

Bu konuda empati kurabilirim. "Gussy'nin tüm dikkatini çektiler." Kaşlarını kaldırdı, ben de açıkladım. "O bana 'tatlım' dedi, ben de ona 'Gussy' dedim."

Başını arkaya eğdi ve güldü. Adem elması sallanıyordu ve ben perçinlenmişim. Adam -sınır tanımadığında- sarhoş ediciydi. "İçinden Barns akıyor." Gülümsemesi soldu. "Gus asabi bir adamdır. Bu onun en büyük zaafı. Yarışabilir, antrenman yapabilir ama öfkesine yenik düşer ve atlar onun için iyi çalışmaz. Sanırım sonunda bıraktığımda onu gerçekten üzen de bu oldu."

"Artık onun için endişelenmene gerek kalmayabilir. Belki."

Gözlerini tavadan ayırıp bana baktı. "Neden?"

Bir omzumu kaldırdım. "Taciz suçlamalarından ve yasal ücretlerden bahsettim ve zamanım ve param olduğunu ima ettim."

Bakışları üzerimde sabitti. Parmaklarımı kucağında büktüm. Kızgın mıydı? Eskiden tanıdığım Ansen iğdiş edilmekten endişe etmezdi ama çok şey yaşamıştı.

Dikkatini yumurtalara verdi ve sarsılarak harekete . Omleti bitirdiğinde hiçbir şey söylemedim. İştahım kaçmıştı. Sınırı aşmış mıydım? Önce onu buraya çektim. Sonra onun adına müdahale ettim. Yardım etmek için soyadımı kullanabileceğimi düşünmekle hata mı etmişim? Gustafson'a, hikâyesindeki boşluklara ve doğru kararı verdiği için Ansen'i yok etme konusundaki kararlılığına o kadar sinirlenmişim ki tehdit etmek zorunda kalmışım.

Ansen yemeği tabağa koyduktan sonra diğer tabağı aldı ve ikisini de masaya taşıdı.

Önümde çömelmesini beklemiyordum, gözleri endişeyle doluydu. "Onu tehdit edemezsin,

Aggie. Ya benimkine yaptığı gibi senin hayatını da mahvetmeye çalışırsa?" "Yaralı egosunu senden çıkarabileceğini biliyordu. Ben

Onun için hiçbir şey. Ayrıca, babamla başa çıktım. Gussy ile de başa çıkabilirim." Babamın bana verdiklerini kullanabilirim.

"Baban beni birkaç yılda bir arardı."

Şok olmuş bir halde onun sert kahverengi gözlerine baktım. Onlar benim dayanağımdı. "Bundan hiç bahsetmedi."

"Sadece nasıl gittiğini ve planlarımın ne olduğunu konuşmak istedi. Stephanie'yle görüştüğümü söyledikten sonra aramadı."

"Oh."

"Seni hiç aramadı, değil mi?"

Güçsüzce başımı salladım. Babam beni hiç aramadı. Peşimden koşmadı. Benimle ilgili haberleri kardeşlerimden . Ona ulaşan ben olmuştum ve her seferinde pişman olmuştum. Söz konusu o olduğunda kendimi istenmeyen ve görünmez hissetmeye alışmalıydım. Acı, yeterince sık sıyrılamadığım, ancak yeni katmanların ortaya çıkmaya devam ettiği tüm vücudumu saran bir sargıydı.

"O seni hak etmedi," dedi Ansen, sesi uzun zamandır yoksun kaldığım teselliye sunuyordu. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Hayır."

"Ah, Aggie. Hayatında sen olduğun için herkes şanslı." Parmakları bacaklarımda sıkılaştı ve Tanrı yardımcım olsun, yukarı doğru okşaması için ölüyordum. "Sadece gerçekten aptal olanlar seni kaybeder."

Buna kanmayın.

Sıcak elleri saçlarımı gevşetmek için kucağımdan ayrıldı. Kafa derimdeki baskı hafifledi ve sade, kahverengi saç tellerimin fısıltısı yüzümü okşadı. Artık ne kadar samimi olduğu umurumda değildi.

Çenemi yukarı kaldırdı. "Çok uzakta olmadığını umuyordum." "Kim?" fısıldadım, dehşete kapılmışım o konuşuyordu hakkında başka bir kadın.

"Başkalarının ne düşündüğünü umursamayan korkusuz kız."

Eğer bana uzun zamandır kayıp bir keşifmişim gibi bakmasaydı, kimden bahsettiğini merak ederdim. "Saç ürünleri buldu ve düzgün giyim mağazaları olan bir şehre taşındı."

"Bence bu haliyle de harikaydı; vahşi saçları, yıpranmış kıyafetleri ve her şeyiyle."

"Ansen." Nasıl cevap verdim? Sesi samimi geliyordu ama son on yılın kırgınlıkları aksini iddia ediyordu. Ağabeyinin ofisinin dururken kalbi kırılan Aggie onunla aynı fikirde değildi.

Cevap vermeme gerek yoktu. Yüzümü kavradı ve ağzımı aldı.

* * *

Ansen

Son öpüşmemizden bu yana sonsuzluk kadar zaman geçmişti. Bunun tekrar olabileceğinden emin değildim ama o kollarıma geri dönmüştü. Ne kadar kalacağını bilmiyordum ama sonsuza kadar kalmasını istediğimi biliyordum.

Bu düşünce beni alçalttı. Onu hak etmiyordum ama Dr. Jake'in çiftleşme dansının bir insan versiyonunda onun etrafında dolaştığını gördükten sonra, onunla başka biri olsaydı memnun olmazdım.

Geriye tek bir seçenek kalıyordu. Onun için yeterince iyi bir adam olmak. Nişanlıyken olmam gereken adam olmak. Olduğumu düşündüğü adam.

Bir dizimi yere koydum ve öpüşmeyi derinleştirirken onu kendime doğru çektim. Uyumlu bir şekilde geldi. Yumuşak. Benim.

Onu dizime yatırarak bir elimi yumuşak saçlarının arasından geçirdim ve diğer elimi uzun bluzunun eteklerinden geçirerek kışına masaj yapmaya başladım. Daha önce görmediği yerlerde dolguları vardı.

ve onun her santimetrekaresini yeniden tanımak ve henüz tanışmadığım geri kalanıyla kendimi tanıştırmak istiyordum.

"Ansen," dedi nefesleri arasında, sanki beni öpmeyi bırakamıyormuş gibi. "Bunu yapmamalıyız."

"Biliyorum." Yapmamamız gerektiğini düşündüğünü biliyordum ve belki de haklıydı.

Ama o bana yaslanmışken hiçbir şey daha doğru gelmiyordu. Uzun zamandır hiçbir şey bu kadar doğru olmamıştı.

İnledi ve tekrar içime gömüldü. Dilimi onunkine karşı yalayarak, elimi gömleğinin altına soktum. Onun sıcak, saten gibi tenine daha çok ihtiyacım vardı ve göğüslerini avuçlayana kadar durmadım. Orası da daha dolgundu. Bu kadın aklıma kazınmıştı ve anılarımı hızla yeniden yazıyor, onları taze hale getiriyordum. Alakalı.

Parmaklarını saçlarımin arasına sokup yumrukladı, derinlikleri daha iyi yağmalamak için ağzımı eğdi ve lanet olsun bu hiç tahrik edici değildi. Kadın istediğinin peşinden gitti ve istediği şey bendim.

Sıkı meme ucunu baş ve işaret parmaklarımin arasında yuvarladım. Ağzımın içinde inledi. Çıkardığı sesler, onunla ilgili diğer her şey kadar seksiydi. Öpücüklerimi boynunda gezdirmek için ağzından ayrıldım.

"Seni duyayım, Aggie."

"Ansen," diye inledi, üzerinde sallanıyordu.

Meme ucunu bırakıp karnını okşadım ve Tanrı'ya şükürler olsun ki taytım vardı. Elimi kumaş ile karnı arasına sıkıştırabiliyordum. Bana yer açmak için bacaklarını kaldırdı ve ben de cennete daldım.

Sonunda, en azından bir parçam olmam gereken yerdeydi. "Benim için , değil mi?" Klitorisini ve sıırıslıklam olmuş tenini ovaladım. Beni yakacak kadar sıcaktı.

Elime yapıştı.

"Benim için geldiğini hissetmeliyim, Ags." Bir parmağımı içine soktum ve hemen parmağıma yapıştı. Bir inilti beni terk etti. İçine bir tane daha geçirdim. Nabzım içimde atmaya başladı.

Ereksiyon olmuştum ve muhtemelen aletimde fermuarımın mükemmel bir izi vardı, ama bu bekleyebilirdi. "Ne kadar çok istiyorsun?"

"İhtiyacım var," dedi düzensiz bir fısıltıyla.

Evet. "Al şunu." Boynunun dibine sokuldum ve dişlerimle onu hafifçe ısırdım.

Sanki elektrikten yapılmışım gibi sarsıldı ve şu anda öyle olduğumu düşünüyordum. Aramızda hiç kopmamış bir enerji akıyordu. Bu kadın ve ben birbirimize bağlanmıştık ve asıl soru bununla ne yapacağımızdı. Ne planladığımı biliyordum.

Beni sürerken elimi ıslattı.

"Boşaldığında çok güzel oluyorsun." Saçlarından bir tutam yakaladım ve başını geriye yatırdım. Köprücük kemiğini dişlediğimde inlemeleri daha da arttı. "Benim için gel. Patladığını hissetmeme izin ver."

"Ansen!" Hareketleri düzensizdi ve vücudu parmaklarımı öyle bir tutuyordu ki sikimi boğabilirdi ve ben buna bayılıyordum. Sonra kaskatı kesildi ve kalçalarını yuvarladı. Ağzı açık ve gözleri kapalıydı.

Elime sıcaklık doldu. Çok mükemmeldi.

Gevşediğinde, o muhteşem ela gözlerini açtı. Gözlerinde kırılganlık parlıyordu ve bu yaramazdı. Benimle güvende olduğunu bilmeye ihtiyacı vardı. Onu daha önce hayal kırıklığına uğrattım. Yine başaramayacaktım. Bir yolunu bulacaktım.

Sıcak bedeninden ayrılmaktan nefret ederek elimi geri çektim ve parmağımı ağzıma götürdüm. Parmağımın ucunu ağzıma alırken o parlayan gözleriyle beni izledi, sanki bu kıyafetleri çıkardığımda klitorisine ne yapacağıma dair bir söz verir gibiydi.

"Mm," dedim, onun perçinlenmiş ifadesine bakarak. "Senin tadını özledim, bebeğim."

Göz kırptı. Göz kapaklarını yavaşça indirdi ve sonra tamamen farklı bir Aggie bana baktı. İtti, masaya ve sandalyeye çarparak tökezledi.

Onu kalçalarından tutup sabitleyebilirdim ama elimden kurtuldu. "Gitmem gerekiyor." Etrafımda geniş bir kavis çizdi ve oturma odasından ön kapıya doğru fırladı.

"Aggie."

"Bunu tekrar yapamam, Ansen."

"Neden olmasın?" Bizi kırdığımı biliyordum ama onarıma nereden başlayacağımı bilmem gerekiyordu.

Paltosunu askıdan çekti ama giymeye zahmet etmedi. "Sana güvenmiyorum."

Kahretsin, henüz onunla bunu hak etmemiştim. Hayal kırıklığı benim yüzümdendi ama pes etmeyi reddettim. "Üzerinde çalışıyorum Aggie ama lanet olsun. Aramızda o lanet paradan daha fazlası vardı."

Paltosunu göğsüne bastırdı. Yüzünde korkmuş ve kararlı bir ifade vardı. "Sahip olduğum şey için çalıştım. Annemin parasını aldığımı biliyorum ama onu bana özgürlüğümü elde edebilmem için verdi. Bir erkek için bundan vazgeçmeyeceğim."

"Senden asla bunu istemem." Bir elimi saçlarımın arasında gezdirdim. Sinir bozucu ereksiyonum gerilemeye başlamıştı ama fiziksel acının yerini duygusal işkence alıyordu. Onun yanına gidip onu rahatlatamazdım, yoksa dörtmala kapıdan çıkıp giderdi.

Elini kapı koluna koydu. "Mesele şu ki, sormana gerek yok. Geçen sefer seninle birlikte gelmeye ve tüm kararları senin vermene izin vermeye hazırdım. Bunun tekrar olması ne sürer?"

"Ne oluyor Ags? Ben biri değilim."

Bana daha iyi biliyormuş gibi bir bakış attı. "Gustafson kızıyla asla evlenmeyeceğini bilmeliydi çünkü sana ait olmayan bir yere bağlanmış olacaktın. Ne kadar sık taşındığına ve iş değiştirdiğine bakmalı ve hiçbir şeyin yeterli olmayacağını fark etmeliydi."

Dişlerimi birbirine geçirdim. "Öyle bir şey değil." Ya da belki de tam olarak böyleydi ve belki de tüm ilişkilerim böyleydi. Hedeflerim vardı ve bulduğum yerler insanlar hedeflerimle uyuşmuyordu.

"Çiftliğin anneme ait olduğunu biliyor muydun? Büyükannesi ve büyükbabası ona bıraktı, o da babasıyla evlendi. Kısa süre sonra Barnaby'nin çiftliği oldu. Barnaby'nin sığırları. Barnaby'nin Arap atları. Birlikte oldukları her yıl ve doğurduğu her bebekle kontrolü daha da kaybetti." Şaşkınlığımı fark edince küçümseyici bir kahkaha attı. "Sanki bunun için çalışmış gibi davranıyor ve sanırım öyle de yaptı. Onun önünde boşluk ve sığırdan başka bir şey yoktu. Sonra seninle dört ya da beş çocuk sahibi olmayı ve eşin olmayı hayal ettim. Annemin uyarılarını, o öldükten çok sonra bile hala kulaklarımda çınlamasına rağmen görmezden geldim. Ve benimle neden evlendiğini öğrendiğimde, senin eşin olamayacağımı fark ettim. Ansen'in eğitim işi olacaktı. Ansen'in evi. Ansen'in her şeyi. Ben de tıpkı annem gibi olurdum."

"Ben baban gibi değilim," diye sıkılmış dişlerimin arasından homurdandım. Eşit olabilirdik. Yine de . . . Söylediklerini inkâr edemezdim. Tüm planlarımız bana aitti.

"Ama belki ben de annem gibiyimdir." Kapıyı açtı ve soğuk bir hava perde kapının etrafından dolandı. "Neden hâlâ bekâr olduğumu sordun ve ben de sana yarım bir cevap verdim. Gerçek şu ki, senden sonra çıktığım her erkek sonunda mal varlığımın kontrolünün bende olmasından nefret etmeye başladı. İlişkide önemli bir gücüm vardı. Sence de kendine ait bir şey istiyor olabilir misin, çünkü sen de partneri üzerinde kontrol sahibi olmamaya dayanamayan başka bir erkek misin?"

Bununla birlikte, kapıyı kapatarak ve beni sorusuna gerçek bir cevap vermeden bırakarak gitti.

Sekiz

AGGIE

Arabayı çocukluk evimin önüne çektim. Hafta sonundan sonra, Ansen'in ev işlerini yapmasını ve atlarla çalışmasını izlemekten ve ayrılık sohbetimiz hakkında ne düşündüğünü merak etmekten uzaklaştığım için rahatlamış olmalıydım.

Kesinliği içimde lanetli bir boşluk bıraktı. Bunca yıldan sonra söylemek istediğim şeyi söylemiştim. Beni incittiği için değildi. Bana çıkma teklif etmek için paraya ihtiyacı olduğunda kendime olan güvenimi sarstığı için değildi. Evliliğimizin gerçekte ne olabileceğini görmüştüm ve bir daha asla buna kanmayacaktım.

Midemin etrafındaki mengene gevşemek yerine, içinde büyüdüğüm harap kütük eve bakarken daha da sıkılaştı. Büyümenin hayatımın en güzel yılları olduğunu düşünmüştüm. Kardeşlerimin ne kadar mutsuz olduklarını görmezden gelmekte iyiydim. Annem gittiği için ondan ne kadar nefret ettiklerini. Babamın zorba doğasının hepimizi nasıl boğduğunu. Stoklara atıldığım için bunların bir kısmından uzak kalmıştım.

Artık geri dönmüştüm ve pikabı döndürüp eve gitmek istiyordum. Beni durduran tek şey

Bütün hafta olduğu gibi kapımın önünde bırakılmış eşyalar bulma düşüncesi.

Cumartesi günü Tex'i gezdikten sonra alüminyum folyoyla kaplı bir tabak ve Ansen'in bana yaptığı omleti buldum. Yanında da bir karton taze yumurta vardı.

Daha büyük bir akıl tutulması için her sabah yumurta bırakırdı. Ona hırsız dediğim için kızmış ve itaatkâr bir çalışan mı olmuştu, yoksa düşünceli mi davranmıştı? Her iki cevaptan da korkuyordum.

Cody ve çocuklar için yanımda yumurta getirdim.

Zaman kaybetmek için telefonuma baktım. Ansen'den mesaj güncellemeleri. İş dışında bir şey yoktu ama yine de eskisinden daha sık gönderiyordu. Yavru kedilerin fotoğrafları. En az sekiz haftalıktılar ve kuyruklarını dik tutarak ahırın etrafında dans ediyorlardı. Fancy'yi kısırlaştırmak için Dr. Jake'ten randevu alması gerektiğini söyledim.

Kediler atlarla ilgili mesajların arasına dağılmıştı. Shelby eyer almaya hazırdı. Downy gölgelerden ürküyor ve Melon'dan uzak kalmaktan hoşlanmıyordu. Morrow topallıyordu ama arka toynağındaki çakılları ve kumları temizlemişti ve apse olduğunu düşünmüyordu, ona göz kulak olacaktı.

Eyere tekrar alıştığında Shelby için bir sahip bulabilirdik. Downy'nin daha fazla çalışmaya ihtiyacı olacaktı. Onu Melon ile çift olarak satabilirdim ama yeni sahiplerinin onları bir arada tutacağını ya da ayrıldıklarında ikisiyle de sorun yaşamayacağını garanti edemezdim. Bir kurtarmanın getirdiği doğal endişeler, yakışıklı bir at eğitmeniyle yaşadığım kişisel çatışmadan güzel bir erteleme oldu.

Pencereden bir ses geldi. Çığlık attım ve telefonumu düşürdüm. Tex arka koltuktan keskin bir havlamayla uyandı.

Sutton diğer tarafta sırtıyordu ve kalbim tekrar göğsüme yerleşti. En azından çoğunu. Ansen benim evimde ve babam da evde olduğu sürece

içimde hep bir gerginlik olur. Gülerек telefonumu aldım. Tex camı yaladı, arada sırada veterinerini görmekten mutluydu.

Kamyonetin dışında Sutton'a her zamanki gibi hızlıca sarıldım, ikimiz de çok dokunaklı değildik ve Tex'i koşması için bıraktım. Kilometreler boyunca çok az trafik vardı. Crocus Vadisi kırsal bir bölgeydi ama Buffalo Gully kadar insanlarla dolu değildi.

"Ödümü kopardın." Telefonumu cebime soktum ve gözümü kısarak Tex'in garaj yolunda bir aşağı bir yukarı koşturmasını izledim. Güneş çıkmıştı ama kuvvetli rüzgâr yeni boyanın parlaklığını yok edebilirdi.

"Geldiğinizi gördüm ve bekledim. Sonra takviyeye ihtiyacınız olabileceğini düşündüm."

Ben söyledim. "Çocuklar nerede?"

"Cody ofisinde. Çocuklar Wilder' arka bahçede. Austen onun yerine Noel için eve geliyor ve Eliot" Elini arkasında salladı. "Dışarıda bir yerde."

Eliot duygusal bir adam değildi. Tüm yetişkinlik hayatı boyunca babasıyla çalıştıktan sonra, muhtemelen bir lagün içine kapanıktı.

"Ev aynı görünüyor." Ellerimi ceplerime soktum.

"Tamamen aynı. İçeri girin. Tex'le ben ilgilenirim. Çocuklar onu tekrar görecekları için çok heyecanlandılar. Bir saat içinde yemeği almaya gitmem gerekiyor."

Eğer kalsaydım, herkese Şükran Günü yemeği pişirmek benim işim olacaktı. Muhtemelen her gece yemek pişirmek de benim işim olacaktı ve Ansen'le evimizi nereye inşa ettiğimiz önemli olmayacaktı. Sutton'ın Wilder'la aralarında olduğunu kabul ettiği tek kavga, babasının Wilder'ın karısı olarak Sutton'dan çiftlik için ne yapmasını beklediğiyle ilgiliydi.

Cody muhtemelen Meg'den uzak tutmak için çatışmayı içine sindirmişti. Kardeşlerimin eşleri benim yokluğumdan dolayı acı çekmişlerdi ama sorumluluğu ben üstlenmedim. Bu babama düştü.

Garajın kapısına doğru yürüdüm ve tam Cody çamaşır odasının kapısını iterken içeri adım attım.

Gıcır gıcır mavi bir kot pantolon ve kalın örgü bir kazağın altına yakalı beyaz bir gömlek giymişti. Koyu kahverengi saçları alnına dökülmüştü, bu da dikkatini daha doğrudan ve yoğun hale getiriyordu. Sert bakışları bana yöneldi ve yumuşadı. "Aggie, ."

Yanına gittim ve ona sarıldım. En büyük ağabeyim olarak, gerçekten konuşabileceğim bir baba figürü olmuştu. Bana sarılması kısa sürdü ama normalden daha uzun tuttu.

"Her şey nasıl?" diye sordum. "Sen nasılsın?" diye sorduğumda savunmaya geçiyor ve sadece iyi olduğunu söylüyordu.

"Organize kaos. Sadece çocukları kontrol etmek için dışarı çıkıyordum."

"Sutton, Wilder'la birlikte olduklarını söyledi."

"Aynen öyle." Ağzından bir gülümseme hayaleti geçti, sonra yine benim ciddi kardeşim oldu. "Barns sandalyesinde. Bugünlerde oradan kalkmıyor. Çok yakın."

Başımı salladım, boğazım . Duygu kabarması daha güçlü olmalıydı çünkü o günden beri ilk kez eve dönmüştüm ve Ansen'in benim mülkümde yaşadığını düşünmemeye çalışırken orada olmak daha zordu.

Sert bir nefes çektim. "Bu işi bitirmenin zamanı geldi."

"İyi şanslar. Ansen'i duymuş."

"Benimle dalga geçiyorsun." Babam biliyordu ve hala beni aramadı mı? Stephanie'den ayrıldığından beri Ansen'le konuşmuş muydu? Hayır, Ansen bir şeyler söylerdi. Babam muhtemelen Ansen konusunda beni tekrar rahatsız etmek için bugünü bekliyordu.

Yüzündeki asıklık ifadesini terk etmedi. "Başı dönüyor. Eliot sır tutamaz." "Eliot nasıl ?"

"Bu adamın büyük şehir liselerinden daha büyük bir dedikodu ağı var."

"Uyarın için teşekkürler." Uzun kollu elbisemin bol asimetrik eteğinin kumaşını düzelterek eve yürüdüm. Dizlerime kadar uzanan botlarımı giymiştim. Bu sabah kıyafetimi seçerken amacım evde yaşarken giydiklerimin tam tersi bir şey bulmaktı.

İçeride, tıpkı bu yürüyüşü son yaptığımda olduğu gibi ayaklarımın ucuna basarak ilerledim.

Oturma odasında, babam sanki onu son gördüğüm halinin tam tersi olmaya karar vermiş gibiydi. İri yarı bir adam yerine kilo vermiş, yarı bedenine kadar küçülmüştü. Oksijen pompasının sabit tıslaması ve tıkırtısı sessiz evin içinde yankılanıyordu.

Dışarıdan gelen kahkahalar içeri süzüldü ama babamın hırıltısını engelleyemedi. Oksijen maskesi dizinin üzerinde duruyordu. Sandalyesine yığılmıştı. Yanındaki sehpanın üzerinde bir bardak sek viski durmuyordu. Saçlarındaki tüm siyahlar gitmişti. Başının üzerinde gür beyaz bir kütle vardı. Tarakla hiç uğraşmazdı, şimdi de makas için bir dakikasını bile ayıramıyor gibiydi.

Bıyığı gitmişti. Gözlerimi kırptıştırarak ani bir gözyaşı uzaklaştırdım. Şok tepeden tırnağa yankılandı.

Kendimi oturma odasına doğru adım attım. "Merhaba baba."

Başını çevirdi, ağır çekim bir hareketi ama bu ona göre değildi. "Birdie," diye nefes nefese kaldı. "Sonunda eve döndün."

Daha fazla gözyaşı gözlerime dolmakla tehdit ediyordu. "Ben Aggie."

gözlerini kıstı. "Evet, evet. Aggie. döneceğini biliyordum . Ansen nerede?"

Kalbim sıkıştı. Bu yolculuk kötü bir fikir miydi? Babam öldüğünde kafamdaki son izlenimle daha mı iyi olurdu? Bana Ansen'den daha çok yatırım yapmış gibi davranmak benim için daha mı kolay olurdu? "O çalışıyor. Birlikte değiliz."

"O seninle mi?"

"Benim için *çalışıyorsun*, baba."

Gülümsemesi rüya gibiydi. "O iyi bir çocuk. Şu Gustafson denen adam tam bir pislik." bir öksürük püskürdü, giderek güçlendi ve tüm vücudunu sarstı.

Bir adım attım ama maskesini kaldırdı ve nefes aldı; zayıf göğsü birkaç kez inip kalktı, sonra nefesi hırıltılı bir soluğa dönüştü. Onun çırpınışını izlerken göğsüm sıkışıyordu. Bu, beni görmesini dileyerek büyüdüğüm iri yarı adam değildi ve onu terk eden bir kadının solgun bir kopyası da değildi.

Maskeyi çıkardıktan sonra, "Bunu takman gerekmiyor mu?" diye sordum. Eliot babasının burun kanülü takmayı reddettiğini söyledi. Maske onun birkaç tavizinden biriydi.

"Lanet şey," tek cevabı oldu. Tıkırdayan bir nefes daha çekti içine. "Sen ve Ansen-"

"Satışlar nasıl, baba?" İçeri girdiğimde beni annesi sanmıştı. Ansen'le aramızda bir şey olmadığını tekrarlamak bir yere varmazdı. Gelmemeliydim. Sadece kendime zarar veriyor ve onun kafasını karıştırıyordum.

Başını iki yana salladı. "Sen annenden daha güçlüsün." Daha fazla hava yuttu. "O her şeyden korkardı."

"Anne mi? Elli yaşındayken yunuslarla yüzen ve paraşütle atlayan aynı kadın mı?" Annem daha fazla şeyden korkmalıydı, böylece yeni spor arabasıyla saatte doksan mil hız yaptıktan sonra bir araba kazasında ölmezdi.

"Bundan korkuyorum." Uzun, hırıltılı bir nefes verdi ve sandalyesine çöktü, bakışları pencereden dışarı çıktı. "Anne olmaktan korkuyorum. Tüm bu topraklara sahip olmaktan." Bir öksürük. "Bütün sığırlardan sorumlu olmaktan."

"Hepsini sen almadın mı?"

Dar omuzlarını silkti. "Etrafta bunu yapacak başka kimse yok."

Hayır. Haklı olamazdı. Zihni bulanıktı -ilaçlardan, hastalıktan. Ama onun kelimeleri kendilerini dövme yaptı

yine de derimin altında. Annem yerleşmekten korkuyordu.

Bana hayatta kayıtsız kalmamamı, onu dolu dolu yaşamamı söylemişti. Ona göre özgür yaşamının tek yolu kaçmaktı. Ona bel bağlayan hayvanlar, onu seven kocası ve ona tapan çocukları olan toprağın .

"O bir koşucuydu." Maskesinden bir yudum daha aldı.

"Anne?" Hangimizin kafası karışmıştı? Konuşması bir yandan sıçrarken bir yandan da yumuşak bir hedefi vurdu. "Birkaç 5K yarışı yaptı."

Güçsüzce başını salladı. "Hayır. Sorumluluklarından kaçtı." Dikkati yoğun bir şekilde dağıldı. "Sen hep onun gibiydin."

Neredeyse geri çekiliyordum. Çiftlikten ayrılmak için belirgin bir nedenim vardı ve annemin öğütlerini dinlememe rağmen onun hayatına öykünmedim. "Her zamankinden daha fazla sorumluluğum var baba."

"Birdie . . . " diye fısıldadı. Başını sandalyenin arkalığına yasladı ve göz kapaklarının kapanmasına izin verdi. "Tebrikler."

Konuştukça kafasının karışmasından endişelendim ama ne söylediğini tam olarak bildiğinden korkarak "Ne için?" diye sordum.

"Ansen. O iyi bir çocuk."

Burnumun kenarını sıktım. Vazgeçmeyecekti. "Evet, baba. O iyi bir çocuk."

"Sana iyi bakacaktır." Titreyen bir öksürük. "Sadece ona izin vermelisin."

Ansen'in karavanda benimle ilgilenmesine izin *verecek* ve kaçacaktım. Çok sağlam gerekçelerime rağmen eylemlerimi haklı çıkarmaya çalışıyor olmam, gitmemin yanlış olduğu anlamına gelmiyordu. Eğer babam eski sevgilimle tamamen giyinik haldeyken ilişkiye girmeme verdiğim tepkiye dayanarak beni annemle kıyaslamak isterse, buna karşı çıkmazdım. Kaçmak doğru bir seçimdi.

"O seni mutlu edecek."

Tanrı aşkına. Neden peşini bırakmıyorsun? "Bundan şüphem yok baba." Ansen'den istediğim tek şey beni sevmesiydi ve bunu yapabileceğinden emin değildim. Ve eğer yapabilseydi bile, aşık olacağı kişinin ben olduğumu düşünmüyordum. Şansımı kullanmışım ve tekrar denemek istemiyordum. Tekrar denemek *istememeliydim*.

* * *

Ansen

Şükran Günü'nden sonraki Cuma günüydü ve tatili Archer ve ailesiyle birlikte . Sadece beni davet etmişti ama diğer kuzeni Liam da ailesiyle birlikte gelmişti. Akrabalarımınla teker teker tanışabilseydim, belki bu kadar rahatsız edici olmazdı. Liam rahat birine benziyordu ve bana benzeyen erkeklerle aynı odada olmak tuhaftı.

Archer şimdi babamı Bismarck'taki havaalanından alacaktı ve buraya gelirken yolda mola vereceklerdi. Evden ayrıldığımdan beri ilk kez babamı görmekten korkmuyordum. Sadece endişeli bir ebeveynin yapabileceği sert sorgulamalara karşı kendimi çelikleştirmek zorunda değildim.

Babam iki gece Archer'da kalacak ve Pazar günü uçacaktı. Aggie bütün hafta sonu burada olmayacaktı ve babamla onu gezdirmem için bana izin vermişti.

Önce Dr. Jake ile acil bir randevum vardı. Kısıraklardan biri karnını ısıyor ve her zamanki gibi olmayan küçük dışkılar bırakıyordu.

"İşte bu kadar." Dr. Jake Downy'nin boynunu okşadı. Downy onun yanında son gelişindeki kadar gergin değildi ve acı içinde olduğunu düşünürsek, onunla daha fazla gurur duyamazdım.

Dr. Jake malzemelerini topladı ve rüzgârdan korunmak için ahıra doğru yürüdük. Ellerimi

ceket, hafta sonu yapılacaklar listeme "Daha ağır bir ceket al" yazıyorum.

"İyileşecek. Laksatifler etkisini gösteriyor ve kalp atış hızı düşüyor. Gözünüz üzerinde olsun, eğer iyileşmeye devam eder ve bağırsakları çalışırsa ona biraz saman verebilirsiniz. Onu erken yakaladığınıza sevindim."

Küçümseyici bir ses tonuna karşı kıllandım. Tatil boyunca ev işlerini yapması için tutulan bir komşu çocuğu değildim. "Bana bir şeylerin ters gittiğini açık ve net bir şekilde söyledi."

Başını salladı. "İyi ki buralardasın. Belki de geçen gün kurtarma merkezinin bilgilerini iletmeliydim. İstismara uğramış bir atla ilgili bir telefon aldım. Şerif yardımcısı onu almak için kimi arayacağımı bilip bilmediğimi soruyordu ama Aggie yeni, biliyorsun."

"Nasıl yani?" Aggie kasabada yeniydi ve hepsi bu.

Dr. Jake bana *kadınları bilirsin* bakışı attı. "Bu kurtarma. Yani, hemen beşini almak. Etrafı aramaya devam edecektim ama Tanya ısrar etti."

Tanya da bir kadındı ve muhtemelen daha az hıyardı. "Aggie ne yaptığını biliyor."

"Belki," dedi kayıtsızca. "Geçen gün bir domuzla ilgili bir telefon aldım ama onlara numaranızı verebilirim."

"Patron Aggie'dir."

"Evet, ama sen ne yaptığını biliyorsun."

"Kurtarma merkezinin sahibi olan domuz etkinliğinde üç kez 4-H büyük şampiyonu olan kişi de öyle. Ve ilçe fuarında at gösterisinde beş kez birinci olan da." Sinir beni huysuz bir herife dönüştürdü. Ciddiye alınmak için kurdelelerini ceketine ilıştirmek zorunda kalmamalıydı. "Çocukluğu boyunca birinci olamamasının tek nedeni erkek kardeşlerinin ona karşı yarışıyor olmasıydı."

Dr. Jake kıkırdadı. "Burası Montana'nın doğusu. Rekabet edeceği başka kimse yoktu."

Nabzım şakaklarımda gümbür gümbür atıyordu. Şaka yapmıyordum. "Onu becermek istediğinde iltifat etmeye hazırdın. Bu tavır da neyin nesi?"

Geri çekildi, yüzünü şaşkınlık kapladı. "Ben asla-"

"Kesinlikle yaptın. Onu becermek isteyen başka bir adamdan göre, bunu söyleyebilirim. Bak, genç ve bekâr bir kadının sana ilgi göstermemesine alışık olmayabilirsin ama Aggie ciddidir. Yüzde yüzünü veremeyeceği hayvanları almaz. Tıpkı bu iş için uygun adam ben olmasaydım kalbini kıran adamı işe almayacağı gibi." Kalbim birkaç saat önce Downy'ninki gibi hızla çarpıyordu.

"İkinizin arasında bir şeyler olduğunu biliyordum," diye homurdandı Dr. Jake.

"Uzun zaman önce. Bu yüzden mi onu sürekli küçümsüyorsun?"

İçini çekti ve kiri fırçaladı. "Hayır. Onun gibi insanları her zaman görüyorum. Büyük kalpler, büyük cüzdanlar, yaralı ve ihmal edilmiş hayvanlara bakmanın gerçekten ne gerektirdiğine dair hiçbir fikri yok. Burayı duyduğumda endişelendim ve evet, güzel bir hatun. Ama kalmayacağım ve üstesinden gelebileceğini bilmediğim kurtarmalarla onu doldurmayacağım."

"Onları idare edebilir."

Başını öne eğdi. "Hepsi böyle düşünüyor."

Öfkem biraz azaldı. Ona hak vermek zorundaydım. En iyi muhakemesini kullanıyordu ve pantolonuna girmenin bir seçenek olmadığını anladığında ona daha sert davranmış olsa da, sonuçta kurtarılanların refahı için endişeleniyordu. "Sadece konuş onunla. Onun bu kadar alanı var, benim de zamanım var. Melon ve Downy yakında satılmaya hazır olacak. Kedilerin bakımı günde beş dakika sürüyor ve tavukların da o kadar fazla zamana ihtiyacı yok."

"Onlara ne yaptığını görünce kendimi daha iyi hissediyorum." Ellerini havaya kaldırdı. "Bunu ona hakaret olarak algılama. Ona karşı bir şeyler hissettiğini biliyorum."

Ona karşı büyük bir şeyler hissediyordum. "Bir zamanlar birlikte iş yapacaktık. Ama patron o. Bilgi için onu ara. Ben sadece yardımcıyım." Ve ilk defa bunu söylerken koca bir limon dilimi emmedim.

Homurdandı ve kamyonetine doğru yürümeye başladı. "Geçen gece gördüklerime bakılırsa, sen yardımdan daha fazlasısın. Downy'nin başka sorunları olursa beni ara."

Evet, ben onun için yardımdan daha fazlasıydım. Ben onun geçmişiydim. İstedığım şey onun bugünü ve geleceğiydi ve tırmanmam gereken düşündüğümden daha büyük bir tepe vardı. Yavru kedilerle oynamak ve Fancy'ye biraz sevgi vermek için ahıra gittim. Archer bana seslendiğinde ceketimin içine kıvrılmıştı.

"Buraya," diye .

İkisi de aynı duruşta, aynı yapıda, birlikte dolaşıyorlardı. Üçlü olurdum. Ama bu manzara yeniydi. Archer mezun olup gittikten ve ben de aynı şeyi yaptıktan sonra, üçümüz yetişkinler olarak aynı yerde bulunmamıştık. "Güzel yayılmışsın," dedi Archer. Satın almam gereken daha ağır bir kışlık palto giyiyordu. Fancy ve yavru kediler olmasaydı, saman balyasının üzerinde donmuş olurdum. Güneş ışığı ahırın bu kadar içine ulaşmıyordu.

Kediyi nazikçe yere bıraktım ve o da babamın bacaklarına dolandı. Kıkırdadı ve onu kucağına aldı. "Bu senin mi?"

"Ben sadece onu besleyen adamım," dedim. "O ve yavru kediler yaklaşık bir ay önce terk edildi. Aggie onu eve götürmene izin verirdi."

Babamın alnı sırtarak kırıştı. Fancyyi dirseğine yatırıp severken ben de notlar aldım. Biz büyürken hiç olmadığı kadar sağlıklı ve dinç görünüyordu. Yaşlandığına dair işaretler vardı ama yine de iyi görünüyordu. Onu görmek içimde düğümlemiş olduğunu bilmediğim bir şeyi çözdü.

"Seni gördüğüme sevindim baba."

Gülümsemesini bana doğru yöneltti ve Fancy'yi yere bana içten bir şekilde sarıldı. Babam sırık gibiydi ama güçlüydü. Hayatım boyunca kullandığı narenciye kokulu tıraş burnuma doldu.

Ona sarılmak, sanki biri omuzlarımdan betondan yapılmış bir pelerini itmiş gibiydi.

"Uzun zaman oldu, Ansen. İkinizin aynı yerde olması bu yaşlı adamın dayanamayacağı kadar fazlaydı. Bir uçuş ayarlamak zorunda kaldım. Her şeyi bir ekrandan görmek yerine çocukların bana göstermesi güzel olacak."

İşi ve mali durumu yüzünden sık sık ya da çok uzağa seyahat edemiyordu. Suçluluk duygusu midemi kemiriyordu. Onu daha çok görmeliydim.

"Bize bakın" dedi Archer, eğilip yavru kedilerden birini yakalamak için. Küçük bir tortie. "Ne kadar zaman sonra hepsi bir yerde?"

"Tanrım," dedi babam, hayatında muhtemelen iki kez taktığı çorap şapkasını düzeltirken. "Yaklaşık on beş yıl mı?"

"En azından. Kedi isteyen var mı?" Kaybettiğimiz zaman için fazla hüznülenmeden sordum. Artık birlikte olduğumuza göre, babamın ve kardeşimin tadını çıkarmak istiyordum. "Elinde tuttuğun Pepsi, Archer, çünkü o en koyu renkli tortie. Coke ise en beyaz çizgili tekir."

Archer güldü. "Küçük beyaz çizgileri olan kola mı?"

"Aggie'nin fikri. tortie ile daha turuncu Fanta. Root Beer en kahverengi olanı ve bir de Pepper var çünkü o hala biraz baharatlı."

"Dr Pepper değil mi?" Archer sırttı.

"O kadar da zeki değil. Ve Tab çünkü geleneksel bir tekir kediye benziyor."

"İşte benim tarzım altılı paket." Babam atları kontrol etmek için dışarı çıktı, sonra arazinin geri kalanını taramak için döndü. Çenesini Archer'dan ödünç aldığından şüphelendiğim lacivert-gümüş renkli North Face montunun içine soktu. Karavanla karşılaştığında durdu. "Orada mı kalıyorsun?"

"Evet." Beni ziyarete geldiği birkaç seferde babama kaldığım yeri göstermek gururuma leke sürmeyi asla başaramadı. Bir gün ona gurur duyduğum bir şey gösterecektim. Bir gün ona *evimi* göstermek istiyordum. "Daha kötülerinde de bulundum." Nadiren daha iyi. "Kamp yapmaktan daha güzel."

"Kesinlikle," dedi babam. "Ben artık yer için yaratılmadım."

Sert bir nefes verdi ve daire çizdi. Kar geçen hafta toprağın tozunu almıştı ama donma noktasının üzerinde geçen bir günün ardından artık yoktu. İnişli çıkışlı tepeler kahverengiydi ve kırları süsleyen rastgele tepecikler de aynı renkteydi. Aggie'nin arazisinin bitişiğindeki otlaklarda sığırlar manzarayı süslüyordu. Otoyolun karşısına büyük bir "satılık" tabelası dikilmişti. Umarım, başka bir çiftçi araziyi bir alt bölüm için parselletmek yerine satın almıştır.

"Geri dönmekten hoşlanacağımı sanmıyordum." Ağılların yanından geçip çit hattı boyunca dolaştı. Atlar onu izlemek için başlarını çevirerek kişiyorlardı.

Archer durdu. "Hatta buluşmak isterse diye Cameron Amca'ya şehirde olduğunu haber vermemi istedi."

"Kahretsin, cidden mi?" Babamın kardeşi hakkındaki atıp tutmalarını hayal meyal hatırlıyordum ama Archer onları daha iyi hatırlardı.

"Zaman birçok şeyi soldurur."

Babam kırk yıl boyunca kardeşiyle konuşmamıştı. On yıl Aggie'nin benden korkusunu yok edememişti. Bir otuz yıl daha bekleyemezdim. Elime geldiğinden beri her gün onu daha da kararlıydım. Ve her gün, kafamda onun veda sözleri ile sıkışıp kaldım. Onu kontrol etmek istemiyordum ama ona sunacak hiçbir şeyim yoktu. Hiçbir şeyim yoktu.

Şey . . . Ona geri vermem gereken bir şey vardı ama bunun için en uygun zamanın ne zaman olduğundan emin değildim.

Şu anda elimde olan tek şey ona karşı giderek artan takıntımdı ve duygularımı harekete geçirmeden önce yıllar önce aramızda geçenlerle şu anda hissettiklerimi birbirinden ayırmam gerekiyordu.

Onu tekrar incitmek bir seçenek değildi.

Dokuz

AGGIE

Babamın zayıf omuzlarına sarılmaktan geri adım attım.

"Seni seviyorum Birdie," dedi huysuzca. "Merak etme. Ansen sana iyi davranacaktır."

Acı, gözlerimi devirmemi engellememe yardımcı oldu. "Elbette baba." Bütün gün Ansen'e övgüler yağdırmaktan vazgeçmemişti, ne dersem diyeyim eski sevgilimin aileye geri dönmesinden heyecan duyuyordu. Dalgalı saçlarına bir öpücük kondurdum. "Ben de seni seviyorum baba."

Şükran Günü gecesi, gergin ama kısa bir yemekten sonra sessizce ağlayarak uyumuştum. On yıl boyunca babamı görmezden gelmişim ve artık bunun doğru bir şey olduğundan emin değildim ama artık çok geçti. Zaman geçmişti.

Evin içinde yürüdüm ve odamın önünde durdum. Düğün günümde aynaya baktığımı, Meg ve Sutton odadayken çizmelerime hayran hayran baktığımı hatırladım. Her şey nasıl da değişmişti. Babam hiçbir zaman bir ofis yapmamıştı. Mekân aynıydı. Yatak. 4-H kurdeleleriyle kaplı şifonyer. Bakışlarımı kitaplıktaki boş rafın üzerinde gezdirdim.

Eliot çamaşır odasının kapısından içeri girdi.

"Tex'in yırttığı annemin eski kitaplarına ne oldu?" diye sordum. Bütün hafta sonu merak etmiştim ama Perşembe günü babamı uzun zaman sonra görmenin ve onunla konuşmanın etkisindeydim. Cuma gününü, o çalışırken Cody'nin evinde yeğenlerimle geçirdim. Cumartesi günü Sutton ve ben hasret giderdik ve Wilder vardiyası sırasında akşam yemeği için durduğunda onu ziyaret etmeyi başardım. Ve bugün, arazimizde dolaştım ve kendimi nasıl köşeli bir çivi gibi hissettiğime ve çiftliğin nasıl yuvarlak bir delik olduğuna hayret ettim. Artık buraya uymuyordum ve belki de hiç uymamıştım.

Şu an bulunduğum yeri seviyordum. Benim yerimdi. Annem sağ olsun.

"Bunların nereye gittiğine dair hiçbir fikrim yok." Çamaşır odasının yanındaki duvara yaslanmıştı. Saçları benimkinden daha bakırdı ama babamın boyuna ve yapısına sahipti. "O gün tam bir kaostu. Ahırlar kimsenin odanızda toz almaktan ve süpürge kullanmaktan başka bir şey yapmasına izin vermez."

Kalbim daraldı. "Geri dönmeliydim." Kendimi onun suçlama yağmuruna hazırladım. Daha sık geri dönmeliydim. Ansen'i işe almamalıydım. Nasıl daha iyi bilemezdim?

"Bunu kendine bir hediye olarak kabul et." İfadesini değiştirdi ama sesi sertti. "Onun kötüleşmesini izlemek" Alaycı bir kahkahayı bastırdı. "Berbat bir hastaydı ve hemşireyi kaldıramayınca pes etti. Onun biraz acı çekmesini izlemekten keyif alacağımı düşünmüştüm ama ... " Başını salladı.

Bunun onun için ne kadar zor olduğunu düşünmeliydim. Babam yüzünden uzak durdum ama Eliot'a daha fazla yardım etmek için yanında olmalıydım - eğer bana izin verseydi. "Tüm bunlarla başa çıkmak için buradaydın."

İfadesi sabit kaldı. "Bunu yapmak için burada başka kimse yoktu. Lanet hayatımın hikayesi."

Babamın akciğer kanserinden daha fazla şey ifade ediyordu. Cody işletme okuluna gitmişti. Wilder polis akademisine. Austen orduya katıldı. Ben kaçırdım. Hepimiz

Eliot varis olmak için bizimle savaşmak zorunda kalmadığı için minnettar mıydı? şimdi hepimiz kendi yolumuzdaydık. "Babam, annemin bu yere ierlediğini söyledi. Burayı yönetmeyi hiç istememiş."

"Bazı günler onu sulayamıyorum. Ve onu pek çok şey için suçluyorum." Duvarı itti. "Bavulunuzu yükledim. Bir kutu da et attım."

Tat alma tomurcuklarım şimdiden sulanmaya başlamıştı. Bu şımarık çiftlik kızı, dkkndan satın alınan sığır etiyle zor zamanlar geçirmişti ve kendi etlerini satan yerel halkla bağlantı kurmak için tek bir yerde kalmamıştım. "Teşekkür ederim."

Yanımdan geçti ve arkasını dönerek babamın sandalyesinde oturacağı yere doğru ilerledi. "Bak, Ansen'in eski patronu beni takip ettiğinde, seninle çalıştığını ortaya çıkarmak istememiştim. şok olmuştum ama asla böyle yaşlı bir pisliği senin üzerine salmazdım."

Gustafson gibi bir adamla yzleşemeyeceğimi düşünmek yerine beni kolladığını düşünmek isterdim. "Kstah bir hıyardı ama üstesinden geldim."

"Yine Ansen'in pisliğine bulaşma. Atlarla ne yaptığını bildiğini biliyorum. Burada geçirdiği zaman sayesinde işimde daha iyiyim ve aynı yaştayken o sik kafalının eğitim konusunda benden daha bilgili olmasından nefret ediyordum."

"O zamanlar biraz daha ukalaydın."

"Ben yaşlı değilim, Aggie." Omuzlarını yuvarladı. "Sadece çoğu gün öyle hissediyorum."

"İyi misin?"

"Peki." Sanki bir şövalye başka bir cevap verecekmiş gibi. "Bunun uygun olduğunu inkar edemezsin, biliyorsun."

"o?"

"Bir şekilde yine sana yaklaştı, tam da Barns geçmek üzereyken."

Para. Yine paradan başka bir nedenle benimle birlikte olamayacağı düşüncesiyle.

"Onu ben aradım. İşi aldığında babamın hasta olduğunu bilmiyordu."

Ansen ayrıca benim onun patronu olacağımı bilmiyordu. Ama babamla orada burada sohbet ediyordu. Hayır. Önemli değildi. Bir daha Ansen'in o yetenekli parmaklara sahip güçlü kollarına düşmeyecektim.

"Öğrendikten sonra kaldı mı?" Eliot konunun peşini bırakmıyordu.

Evet olmayan bir cevabım .

Bilmiş bir şekilde başını salladı. "Ona karşı dikkatli ol. Seni incittiği için bizden kaçtığıın bir on yıl daha geçirmek istemiyorum. Her neyse" -konuşmamızdaki duygu derinliğinin sınırına gelmiş gibi bir adım geri çekildi- "bifteklerin birkaçı donmamış ama geri kalanı üç saatlik yolculuk için sağlam kalacaktır."

Evin derinliklerine doğru ilerlerken botları yerde gümbürdüyordu. Uyarısını dikkate almazsam saflığın zirvesine çıkmış olacaktım ama içimdeki her şey onun sözlerini duvarla örüp karanlık bir köşeye itmek istiyordu. Tex'i yükledim ve yola çıktım.

İki buçuk saat sonra, Ansen'in hafta sonu tatilinin nasıl geçtiğini merak etmekten, onu arayıp konuşabilmeyi dilemekten ve beynimin dönüp dolaşıp ona gelmesinden bıkmış bir halde garajıma girdim. Tex fırladı ve nefes nefese pencereye dayandı. Dışarı çıkmasına izin verdim. Atları onun varlığına alıştırmıştım, tavukların etrafında eğitilmişti ve çiftlikte oynasarak geçirdiği bir günün ardından yeterince yorulduğunu, bavulumu ve etimi içeri taşıdıktan sonra onu kovalamak zorunda kalmayacağımı umuyordum.

Her şey içeri taşındığında, Tex henüz işini yapmıyordu. Uzağa gitmeyeceğinden emin bir şekilde pijama şortumu ve kabarık, büyük boy, mor bir kazağımı giydim. Babamın evindeki onca insan yüzünden bütün hafta sonu kot pantolon ve kazakla kalmıştım. Bu gece, bir yığın battaniyenin altında kanepeye uzanıp kitap okumayı dört gözle bekliyordum.

Bavulumu açmayı atladım ve ete odaklandım. Dondurulmamış iki kaburga gözü ocağın yanına kondu. Son rostoları çamur odamdaki dondurucuya koyuyordum.

Verandada ağır adımlar ve pençe duyduum.

Ön kapıya gittim. Ansen çömelmiş, sevinçli bir Tex'e sokuluyordu. Kapıyı açtığımda soğuk havanın esintisiyle ürperdim. Ansen şöyle bir baktı ve bakışları çıplak bacaklarıma takıldı.

"Hey," dedim. Kapıyı kapalı bırakmalıydım ama açtığıma pişman olacak değildim. Beni azdırmasının üzerinden bir hafta geçmişti ve bedenimin ona duyduğu özlem bu ihlali affettirebilirdi. Onu görmek Eliot'ın uyarısını zihnimin en ön sırasına koymalıydı ama bu, hatıralarımın üzerine güzel bir örtü örttü. Duygusal olarak yorucu bir hafta sonu olmuştu ve hoşuma gitsin ya da gitmesin, Ansen dost canlısı bir yüzdü.

Ayağa kalktı ve Tex'in kulaklarını kaşımaya devam etti. "Yumurtaları getiriyordum ama Tex'in onlardan uzak duracağından emin değildim."

"Bu konuda iyi ama evet, verandadaki bir paket güvenli olmayabilir." Onu içime çektim. Bugün kasket takıyordu ve koyu gri paltosu yeniydi. "Yumurtaları kendin için mi saklıyorsun?"

Başını salladı ve kartonu uzattı. "Onlar benim değil ki alayım."

"Kahretsin, Ansen. Bir sürü yumurta var. Yiyeceğin kadarını al." Evin köşesinden bir esinti sızdı ve titredim. "İçeri gel. Dışarısı konuşmak için çok soğuk."

"Şort giydiğinde, evet."

Ona şakacı bir şekilde kaşlarını çatıttım. "Eliot beni eve biftikle gönderdi. İki tanesini kullanmak ya da dondurmak zorundayım. Aç mısın?"

Onu beslemeyi teklif etmek kötü bir fikirdi ama tatil boyunca ve tüm hafta sonu çalışmıştı ve daha fazla ücret istememişti.

Onu tekrar dışarı atıp atmayacağımdan emin değilmiş gibi durakladı. Tex çoktan eve girmiş ve mutfakta gürültüyle su içiyordu.

Paltosunun kolundan tutup onu içeri sürükledim, sonra da kapıyı kapatıp kilitledim. "Sana bir yemek borçluyum. Omlet güzeldi, yeniden ısıtılmış olsa bile."

"emin değildim."

Her lokmayı yedim ve her ısırıkta o orgazmı tekrar yaşadım. Seks ve omlet bir arada olmamalıydı, ama artık benim için sonsuza dek eşleşmişlerdi.

Paltosunu silkerek çıkardı, yumurta kartonunu hokkabazlık yaparak benimkinin yanına astı. Ortaya çıkan görüntüye göz kırptım. Kardeşlerimin birkaç kez uğraması dışında pek ziyaretçim olmamıştı. Bir misafirin ceketinin benimkinin yanında asılı olduğunu görmenin geleceğe, bu adamla aynı evi paylaşmaya dair fantezileri ateşleyeceğinden şüpheliydim.

Geçen hafta sonu ondan kaçmayı düşünmek için bütün haftam vardı ve her gün doğru şeyi yaptığımdan emindim. Buffalo Gully'ye döndükten ve babamın o ve Eliot'ın uyarılarını dinledikten ve eski odamda kaldıktan sonra eve dönüp Ansen'i kovmaya hazır olmalıyım.

Yolculuk içimin derisini yüzmüştü ve Ansen'in varlığı beni rahatlatıyordu. Bana maaş günüymüşüm gibi bakmıyordu. O zaman da bakmıyordu, şimdi de bakmıyor. Ve artık nişanlı .

Kendimi mi kandırıyordum? Bir dahaki sefere koşturmak için bahane mi arıyordum?

Bir dahaki sefere diye mi umuyordum?

Kıpırdamamıştı, sivri tavanlı ve rustik iç mekanlı oturma odasına bakıyordu. Babamın evinden onlarca yıl daha güncel, rahat bir Batı havası yaratmaya çalıştım. Mutfak diğer taraftaydı, bir zamanlar bir araya gelmeyi hayal ettiğim geniş aileyi hayal ettiğim büyük bir açık alandı. Kendimi bu tarzdan vazgeçirmeye çalışmış ve başarısız olmuşum.

"Babanla ziyaretin nasıldı?" Yumurtaları ondan aldım ve mutfağa geçtim.

Ben biftekler için baharatları onun adada oturacağını düşünmüştüm ama tezgaha yaslandı.

Arkamda, bir botumu diğerinin üzerine geçiriyordum. "Güzel. Cumartesi günü ülkenin büyük bölümünü arabayla geçtik." Kıkırdadı. "Rastgele park ediyorduk, böylece Emmaline ve Vaden'e kendisinin ve kardeşlerinin çeşitli yerlerde neler yaptıklarına dair hikâyeler anlatabiliyordu."

Gülümseyerek biftekleri terbiye ettim. Bu anılar ne kadar muhteşem olurdu? Sahip olduğum tek şey, olması gereken ve olabilecek şeylerdi. "Kulağa hoş geliyor. Kaç kardeşi var?"

"İki erkek ve bir kız kardeş. Üçü de Coal Haven'da yaşıyor." "Onlardan herhangi biriyle konuştu mu? Cameron?" Ansen'i dürttüm

Böylece et için dökme demir tavayı alabilecektim. "Aslında . . . evet. . Önce, Cameron Amca. I

ev işlerini yapmak için geri kaldım. Böylece, işler kötüye giderse, daha da kötüleştirmeyecektim. Archer benden daha diplomatik. Ayrıca, henüz hazır değilim."

Ona anlayışlı bir gülümseme verdim. "Göz korkutucu olabiliyor."

"Archer, Cameron Amca'nın neredeyse ağlayacağını düşündüğünü söyledi."

Ona doğru döndüm. "Ne?" Patronum sert bir adamdı. Onda her zamanki soğukkanlı ifadesi dışında gördüğüm tek duygu kızgınlıktı ve hepimiz bundan kaçınmaya çalışırdık. Onun dışında içine kapanıktı.

"Sanırım bu hafta sonu hepimizde ayrı geçirdiğimiz zamana ilişkin genel bir pişmanlık vardı."

Sesindeki sertlik karşısında başımı salladım. "O kulübe katılmam ."

"O kadar kötü mü? Yoksa ziyaretin o kadar iyi geçti mi demeliydim?" "Bana yine ne kadar harika bir çocuk olduğunu söyledi."

Babasının ona çocuk demesine hiç gülmedi. "Özür dilerim. Onun gözbebeği olmak için ne yaptım bilmiyorum."

"Ona karşı koydun. Ona korkusuzca baktın. Atlara ve en yüksek parayı kazanmaya tutkun. Saçmalamıyorsun, Ansen. Bu baban için çok şey ifade ediyor ve seni yetiştirmek zorunda kalmadı. Bu daha da ileri gidiyor gibi görünüyor."

"Duyduğuma göre beni yetiştirmek seni yetiştirmekten daha kolaymış - eğer arkadaşlarınla at yarışları hakkındaki hikaye doğruysa."

Kıs kıs güldüm. "Suçluyum."

Sırıttışı orantısızdı. "Beşinci sınıfta bahis çemberi mi kuruyorsun, Aggie?" Kahkahalarım arttı. "Austen'ın Wilder'a seni tutuklamak zorunda kalıp kalmadığını sorduğunu duyduğumda sana bunu soracaktım."

"Hadi ama. Liseyi bitirdiğimde olgunlaşmıştım." O zamana kadar işe yarar olmak istemiştim. Kardeşlerim gibi yapabildiklerimle dikkat çekmek istiyordum. "Ayrıca, asi çocuk kategorisinde bana rakip olduğuna eminim, kurnaz."

"Hiç de değil." Sırıttığında gözleri dans ediyordu. "Ben bir melektim."

"Babanın Teksas'a dönmesi ne kadar da uygun, akrep pabuçlu çocuk."

"Yazık değil mi?" Kilerime gitti. "Biftekten ne istiyorsun?"

Geniş sırtının açıklığı doldurması beni duraksattı. Adamın bir poposu vardı ve onu için tasarlanmış bir kot giymişti. Seçenekleri kontrol etmek için eğildi ve ben de kendimi zihinsel bir sarsıntıdan geçirdim.

Bakmayı kes. "Nasıl istersen."

Omzunun üzerinden bir bakış attı, gözleri umut doluydu. "Bundan emin misin?"

Ağzım kurudu. *Evet.*

Hayır. "Aradığınız şey buysa kuru fasulye yok."

Kapıyı kapattı. "Bifteğin yanında patates seversin. Hiç var mı?" Tezgâhın üzerinden baktı ve buzdolabına gitti.

"Snoop."

Kıkırdaması derindi ve çıplak ayak parmaklarıma kadar iniyordu. I gerekir atmak Pantolon üzerinde, ama I
sevdim ve ışık

atmosfer. Yaptığım her şeyin bunu değiştireceğinden korkarak yemek yapmaya devam ettim.

Ben biftekle meşgul olurken o da birkaç patates buldu ve bir torba donmuş bezelyeyi mikrodalgaya attı. Yan yana ocakta çalıştık.

"Barns nasıl?" diye sordu usulca. "Gerçekten mi?"

Lanet gözyaşları geri gelmişti. Ağlamaktan nefret ederdim. Hoş bir ağlayıcı değildim. Yüzüm kızarır, ağzım dudak dolgusu dolandırıcılığına uğramış gibi görünür ve sesim yanan bir geyik gibi çıkardı. Ama tuzlu bir gözyaşı kaçtı ve yanağımdan aşağı yuvarlandı.

"Hey, kahretsın." Gözyaşımı yakalamak için parmağını yüzümde gezdirdi.

Nazik dokunuşu, bırakma izni almak gibiydi. Akıntıyı durduramadım.

"Hey, hey." Yüzüm sert göğsüne kadar beni kollarına çekti. "Özür dilerim, Aggie bebeğim."

Bir sonraki nefesimden daha çok özlediğim aptal bir lakap. "Geri dönmeliydim. Eve gitmeliydim."

Saçlarımı okşadı. "Uzak kalmak için nedenlerin olduğuna inan." Yatıştırıcı dokunuşu gözyaşlarımın akışını durdurmaya yardımcı oldu. "Şu anda sahip olduğun bilgilerle geri dönüp kendi kararlarını veremezsin. Hepimiz yapabileceğimizi düşünürüz ama yapamayız."

Titreyen bir nefes aldım. "Nasıl bu kadar bilge oldun?"

"Son zamanlarda düşünmek için çok zamanım oldu."

Birini serbest bıraktı

biftekleri çevirdi ve patateslerin değiştirdi.

Benimle ve yemekle ilgileniyordu. Gerçek olamayacak kadar iyiydi. Her zaman öyleydi. Eliot'ın uyarısı kulaklarımda çınladı ama ben onu ittim. Rahatlığı tercih ederdim.

Burnumu çektim ve uzaklaştım. Gözyaşlarım gömleğinde ıslak lekeler oluşturdu. Onları fırçaladım. "Özür dilerim."

"Senin vücut sıvılarını ilk kez üzerime almıyorum."

"İğrenç." Güldüm ve gözlerimi sildim.

Biftek.

"Güven bana, iğrenç değil."

Hıncır sırtışı geri döndü ve koyu renkli ensesindeki gülme çizgileri reddetmem gereken bir davetti. Aklımı onun dizine binmekten uzaklaştırmalıyım. Gözyaşlarımdan sonra, eve beraberimde getirdiğim hüzne karşı onun bana hissettirebileceklerini düşünmek çok fazla cezbediciydi. "Downy'yi tedavi ettiğinden beri Dr. Jake'in telefonumu patlatmasının bir nedeni var mı?"

Ansen tavasını ocaktan aldı ve sıcak bir pedin üzerine koydu. "Telefonunu tam olarak nasıl havaya uçuruyor?"

Sesindeki kıskançlık imasının ne kadar hoşuma gittiğinden nefret ederek telefonumu çıkardım. "Kötü muamele görmüş bir Pinto'yu, yol kenarında bulunmuş bir Mangalitsa domuzunu ve bir traktörün çarpmasından sonra iyileşen ve kötü laminit vakası olan bir eşiği yeniden evlendirmek için biraz yardıma ihtiyacı olabilir. Ya hepsini biriktirdi ya da ... "

Ansen bir elini tezgâha dayadı. Yemek pişirmek için kollarını sıvamıştı ve o ön kollar Bir tutam saç alnına düştü ve parmaklarım saç tellerini karıştırmak için kaşındı. "Senden emin değildi. Senin gerçek olmaydüşünüyordu ve kurtarıcıları sana yönlendirmekte tereddüt ediyordu. Bana sordu ama ben patronun sen olduğunu ve gerçek olduğunu söyledim."

"Pislik herif." Dr. Jake'i temkinli için suçlayamazdım ama onun yerine Ansen'le konuşmak?

"Evet. Bir dahaki sefere sana çok güzel gülümsediğinde ve gözleri parladığında bunu hatırla."

Dr. Jake bana baktığında hiçbir şey hissetmedim. Ansen bana baktığında ise cayır cayır yandım. "O bir çapkın."

"Seni becermek istiyor."

Yanaklarım ısındı. Tavamı ocaktan çektim. Terbiye edilmiş bifteğin lezzetli kokusu mutfığı doldurdu ve midem guruladı. "Veteriner tarafından becerilmekle ilgilenmiyorum."

Kollarını kavuşturdu. Pazuları kabarıktı. Adil değildi nasıl kolayca o çok çok ateşliydi. "Kim sen

tarafından becerilmekle ilgileniyor musun?"

Yüzümden ateş fişkırdı. Ama alaycı tonunun altında ciddi bir soru yatıyordu ve ben bu sorunun cevabıyla uğraşmak niyetinde değildim. "Bu etin içine etmek üzereyim. Birkaç tabak getir."

Kahkahası omlet yaptığı zamanki gibiydi. Başını geriye atar, boğazını . Büyük omuzları titrerdi. O lanet olası kaşları ellerimi yemek hazırlarken çenesinin üzerinden geçirmememi zorlaştırıyordu.

Adaya oturduk. Meg'in bana öğrettiği gibi bir bacağıma diğerinin üzerine atıp dik oturdum. O yemeğinin üzerine eğilmiş, çatalını biftek ve patatese ve biftek sosunun içinde gezdirdiyordu. Kıçının yarısı taburenin üzerindeydi ve ağırlığı yerdeki botlarının üzerindeydi. Son yemeğiymiş gibi yiyordu ve bu rahatlatıcıydı. Yığıldım ve yemeğe yumuldum.

Eski sevgililerim de bir bakıma babam gibiydi, kaynaklarını hayatlarının bazı yönlerini kontrol etmek için kullanıyorlardı. Yemek de bunlardan biriydi.

-Ne zaman ne yediğime dair ısrarlı eleştirileriyle Lawson ve her öğün Gordon Ramsay tarafından servis edilen beş yemeklik bir etkinlikmiş gibi davranan Penley.

İşimiz bittiğinde Ansen iki tabağı da lavaboya götürdü ve kirlettiğimiz tüm bulaşıkları bulaşık makinesine doldurdu. "Kahretsin, tam yerine oturdu, Aggie bebeğim. Sinemaya gitmek ister misin?"

Nefesim kesildi ve onun kulübesine geri döndüm. Birlikte yemek yapardık ve eğer işe dönmesi gerekmiyorsa, küçük indirimli kanepesine kıvrılıp film izlerdik. Ben yatıya kalırdım, o da beni sabaha kadar en az üç kez boşaltırdı.

Bunun hayatımın geri kalanı olacağını düşünmüştüm ve bu hayali kaybetmek yıkıcı olmuştu.

Yüz ifademi fark edince dondu kaldı. Sonunda "Sanırım bir film çıktı" demeden önce çenesi çalıştı.

"Bunu yapamam. Her zaman niyetinin ne olduğunu merak edemem. Yapamam. "

Omuzları düştü. "Anlıyorum. Yemek için teşekkürler." Omzumu güven verici bir şekilde sıktı, kendimi bok gibi hissetmeme neden olan *dostça* bir jest yaptı ve kapıya doğru gitti. Durakladı. "Sen yerleşmeden önce gidip senin için bir şey almam gerekiyor."

Başımı salladım, konuşmak için kendime güvenmiyordum. Dışarı çıktı ve ben boş evime baktım. Tex oturma odasının köşesindeki köpek yatağında uyukluyordu. Yemek güzeldi. Ansen'le birlikte yemek pişirmek çok daha keyifli olmuştu. Başka türlü yemek yapmak umurumda değildi. Yemek hazırlamak, yatma rutinim gibi yapmak zorunda olduğum bir şeydi. Her gece Ansen'le yemek yapmayı dört gözle beklerdim.

Adada kaldım ve sahte mermere baktım. Bana bugünün gerçekleriyle geçmiş kararları yeniden veremeyeceğimizi söyledi. Yıllar önce sahip olduğum gerçeklere dayanarak bugünün kararlarını vermiş miydim?

Döndüğünde kapıyı çaldı.

Kalbim yeniden kırılıyormuş gibi hissetmemeyi dileyerek taburemi ittim ve kapıyı açtım. Elinde milyonlarca kırıksıklıkla dolu eski bir alışveriş poşeti vardı ve bana uzattı.

"Bunlar senin. Onları sana geri göndermeliydim. Nereye gittiğini bilmiyordum ve Barns ile konuştuğumda . . . Bilmiyorum. Garip olur diye düşündüm." Şapkasını düzeltecekmiş gibi elini kaldırdı ama şapkası yoktu. Paltosu soğukta çatırdıyordu.

Çantayı açtım ve o da gitmek için döndü. "Bekle."

Kitaplarım. Tex'in Ansen'le tartışırken yırttığı kitaplar. Orijinal kullanılmış hallerinde değillerdi ama tekrar bantlanmışlardı. *Doğru Ekspresinde Cinayet*'i çıkardım. Kapağı özenle bir araya getirilmiş ve . Çantayı sehpanın üzerine koydum ve açık kapıdan giren soğuşu görmezden geldim. Kitabın sayfalarını karıştırırken

Ben çocukken. Banttan dolayı daha ağır ve daha az esnek olsa da, kapak parçalanmış parçalardan bir araya getirilmişti ve iç kısmı da bantlamıştı. İlk iki bölüm, kullanmak zorunda kaldığı bantlar yüzünden neredeyse lamine olmuştu.

Bunu benim için mi yaptı ve *yıllarca* sakladı? Çok az eşyası vardı ama bunları saklamıştı ve onun bile değildi. Tıpkı benim Tex'i alıp onunla ilgilendiğim gibi, Ansen de kitaplarımı almış, elinden geldiğince ve saklamıştı. Ne olur ne olmaz diye.

"Tex onları yok ettiği için kendimi bok gibi hissettim. Senin için ne önemli olduklarını biliyordum." Boğazını temizledi, sesi hırçındı. "Çok zamanımı aldı."

Bu adam. Yumuşak bir nefes verdim. Şaşırdım. Dokunuldum. Derim yüzüldü. Bu kitapları gördükten sonra onun için hissettiklerimi saklayamazdım.

Karmaşık ama bir o kadar da basitti. Beni incitti. Söylediklerimizle birbirimizi incittik ama o yine de kendisi yüzünden bozulan bir şeyleri düzeltmeye çalıştı ve bunları onca yıl yanında taşıdı.

"Ansen." Kitabı dikkatlice diğerlerinin üzerine koydum. Sonra ceketini avuçladım ve onu içeri çektim. "Bunca zaman onları sakladığına inanamıyorum."

"Onlar senin için önemliydi."

"Köpeğin de öyleydi."

Küçük gülümsemesiyle gözlerinin kenarları kırıştı. "Ve ona iyi baktın. Ama onu geri vermene gerek yok. İyi geceler, Aggie."

Paltosunu bırakmamıştım. Elimi boynunun arkasına ve ağzını kendime doğru çektim. "Kal."

AGGIE

Öpücüğü daha önceki gibi hızlı ve derin bir şekilde itmedi. Bu kez nazikçe ayrıldı. "Ne için kalıyorum, Aggie?"

Dilimi karıncalanan dudaklarımın üzerinde gezdirdim. Bakışları hareketlerime değdi ve ısındı. yatağa götürmesini ve mahvetmesini istediğimi söyleyecek kadar cesur muydum? "İstiyorum . . . "

Daha da yaklaştı. "Açık olmanı istiyorum. Bu dansı daha önce de yaptık. Aramızdakinin nasıl bir şey olduğunu sadece ben *biliyorum*. İyi olacağını biliyorum. Tekrar içine girmek için can atıyordum, Aggie. Derinlere gömüldüğümde adımları inletmeni duymak istiyorum, ama ne istediğinden emin olmanı istiyorum. Eğer hızlı bir sikiş istiyorsan, hayır diyecek kadar güçlü değilim. Sahip olduklarımızdan geriye kalanlara tutunmak ve bunun nereye gittiğini görmek istiyorsan, bunu da istiyorum."

"Öyle mi?" Tüm odağım onun cevabındaydı. Bu an gerçek değildi. Gerçek olamazdı.

"Her şeyden çok. Senden başka hiç kimseyle böyle hissetmemiştim."

Sanki çok uzun zamandır düşüyordum ve o oradaydı - beni yakalamak için bir ağ. Yıllarca aptal olduğumu düşündüm.

Belki de öyleydim ama başta düşündüğüm sebepten değil. Ansen kadar seksi, istediği kişiye sahip olabilen bir adam gerçekten bana karşı bir şeyler hissediyor olabilir miydi? Dolar işaretleri olmadan? Bir keresinde öyle düşünmüştüm ve kalp kırıklığım sarsıcı olmuştu. "Korkuyorum."

Nefesi yanağımda ve alnını benimkine dokundurdu. "O gün çok güzeldin ve ofisin kapısında belirdiğinde olan biten her şeye rağmen o elbiseyi üzerinden çıkarmak için nasıl sabırsızlandığımı düşündüm."

Elimle yüzünü kavradım ve başparmağımı kirli sakallarının üzerinde gezdirdim. O günden öfke ve pişmanlık dışında bir şeyle bahsetmesini duymaya ne kadar ihtiyacım olduğunu bilmiyordum. "Ciddi misin?"

Koyu renk gözleri beni içine çekti. "Seninle bir şansım daha olacağını hiç düşünmemiştim, Ags."

"O zaman işi etmesen iyi edersin."

Hırladı ve ağzımı yakaladı. Bu sefer elini enseme gezdirdi, başımı arkaya yatırdı ve diliyle daha sonra getirmesini istediğim sözler verdi. Peşimi bırakmadan ceketini silkti ve yere attı. Botlarını çıkarırken ona tutundum.

Çeneme ve boynuma öpücükler kondurduğunda tişörtünü belinden çekip çıkarıyordum. Yutkunarak nefes aldım. İnançsızlığım artıyordu ama zihnimin, tenimin altında tutuşturduğu sıcaklıktan uzaklaşmasına izin vermedim.

İri elleri kalçalarımı kavradı. Benimkileri onların üzerine koydum ve o da durdu, bana baktı. Kahretsin, eskiden ona karşı utangaç olmazdım. dudağımı ısırdım. "Ben ... farklıyım . . . "

Kalçalarımı sıktı. "Ags, ahırda ellerin ve dizlerin üzerindeyken seni hatırlayarak kendimi ne kadar sık okşadığımı biliyor musun?"

"Ne sıklıkla?"

Başparmaklarını bel kemerime geçirdi. "Her lanet gece."

Dizlerinin üzerine çökerek pijamalarımı da yanına aldı. Kırssalda yaşıyordum ama perdeler açıktı ve ışıklar yanıyordu. Ona tamamen açıldım ama yüz ifadesinde hiçbir eleştiriy yoktu. Çıplak bir arzudan başka bir şey yoktu.

O beni istedi. Kimse bunun sahtesini yapamazdı. Onu ya da kendimi sorgulayacak zamanım . Ellerini leğen kemiğimin üzerine koydu ve başparmaklarını çıplak amımın üzerinde gezdirdi. Başını kaldırıp baktığında kaşları kalkıktı.

"Taşındıktan sonra biraz kızsallıklara bulaştım."

"Eskiden tanıdığım vahşiy kızı bulmadan önce senden ne kadarını yemem gerekiyor?"

"Bilmiyorum."

"Oh, öğreneceğim, tatlım. Sen merak etme." Bacaklarımdan birini omzunun üzerinden geçirdi ve klitorisime dokunmak için dilini çıkarırken bakışlarımı tuttu.

Sarsıldım ve sırtımı duvara çarptım. "Aman Tanrım."

"Bağırmaya devam et, tatlım. Sesin daha da yükselecek."

Kıçımı avuçladı ve beni yüzüne doğru tuttu. Tutunmaktan başka bir şey yapamıyordum. Dili ateş gibiydi ve hiç geri çekilmedi. Dikiş yerimi yaladı, içime daldı ve sonra geri çıktı.

"Ansen, neredeyse ." Hiç bu kadar çabuk orgazm olmamıştım. "Sırılsıklam olmuşsun." Sesinin gürlleme şekli kendi seks oyuncağı olarak paketlenabilir.

Kasıtlı olarak klitorisimin etrafında dolaştı ve uzun bir iniltiy beni terk etti. Kendimi ona doğru iterek kamburlaştım ve tepe noktaya çarptım. Dengemi kaybetmiş olmalıydım, beden dışı bir deneyim gibiydi ama beni tutuyordu. Duvarı ve saçlarını kavradım, söz verdiği gibi adını daha yüksek sesle haykırdım.

Tex bir havlamayla odaya koştu. Nefesimi tutmaya çalışırken içimden kahkahalar fışkırdı. Ansen vücudumda gezindi ve sanki köpek skandala uğrayacakmış gibi üzerimi örttü.

içinde bulunduğum durum hakkında. Korumacı tavrı onu içeri davet etme kararımı pekiştirdi.

Tex'e doğru çarpık bir sırtış yöneltti. "O gayet iyi, dostum." Ansen beni kaldırdı ve odaya doğru taşıdı. Bacaklarımı beline doladım, kot pantolonu iç baldırlarıma batıyor ve sert çıkıntısı göbeğime baskı yapıyordu. "Sen de ötesin."

Koridorda durdu. "Senin odan hangisi?" "En arkadaki."

Attığı her adımda ereksiyonuna karşı sarsılıyordum.

"Aletime karşı böyle zıplamaya devam edersen yatağa ulaşamayacağız."

"Umurumda değil."

"Siktir." Odama girdi, kapıyı arkasından tekmeleyerek kapattı ve Tex'in pençelerinin yerde çıkardığı sesi engelledi. "Artık yalnızız." Bakışları odayı taradı. "Hâlâ yatağını toplamıyor musun?"

"Hâlâ bir anlam ifade etmiyor."

Sırıttı ve beni yere yatırdı. "Çıkar şu üstünü." Etek ucunu yukarı itti ve ben onu başımın üzerinden çıkarmak için uğraşırken, o bir meme ucunu ağzına alıyordu. Ellerini üzerimden çekemiyor gibiydi. Baş döndürücü bir deneyim.

"Hâlâ giyiniksin."

"Mm-hmm." Rahatsız olmadan, bir taraftan diğerine kemirmeye ve yalamaya devam etti. Sinirlerim canlıydı, karıncalanıyor, dokunuşuna karşı dans ediyordu. Geri çekilerek dudaklarını şapırdattı. "Bu konuda bir şey yapmak ister misin?"

Yatağın kenarına oturdum ve ben gömleğinin düğmelerini açarken o da ayakta durdu. Onu soymak, yıllardır bir Noel hediyesinin paketini açmaktan daha iyiydi. Gömleğini iterek çıkardım, ellerimle hatırladığımdan daha kaslı omuzlarını okşadım. Aynı ama farklıydı, tıpkı benim gibi ve bizi tekrar bir araya getiren de buydu. Kumaş parmak uçlarına ulaştığında onu yere fırlattı.

Parmaklarımı kollarını çevreleyen bronz çizgilerin, boynunun alt kısmının ve kalbinin hemen üzerinde, koyu renkli göğüs kıllarının kısmen gizlediği küçük benin üzerinde gezdirdim. Saç izlerini kot pantolonuna kadar takip ettim ve bel bandını açmaya çalıştım, düğmenin fiske ve fermuarın çözülmesiyle nabzım yükseldi.

Karanlık bakışlarını yakalayarak kemerini aşağı çektim, iç çamaşırını şimdilik yerinde bıraktım. O bakış. Dipsiz ama aç bakışları beni eski sevgililerimin eleştirilerini dinlemekten alıkoymuştu. Belki dolgunlaşmıştım ve bu kasla ilgili değildi ama bir keresinde bir adam çıplakken bana böyle bakmıştı ve bu röfle, losyon ve alışveriş danışmanlığından önceydi. Ve o adamın bakışları, çarşafın yanacağını düşünene kadar içimi yakmaya devam etti.

Acele etmeden, boxer külotunu ereksiyonunun üzerinden geçirdim. Aletin bu kadar güzel olduğunu hayal etmemiştim. Beynim onu gerçekte olduğundan daha iyi göstermemişti. Uzun, kalın ve saf sihri heceleyen bir şekilde damarlı.

Boğulur gibi bir ses çıkardı. "Onu yemek istiyormuş gibi bakmaya devam edersen, bu işi berbat edeceğim."

Parmaklarımı uzunluğunun üzerinde gezdirmek için elimi kaldırdım, sikinin dokunuşumla zıplamasına bayıldım. Bunu ona ben yaptım.

Bileğimi yakaladı. "Uh-huh. Eğer bakışların beni neredeyse ... " Beni sırtüstü yatırdı ve üzerime .

Bu. Çok şey kaçırdım ama kesinlikle bunu.

Parmak uçlarımı yüzünde ve kare şeklindeki çenesinde gezdirdim ve bacaklarımı açtım. Girişimi dürttü.

Gözlerini kırıştırdı ve dondu kaldı. "Kahretsin. *Kahretsin*. Hiç prezervatifim yok." Sanki ereksiyonu için yasaklama emrim varmış gibi kalçalarını geri çekti. "Olanlardan sonra cinsel ilişkiden uzak durmaya karar verdim."

Bu kadar yakinken seks yapmamak büyük bir utanç olurdu ama ona da inanıyordum. Son beraberliğimiz arasındaki yıllar konusunda şu kadar dürüst davranmıştık. "Hayır, değil. Yani, test yaptırdığını söyledin ve ben de Aynı." Alt dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırdım. "Uzun zaman oldu ve ben hâlâ doğum kontrol hapı kullanıyorum."

Parmak eklemlerini yanağımda gezdirdi. "Bunu tekrar yaşayacağımı hiç düşünmemiştim Aggie." Benimkini daha geniş açmak için bir bacağını uzattı. "Aletimin etrafında nabzının attığını hissediyorum."

Ereksiyonunun geniş ucu içeri girdiğinde, sızlanan bir inilti çıkardım, sözsüz bir talep.

"Siktir, işte bu. Bu ses. Ve bunu yaptığımda." Sonuna kadar soktu, içimi doldurdu ve alışmam için bir an durakladı. Nefesim kesildi, neredeyse soluk soluğa kaldım. "O lanet ses. Sikimi her avucumun içine aldığımda bunu düşünüyorum."

Kalçalarını döndürdü ve bir iniltinin daha kaçmasına izin vermek zorunda kaldım. Bu sadece yoğunluğu artırdı. Kararlılık çenesini kaplamıştı ve bitirmesine izin vermeden önce tekrar boşalacağımı biliyordum.

Ağzı ve elleri her yerdeydi. Ona sadece yolculuk için tutunabilirdim. Her hamlesini karşılamak için eğildim, içimde başka bir fırtına kopuyordu, öfkelenmeye hazırdım ama elini aramıza soktuğunda işim bitmişti.

"Tanrım, Ansen."

Kalçalarını yumrukladı. "Daha yüksek, bebeğim." "Ansen!"

Hırıltısı öyleydi. Çıkardığı sesleri de seviyordum. Bu sahte değildi. Aramızdaki kimya o zaman da rol yapmıyordu, şimdi de yapmıyordu. Bu bilgiyle ne yapacağıma sonra karar verecektim.

* * *

Ansen

Aggie bana bindi, gür kalçaları uzunluğumda aşağı yukarı hareket ediyordu. Bu geceki ilk seferden sonra, onun sürekli dağınık yatağında uzandık ve bana Buffalo Gully'ye yaptığı ziyaretten bahsetti. Tekrar gitmeye hazır olmam uzun sürmemişti ve çekildiğimden beri onun vücuduyla oynamayı bırakmadığım için hazırdı.

Tekrar yumuşak bedenine girmek istedim ama o beni itti ve üstüne çıktı. Tartışmak benden uzak olsun.

Ellerini göğsüme dayadı ve saçları gözlerinin üzerine düştü. Kendinden utanıyormuş gibi saçlarını geriye itti ve tellerini düzeltti.

"Bırak onları," diye homurdandım, kalçalarını kavrayarak. Gözlerini devirdi ve bana binmeye devam etti.

"Ben ciddiym, Aggie. O cilayı senden söküp alacağım."

"Dene bakalım."

Onu ters çevirdim ve yere düştüğünde kafası neredeyse yataktan sarkıyordu. Ürkek bir çığlık attı ve sonra kahkahalara boğuldu.

Hâlâ içindeydim, kıkırdamalarını seviyordum ve pompalamaya devam ettim. "Ben ciddiym. Orada saklanıyorsun."

Düşmekten korkuyormuş gibi omuzlarımı kavradı ama ben izin vermedim. Sadece kilidini açmak istedim. Yapabildiği için eyerde duran kız. Bir buzağıyı yakalamak için çamurda yürümekten korkmayan kız. Beklentilere meydan okumaya, genç yaşta evlenmeye ve yeni kocasıyla birlikte bir iş kurmaya istekli olan kız.

O kız bazen benden daha fazla içine gömülmüş gibi hissediyordu. Kalçalarımı yukarı doğru kaldırdım.

"Ben-" diye inledi. "Saklanıyorum."

"Sabah benimle ev işi yap." İticilerimi kısalttım, içinde onu çılgına çeviren noktaya zar zor dokunuyordum. "Binici ceketinden başka bir şey giyme."

Tekrar güldü, kalçalarını döndürerek o özel noktaya vurmamı çalıştı.

"Çıplak ev işleri. Onlar bir şey." Vücudunun beni kavrama şekline karşı dişlerimi sıktım. Onu kızdırmak istemiştim ama kendi çöküşüme neden olabiliyordum.

"Dışarısı buz gibi."

"Seni sıcak tutacağım."

"Sabahları çalışıyorum."

"Ben de öyle." Ona bir kez tam pompaladım ve inledi.

"Tamam, tavukları dışarı çıkarıp yumurtaları alacağım."

"Paltodan başka bir şey yok mu?"

"Ve botlar." Kahretsin, bunu gerçekten yapar mıydı? Hayal ederken bile patlayabiliyordum. Topuklarını kıcıma geçirdi. "Ve bir şapka ve eldiven."

"Bu am benim olduğu sürece." Başparmağımı klitorisine koydum. Kamburlaştığında ikimizin de işini bitirdim. Vücudu her zamankinden daha güçlü bir şekilde benimkini sağdı.

Serbest bırakılmam beni sarstı, ve onun adını homurdandım.

Onu kendime çekerek bizi düzelttim ve kollarımı ona doladım. Tanrım. O gittiğinden beri hayatımda bu rahatlık ve yakınlık eksikti.

Parmaklarını bileğimin üzerinde dans ettirdi. "Çıplak ev işleri neden bu kadar önemli?"

"Çok gerginsin." Gerildi ve ben de kollarımı ona doladım. "Eskiden hiç böyle değildin."

"Olgunlaştım. Bu kötü bir şey mi?"

Kulağının kabuğunu öptüm. "Hayır, ama olgunlaşmamış Aggie'nin kötü bir şey olduğunu düşünüyorsun gibi hissediyorum."

Son orgazmdan biraz hızlı olsa da nefes alıp vermesi düzenliydi. "Anlıyorum," dedi sonunda. "Olgunlaşmamış Aggie görmezden gelindiğini hissettiğinde küstahlaşırdı, sonra itaate geçerdi. Başkalarının sahip olmasına izin verdiği şeylere sahip olmaktan memnundu. Olgun Aggie, herkesin bana söylediği yaramaz bir köpek yavrusuyla üniversiteyi üç yılda bitirdi. Olgun Aggie geleceğine erkeklerin karar vermesine izin vermedi. Olgun Aggie'nin hayatımda gerçekten yapmak istediğim bir şeyi finanse etmeme yardımcı olan olgun bir işi var."

Söylediklerinin hiçbirine karşı çıkılamazdı. "Seni kontrol etmeye çalıştığımı mı düşündün?"

Omzunun üzerinden baktı. "Sana söylediğim gibi, sana izin verirdim. Yaşamak için at eğitmek istemiyorum. Hiç istemedim. Onları hayatımda istiyorum ama Knight'ın Arap atları gibi üremek için değil."

Çok heyecanlanmıştı. Onun da en az benim kadar istediğini düşünmüştüm. Şok olmuş bir halde geri çekildim ve bana doğru dönmesi için onu ikna ettim. "At eğitimi işine başlamak istemedin mi?"

"Seni sonsuza kadar atlarla çalışırken izleyebilirim." Bakışları donuklaştı ve başparmağımı yanağının tepesinde gezdirdim. Oraya koyduğum kızarıklık hâlâ görünüyordu. Aynen öyle. Onu oraya ben koymuştum. ", değil mi? Meg kızardığım zaman beni geçen yılın pancarlarına benzetirdi."

Ölümler hakkında kötü düşünmekten nefret ederdim ama Meg'e lanet olsun. Cody'yle birlikte istemeye istemeye çiftliğe gittiği birkaç seferde beni süzmüştü ve Aggie'ye evcil hayvan projesi gibi davranması hiç hoşuma gitmemişti. "Böyle kızardığında, doğru bir şey yapmışım demektir."

Hafifçe bunu geçiştirmek içindi ama bakışları yumuşadı. "Her neyse, kendimi kaptırdığım şey buydu. Hayatımda yapmak istediğim şey sen değildin."

Ne dediğini anlıyordum ama şu anda bulunduğu yerle eşleştiremiyordum. "İstediğin şey bir ofiste çalışmak mıydı?"

"Bu bana AKA'yı yönetme özgürlüğü veriyor." Göğsümü dürttü, sonra elini göğüs kafesinin üzerine koydu. "Bu da bana Dr. Jake'in bana bahsettiği vakalar için rakamları hesaplamam gerektiğini hatırlattı."

"Onun adını her söylediğinde, onu sadece bir veteriner olarak düşünmeni sağlamak için aletimi içine sokmak istiyorum."

Alaycı bir şekilde kaşlarını çattı. "Onun adını söylediğimde aklıma seks gelmez miydi?" Gözlerimi kıstım ve o da güldü - eskiden gibi kaygısızca. "Yakışıklı ama

O Dodge'u bahçeye sürer sürmez çapkınlık eğilimlerini gördüm."

"İşte benim kızım." Sayıları hesaplamakla ilgili söylediklerini düşündüm. "Kurtarma ne kadar sıkı?"

Şakacılığı azaldı. "Birkaç hayvanla daha başa çıkabilirim. Neyse ki atlar çoğunlukla sağlıklıydı ve veteriner faturaları asgari düzeydeydi, ancak onları beslemek için dolu bir kış geçirdim. Kâr amacı gütmeyen kuruluş evrakları tamamlandı. Bazı bağış toplama faaliyetleri için beyin fırtınası yapacağım."

"Atların satışı yardımcı olacaktır." En iyi evlere gitmelerini sağlardım. Özellikle Shelby'nin. Kalbimin derinliklerine işlemiştii. Kısrağın gittiğini görmek zor .

"Evet," dedi neredeyse pişmanlıkla. Muhtemelen Tex'in bacaklarını açmasına izin vermek için at otlığına yürüdüğü sabahları özleyecekti. Aggie sürüsü arasında popülerdi ve o ortaya çıktığında her zaman çitlere doğru yürürlerdi. Kış olmasaydı, muhtemelen Morrow'a binebilirdi, ama ata binmeye gittiğimizde daha öngörülebilir bir zemin istiyordum. "Satmaya hazır olduklarında." Üzerimize bir çarşaf örttü ve gözlerini tavana dikti. "İşimden elde ettiğim gelirin bir kısmını kurtarmaya aktarabilirim. Annemin hayat sigortası mülkü ve evin peşinatını karşıladı." Gülümsemesi utangaçtı. "Aynı anda beş at için hazırlıklı değildim."

"Ya da ben."

"Onları sadece seni işe alabileceğim için aldım."

Kahretsin, ciddiye. "Kurtarma ekibini açmayacak mıydın?"

"Bir ya da iki tane alabilirdim. Beş değil."

Karar vermek kolay oldu. "Bana maaşımın yarısını öde."

Alnı kırıştı ve açık bıraktığımız mutfak ışıkları kapının altından içeri süzülürken gözlerindeki yeşil parladı. "Zaten alman gerekenden daha az maaş alıyorsun."

"Bu haftada kırk saatlik bir iş değil."

"Sadece projelerin yarısını yapmak için hava çok soğuk olduğu için. Sana daha az ödemeyeceğim. Suçluluk duygumu korumak yeterince zor oldu."

körfezde."

Elimi karnının üzerinde gezdirdim. Şimdi tekrar yanımdaydı ve ona dokunmadan duramıyordum. Onunla birlikteyken alacağım ücret umurumda değildi. Gerisini sonra düşünecektim. Kurtarılması konusunda endişelenmeyi bırakmasını istiyordum. "Geçici diyelim. Biraz daha az kazanıp daha fazla hayvana yer açmayı tercih ederim."

Söylediklerimin şaşırtıcı gerçekliği kulaklarımda çınladı. Yıllarca eğitim basamaklarını tırmanmış, her seferinde bir maaş atlamış, hayallerim önümde iki kez sallanmış ve ben onların melodisiyle dans etmişim ve Aggie ile aynı şeye ihtiyacım olduğunu fark ettim. Özgürlüğe.

"Onlarla aran çok iyi."

Yastığı başımın altına sıkıştırdım ve parmaklarımla karnının üzerinde daireler çizdim. "Hayvanları insanlardan daha çok seviyorum. Onları dinlemeye çalışmaktan başka bir şey yapmamı beklemiyorlar."

"Manipüle etmiyorlar."

Sırıttım. "Gerçekten zeki olanların bazıları öyle. Ama insanlar gibi değil."

"Babam gibi değil."

Cildinde daireler çizmeye devam ettim, acının üzerine konuşabildiğimiz için minnettardım. Sonunda söyleyeceğimi söyleyebildiğim için mutluydum. "Sen yasak bölgedeydin. Bu yüzden ilgileniyormuş gibi görünmüyordum ta ki İlglileniyordum."

"Ya ondan sonra?"

"Birlikte olmayı en çok sevdiğim kişi oldun." Elimini düzleştirdim, sıcaklığını içime çektim. "Kardeşlerin bundan hoşlanmayacaklar ama beni tekrar kaçırmalarına izin vermeyeceğim."

Elini benimkine doladı. "Gitmeme izin vermekte zorlanıyorlarmış gibi davrandılar ama sanırım benimle ne yapacaklarını hiç bilemediler. Annemin hayat sigortası sadece bana kaldığında... bu onları ve ben her zaman aralarında bir kırgınlık olup olmadığını merak ettim. Gittiğim ve bir daha geri dönmediğim için rahatladılar mı diye."

"Seni önemsiyorlar."

"Kendilerini benden sorumlu hissediyorlar. Ama babamla kendi sorunları vardı, bu yüzden başım belaya girmediği sürece beni görmezden gelmeye razı oldular." Ellerimizin bağlandığı yeri inceledi. "Seni nasıl ?"

O gün kafamda dönüp duruyordu. O kadar uzun süre kaçınmışım ki, anılar çok uzaktı, ama kelimeler net bir şekilde çınlıyordu.

Sen lanet bir eziksin.

Lanet olası bok parçası.

Sıfırdan geldin ve asla senin olmayacak bir şeyi elde etmek için kız kardeşimi kullanmak istedin.

Yine de onlarla aynı fikirde değildim.

"Eşyalarımı toplayıp araziden için bana on dakika verdiler. Barns onlarla tartıştı, hala patron olduğu konusunda ısrar etti, ama ben ayrıldım." Orada benim için hiçbir şey yoktu.

Hiçbir yerde kendim için bir şey bulamamışım.

Kansas'ta bir yuva kurabileceğimi düşünmüştüm. Stephanie'ye aşık olacağımı. Onu Teksas'a taşınmaya ikna edeceğimi. Her şeyi doğru yapabileceğimi. Ancak başkasının sırtından geçindiğim sürece hiçbir şey doğru olmayacaktı ve arkadaşlarının nişan yüzüklerinden, ne istediğinden, tuvaletin yanındaki gelin dergilerinden ve benim için kimin ayakta durmasını istediğimden bahsettiğinde ipuçlarını bir araya getirdiğimde, feshedildiğimi anladım. Aşık olacak kapasitede değildim ve eğer bu kadar çok işareti kaçırdıysam, onu oyalamaya hiç hakkım yoktu. Art niyetle ilişkide kaldığımı düşüneceğinden endişe ederek karşı koyduğum panik, ondan ayrılmam için gereken en büyük işaretti.

"Nereye gittin?" Benden sonraki hayatının genel hatlarını bildiğim için sordum. Barns önemli ayrıntıları geçiştirmişti ve daha manipülatif planlar yapmaya başlarsa diye fazla ilgili görünmek istememiştim.

"Önce Bozeman. Sonra Cheyenne'e taşınmadan önce Denver'da staj yaptım." Bir esnemeyi bastırdı. "Tex

Beni delirttiği kadar aklımı da başımda tuttu."

"Ona sahip olduğun için mutluyum."

Güldü, sonra dudağını ısırıldı. "Eski sevgililerimden nefret ederdi. Birinin ayakkabısına işedi, diğerinin de iç çamaşırını yedi."

"Aferin oğlum."

Hâlâ kıkırdayarak yatağın kenarına doğru yuvarlandı ve durdu, omzunun üzerinden bakıp çarşafı göğsüne doğru tuttu. Sırtının kıvrımı ve kabarık bukleleri ona uhrevi bir hava veriyordu; yatağın kenarındaki bir tablo gibi. "Bu gece kalacak mısın?"

Çok kolay olurdu. Bir gece kalmak. Sonra bir gece daha. Karavanda ben geldiğimde kalan mobilyalardan başka bir şey kalmayana kadar oraya buraya ufak tefek eşyaları taşımak. Ama kaldığımız yerden devam edemezdik. Arada çok uzun yıllar vardı ve bu sefer gerçekten doğru yapmak istiyordum. Sunacak bir şeyim olsun istiyordum ve bu da bana mama ve çerez parası ödenirken gerçekleşemezdi.

Durumumu nasıl düzelteceğime dair hiçbir fikrim yoktu ama Aggie ile işleri berbat ederek başlayamazdım. "Ben karavanımda kalacağım. Sabahki kısırlaştırma randevusuna götürebilmek için Fancy'yi kulübeye koymam gerekiyor."

Hayal kırıklığı yüzünü ifadesini doldurdu. "Bu doğru .

Ayarladığın teşekkürler. İşten sonra onu alırım."

Onu, onunla birlikte olmak istemediğimi, sadece bu sefer doğru yaptığımdan emin olmak için ağırdan almak istediğimi düşünerek bırakamazdım. "Ayrıca sana düzgün bir randevu teklif etmek istiyorum. Cuma gecesi mi? Kanatlar ve dans? Ya da dart?"

"Buffalo Gully'de yaşadığımdan beri dart oynamadım."

"Bakalım Crocus Valley'de kanat ve dart için ne varmış? durum."

"Cuma. Bu bir randevu." Yataktan çıkıp gömleğini yerden aldığı anda sesinde sırtışı vardı. Omuzlarına attı ve yanlarını bir bornoz gibi sardı. "Bunu bir dakika içinde geri vereceğim."

"Ben de çıplak ev işlerini unutmadım," diye seslendim.

On bir

AGGIE

İşten sonra Fancy'yi almak için veteriner kliniğine uğradım. Uzun at kuyruklu genç bir veteriner teknisyeni Fancy'nin yepyeni taşıyıcısını tezgâhın üzerine koydu. Gözleri yaşlı bir tortie bana göz kırptı, altın rengi gözleri yüzünün siyah kürkünde yarıklar açmıştı.

" , kedicik?" .

"Gayet iyiydi. Hâlâ biraz sersem ve utanç külahını pek ."

Ansen, Fancy'nin giymesinin daha kolay olacağı kumaş koni tipi bir mekanizma almıştı. Onu eve götürdüğümde değiştirebilirdim. Onu bu halde, uyuşturulmuş ve göbeği kesilmiş bir halde görmek beni duraksattı. Ansen, Fancy'nin iyileşmesi için dükkânda bulunan eski, büyük bir köpek kulübesi hazırlamıştı ama hava sıcaklığı düşerken onu burada tutmaktan nefret ediyordum.

Teknisyen talimatları sıraladıktan sonra ödemeyi yaptım ve Fancy'yi arka koltuğun zeminine yükledim. Pikapta Sutton'ı aradım.

Sesi Bluetooth üzerinden süzülüyordu. "Beni şimdiden özledin mi?"

"Her zaman. Bir rahmi olmayan uyukulu bir kedim var ve aklıma sen geldin."

"Söz konusu kedi ütüsu olduğunda insanlar hep böyle yapar."

"Bunu yaz." Sırıttım ve otoparktan çıktım. Gerçekten aramamın sebebine sıra gelmişti. "Yeni bir gelişme oldu."

"Onunla yattın." "Sutton, kahretsin. Evet."

Skandal yaratan bir soluk taksiyi doldurdu. "Sen mi yaptın?"

Ona bunun düşüncesizce yapılmış bir hareket olmadığını söylemek zorundaydım. "Annemin defterlerini bunca yıl sakladı ve elinden geldiğince düzeltti."

"Gah, bu çok tatlı. Ders vermeli." "Böylece Wilder'ı kaydettirebilir misin?" Şaka yaptım.

"Ansen'in bunu kocam için heceleyecek kadar kalın bir kalemi olduğunu sanmıyorum."

Güldüm ama yüzümü buruşturduğumu göremedi. Kardeşlerimin ilişkilerine asla karışmazdım ve zaten beni dinleyecekleri de yoktu ama Wilder'a bir şey söylemeli miydim? *İşi berbat edip onu kaybetme. Sutton'la mı evlendin yoksa işinle mi?*

"Onunla tekrar birlikte olmak tuhaf mı?" sordu. "Bu bir erkekle tanışıp birkaç kez çıkmaya benzemiyor."

"Farklı ama aynı."

Farklıydık ama aynıydık. Belki de ben ondan daha farklıydım.

"Patronuna yağ çekmediğinden emin misin?"

"Yağlamaktan çok daha fazlasını yaptı." Bu sabah ahırın içinde yaptığım hızlı sevişme soğuk hem de sıcaktı. Tavukları dışarı çıkarırken kığım donmuştu ama o beni öyle bir ısıtmıştı ki her şeyimi tekrar çıkarabilirdim. "Bu hafta sonu resmi bir randevuya çıkıyoruz."

"Şık bir restoran randevusu gibi mi?" "Kanat ve dart."

"Aman Tanrım, hatırlıyor. En son ne zaman dart oynadın?"

Alt dudağımı ısırdım. Cevabı hatırlamak yeterince kolaydı. Ama hayatının bir erkek tarafından kontrol edilmesine izin vermemeye kararlı bir kız olarak, onlar yüzünden zevk aldığım bazı aktiviteleri de bırakmıştım. "Lawson'dan öncesinden beri."

"Gergin Penley'i olarak kabul etmiyorum."

Olmamıştı. Ondan önce üniversiteyi olabildiğince hızlı bitirmeye çalışıyordum ve hiç vaktim olmamıştı. Buffalo Gully'deki eski dart ligimi özlemiştim.

Memleketimde oynarken başarılı olmuştum. Lisedeyken benim hakkımda çok az şey düşünen çocuklar ligde kışkılarını temizlediler. İyi bir kolum ve keskin bir gözüm vardı ve Ansen galibiyetlerime sevinmişti. Kıskançlık belirtisi yoktu.

Lawson'la hiç oynamamıştım ama onu yenmiş olsaydım bir dart daha atacağından şüpheliydim. "Belki de Ansen kışkıma tekme basmak istiyordur."

Sutton, "Bana nasıl gittiğini anlat," dedi.

"Cody kendini kaybedecek." İlişkimi saklamıyordum ve Ansen ile benim geçici olduğumuzu düşünmeyi reddediyordum. Kardeşlerim bizi er ya da geç öğreneceklerdi.

"Wilder da öyle. Ve Eliot. Austen bile duyduğunda arayabilir."

Ansen'in karavanı görüldü. Havaya savrulan birkaç tanecik ön cama çarpıp eridi. "Bu iş nereye varacak bilmiyorum ama son teslim tarihimiz yok." Bildiğim kadarıyla.

"O halde geçen sefer sahip olmadığınız bir avantaja sahipsiniz. Ama . . ." Sutton'ın sözünü bitirmesini beklerken kalbim küt küt atıyordu. "Baban öldüğünde ve miras dağıldığında, çocuklar Ansen'den fena halde şüphelenecekler."

Babamın öldüğünü düşünmek istemiyordum, yoksa ağlamaya başlardım. Ve kardeşlerim zaten Ansen'e güvenmiyorlardı.

"Biliyorum. Onlarla uğraşmak istemiyorum."

"Bildiğim kadarıyla bu konuşma gerçekleşmedi."

"Sırf kardeşim olduğu için kocandan bir şeyler saklamamı istemiyorum."

"Kardeşinizin önce evde olması gerekir. Ama onun önceliği bu lanet ilçedeki insanların ve mülklerin güvenliği ve emniyetidir."

"Özür dilerim."

"Evet." Sesi yumuşak ve teslimiyetçiydi. "Neye bulaştığımı bilmediğimden değil." Fancy sanki yol gezilerine güvenmiyormuş gibi kederli bir miyavlama çıkardı - terk edildikten ve bir çiftin sonunda ameliyat olduktan sonra değil. "Seni bıraksam iyi olacak."

"Yakında görüşürüz." Arabayı karavanın önüne çektim. Karavandan yirmi metre ötedeki eski garaj, önceki sahiplerinin bıraktığı eski, paslanmış ekipmanlarla ve bir zamanlar dekorasyon için kullanılmış olabilecek atılmış metal parçalarla doluydu. Ansen'e pikabına içeride yer açabileceğini söylemem gerekiyordu. Yapı ısıtılmıyordu ama onu her sabah kar temizlemekten ve camları kazımaktan kurtaracaktı.

Dışarı çıktım, yüzüm kar taneleriyle kaplanmıştı. Kedi taşıyıcısını yanımda Ansen'in kapısına götürdüm ve kapıyı çaldım.

Gömlek giymeden açtı. Dün gece o göğsün her yerindeydim ve bunu dilimle tekrar yapmaya hazırdım.

Soğuk hava dalgasından hiç titremeden sırttı. "Hey. O iyi mi?" Taşıyıcıyı benden aldı ve beni içeri .

"O iyi. Onu alabilir misin?"

"Elbette, onu boş odaya yerleştireceğim. Orada üzerine atlayıp zıplayabileceği ve dikişlerini çekebileceği hiçbir şey yok."

"Hayır, sen götürebilir misin? Kar yağmadan hemen önce onu ahırda iyileştirdiğim için kendimi çok suçlu hissediyorum." Ellerimi çırpıttım, onu bir hayvana zorlamak konusunda garip bir şekilde gergindim. "Kedi ister misin?"

Fancy'yi dikkatlice yere koydu. Altın gözler çıtalardan bizi izliyordu. Kahverengi gözleri şaşkındı. "Onu bana mı veriyorsun?"

"Yavruları dışarıya ve avlanmaya alışkın ama o bir ev kedisi. Mecbur kalmadıkça onu tekrar dışarı çıkarmak zor görünüyor."

Kollarını kavuşturdu ve pazuları şişti. Eve gidip Tex'le yürümem gerekiyordu, yoksa hemen soyunacaktım. "Bunun köpeğimi çalmanı telafi edeceğini mi sanıyorsun?"

"Beni sana tercih eden tek kişi Tex'ti." Gülümsedim ama göğsümde bir sıkıntı vardı. Elbette, ailem rüşveti öğrendiğinde Ansen'e kızmıştı. Ama gerçek ortaya çıkmadan önce onlar için bir kardeş gibiydi.

Ansen'in bakışları yumuşadı. "Şimdi abartıyorsun."

"Yani meraya çıkarsam Shelby koşarak sana gelmeyecek mi?"

Sırıttı. Diğer dördü de öyle. Ona tapıyorlardı.

Telefonum çaldı. Bakışlarımı onun göğüs kaslarından başka bir şeye yönlendirmek için hızlıca kontrol ettim. "Ben Dr. Jake."

"Hayvanlar için arasa iyi olur."

"Daha önce elleri amımın her yerindeydi." Bakışlarımı Fancy'ye çevirirken sırtışıımı bastıramadım.

"Ateşle oynuyorsun, kızım."

Mesajı okudum. Bana daha önce mesaj attığı domuzla ilgiliydi. Henüz kitapları incelememiştim ama hızlıca bazı hesaplamalar yaptım. Dr. Jake'e mesaj atmadan önce Ansen'e "Yarın işten sonra bir domuz almama yardım etmek ister misin?" diye sordum.

Başını salladı. "Bana detayları ver, ben de bir kalem hazırlayayım." Taşıyıcının önünde çömeldi. "Ne düşünüyorsun, Süslü? Benim kedim olmak ister misin?"

Kadın adama göz kırptı ve adam bir parmağını mor plastik çerçevenin üzerinde gezdirdi. Yüz ifadesini iyi göremedim ama kaşları birbirine çarptı. Kaşlarını mı çatmıştı?

"Yapmak zorunda değilsin. Sana baskı yapmak istemiyorum. İyileşene kadar evde idare edebilir ve Tex dışarıdayken onu kovalamıyor. Kendi alanında başka bir hayvana alışık değil ama-"

Ansen bir elini baldırıma doladı. Başparmağı dizimin hemen altını okşadı, sıcaklık pantolonumun pamuk polyester karışımının içine işledi. "Onu ben alacağım. Düşünüyordum da . . . Tex'ten başka , ben annem öldüğünden beri bir evcil hayvanım olmadı."

"Eminim öyledir."

Başını salladı, bakışları ciddi ve biraz da hüzünlüydü. "Bir at bile yok. Neyse ki kimse bunu fark etmedi - atı olmayan bir at eğitmeni. Ama o kadar çok yer değiştirdim ki evcil hayvan beslemek mantıklı gelmiyordu ve bir ata para yatırdığımda onun benim olmasını, benim mülkümde, benim arazimde olmasını istiyordum."

Suçluluk duygum alevlendi. Ona ödediğim parayla bağımsız bir kediden fazlasına bakamazdı. Ve yarısını kabul etmeyi teklif etmişti.

Çömeldim. "Bir süre daha burada kalmanı isterim ama taşınmak zorunda kalsan bile, bir kedi seninle gayet iyi seyahat eder. Ne olursa olsun burada her zaman bir evi olacak." Aramızda yeniden alevlenen bu şeye sonsuza dek sürecekmış gibi bakamazdım. Ansen hiçbir söz vermemişti. Bu konudaki sessizliği çok şey anlatıyordu. Duygularıma dikkat etmem gerekiyordu.

"Kocaman bir kalbin var, Agatha Christie Knight."

Dudaklarına hafif bir öpücük kondurdum. "Dartta kıcını tekmelediğimde bunu unutma."

* * *

Ansen

Telefonumdaki mesaja göz attım, sonra masada doğaçlama bir dart oyunu olan 501'i domine eden kadına baktım. Aggie sırtmamak için kendini zor tutuyordu. Oyunu yeni bitirmişti.

"Bu kadar hızlı çivilediğine inanamıyorum," dedi Vienne. Sarı saçlarını tepesinde toplamıştı ve tıpkı Aggie gibi giyinmişti. Dar kot pantolonun üzerine bol bir kazak ve ahıra bir kez gidince çöpe gidecek şık kışlık botlar. Aggie'ninkilerin kauçuk tabanları ayak parmaklarının etrafını sarıyordu. Bir yönetim kurulu toplantısına ya da güzel bir yemeğe giderken su birikintilerinden atlayabilirdi ve Crocus Valley şehir merkezinin kenarındaki yarı batakhane bar için çalışıyorlardı.

Dışarıda kar daha yoğun yağıyordu. Hava tahmini birkaç santim diyordu ve bardaki herkes bütün gece sadece iki ya da üç santim beklenirken kar altında kaldıklarına dair hikâyeler paylaşmıştı. Sekiz santim karla neredeyse bir erkeğin aletinin büyüklüğüyle övündüğü kadar övünülüyordu.

Hava çok soğuktu. Kışlar konusunda çok acemi değildim ama Montana'da sadece iki geçirmiştım, en acımasız olanlarıydı. Orada sadece bir buçuk yıl kaldım ama o sezon çok uzundu. Atlar ve yeni gelen Mangalitsa domuzu Skinny için kolay erişilebilecek balyalarım ve yemlerim vardı. Sekiz yaşındaydı, kesilmesi gereken tarihten altı buçuk yıl geçmişti ve sahibinden daha uzun yaşadığında ailenin geri kalanı onunla hiçbir şey yapmak istemedi. Bu yüzden onu öylece bıraktılar ve bir sürücü onu otoyolda giderken gördü. Adının hakkını veriyordu ama Aggie ve ben Mangalitsa cinsi ve ihmal edilmiş domuzların nasıl rehabilite edileceği konusunda internet araştırmalarına dalmıştık.

Vienne dartları topladı, bileğindeki çok sayıdaki ince metal bilezik birbirine çarpıyordu. "Muhtemelen aramalıyız. Catherine'in endişelenmesini istemiyorum." Vienne, kızı Catherine'in on iki yaşında olduğunu ve annesi dışında her yerde olmayı tercih ettiğini söyledi.

Vienne dartları iade edip giyerken erkek arkadaşı Theo, "Sanki yapacakmış gibi," diye homurdanarak birasını yudumladı. Benim boyuma yakındı ama altı yaşından beri dokuzdan beşe kadar çalışıyormuş gibi görünüyordu. Dağınık saçları kasıtlı gibi görünmüyordu ve gömleğinin yarısı dışarı sarkıyordu. İkisini bir arada hayal edemezdim. İnsanlar beni ve Aggie'yi böyle mi görüyordu? Şirket kızı ve çiftlik işçisi?

"Oyun için teşekkürler," dedi Aggie sandalyesinden kayarak. "Sizinle tanışmak çok güzeldi."

"Sende benim numaram var, bende de seninki. Beni istediğin zaman ara. Oyun oynamayı severim." Vienne halsiz Theo'nun kışlık kıyafetlerini giymesini bekledi. Ben kuzenimin yaptığı kök birasından içmiştim ama Theo ikimize de yetecek kadar bira içmişti ve sadece birkaç saattir buradaydık.

Aggie'nin yanında durdum ve giymesi için ceketini tuttum. Kırmızı binici paltosunu kapitone eklentili ağır bir kışlık ceketle değiştirmişti.

Birkaç günlük ev işlerinden sonra yıkanması gereken yeni dış giysimi omuz giydim. Onun yanındaki görüntüm, eskiden aramızdaki ilişkinin bir benzeriydi. Ben hiç dikkat etmezdim ama o dedikodular hakkında yorumlar yapardı. Kendimi bok gibi hissederken, banka hesabımda onu dışarı çıkarmamı sağlayacak param olduğunu bilerek ona hepsinin pislik olduğuna dair güvence verirdim.

Şimdi aşağı doğru iniyor gibi görünüyordu. Kafamın içinde bir güvensizlik dalgası dolaştı. Daha önce hiç böyle düşünmemiştim. Aggie her zaman benim ligimin dışında kalmıştı, ama o zamanlar herkesin onun

ve ben bunu görmezden geldim. Meg gibi birinin aklına girmesine şaşmamalı.

Keşke geri dönüp hepsine onun ne kadar iyi bir kız olduğunu gösterme şansım olsaydı.

"Hazır mısın?" diye sordu, kolunu benimkinin içine sokarak.

"Bana rehberlik etmeniz gerekebilir. Kış yollarında tecrübeli değilim."

"Eğer hendeğe düştüysek, çok hızlı gidiyordunuz."

Gülümsedim ve onu masaların arasından çıkışa doğru yönlendirdim.

Pikabıma doğru yürürken bana sarıldı. Kışlık kıyafetlerimiz onun vücudunun benimkinin yanındaki hissini engellemiyordu.

Kar henüz sadece birkaç santim derinliğindeydi. "Buna alışkınım. Deneyimlemek istemediğim diğer şeyler geliyor."

"O fırtınayı hatırlıyor musun?"

Ona baktığımda durabilir ve kendimi onun ışıltılı gözlerinde kaybedebilirdim. Dipsiz ve açıktılar. Duygularını asla saklamamıştı, benden değil. Yıllar boyunca kendini ne kadar kapattığını şimdiye kadar fark etmemiştim. "Kulübeye kar iddia ettiğin ve üç günü yatakta geçirdiğimiz zamanı mı kastediyorsun?"

Kıkırdadı. "Sanırım şimdi babamın kar taşımaya yardım etmediğin için neden kızmadığını anlıyorum."

"Eliot çılgına dönmüştü." Kırk sekiz saattir devam eden rüzgâr yüzünden ana eve ulaşmak için sürüklenen karların arasından geçememiştik. Çok riskliydi. Ama biz karlı günleri tembel tembel geçirirken, kardeşleri tonlarca kar taşıyor ve hayvanları kurtarıyordu. Ev, dükkan ve ahırlar, gerçekten çalışabilecekleri kadar rüzgar siperi oluşturmuştu.

"Eliot her zaman bir şeylere üzülüyor. Keşke mutlu olmanın bir yolunu bulsa."

"Barns için çalışmak insana bunu yaptırabilir." Yıllar boyunca tüm patronlarım Barns'a benzerdi. Huysuz, hırçın ve kontrolcü. Bu kişiliklerle başa çıkabilecek kadar yumuşak başlıydım. Sadece bu tip patronların

İşverenler, kendi şartları olmadığı sürece size yardım etmezler.

Yolcu kapısını açıp içeri girmesine yardım ettim, bir elimi poposunda gezdirdim ve kaşlarını kaldırdığında utanmadan sııttım. Başımdaki ve omuzlarımdaki karı silkeleyerek diğer tarafa atladım.

Aggie kemerini bağlamayı bitirdi. "Sadece o değil. Bilmiyorum. Eskiden benimle balyalara tırmanan o kaygısız kardeş değil. Sanırım hiçbir öyle değil. Acaba annem hepsinin babama dönüştüğünü görmekten korkuyor muydu?"

Suratını asacak kadar içmemişti ama Aggie çakırkeyifken surat asmazdı.

Büyük olasılıkla annesi hakkında konuşacak kimsesi yoktu. Kadın ben gelmeden önce ölmüştü ve Aggie'nin kardeşleri, Barns ya da kasabadaki insanlar tarafından zaman gündeme getirilse karanlık ve huysuz oluyorlardı.

"Annen değişti mi?" Park yerinden çıkarken sordum, yavaş gidiyordum ve sileceklerin arasından bakıyordum. "Tek , evde yaşadığı zamankinden farklı mıydı?"

"Çiftliği hiçbir zaman evi olarak görmedi." Aggie yolcu camındaki buğuyu sildi. "Meg ona çok benziyordu. Annem o kadar sümüklü değildi, ama büyük bir nüfustan bu kadar uzakta yaşamaktan aynı hoşnutsuzluğu duyuyordu. Kendini sıkışmış hissediyordu ve bence Meg Bence ya Cody'yi taşınmaya ikna ederdi ya da o da giderdi."

"Bu herkesin yaşayabileceği bir hayat değil."

"Sanırım anlamadığımız şey de buydu. O hayatı istedik. Özgürlüğü. Atları. Sığırları. Mücadeleyi." Yolcu camındaki buğunun silinmeyi üzerine küçük bir gülen yüz çizdi. "Bizim için özgürlük olan şey annem için duvarlardı. Çocuklar bunu anlamadı. Ben de bilmiyordum ta ki ... "

Ta ki benim istediğim bir kariyere razı olana kadar.

Tırnaklarıyla buza buğuya gülen surattan çıkan kıvrırcık saçları çizdi. "Theo gerçek bir damla, değil mi?"

Bir kahkaha attım, yanlışlıkla direksiyonu salladım ve pikap bir an için hava gibi hafifledi. Hiçbir şey olmadı ve bir saniye sonra her şey yine normale döndü. Dağınık buz. Direksiyonu tuttum. "Kahretsin."

"Dört tekerlekten çekişli değil misin, kaygan?"

"Bir, evet." Karın giderek ağırlaştığı ön camı işaret ettim. "Sıcaklık düşüyor. İkincisi, Theo, Vienne gibi birini birlikte hayal edebileceğim biri değil."

Dikkati içimi yaktı. "Vienne senin eskiden çıktığın kadınlara çok benziyor."

Ses tonunda kınama yoktu. Sadece gözlem. Vienne fark edebileceğim ama bir çırpıda unutabileceğim bir çekiciliğe sahipti. Dikkatimi çekmiyordu ve yıllar geçtikçe kadınların aklımda ilk konuşmamızdan daha uzun süre kalması zorlaşmıştı. "Biri hariç hepsi, o da beni düğümleyen kadın."

Aggie dilini dişlerine sürterek gıdıkladı. "Çok kaygansın."

"Şu anda dürüst davranıyorum Ags ve sen de son on yıldır beni gözetliyordun."

"Belki biraz."

Kendimi beğenmiş sırtışıma bastırarak yola odaklandım ama itirafta bulunan tek kişi o değildi. "Ben de aynısını yaptım."

"Babam sayesinde mi?"

"Barns kendisi hakkında konuşmayı severdi ve ben de ona senin hakkında soru sorup dişlilerini döndürmek istemedim. yüzden kontrolü kendim yaptım." Ona sert bir bakış attım. "Penley mi? Gerçekten mi?"

Yüzünü buruşturdu. "Hatırlatmayın bana. Theo bana onu , ama Theo'nun bu işi yapacak kadar hırslı olup olmadığını bilmiyorum."

"Ayrılırlarsa -umarım, ayrıldıklarında- Vienne'i takip et. Onları sadece iki saattir tanıdığımızı biliyorum ama umarım Vienne onu terk eder."

"Küçük kasabalar en büyük randevu havuzuna sahip değildir. Lawson'la ne oldu?" Evet, onu gözetlemiştim. Ve sosyal medya hesaplarına giren birkaç erkekle mutlu olup olmadığını merak ettim. Eski fotoğraflarında gördüğüm çift gerçek miydi? Çünkü o fotoğraflar, her geçen yıl daha fazla pişmanlık duyan eski sevgilisiyle alay etmek için çekilmiş gibi duruyordu.

"Lawson bana soğuk dedi."

"Yatağa girdiğinizde ellerinizden bahsetmiyorsa, saçmalıyor demektir."

"Ondan daha fazla kazanmamdan hoşlanmadı. Kendi başıma iyi olmamdan hoşlanmıyordu. Kendisi arabasının sileceğini bile değiştiremezken benim kendi yağımı değiştirebilmemden hoşlanmıyordu."

"Neden onunla kaldın?" Sanki rehavete kapılmanın ne kadar kolay olduğunu bilmiyormuşum gibi.

"Yalnız olmamak güzeldi. Sutton'la konuşuyordum ama Vienne gibi kaynaştığım pek fazla insanla tanışmadım. İş arkadaşlarımdan hepsi benden büyüktü ve Lawson'la birlikte çalışıyordum, bu yüzden bir şeylerimiz vardı. Eğer ayrılmış muhtemelen hâlâ onunla birlikte olacağımı düşünmek beni korkutuyor."

Beni de korkuttu. Hiç tanımadığım bu adamla ilgili hoşuma giden tek şey, ayrılığın onu Crocus Vadisi'ne götürmek için bir katalizör olmasıydı. Koşulların domino taşları düştü ve işte buradaydık.

"Babamla tanıştı, biliyorsun."

Otoyoldan dikkatlice ayrıldım ve neyse ki daha fazla çekiş gücüne sahip olan ama ne yazık ki görüş mesafesinin daha az olduğu çakıllı yola saptım. Yavaşladım ama . Bu hikâyeyi dinlemem gerekiyordu. "Ve sen bunun iyi gideceğini mi düşündün?"

"Kesinlikle hayır, ama ısrar etti. İyi, kendin gör, zeki çocuk diye düşündüm. Cody ve çocukları ziyarete gittik.

Onları tanıştırmak için. Lawson kendini önemli biri sanıyordu. Çiftliğe gidip babamı kazanabileceğini düşündü. Babam evde sağlık hizmeti almaya yeni başlamıştı, bu yüzden sanırım Lawson kendini zar zor besleyebilen bu yaşlı adamla karşılaşacağını düşündü." Sesindeki duygu Barns'ın artık kırılgan bir aşamada olduğunu gösteriyordu. "Ama babamın tüm tavırlarını aldı. Lawson o kadar afallamıştı ki bu konuda hemen konuşamadı."

Daha önce de bazı A tipi işverenlerle karşılaşmıştım ama hiçbirisi Barnaby Knight kadar yüksek sesle konuşmamıştı. Adamın sadece havladığını görmek için uzun süreye ihtiyacım yoktu. Isırığı kontrol şeklindeydi, ki bununla başa çıkabilirdim. Hayatımın çoğunda kontrolüm yoktu. "Gülmemek için ne kadar uğraştın?"

Kıs kıs güldü ve sanki babasından utanması gerekiyormuş gibi bunu gizlemeye çalıştı. "Babam cidden saldırgandı. Ona çok kızmıştım." Bir kahkaha patladı. "Babam ona tıraş olurken altına işeyen süslü püslü küçük bir budala ile asla mutlu olamayacağımı söyledi."

Kıkırdadım. "Barns işe alındığım ilk gün bana, eğer kışla başa çıkamazsam taşaklarımı teslim etmemi ve ben bavulumu toplayıp giderken şerefime altlarında bir mum yakacağını söyledi."

"Bunu bana hiç söylememiştin. Ne dedin?"

"Ona kokulu bir mum olup olmayacağını ve lütfen mor yapmasını rica . Taşaklarımı şımartmayı severim."

Garajının önünde durduğumda kahkahaları taksinin içinde çınladı ve tüm yolculuk boyunca yolda kaldığımız için rahat bir nefes aldım.

"Babamın seni sevmesine şaşmamalı," diye iç geçirdi, pencereden dışarı, yağan kara bakarak. "Gittikçe ağırlaşıyor."

"Evet. İyi ki zamanında ayrılmışsınız." Yakında yolu görmek zorlaşacaktı.

"Sanırım yolu göremez hale gelmeden önce eve gitmen gerekiyor." Sesindeki belirsizlik beni

istiyorum. Ki bunu yapmayı planlıyordum.

"Ne tesadüf ki, yatıya kalma  ansım olursa diye Fancy'ye fazladan yiyecek verdim." Geçen sefer ge ti ime pişman olmuştum ve aradan sadece bir hafta geçmişti ama söz konusu Aggie olduğunda ancak bu kadar uzun süre onurlu bir adam olabilirdim.

Dudakları yukarı kıvrıldı. "Bunun küstahça mı yoksa akıllıca bir planlama mı olduğuna karar vermeye çalışıyorum."

"Ne kadar hazırlıklı görmek ister misin?"

Kahkahası yıllardır duymayı beklediğim her şeydi.

On iki

AGGIE

Ansen'den daha erken uyanacağımı ve Tex'i dışarı çıkarmadan önce banyoya girip saçımı düzeltecek ve makyaj yapacak olacağını düşündüm. Ansen beni toz, kurumuş ter ve inek bokuyla dolu en rafine olmayan halimde görmüştü ama bu, o noktaya bu kadar çabuk geri dönmek istediğim anlamına gelmiyordu. Bunun yerine, Ansen'in Tex'i dışarı çıkarırken onunla konuşurken çıkardığı derin gümbürtüyle uyandım. Sonra üst kattaki banyonun kapısı kapandı. Ona o banyoda henüz kalmamış misafirlerim için yedekler olduğunu söylemiştim.

Diş fırçalarını, diş macunlarını ve tarakları aldığımda, bunları Ansen'in kullanacağını hiç düşünmemiştim. Başım dönüyordu ama beynim de sağlıklı bir dozda tedbiri elden bırakmıyordu. Sinsi bir uyarı farkındalığıma doğru sürüklendi.

Bu geçici miydi?

Ne kadar önemli? Yaptığım şeyi değiştiremezdim. Şu anda ona direnmek tartışmalı bir noktaydı. Bunu yapamazdım, bu yüzden her seferinde bir gün alacaktım. Kalbim bir kutuya sarılıp rafa .

Oturur pozisyona geçip odamla bağlantılı banyoya girmeden önce bir süre gerindim. Bu evi inşa etmek bir iyimserlik sınavıydı. Birkaç başarısız uzun süreli ilişkiden sonra, yine de burayı sahip olabileceğimden emin olmadığım bir aile için tasarlamıştım.

Cody, bekar bir bayan için dört yatak odalı bir evin aşırıya kaçmak olabileceğini ihmal etmedi. *alışmadığınız günlerde temizlik yapmak istiyor musunuz? Hastalandığınızda ya da sakatlandığınızda o eve nasıl bakmayı planlıyorsunuz? Ya seksen yaşına hala bekarsanız?*

Wilder da daha iyi değildi. Austen bu işin dışında kaldı. Eliot annemin parası hakkında iğneleyici bir yorum yapmıştı.

Dişlerimi firalarken onların eleştirileri aklımdan uçup gitti. Gözlerimi kısarak aynaya baktım ve bir oyun planı yaptım. İlk olarak saçımı dzeltecektim. arşaflarda yuvarlanarak geçirdiğim bir gecenin ardından kabarıklık geri dönmüştü. Kahverengi düğümlerden oluşan dağınık bir hale başımı çevreliyordu.

Dişlerimi firladıktan sonra sa firasını aradım. Hızlıca bir topuz yaptım. Saçlarımı yüzümden uzak ve birkaç aydır vahşi doğada kaybolmuş gibi grnmemi engellemenin en iyi yolu buydu.

illerimi kapatmak için renkli nemlendiricimi aldım.

"Bu ne işe yarıyor?"

Sıçradım ve neredeyse şişeyi dşryordum. "Tanrım, Ansen.

Bir kıza kalp krizi geirtin."

"Eğer sana kalp krizi geirtecek olursam, bu zevkten olur." Ansen kapı çerçevesine yaslandı. zerinde boxer'ı vardı ve başka bir şey giymemişti. Kapı aralığı göğsünün genişliği için bir gösterge gibiydi. Salarıyla uğraşmaya zahmet etmemişti ama benimkinin vahşi bir hayvanı utandıracağı yerde, onunki magazine hazır görünüyordu. Bazı erkekler bu dağınık görünüm için iyi para ödüyordu ve Ansen'in ihtiyacı olan tek şey bir gece sevişmektir.

Sıcak vücudumu sardı. Rüzgâr pencerelere kar savuruyordu. *Kulağa* soğuk geliyordu ama geceliğimi ve iç çamaşırlarımı çıkarmayı bitirmeye hazırdım. "Cildimi ."

Kaşlarını çatışı aynı hem seksi hem de sevimliydi. "Buna ihtiyacın yok."

"Çillerimi kapattığımda iş yerinde ne kadar ciddiye alındığımı biliyor musun?"

"Bu saçmalık."

"Hayır, gerçekten belliydi-"

"Yani, en başta size farklı davranılması saçmalık."

Kabul ettim ama bir omzumu kaldırdım. "Daha iyi görüldüğümde daha iyi muamele gördüğümü çabuk anladım."

Şişeyi elimden aldı ve arkama geçti. Vücudu benimkini çiziyordu. Bu adam bana kendimi hep narin hissettirmişti.

Ellerini kalçalarımaya koyarak, kulağıma fısıldamak için eğilirken aynadaki bakışlarımı yakaladı, "Şu anda sana gerçekten yaramazlık istiyorum."

"Bütün gece bunu yaptın."

Etrafımda döndü ve bir elini karnıma koydu. "Tekrar yapacağım. O çilleri kapatma. Herkesin canı cehenneme."

"Ansen-"

Elini iç çamaşırlarımın altına soktu, sonra da aşağı çekti. İçimden çıkarken geceliğimi başımın üzerinden kaldırdı.

Aynanın önünde cırılçıplak, onun incelemesi için tüm çıplaklığımla dururken, kendimi hiç bu kadar açıkta hissetmemiştim. Ona dokunamıyordum. Öpmek için başını aşağı indirmek üzere kollarımı kaldırırsam, göğüslerim tüm dikkati üzerine çekecekti. Bir orta sayfa için seçmelere katılıyormuşum gibi görünürdüm. Poz vermek daha mı iyi olurdu? Kalça tekmesi, sırt kavisi? Nasıl görünürdü?

Bu adam beni hiç kimsenin yapamayacağı şekilde savunmasız hissettirdi. Beni kelimenin tam anlamıyla ve mecazi anlamda soydu, birlikte çalıştığı diğer tüm canlıları olduğu gibi beni de anlamak ve okumak zorundaymış gibi içime girdi. Ama aynı zamanda beni inşa etti. Kendimi yeniden Agatha Christie Knight gibi hissetmemi sağladı.

Ellerimi tezgâhın üzerine koydum ve neye benzediğimi umursamamaya karar verdim. Bakışlarım, parmaklarını ıslaklığında gezdirip aşırı hassas klitorisime vururken kolunun bronzlaşmış teninin karnımda nasıl durduğuna takılmıştı. Vücudum çatırdayan bir şimşekle doldu.

Benden bir inilti aldıktan sonra, boştaki elini kullanarak boxer külotunu indirdi.

Nasıl bu kadar çok seks yapabildi ve şimdiden taş gibi sertleşip içime girmeye başladı?

Gözlerini tekrar bardağın içinde bana kilitledi ve tutacağı saçımdan çıkardı. "İşte," diye mırıldandı, şişmiş klitorisimin üzerinde rahat daireler çizerken tembelce itti. "Düzgünce sıırılsıklam oldum ve beceriliyorum."

"Saç ve makyaj yapılmasına neden karşısın?" Kelimeleri zar zor nefes nefese söyleyebildim.

"Hepinizi aldığım sürece hiçbir şey. Diğer herkes senin onlara vermek istediklerine sahip olabilir ama ben senin hepsini istiyorum Aggie."

"Neden?" Keskin soru içimde yuvarlanan hisleri köreltti.

Sanki cevabı bilmiyormuş gibi ifadesi bir an için dondu ve sanki pencere açılıp üzerime soğuk hava üfledi. O an uzun sürmedi. Sabit itişlerini sürdürdü ve parmaklarının basıncını artırdı. "Çünkü sen benim her şeyimi aldın -iyi ve kötü- ve hala buradasın."

Cevabından ne anlam çıkaracağımı bilmiyordum ama sözleri ve duyduğum kırılma, elinin hareketlerine ve içimi doldurmasına kendimi kaptırmam için yeterliydi.

Aynada erotik bir resim yaptık. Daha önce birlikte geçirdiğimiz zamanlardan beynimde birkaç görüntü saklıydı ve bunlar beni bazı yalnızlıklardan kurtarmıştı, ama yenilerini yapıyorduk. Sadece biz. Aile baskısı yok. Para yoktu. Gelecek için planlar yok.

Sadece . Ve bu yeterliydi. Şimdilik.

Doruğa ulaştım ve bu sefer ellerimi boynuna dolamak için geriye doğru eğildim, yüzümü yanağına yaslamak için yukarı ve yana doğru eğdim. Dudaklarımı yalamak için eğildi ve parmaklarıyla hafifçe masaj yaparak bir göğsümü avuçladı.

"Çok güzelsin amına koyayım." Kalçalarını öne doğru savurdu. "Gelirken kendini izle."

Normalde bu yapmak isteyeceğim son şey olurdu. Dalgalanan saçlarım her yöne savruluyordu ama parmakları göğsümü yoğurup sıkı meme ucumda geziniyor ve kollarındaki kaslar esniyordu. Kendimi ya da o iterken nasıl hareket ettiğimi ve yer değiştirdiğimi fark etmedim. Doruk noktam sertçe vurdu.

"Ansen!"

" bu, Ağı. Geldiğini göreyim."

Gördüğüm manzara karşısında büyülenmişim. Arkamdaki koca vücudu. Ben onun kucağında titrerken o hiç vazgeçmiyordu. Arkamda nasıl kaskatı kesildiğini, dudaklarını geri çekişini ve sıcak salgısını içime boşaltırken beni kucaklayışını.

İşi bittiğinde gitmeme izin vermedi. Ellerimi tezgâha koyarak bizi ayakta tuttum. , Tex ön kapının yanında havlıyordu.

Ansen'in ağzının köşesi kalktı. "Tam zamanında ." Boynumu öptü. "Şimdi seni sürmeyi bitirdiğime göre, biraz kar süreceğim."

"Bu kötüydü." Kıkırdadım.

Sırıttı ve çıktı, sonra banyodan çıkarken kışımını tokatladı.

"Kar taşımak zorunda değilsin," diye seslendim, saçlarımın görünmesini engellemek için tezgahın üzerine attığı bandı kurtarıırken.

Yüzünü. "O kısım senin işin değil."

Kapı aralığında tekrar belirdi, ereksiyonu iç çamaşırının içine sıkışmıştı. Kaşları birbirine çatılmıştı. "Bu bölüm işle ilgili değil, Aggie. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum." Saçlarımı arkadan bağladım ve onunla yüzleştim. Daha yeni seks yapmıştık ama bakışları çıplak vücudumda geziniyordu. İşte böyle, yeniden ateşlenmişim.

"Bunun beklenmediğini bilmeni istiyorum." Beni inceledi, sonra yüzünde sinsî bir gülümseme belirdi. "Bildiğim tek şey, ikimizin de bahçedeki patinaj makinesiyle oynamak istediğimiziz.

kar."

"Dibs."

Uzaklaşırken güldü. "Biraz da bana ayır."

Şipşak at kuyruğumu ve oluşturduğu tüy bulutunu tekrar kontrol etmek için aynaya baktığımda, devasa sırtışıımı yakaladım. En son ne zaman böyle gülümsemiştim?

Alt dudacağımı ısırdım ve hazırlanmayı bitirdim. Bu şekilde düşünmeye devam edersem, buradan nereye gideceğimizi ya da büyük bir ev inşa ederken *saçma* bir iyimserlik içinde olup olmadığımı merak etmeye başlayacaktım. Bu düşünceleri daha önce bir kez aklımdan geçirmiştim, o da sona ermişti. Bu yüzden bugünün tadını çıkarır ve gelecek hakkında endişelenmeyi bıraktırdım. Şimdilik.

* * *

Ansen

Güneş tüm şiddetiyle ortaya çıkmıştı ve sıcaklık dondurucu soğuklara yaklaşıyordu. Güneş gözlüğüm yoktu ama güneşin kar üzerindeki parıltısı retinalarımı yakacaktı. Kovboy şapkaları yerden gelen parlama için iyi değildi ve zaten şapkamı takmıyordum. Kafama siyah bir çorap şapka geçirmiştim.

İyi tarafından bakarsak, kar tozu azalttı ve sıkı çalışma hoş karşılandı. Arazinin etrafını geldiğince onarıyordum ama kış inşaat projeleri, yeni çitler kurmak ya da herhangi bir çevre düzenlemesi için iyi zaman değildi. Ter atmak iyi geldi ve soğuk havayı memnuniyetle karşıladım.

Kürek kemiklerimin arasına bir gümbürtü çarptığında garaj kapısının yanında kürek çekiyordum. Döndüğümde Aggie'yi, tepesinde bana saçlarını hatırlatan kabarık bir top olan koyu mavi çorap şapkasıyla kıkırdarken buldum.

"Ateşle oynuyorsun, Aggie bebeğim." Bir avuç kar almak için eğildim, ama ben bir kartopu oluşturmamdan o bir tane daha fırlattı.

Döndüm, ama omzuma çarptı. Benimkini bitirince, gönülsüzce ona fırlattım.

Gözlerini devirdi. "Yapabileceğinin en iyisi bu mu, kaypak?"

Kayganlaştıracıydı. Her seferinde beni yakaladı. Küreğin sapını garaj kapısına dayadım ve daha fazla kar topladım. İkinci bir düzgün kartopu yapamadan, bir tanesi şapkama çarptı ve yakama soğuk kar yağdırdı. "İşte bu kadar."

Kartopu girişimimden vazgeçtim ve ona doğru koştum. Ciyakladı ve patinaj makinesinin etrafından dolandı. Ben insanını kovalarken Tex arkamda bir yerden havladı.

Siyah kar pantolonu koşarken çırpınma sesleri çıkarıyordu. Ekipmanıyla birlikte hareket ettirdiği karda kaydım ve patinaj yaptım, ancak itilmiş kardan oluşan sırtı tırmanırken ona yetiştim.

Onu yakalayarak, soğuk kıyıya yükünü almak için döndüm. Gülüyor ve kaygan kışlık giysileriyle benden uzaklaşmaya çalışıyor ve bunu başarıyordu. Bir kolumla onu bacaklarından yakaladım ve kendime doğru sürükledim. Sonra bir eldivenimi çıkardım, bir avuç kar aldım ve elimi paltosunun altından ve kar pantolonunun belinden geçirdim.

O ılık attı ve gülme sırası bana geldi. Tex'in havlaması yaklaştı.

Endişeli köpeğe sııttım. "Sorun yok. İnsanın yaramazlık yapıyor."

"Pis oynuyorsun," dedi gülümseyerek.

"Yani bir tane bile yapamadan bana kartopu gibi mi?" Yan yana olabilmemiz için oturmasına yardım ettim, sonra eldivenlerimi tekrar giydim. Tex yumuşadı, bana bakarken kuyruğunu yavaşça salladı.

"Yavaş olman benim suçum değil."

"Montana'da dört erkek kardeşle büyümedim."

Bacaklarımı okşadı, eldivenlerinden artık karlar dökölüyordu. "Lafı açılmışken, kar pantolonuna ihtiyacın var."

"Bunların altında uzun donum var."

"Yeterli değil."

"Barns için çalışırken kar pantolonum bile yoktu."

"Orada bir eğitmendin. Burada ise her işin ustasısn." Kar yığınınan sıyrıldı ve kendini fırçaladı. Buzlu ıslaklık kot pantolonuma sızdı ama ben yerimden kıpırdamadım, kendi kar tavşanımı izledim. Eğer bir çift kayak gözlüğü olsaydı, bu durumda her nerede olurlarsa olsunlar, pistlere çıkmaya hazır görünürdü.

Titreyen telefonum beni ayağa kaldırdı. "Bir dahaki gelişimde bir çift alacağım."

Gülümsemesi memnuniyete dönüştü ve kalbimi sıcak bir kucak gibi sardı.

Arayan Archer'dı. "Selam," diye cevap verdim, ısınmak için yeni küreklenmiş garaj yolunda dolaşırken. "Fırtınayı atlatabildiniz mi?"

"Bizi yeni çıkardılar. Emmaline amcasıyla kardan adam yapmak istiyor. Ona söyledim-"

"Evet." Yeğenim beni hızla küçük, talepkâr parmağında oynatıyordu. Barışmak için zamanım vardı ve kardeşimin ve ailesinin yanında olmak bana şimdiye kadar sahip olduğumu düşündüğüm her şeyi düşündürürken, onun için daha mutluydum

Her seferinde onun hayatından bir kesite tanık oldum. Eğer ben sahip olamazsam, birimiz olmalıydı. "Ne zaman orada olmalıyım?"

"Oh, heyecanlanacak." Sesindeki şaşkınlığı hak etmiştim. Kısa bir süre önce ben de hayır diyeceğimi düşünmüştüm. "Sanırım hava biraz daha ısınacak, bu yüzden kardan adam yapımı hala iyiiken ne kadar erken olursa o kadar iyi, ama yapacak çok işin olduğunu biliyorum."

"Pek sayılmaz." Hava durumuna bebek bakıcılığı yapmama ve plan yapmama izin veren bir patronum varken, bu tür şeyler korkunç değildi. Aggie ve ben kar yağmadan önce ev işleri yaptık. Atlar ve Skinny iyi gidiyordu ve yavru kediler fazladan kucaklanıyordu. "Hey, uh" Aggie'nin kızak makinesinin kenarlarında biriken yoğun karı tekmelediği yere arkamı döndüm. "Aggie'yi getirebilir miyim? Eğer gelmek isterse."

"Kesinlikle." Durakladı. "Sadece şunu bilin. Emmaline sorular soracak."

Kıkırdadım. Yeğenimin çok fazla sorusu vardı. Bunu çabuk öğrenmiştim. "Sorun değil. Sadece gösteriye kadar ona söyleme. Aggie'nin bunun çok erken olduğunu düşüneceğinden emin değilim."

". "

Telefonu kapattım ve boğazımı temizledim. Archer'a bir şey söylemeden önce onunla konuşmalıydım. Ya bana katılmak istemezse? Ailemin yanında gerçeklerden kaçmaktan bıkmıştım ama ortaya çıkıp benden hâlâ çekindiğini ve ailemle tanışmanın biraz fazla olduğunu söylemek de istemiyordum.

Hem Aggie hem de köpek bana baktı. Artık çok geçti. "Emmaline ve benimle kardan adam yapmak ister misin?"

Onun şoku Archer'inkinden daha belirgindi. "Archer'ın evinde mi?" Başımı salladım. Gözlerini kırptırdı. "Elbette. Sakıncası yok değil mi?"

Aldırdım mı? Neredeyse başım dönüyordu. Yıllar önce onu ailemle tanıştırmayı çok isterdim ama Barns'ın parası hesabımdayken böyle bir seçeneğim yoktu. Ama bugün? Beş parasızdım ve o da benimle gelmek istedi. "Seni uyarıyorum, ailemle yeni tanıştığımı biliyorum."

Ama bizden bir kardan adam ya da koca bir ordu yapmamızı isteyebilir."

"Gidip ."

* * *

Aggie

Çiftlik ve traktör malzemeleri satan dükkanda Ansen'e uygun bir kar pantolonu almak için durduktan sonra Archer ve Delaney'nin evine gittik. Delaney ile düzgün bir şekilde tanıştırdıktan sonra Emmaline bizi arazide gezdirerek keçileri, tavukları, atları ve hatta birkaç ineği tanıttı. Bana yeğenim Ivy'yi hatırlatıyordu - dışa dönük ve sınır tanımayan. Bir gün çok güçlü olacaktı.

Yeğenlerimi özlemiştim ve tatil arasında Cody ile görüşmek için aklıma bir not almıştım. İlişkimiz değişmişti. Hayatım ve işimle ilgili ne yapmam gerektiği konusunda hâlâ güçlü fikirleri vardı ve her zaman en büyük ağabey olacaktı ama artık hayatına karışan birinin olmasının zamanı gelmişti.

Üçüncü kardan adamımızın üzerindeydik ve küçük kız tam gaz ilerlerken vücudum bana karda bir gün geçirmeyeli yıllar olduğunu hatırlattı.

"En sevdiğin kitap hangisi?" Emmaline, en büyük kardan adamın dikişlerinin etrafına kar doldururken sordu.

"Yazarın adını taşıdığım için *Doğu Ekspresinde Cinayet* demem gerekiyor ama ben *Where the Crawdads Sing*'i çok sevdim."

"Onları hiç . Peppa Pig'i tanıyor ?"

"Hayır mı?" Yıllar boyunca Cody'nin çocuklarına okuduğum kitapları hatırlamakta zorlandım. Meg söz konusu olduğunda, onları hemen *Savaş ve Barış*'a başlatmamış olmasına şaşırmıştım.

"Ansen Amca?"

Sırıttı. "Benim için Peppa Pig yok."

"*Fancy Nancy*?" diye sordu ciddiyle.

"Eğer küçük bir kızın kitabıysa, ben garanti ederim ki ben

duymadım. Muhtemelen hiçbir çocuk kitabını duymamışımdır."

Doğrudan annesinden gelmiş olması gereken bir hareketle ellerini kalçalarına koydu. "Sana benimkini okumam gerekecek."

"Okuyabiliyor musun?" diye sordum. Yeğenim Ivy biraz daha büyüktü ve bazı kitapları okuyabiliyordu ama Emmaline, *Gurur ve Önyargı*'yı ezbere bilen birinin otoritesiyle konuşuyordu.

Gülümseyerek başını salladı.

Laney küçük çiftlik evlerinin ön kapısından başını uzattı. "Sıcak çikolata için hazır mısın?"

"Sıcak çikolata!" Emmaline koşarak uzaklaştı, beni ve Ansen'i yan yatmış bir kardan adamla karşı karşıya bıraktı.

"Şimdiye kadar yaptığım en kötü şey değil," dedim.

Kıkırdadı ve doğruldu. Yanakları kızarmıştı ve bakışları gençliğimiz de dahil olmak üzere hiç görmediğim kadar aydınlıktı. "Laney'nin bizi üç tane daha yapmaktan kurtardığından şüpheleniyorum."

"Emmaline tam bir görev adamı. Neredeyse babam kadar otoriter. Eğer yarım yamalak yaparsak bize kardan adamı yeniden yaptırırdı."

"Muhtemelen oyunu bırakıp işe dönmeni istediği içindir."

Belki kardeşlerim. "Bir keresinde, bir tane yapmama yardım gelmişti. Annemle kavga etmişlerdi ve sanırım annemin düşündüğü gibi kötü bir adam olmadığını kanıtlamak istemişti." Bu anıyı el sallayarak geçiştirdim. Eskisine göre daha fazla mizah içeriyordu ama acı hâlâ oradaydı. "Boş ver. Kardan adam törenimize gölge düşürmek istemem."

"Sadece çocuklarıyla eğlenmek istemiş olabilir." Eve doğru yola çıktık. "Kardeşlerinin çiftlikte yaptığı her şeyi o da yapardı."

"Babam Wilder gibi milletvekili değildi ya da orduda değildi," diye şaka yaptım ama ne demek istediğini biliyordum. Wilder ve Austen çiftlikte hâlâ yardım -at satışlarında, buzağılama mevsiminde ve sığırların bakımında- ama petrol işini eskiden babam yürütüyordu, şimdi de Cody. Babam ciğerleri onu içeri tıkana kadar çiftliğin yöneticisiydi ve o zaman bile görevine dört elle sarılmıştı. Babam eğlenmenin nasıl bir şey olduğunu biliyor muydu, yoksa iş her zaman öncelikli miydi? Azminin ardındaki neden bize bakmak mıydı?

Annem hiçbir şeye yardım etmezdi. At binmeye gider, yemek yapar ve sonra da sandalyesine kıvrılıp kitap okurdu. Annem gitmeden önce tüm aile olarak pek bir şey yapmamıştık. Çalışmanın bir aile meselesi olması gerektiğini düşünmüyordum ama oyun olmalıydı.

Garajın girişinde kışlık giysilerimizi çıkarırken, Archer'ın Vaden'i yükseltici koltuğa oturttuğunu, Laney'nin masayı çeşitli sıcak çikolata fincanlarıyla kapladığını ve Emmaline'in her noktaya dikkatlice mini şekerlemeler dağıttığını gördüm. Bu tür aile anılarına sahip olmadığımı fark ettim. Büyük bir ailede büyümüştüm ve büyüklük, olduğumuzdan daha yakınmışız gibi hissettiriyordu.

Bu yakın bir aileydi. Hala bir çift olan ebeveynler. Gelişen ve dahil olmak isteyen ve olan çocuklar. Göğsümde tanıdık bir sızı alevlendi. Kardeşlerim ve benim kaçırdıklarımız için keder ve belki de olabilecekler için kalan bir özlem.

Silkindim ve Ansen'in yeğenine sııttım. Saçları atkuyruğu şeklindeydi, şimdi yamuk yumuk ve aşağıya sarkıyordu ama kraliyet ailesinden biriymiş gibi sandalyeye oturmuştu. "Lütfen, hepiniz oturun."

Beni çağırdığı yere doğru kaydım. "Beni davet ettiğin için teşekkür ederim."

Yanıandaki sandalyeyi işaret etti. Ben ve Ansen'in ortasındaydı. Laney ve Archer masanın diğer tarafında Vaden'in yanında oturuyordu. Ev daha küçüktü ve

eklemeler yapılmıştı ama rahat ve sıcaktı. Oturma odası oyuncak bebekler, kitaplar ve büyük, plastik müzik aletleriyle doluydu.

Emmaline koltuğunda kıpırdandı ve mini şekerlemelerini bardağına boşalttı. "Bir şey değil Aggie Teyze," dedi kibarca.

Şaşkınlıkla masanın etrafına bakındım. Bana Aggie Teyze denmesine alışmıştım ama onlar Cody'nin çocuklarıydı. Laney benim umursamamamı umursamıyormuş gibi omzunu kaldırdı. Archer gülümsemekten kendini alıkoydu ve Ansen rahatsız olup olmadığını sorar gibi bakışlarını bana doğru kaydırды. Aldırmadım, ama aynı zamanda onun ve Vaden'in teyzesi olacağım aklıma geldi ve belki de Ansen ve ben yıllar önce evlenmiş olsaydık, onlar doğduğundan beri buralarda olurduk. Sonunda, yakın ailesinde mesafe ve iş yükümlülüklerinin ötesinde bir çatlak olduğunu fark ederdim. Kardeşi ve babasıyla olan ilişkisinin, geniş ailesiyle olan ilişkisinden biraz daha fazla olduğunu fark ederdim. Ansen'i aradaki mesafeyi kapatması için cesaretlendirir miydim?

Ama bu geçmişte kaldı. Hiç yaşanmamış bir zaman çizgisinde geriye bakmak kafamı karıştırdı. Şimdiye odaklanmak en iyisi.

Ansen'e aldırmadığımı belirtmek için küçük bir gülümseme verdim. Aynı farkındalık gözlerinde de belirdi ve bakışlarını sıcak çikolatasına çevirdi.

"Bir sorum var Emmaline," dedim. Onun ve diğer herkesin dikkatini çekince ona doğru eğildim. "Kaç tane marshmallow doğru olur?"

Sırıttı ve her boyutta şekerleme söz konusu olduğunda ne kadar çok olursa o kadar iyi olacağını anlatmaya başladı. Ansen'in bakışları yumuşadı ve bana baktığında bir içki alarak dikkatimi dağıtmak zorunda kaldım. Gözlerinin defne rengi derinliklerinde uzun zaman önceki arzularımın yansıdığını gördüm. Özlem. Kaybı.

O gün gitmemiş olsaydım ne olurdu diye sormaya kendime hiç izin vermemiştim. Ama önce ben terk etmiştim. Ben

Annemi dinledim, benim için en iyisinin ne olduğunu öğrenmek için burada kalmayan kadını. Gitmek, onun gidişini izlemekten daha iyiydi. O zaman yeterince güçlü olmadığımı biliyor muydum? Her şeyin bana onu hatırlattığı çiftlikte yaşamaya ve çalışmaya devam etmenin beni harap edeceğini biliyor muydum?

Asıl soru, onun için doğru kişi olmadığımı ve Crocus Vadisi'nin olmak istediğı yer olmadığına karar verirse, artık yeterince güçlü olup olmadığımı mıydı?

On üç

AGGIE

Cody aradığında işten çıkıyordum. Eve dönerken onunla konuşmak yerine pikabın içinde oturup ısınmasını bekledim. Sıcaklık on derece civarında seyrediyordu ve rüzgar sertti. Son fırtınadan bu yana daha fazla kar yağmıştı. Beyaz bir Noel olacaktı.

"Alo?" Babamın sağlığı sürekli kötüye giderken ondan ne haber alacağımdan asla emin için kendimi hazırladım.

"Noel teklifi hala masada mı?"

"Evet," dedim düşünmeden ve rahatlamış bir nefes aldım. Ansen'le olan ilişkiyi ona anlatmak zorunda kalacağımı fark etseydim bile evet derdim. Vermem gereken tek karar bunu saklayıp saklamayacağımdı. "Ne zaman geliyorsun ve ne kadar kalacaksın?"

"Meg'in ailesi tüm Noel tatili boyunca çocukları istedi ve yalan söylemeyeceğim, bu daha kolay olurdu. Austen sadece birkaç günlüğüne izin alıyor ama Sutton kreşleri kapalıyken tatil boyunca onlara bakmaya yardım edebileceğini söyledi. Amcaları şehirdeyken onu özlemelerini istemem, o yüzden belki gidip seni görürüz diye düşündüm."

Meg'in ailesinin muhtemelen en başta kreşle ilgili sorunları vardı ve Cody'nin gerekçesi de buydu. Cody onları Buffalo Gully'de doğup büyümüş ve çocuklarıyla evde kalırken ailesine destek olmak isteyen bir kadınla birlikte küçük, ev içi bir kreşe götürdü. Rahat, samimi ve kullanışlı bir yerdi. Aileyi uzun zamandır tanıyordu. Ancak Meg'in ailesi, çocukların anaokulundan Ivy League üniversitesine gider gibi erken eğitim almaları gerektiğini düşünüyordu. Meg'in Buffalo Gully'de yaşamaktan hoşlanmaması da işe yaramamıştı.

"Noel'de ve sonraki hafta üç günlük bir hafta sonum var. İstedğin kadar kalabilirsin."

"Bir otel bulacağız."

"Bir sürü odam var, Cody. Paramı boşa harcadığımdan şikayet ettiğin mobilyalarım bile var."

"Grayson yeni evinizi görmek istiyor." "Skinny oldukça arkadaş canlısıdır. Hatta bir eşeğim bile var. Shrek şimdi." Shrek, Skinny'den kısa bir süre sonra gelmişti. Araba kazası travmasının en kötü kısmı iyileştikten sonra. Ansen eşeklerle ilgili her şeyi incelemişti ve hayvanı Dr. Jake'in ofisinden almaya gittiğimizde araştırmalarını ve gerçekleri anlatmıştı.

"Ansen?"

Hevesim kayboldu ve temkinli davrandım. *Bugün* Cody'ye söylemeye hazır değildim. "İyi gidiyor."

"Ne kadar iyi?"

Yanağımın içini çiğnedim. Kafamda onunla son konuştuğum zamanki düşünceler dolaşıyordu. Sorularından kaçmaya devam edersem, saklayacak bir şeyim varmış gibi görünecektim. Olgunlaşmamış biri gibi görünecektim. Eğer kardeşlerimle aramın farklı olmasını istiyorsam, o zaman farklı davranmalıyım. "Birbirimizle görüşüyoruz."

"Tanrı aşkına, Aggie." Sözlerindeki sıcaklık hızla çarptı, ama *buna* aynı cümlede *bildiğim* bir istifa eşlik etti.

" bir şey değil."

"Sanki bir düzeni varmış gibi mi? Bunu daha önce de yapmış gibi mi? Belki de iyi bir hayat yaşamamanın yolunu bulmuştur çünkü artık sadece patronun çocuğuyla değil patronla da yatabilir?"

Öfke ve savunmacılık içimde birbirine karıştı. Koltuğumda kıpırdandım ve pikabın sıcağının öfkemi köreltmesine izin verdim. "Bu işe karışma, Cody. Onu tanımıyorsun, hatta beni bile o kadar iyi tanımıyorsun. Burada oturup para kazanmıyorum ki. AKA'nın birkaç serseri hayvanı var, iş için isim yapmak üzere satılabilecek atları değil."

"Ona güvenmiyorum," diye hırladı Cody. "Ama sanırım Barns gittiğinde ve miras senin olduğunda onun gerçekte nasıl biri olduğunu göreceksin."

"Bu paraya erişebileceği anlamına gelmiyor. Ama hey, bana karşı koyamayacağı kadar çekici olduğumu düşündüğün için teşekkürler." Sesime taşıyabileceği kadar alaycılık kattım.

Cody yorgun bir nefes verdi. "Öyle bir şey değil. Her erkek seninle birlikte olduğu için şanslı olurdu. Öğrendiğim bir şey varsa, o da senin onların işini kolaylaştırmadığındır."

Bu konuda neredeyse minnettar gibiydi. Penley ve Lawson'ın işini kolaylaştırmamıştım. Ansen konusu olduğunda, buna gerek yoktu. "Başında çok şey var. Ona güvenmediğini biliyorum ama bana güvenebilir misin? Şimdiye kadar iyi idare ettim."

"Biliyorum." Yorgunluğu hat üzerinden süzülüyordu. Yasalar yüzünden miydi? İşinden mi? Muhtemelen yaşamasına izin vermediği keder mi? "Gerçekten iyi iş çıkardın ve üç saatten daha az bir mesafedesin. Sana zarar vermesini, senin de kalkıp gitmeni ve bir daha seni yılda bir kereden fazla göremememizi istemiyorum."

Sesindeki ağırlığı ve korkuyu duyana kadar bunun onu ne kadar rahatsız ettiğini fark etmemiştim. Eliot da benzer bir şey söylemişti. Kalkıp gitmiştim ve kardeşlerimin her birinin kendi hayatları olduğunu ve bunu fark etmeyeceklerini düşünmüştüm. "Eninde sonunda gitmek zorunda kalacaktım. Annemin bizi nasıl terk ettiğini kabul etmediğini biliyorum ama o ve ben

aynı gemideydik. Bizim için hiçbir şey yoktu. Ben sürekli daha fazlasını yapmak istiyordum ama siz beni daha azını yapmaya zorladınız."

"Sen bebedisin. Sana bakmak ."

Ansen için ben bir zorunluluk değildim. Bakmak zorunda olduğu biri değildim. Karda birlikte hareket ettik. Eğitim fikirlerini benim aracılığımla açıklardı. Hiçbir şeye katılmasam da, katılsaydım beni dinlerdi. Birlikte iyi çalıştık. Kendimi onun patronu gibi hissetmedim. Daha çok iş arkadaşı gibiydik.

"Ama ne demek istediğinizi anlıyorum," dedi. "Eğer bizim orada olmamız çok rahatsız edici olacaksa-"

"Hiç de değil, hepinizi görmek istiyorum. Ansen'in Noel'de ne yapacağını bilmiyorum. Onun da ailesi var."

"Ne zamandan beri?"

"Geniş pek tanışmadı ama erkek kardeşi bir sonraki kasabada yaşıyor ve babası Şükran Günü için buradaydı."

"Sanırım hepimiz bir gün büyümek zorundayız. , Curt arıyor."

Curt Smith Meg'in babasıydı. Emekli olamayan bir avukattı çünkü herkesin işine karışmayı ve kararları kendisi vermeyi özlüyordu. "Diğerlerine de söyle, başımızın üstünde yerleri var." Tüm ailem henüz aynı anda evime gelmemişti.

"Eliot Ansen'den şikâyet edecek ve Barns'ın ona ihtiyacı olduğunu iddia edecek. Austen o kadar hızlı girip çıkıyor ki ne anlamı var bilmiyorum ama kalıp Eliot'a yardım edecek. Wilder hafta sonunu başka bir yardımcıya ayırdı. Belki Sutton'a sorarsın?"

"Yapacağım." Telefonu kapattıktan sonra ön camdan dışarı baktım. İnsan kaynaklarından bir kadın yanımdan geçip el salladı. Havalandırma deliklerinden nihayet ısı çıkıyordu ve her an gidebilirdim.

Onun yerine Sutton'ı aradım. Cody'nin Wilder hakkında söylediklerinden sonra aramasını beklemek istemedim. Cevap verdiğinde, dedim ki, "Cody ve çocuklar için geliyorlar.

Noel'de. Gelip Cody'nin eleştireceği her şeyi tahmin etmek ister misin?"

Güldü. "Metrekare konusunda hiç geri adım atmadı."

"İkinci katın tamamı."

"Wilder'ın Kaplan için çalışmayı teklif ettiğini mi söyledi?"

Wilder'ın bunu neden yaptığını hemen anladım. Kaplan'ın üç çocuğu vardı ve kayınvalidesi Sioux Falls'un dışında yaşıyordu. Sutton, Yellowstone'da yürüyüş yapabilmeleri için Wilder'ı İşçi Bayramı hafta sonu iznine çıkarmıştı ve Kaplan'ın kayınvalidesi birkaç günlüğüne geldiği için Wilder bütün tatil boyunca kendini suçlu hissetmişti. "Özür dilerim."

"Evet." Kardeşimin işkolikliğini edebilecekmişim gibi özür dilediğim her seferinde sesi daha da yenik çıkıyordu. "Biliyor musun, arabayla . Noel arifesinde çalışıyorum ama Noel günü için gelebilirim. Ertesi gün nöbetçiyim. Bir şey getirmemi ister misin?"

"Puding salatanız." Salatadan başka bir şeydi ve bir galon yiyebilirdim.

"Sonra görüşürüz ve-Aggie?"

"Evet?"

"Teşekkürler."

"Ne zaman istersen." Yeterince Noel'de yalnız kalmıştım ama hep bekârdım. Sevgilim evde olmamak için elinden geleni yaparken bir tatili tek başıma geçirmenin nasıl bir şey olduğunu bilmiyordum.

Otoparktan çıktım ve eve doğru otoyola çıktım. Tatil için misafirlerim vardı.

* * *

Ansen

Emmaline ve Vaden için haftalar önce hediye almıştım. Bismarck'a gitmiş ve paketlemesi için birine para bile ödemiştim. Geçen Noel'de, büyük bir aile yemeğine katılmıştım; bu yemek, büyük bir aile toplantısından çok, çalıştığım çiftliğin ne kadar para kazandığını göstermek içindi. Stephanie bana düğün smokinimi hatırlatan siyah, batı tarzı bir takım elbise giydirmişti. Yani gün boktan başlamıştı.

O zamandan beri yaşadığım değişiklikleri hayal bile edemezdim.

Hala süslü kırmızı bir gecelik giymiş olan yeğenimin, tıpkı Archer ve benim çocukluğumuzda sahip olduğumuz gibi, kardeşinin binebileceği yaylı bir sallanan atı parçalamasına yardım etmesini izlemek, o değildi. Ama iyileştirmelerden biriydi.

Tıpkı Aggie gibi. Evinde Cody, çocukları ve Sutton'ı ağırliyordu. Beni davet etmişti ve onu yeğenleriyle birlikte izlemek ve ziyaretlerinden keyif aldığını görmek isterdim ama onun için dönüm noktası olan bir güne herhangi bir gariplik katmak istemedim.

Emmaline, Vaden'e nasıl yapıldığını göstermek için atın üzerine tırmanırken, "Altı yaşına kadar olan çocuklar için uygun olduğu yazıyor," dedim. Küçük bacaklarını yere vurdu ve ona bağırdı.

"Beş ve altına düşürmek zorunda kalabilirim." Laney sırtıttı ve Emmaline'i kendisine doğru çağırdı. "Haydi, Em. Bırak Vaden hediyesinin tadını çıkarsın. Sen de kendi hediyeni al."

Neredeyse kendisi kadar uzun olan üç ayaklı kovboy kız bebeği elinden zor bırakmıştı.

"Ayrıca," diye ekledi Archer, "senin binebileceğin gerçek bir midillin var. Vaden'in yok."

Emmaline ikna olmuş görünmüyordu ama poposunun üzerine çöktü ve bebeğinin şapkasıyla oynadı.

"Alışveriş merkezine gidip bir çocuğa alınabilecek en büyük hediyeleri mi sordun?" Archer ağzını alaycı bir şekilde bükerek sordu.

"Gürültülü bir şey söylemedin. Cehennem kadar büyük hakkında bir şey duymadım."

Yeğenim beni kınayan bir bakış fırlattı. "Mo-om."

"Bunlar yetişkinlerin söyleyebileceği sözler," diye cevap verdi Laney. Ayaklarını yanına kıvırdı ve Archer'ın yanına sokuldu. Bugün başka bir kuzenlerine gideceklerdi, ben de davetliydim ama karar vermemiştim. Bekledikçe daha da garipleşiyordu. Burada geçirdiğim aylar boyunca tanımadığım kaç akrabayla karşılaşmıştım? Ama karavanda tek başıma kalmak geçerli bir seçenek gibi görünmüyordu. Bu bir ilerleme değildi.

İlk geldiğimde yüzümü göstermeye utanıyordum. Babamın ziyaretinden ve Aggie'yle birlikte olduğumdan beri kardeşimi daha çok görmek istiyordum. Archer'a göre Barron'ların hepsi iyi insanlardı ve Gustafson'lardan sonra hayatımda buna daha çok ihtiyacım vardı.

"Gideceğim," diye duyurdum. "Bu gece. Gideceğim."

Archer bunun hayatımda nasıl bir değişim yaratacağını biliyormuş gibi sıırtmadı. "Emin misin? Diğerleri senin orada olduğunu duyunca koşarak geleceklerdir."

"Hayır, eminim. Aggie Reservoir Barrel'i seviyor ve şimdiye kadar dışarı çıktığımızda uzak durduk. Bu onun için adil değil ve ... Kendimi aşmam lazım."

"Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum." Archer'ın hızlı gülümsemesi, çocuklar olmasaydı ona parmağımı çevirmeme neden olurdu. "Mutfakta bana yardım etmek ister misin? İş kimin yapacağına karar vermeye geldiğinde Delaney adil davranmazdı."

"Yazı tura atmıştık," diye araya girdi Laney. "Patates soymak diye bir şey yok."

Emmaline'in kafası havaya kalktı. "Striptiz nedir-"

"Yetişkinlerin yaptığı bir şey," dedi Laney.

Archer parmaklarını şıklattı. "Hah-öyleyse bu bir şey."

Laney gözlerini devirdi ama kıkırdadı.

Archer'ı mutfağa kadar takip ettim. Bir tencere ve iki soyacak çıkardı, sonra on kiloluk bir Yukon altın patates torbasını işaret etti. Torbayı aldım ve onu mutfağın oturma odasının karşı tarafındaki yemek masasına kadar takip ettim.

Oturduğumuzda sessizce konuşmak için başını eğdi. "Son zamanlarda babamla konuştun mu?"

Başımı salladım. "İleri geri bazı mesajlar gönderdik." Çoğunlukla her şeyin nasıl gittiği ve her şeyin yolunda olup olmadığı hakkında. Kayıp zamanı ediyormuşum gibi mesajları ben başlattım.

"Dün gece bir video görüşmesi yaptık ve gerçekten çok yorgundu." "buz falan getiriyorlar."

Başını iki yana salladı, gözlerinin kenarları kısılmıştı. Endişesi ötesine geçmişti. "Bu farklı ve o her şeyin yolunda olduğunda ısrar ediyor."

"Aksini söylemezdi."

"Ben sadece ... " Patatesine saldırırken kabuklar uçtu. "Sonunda hepimiz tekrar konuşmaya başladık."

Babamı kaybetmek en kötü ironi olurdu. Yıllardır orada beni bekliyordu. Şimdi soluyor olamazdı. Belki de yılın zamanıydı. Belki de diğerleri izin alabilsin diye fazladan mesai yapıyordu. "O sağlıklı, değil mi? Yani, çoğunlukla sağlıklı bir hayat yaşadı."

"Evet ... çoğunlukla," dedi Archer, annemin hasta olmasının, evimizi kaybetmemizin, sonra kaybettiği yerde zar zor geçimimizi sağlamamızın ve ardından kendisiyle neredeyse hiç konuşmayan iki oğluya geçirdiğimiz yılların stresini hatırladığını belli eden bir şekilde.

"Evi ve arazisi kendisine ait, değil mi?"

Archer bir omzunu kaldırdı. "Ödeme yapıyor."

"Yani burası bankanın." Yani babam hâlâ çalışmak zorundaydı. Onun için emeklilik yoktu. Hayallerimi gerçekleştirmeyi bu kadar çok istememin nedenlerinden biri de buydu. "Ailesine daha yakın olabilmek için buraya taşınmasından bahsetmiştim ama o yerle çok gurur duyuyor. Onu bir de çocuklarla görmelisin. Onlara etrafı gezdirmek ve Emmaline'in ata bindiğini görmek için yaşıyor. Her şeyini kaybettikten sonra o toprakları terk edip kendisi hariç tüm aile üyelerinin arazileri, evleri, çiftlikleri ve çiftlikleri olan bir yere taşınmayacak. Kendini iki kez başarısız olmuş gibi hisseder."

"Onu suçlayamam." Eğer bir eyalette kendime ait bir yerim olsaydı, üzerine bir sürü kar yağdırarak seni esnetmezdim.

sonra da sert rüzgârla birkaç kat derini yüzersen, ben de kalırdım.

"Coal Haven civarında kendi evini alabilmesi için piyangoyu kazanması dışında ne yapacağımı bilmiyorum."

"Keşke yardım edebilseydim." Benim de piyangoyu kazanmam gerekirdi. Babama yardım etmenin bir yolu olmalıydı. Aggie'yi terk etmek istemiyordum ama babamın bana ihtiyacı varsa... Bunu asla söylemezdi ve Archer'la benim aynı yerde olmamızdan o kadar çok söz etmişti ki, onun yüzünden ayrılırsam onu rahatsız ederdi.

"Bunun hakkında konuşabildiğimize sevindim." Başımı salladığımda, sanki ona haksızlık etmiş ve tüm ailesini aşağılamış gibi soyacağını patatese vurmaya bıraktı. "Bunu hafife alma, Ansen. Yarın Delaney'le karşılaşsam, ilk söyleyeceğim kişi sen olursun."

"Aggie'nin benim için bir şey ifade ettiğini bilen ilk kişi sendin." O tek kişiydi.

"Ona söyledin mi?"

Gezegendeki olmasa bile ülkedeki en bozulmamış patatesi soymaya odaklandım. "Hâlâ anlamaya çalışıyorum. O zamanları düşünüyorum. " Başımı salladım, patatesi tencereye attım ve bir tane aldım. "O zamanlar neye sahip olduğumu bilmiyordum ama aynı zamanda . Ayrıca ne kadar kötü çuvalladığımı ve onu ya da aramızda geçenleri düşünmediğimi de biliyordum - bu bir daha olmayacaktı. Birkaç boktan ilişkiden sonra Aggie'yle aramızdakinin ortak bir şey olmadığını fark etmeye başladım." Bu yüzden onu daha az düşündüğümünden emin oldum. Gerçekten kötü günlerde onu siber olarak takip ettiğim hariç.

"Söyle ona."

Patatesin derisini yırttım. "Ona verecek hiçbir şeyim yok, Archer. Hiçbir şeyim yok. Başımın üstünde bir çatı var. Onun için çalışmam için bana para ödüyor." Ve geri kalanını kurtarmaya yönlendirmem için bana maaşımın yarısını ödemeyi reddetti. "Hatta yumurtaları benimle paylaşarak beni besliyor. Ona verecek hiçbir şeyim yok."

"Kendini küçümseme."

Tiksintiyle soyacağı ve patatesi bıraktım. "İndirim yapacak bir şey yok. Dünyada başarılı ağabeyim ve iş ve arazi sahibi kuzenlerimle çevrili olduğum tek yerdeyim. Amcam bile onun patronu. Etrafına bakıp para olmadan benim için pek bir şey ifade etmediğini fark etmesi ne kadar sürer?" Eşyaları topladım. Bütün işi Archer'ın yapmasına izin vermeyecektim ve ani bir hareket yaparsa konuşmayı bırakıp gideceğimden korkuyormuş gibi özenle soyuyordu. Belki ben de bundan korkuyordum. Belki çok daha fazlasından korkuyordum. Patronuma layık olamamak gibi. "Barnaby'nin bana ödediği parayla ne yapmak istediğimi biliyor musun?"

"Kendi eğitim işinizi kurmayacak mıydınız?" Başımı salladım. "Öyle ama bunu yapacağım yer orasıydı. Eski evimiz satılığa çıkarsa Aggie'yi Teksas'a taşınmaya ikna etmeyi planlıyordum." Evlendikten sonra Aggie'ye bu konuyu açmanın uygun olacağını düşünmemiştim. Aslında vardı a önemli miktar . Para. Gariptir ,

Barns fikirlerim hakkında şiirsel konuşmama izin vermişti. Anlaşmayı yapmasının nedeninin yarısının bu olduğunu sanıyordum. Diğer yarısının da Aggie'yi önemseydiği için olduğunu umuyordum.

"yer mi?" Alnında şaşkınlık çizgileri vardı.

"Adamı satın alırdım, babama bir iş verirdim ve her şey yeniden yoluna girerdi."

Arkasına yaslandı. "Eski evimizi düşündüğünü sanmıyordum."

"musun?"

Dudaklarında bir gülümseme hayaleti belirdi. "Aklım başıma geldiğinde belki ama o zamana kadar Delaney ile bir evimiz olsun istedim. Kendi evimizi."

Eski evimiz hep aklımdaydı. Koyduğum her hedefin zirvesiydi. Her başarısızlığın ulaşılmaz ucunda parıldıyordu. "Güzel zamanları düşünüyorum."

Gülümsemesi zayıftı. "Onlardan bazıları vardı." Gözlerini kırıştırarak mizahı uzaklaştırdı. " burada olduğumdan beri ile

Delaney ve diğer Barrons, neden bu kadar zor zamanlar geçirdiğimizi anlayabiliyorum."

"Annem ölürken sana ipucu vermedi mi?" Yarı alaycıydım.

"Evet, ahmak. Onu kaybetmek ... " Salladı melankolik. "Ama sadece biz vardık. Geniş ailemiz yoktu. Bir adaydık ve dünya etrafımızda fırtınalar estiriyor, duvarlarımızı dövüyordu. Yardım alamıyorduk ve bu bir nevi kendi kendimize yaptığımız bir şeydi."

"Annemin ailesi babamla evlenmesini ve eyaletin öbür ucuna taşınmasını kabullenemedi." Annemin El Paso'da kalıp onlara bakması, kız kardeşlerine ve ailelerine yardım etmesi gerekiyordu. Babama aşık olmuş ve onlara borçlu kalmamak için yeterince uzağa taşınmıştı. Cenazeden sonra bizimle daha da az konuştular, gittiği için babamı suçladılar.

"Tıpkı babamın ailesine yaptığı gibi. Etrafımızda bizi umursayan birileri olabilirdi." Yarı çıplak patatesini salladı. "Dinle, suçlamıyorum. Sadece kendinizi bir adaya kapatıp gelişmeyi bekleyemeyeceğinizi söylüyorum."

"Aggie bir ada değil. Hala ailesiyle konuşuyor ve bana güvenmiyorlar. Babası öldüğünde miras etrafa saçıldığında bana daha az güvenecekler. Onlara, onunla birlikte olmak istediğim için birlikte olduğumu kanıtlamamın bir yolu yok."

"Ne düşündüklerini boş ver. Aggie'ye karşı sağlam ve dürüst olduğunuzdan emin olursanız, bunun bir önemi kalmayacaktır."

Bu kadar kolay olduğunu düşünmek isterdim ama sicilimde çok büyük bir leke vardı.

Emmaline odaya dans ederek girdi, tüllü geceliği bir balo elbisesi gibi etrafında zıplıyordu. Yeni kovboy çizmeleri görünümünü tamamlıyordu. "Yardımcı olabilir miyim?"

Hain kardeşim soyma makinesini bana ve Emmaline'e bıraktı. Ona bir bakış attım ve o da sırtıttı.

"Ansen Amca, Aggie Teyze'den çocuk yapacak mısın?"

Aggie ve bir ya da iki çocuğun tatillerde oturma odasında dans ederkenki görüntüsünü kafamdan uzaklaştırdım. Netlik ürkütücüydü ve özlem. "Bilmiyorum. Daha yeni çıkmaya başladık."

"Evlenmelisin." Çamurdan rastgele noktalar oydu. "Kızlar yüzük sever."

Aggie onunkini çok sevmiştir. Hassas cildi nedeniyle arada bir küpeden başka bir şey takmazdı ama benim seçtiğim tektaş pırlanta yüzüğü çok sevmiştir. Platin ayarı benim sade platin yüzüğümle uyumluydu.

Babasından aldığım ilk ödeme ile ilk alışverişimdi.

"Madem evli olmadığımızı biliyorsun, neden ona teyze diyorsun?" Kulağa hoş geliyordu.

"O iyi biri. Ondan hoşlanıyorsun." Tek ihtiyacı olan buydu. "Kaç çocuk yapacaksın?"

"Em," diye araya girdi Archer. "Kişisel sorular sormak rahatsız edici."

Küçük omuzlarını silktiler. "Onlara cevap vermek zorunda değil."

"İşte onun büyükannesi," diye mırıldandı Archer. "Künt ve umursamaz."

Laney kalçasında Vaden ile mutfığa girdi. "Bunu söylediğini anneme söyleyeceğim."

"Bunu bir iltifat olarak kabul edecektir." Laney kıkırdadı. "Evet, alacaktır."

"Bütün kuzenlerimle tanışacak mısın, Ansen Amca?" Emmeline sordu.

"Evet." Ona hızlı bir gülümseme verdim. "Onlar benim kuzenlerim."

Tüm çocukları ve ne oynamayı sevdiklerini, en sevdikleri yiyeceklerden bazılarını, bebeklerini daha önce kimin çamurlu hale getirdiğini anlatmaya başladı. Anlattığı hikâyeler patates işinin çabuk bitmesini sağladı.

Geniş ailemle tanışırken Aggie'nin yanımda olması arzusundan kaçamıyordum. Onun da kendi ailesi vardı ve onlarla arama mesafe koymuştuk. Belki de sonunda daveti kabul etmemin gerçek nedeni buydu. Adada benimle birlikte olacak insanlara ihtiyacım vardı ve Aggie'nin kalıp kalmayacağından ya da herkesin ona gitmesini söylemesini dinleyip dinlemeyeceğinden emin değildim.

On dört

AGGIE

Noel güzel bir güne dönüşmüştü. Cody dün çocuklarla gelmişti ve çocuklar Tex'le birlikte bahçede koşturmaktan ve atlarla tanışmaktan büyük keyif almışlardı ama gösterinin yıldızları Skinny ve Shrek'ti.

Cody'nin evcil hayvanı yoktu. Meg bunu yasaklamıştı. Cody aynı zamanda Knight's Arabians and Cattle Company'nin defterlerini tuttuğu çiftlikte çok bulunuyorlardı ama Eliot çiftliğinin sığır tarafını ve tabii ki at yetiştiriciliği işini yürütüyordu. Yani sığır köpeği ve fare dışında Cody başka hayvan yetiştirmiyordu.

Sutton ve ben çocukları yemek için içeri ikna etmiştik. Bulaşıklar yıkanıp kaldırılmıştı ve onlar gitmeden önce sabah kahvaltısı için jambon ve taze çiftlik yumurtası sözü vermiştim.

Cody evin içinde onları uyutuyordu ve Sutton da benimle dışarıdaydı. Ev işlerine yardım ediyordu. Bakışlarım sürekli karavandaki eve kaydı. Hiçbir ışık yanmıyordu.

Kuzenine gitmiş miydi? Nasıl geçti? Beni özledi mi?

Bütün gün benim onu düşündüğüm gibi o da beni , endişelenmiş, merak etmiş ve ona iyi günler dilemiş miydi?

Düşüncelerimden sıyrıldım. Aramayı denememişti ve bunu işlerin gittiğine dair bir işaret olarak kabul edecektim. Ama bilmek . Düşüncelerim ondan hiç uzaklaşmıyordu. Ugh. Çok kötüydüm.

Her zaman kötüydüm.

Sutton çitin direğine yaslanmış, atların az önce beslediğimiz samanları otlamasını izliyordu. Bej rengi çorap şapkasını kaşlarına kadar indirmişti ve burnunun ucu kızarmıştı ama henüz eve gitmek için acele ediyor gibi görünmüyordu. "Sana bir şey söyleyebilir miyim ve gizlilik yemini edebilir miyim?"

"Kesinlikle." Bütün gün sessizdi, öğleden önce gelmişti. Karanlık olmasına rağmen ahırdaki işimiz bittikten sonra gitmeyi planlıyordu ama yollarda kar savuracak bir rüzgâr yoktu ve havanın hafta ortasına kadar değişmesi beklenmiyordu.

Tekrar , kaşları çatıldı ve nefesi kesildi. "Boşanma davası açacağım."

Şok kafamın içinde patladı. Boşanma mı? Konuşmalarımızda mutsuzluğunu duymuştum ama Wilder'la on yılı aşkın bir süredir birlikteydi. Zihnimde beraberlerdi. Bir çift, birlikte olmasalar bile. Gri gözlerinde yüzen ıstıraptan, kararın kolay olmadığını anladım. Yalnızlık da öyle. "Özür dilerim."

"Ben de." Bana bakmadı. "Çok üzgünüm." Uzun bir nefes aldı. "Ama ondan o kadar nefret etmeden önce gitmeliyim ki kendime tahammül edemeyeyim. Taşınacağım."

"Nereye?" Yıllar geçtikçe daha da yakınlaşmıştık ve şimdi aramızda sadece saatler vardı. Onu Crocus Valley'de yaşadığım son bir yılda, ondan önceki on yıldan daha fazla görmüştüm.

"Bilmiyorum. Dosyalamadan önce bunu çözmem gerekiyor." Bir elini çitin direğine dayamıştı. "Seni araya sokmak istemedim ama sana yaklaşmamın tuhaf olup olmayacağını sormak istedim."

"Crocus Valley'e mi taşınacaksın?" En yakın arkadaşımı yanımda göreceğim için duyduğum heyecan, onun taşınmak zorunda olduğunu hissetmesinden duyduğum üzüntüyle savaşıyordu.

Bakışları karanlık araziye taradı. Ahırın ışığı ağılların ve ağılların üzerine vuruyordu ve ötesinde sessiz manzara, tepedeki ay ve şehrin soluk ışığıyla loş bir şekilde aydınlanıyordu. "Burası sessiz. Kırsal bölgelerin her zaman daha fazla veteriner ihtiyacı vardır. Belki Crocus Vadisi'nde istediğim hayatı kurabilirim. Bir zamanlar planladığım gibi kendi muayenehanemi açabilirim."

Yeni biriyle tanışmak ve bir aile kurmak istediğini mi söylüyordu? Kalbim onun için kırılıyordu. Büyürken aile hayatının boktan bir örneğini yaşadığını bilmeme rağmen kardeşime karşı öfke duyuyordum. Onu daha iyi hissettirmek istiyordum ama ne diyeceğimi bilemiyordum. "İlk müşterin ben olacağım."

"Bana bahsettiğin Dr. Jake'in beni eyaletten kovmayacağından emin misin?"

"Hayır. Muhtemelen sana asılır."

Sutton'ın kahkahası boştu. "Onun girişimlerini tanıyabilir miyim bilmiyorum." Alt dudağını çiğnedi ve gözlerinde yaşlar parladı. "Keşke işe yarasaydı. Sizler benim için ailesiniz. Wilder'la evlendiğimde üç erkek ve bir kız kardeşim oldu."

"İçin kolay olmayacak ama ben her zaman bir kardeş olarak yanında olacağım."

"Biliyorum," diye fısıldadı, sonra bana sulu bir gülümseme sundu. "Ve bununla birlikte, gitmem gerekiyor. Yarın nöbetim var."

Ona sarıldım. "Dikkatli sür."

"Beni davet ettiğiniz için teşekkürler. Bu ihtiyaç duyulan bir dikkat dağıtmaydı."

Onu kamyonetine kadar geçirdim ve verandada durarak, duyurusunun üzüntüyü atlatmak için kendime yeterli zamanı tanıdım. Onun mutlu olmasını istiyordum. Kardeşlerimin mutlu olmasını istiyordum. Ama sanki tüm ilişkilerimizin üzerinde kara bulutlar dolaşıyor, üzerimize çökmeye hazır bekliyordu.

Eliot ve Austen'ın bekar kalmasına şaşmamalı.

Cody dışarı çıktığında üzerinde palto yoktu, sadece güzel kazağı vardı. Aslında üzerinde kot pantolon ve kovboy çizimleri vardı. Adam bir ofis işinde çalışıyordu ve genellikle rolüne uygun giyinirdi. Sürekli açık olmaya ara verdiğini görünce neredeyse rahatlayacaktım.

"Burası çok sessiz," dedi.

"Senin evin de sessiz."

"Çok fazla böğürme ya da kişneme yok."

"Yolun karşısındaki sığırların sahibi onların daha fazla yayılmasına izin veriyor." Babam, her zaman sığırların lehine olmasa da, alanı ve verimliliği maksimize etti.

Bakışları gökyüzünün altındaki karanlık uzantıya takıldı. Gün boyunca hafifçe inişli çıkışlı tepeler kahverengi ve beyazdı. "Orada satılık kaç dönüm var?"

"İki çeyrek. Üç yüz yirmi bir cennet." Verandaya yaslandım. "Aradığım zaman açık olsaydı satın alırdım."

"O zaman kurtarmaya da sahip olamazdınız."

"Doğru." Ya da Ansen'i işe almak için bir neden. "Ama mera kiralamak, saman payı almak ve hiçbir iş yapmak zorunda kalmamak güzel olurdu."

"Ben olsam bu fikri daha fazla desteklerdim."

"Zaten muhtemelen bu yüzden satın alırdım. Başkası yapsın diye hisseleri bölüşmek yerine samanı kesip balyalamaya karar verebilirdim."

"Çalışmayı özlüyor musun?" Kollarını kavuşturdu. Üşüdüyse de belli etmedi.

"Evet," dedim hüzünle. "Ama annem her zaman keşke arazide hiç petrol bulmasalardı da çiftlik batmasaydı ve biz de taşınabilseydik."

"Çiftlik kârlı olsaydı annem böyle söylerdi." "Öyle değil mi?"

Bir omzunu kaldırdı, her zamanki gibi profesyonelce davrandı ve benim olmayan bir işi ifşa etmedi. "Üniversiteye öncelik verip başka bir yerde iş bulmana sevindim."

Benimle gurur duyduğunu da söyleyebilirdi. Onun gibi benim de içim parlıyordu. Annem hakkında söylediklerini hatırladım. Benim ve kardeşlerimin üzerindeki tek iz Barns ve onun huysuzluğu değildi. "Hepimiz üzerinde böyle bir etkisi vardı, değil mi?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Şövalyelerin işlerinin muhasebesini yapıyorsunuz ama kazıkları söküp her yere gidebilirsiniz. Wilder ve Austen başka kariyerlere yöneldi. Eliot her şeyi yönetmek zorunda kaldı ama başka bir şey yapmayı tercih ederdi gibi görünüyor."

"Belki de konu para olduğunda ailemize güvenmemeyi öğrendiğimiz içindir."

Başımı . Annemin hayat sigortası.

"Bundan bahsetmiyorum," dedi sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi. "Sadece bu da değil. Barns öldükten sonra mal varlığıyla ne yapılmasını istediğini hiçbirimiz tahmin edemeyiz."

"Bilmiyor musun?"

"Hayır. O ve avukatı bu konuda çok kalın kafalıdır. Biliyor musun, Meg çiftlik için bazı yasal işler yapmayı teklif etti ve Barns bu fikri o kadar hızlı reddetti ki bir hafta boyunca sessiz muamele gördüm."

Ağzım çarpıktı. Meg gibi konuştum.

"Hiçbirimizin ellerimizi açmış onun ölmesini beklediğimizi söylemiyorum. Sadece bizim için en iyisini düşündüğüne inansöylüyorum."

"Şövalyenin isteği getirilecek."

"Bu lanet sözden nefret ediyorum." Sözlerinin sıcaklığıyla nefesi yüzüne .

"Ben de öyle. Ansen ayrılmadan hemen önce bana bu sözleri söyledi." Satılık arazinin genişliğine baktım. O zamanlar Ansen'in bana bu suçlamaları haksız olduğu ve hırslı olduğu için yönelttiğini düşünmüştüm. "Bunu neden yaptığını anlamayacağımı, çünkü her şeyle büyüdüğümü ve ailemin parası sayesinde kasabayı parmağında oynattığımı söyledi."

"Haksız değildi." Şaşkınlıkla Cody'ye baktım, o da omuz silkti ve kollarını kavuşturdu. "Farklı bir yetiştirilme tarzımız vardı. Para pek çok konuda yardımcı oldu. Ama aynı zamanda pek çok şeyi de mahvetti çünkü Barns onu annemi ve hepimizi kontrol etmek için kullandı. Bizi etkilediği gibi çocuklarımı da etkilemediğinden emin olmak istiyorum."

"Sorunlarımız olduğunu biliyorum ama soyadımız Buffalo Gully'de kapanmış olabilecek pek çok kapıyı açtı."

"Dürüst olmak gerekirse, Buffalo Gully'de çok fazla kapı yok." Nefes nefese kaldı. "Kahretsin, hava soğuk."

"Palto denen şeyler var. " "Ha ha, ukala."

İçeri girdiğimizde güldüm. Cody'yi uzun zamandır bu kadar gevşemiş görmemiştim. Muhtemelen çocuklar doğmadan önce. Belki Meg'le tanışmadan önce bile. Onunlayken sanki sadece Cody değil de her zaman Alcott Knight olmak zorundaydı. Ona ve kayınvalidesine aile şirketinin CEO'su olmanın ahırda çalışmak sanki bunda yanlış bir şey varmış gibi kirlenmek anlamına gelmediğini gösteriyordu.

"İyi iş çıkardın," dedi kanepeye kollarını iki yana açarak alanın yarısını kaplarken. Bu, genç Cody'yi geri kazanmak gibiydi. Takım elbise giymeye ve numara yapmaya başlamadan önceki kardeşim. Babam kadın işi olarak gördüğü şeylerle asla uğraşmayacağı için market alışverişi yapmaya ve bizi okul aktivitelerine ve 4-H etkinliklerine kaydettirmeye başlamadan önce. "Eleştirel biri gibi göründüğümü biliyorum" -ben "Hayır, gerçekten mi?" surat ifadesini takındığımda gözlerini devirdi- "ve belki de kurtarmaya başlamazdım. Kurtarma para kazanmaya başlamadan önce kesinlikle birini işe almazdım ama sen bu işi yürütüyorsun. Mutlu görünüyorsun."

Ağabeyimin sürekli iğnelemelerinden sonra, onun sözleri kendimi panayırda ödüllü domuzuyla gezen küçük bir kız gibi hissetmeme neden oldu. Finans diplomam olması tesadüf değildi. Cody de . "Burada, başka hiçbir yerde olmadığım kadar mutluyum."

"Erkek arkadaşın hiç gelmedi."

"Eğer Ansen'e başlayacaksan şaraba ihtiyacım olacak." Mutfağa gittim ve Sutton'ın getirdiği tatlı kırmızı şarabı buldum. Hâlâ yarısı doluydu ama Cody çok içen biri değildi. Duruma ne uygunsa onu içerdi ve balkabağı turtası Grayson tarafından temizlendiğine göre, bu ikinci bir tatlı yerine geçecekti.

"Cody sesini sadece benim duyabileceğim kadar yükseltti ama umarım üst kattaki çocukları uyandıracak kadar yüksek değildir. "Bir gözlem yapıyorum."

Oturma odasına döndüğümde ona bir bardak uzattım. "Hiçbir gözlemini sebepsiz yere dile getirmiyorsun. Babamdan daha kurnazsın ama bilgi edinmek için araştırdığını biliyorum."

"Beni mi suçluyorsunuz? Lawson yeterince iyi görünüyordu, hiç değilse biraz kibirliydi, ama bizi bu kadar kötü idare etmesini iyiye işaret olarak görmedim."

"Wilder neredeyse parmak izini aldı. Onu sen sorguladın. Eliot'ın onu öldürmek istediğini ve onu patika gezisine davet ettiğinde kaza süsü vermek istediğini düşünüyordu. Ve Austen'in o hafta sonu silah temizlemesine gerek yoktu. Tüm bunlar babamın hakaretleriyle kıyaslandığında önemsizdi."

"O gün atış talimi yapmaya gitmiştik. Ayrıca Lawson'ın saklayacak bir şeyi olmasaydı, sorguya çekilmeyi umursamazdı."

İçimi çektim. "Bu işler böyle yürümez. İnsanlar kendilerine bir suçlu gibi davrandığınızda alınırlar."

"Penley'den sonra bizi suçlayamazsınız." "Bunu biliyor muydunuz?"

"Bay Stalker? Evet."

"Nasıl?"

Cody'nin yüzü ama bakışlarımı bırakmadı.

Sutton. Sorunumu Wilder'a sızdırmış olmalı. Gözlerimi kısımtım. "Ne yaptın sen?"

"Hiçbir şey."

"Wilder ne yaptı?"

"Wilder'ın iş hakkında hiç konuşmadığını biliyorsun." Ağzının kenarı seğirdi. "Yani . . . Ansen?"

Penley hakkında cevap alamıyordum ve her ne kadar araya girmiş olsalar da Bay Stalker beni rahatsız etmeyi bırakmıştı, bu da hafifçe sinirlenmekten fazlasını yapmamı zorlaştırıyordu. "Coal Haven Barrons'larla dolu ve hiçbir şeyi rahatsız etmek istemedi. Ama sanırım diğerlerinden gelen uyarı mesajları için size teşekkür etmeliyim?"

Wilder: Eğer o adamla ilgili bir şey , onu hemen tutuklatacağım.

Austen: Oraya geri dönüp biraz kış tekmelemem mi gerekiyor?

Eliot: Erkekler konusunda zevksiz olduğunu biliyorum ama aynı hatayı iki kez yapmak sana yakışmıyor. Yine paranın peşinde olduğunu biliyorsun. Onunki en kötüsüydü.

Cody içkisini alırken homurdandı.

"Ya paranın peşinde değilse? Siz ona iyi davranmısınız?"

Cody içkisini boşalttı. "Sorun şu ki Aggie, bunu nasıl bileceğiz?"

On beş

ANSEN

Karanlık otoyol önümüzde uzanıyordu. Bu gece yılbaşıydı ve gideceğimiz yer kalabalık olacaktı ama ben bu geceyi özel kılmak istiyordum.

"Gözlerimi açabilir miyim?" Aggie sordu. Kollarını kavuşturmuştu, sanki randevumuz için onu tekmeleyerek ve çılgılık atarak dışarı sürüklemiştim, ama gerçekte heyecanı yüzünden akıyordu. Yolcu koltuğunda bacaklarını birbirine bastırmış ve topuklarını paspaslardan kaldırmış bir şekilde oturuyordu. Gözleri sımsıkı kapalıydı ama sırtıtmamak için kendini zor tutuyordu.

Parlak ışıklarla aydınlatılmış otoparka döndüm. Bu alan muhtemelen gün ışığında da güzeldi, ancak eski, yeniden tasarlanmış tren dökümhanesi ve tamirhanesinin zemin aydınlatması ve kapıların, pencerelerin etrafındaki ve çatıyı kaplayan sanatsal Noel ışıklarıyla vurgulanma şekli burayı bir şaheser haline getirdi. Oturup hayranlıkla izleyebilirdim.

Bira fabrikasına bakan bir yer buldum. "Tamam, aç şunları."

Göz kapakları titreşerek açıldığında, manzara ela gözlerinde parılıyordu. "Rezervuar Fıçısı!" Sırtışını bana doğru yöneltti ve göğsümdeki bir nokta sertleşti. Sırf onu sevdiğim bir yere götürerek onun mutluluğunu kazanmıştım.

sevdiğini biliyordu. Dudağını ısırdı ve endişesi sevincinin önüne geçti. "Emin misin?"

"Seni buraya daha önce getirmeliydim."

"Sahibiyle tanıştın mı?"

"Kuzenim Isla mı? Evet, kuzenim. Ve kocası." Son bir hafta içinde tüm akrabalarımınla tanışmıştım. Bu deneyim bunaltıcıydı ama beklemediğim bir şekilde misafirperverdi. Anne tarafımın bana, Archer'a ve babama baktığı gibi, sanki Archer ve ben yürüyecek yaşa gelir gelmez her şeyi bırakıp yabancılardan başka bir şey olmayan bir aileye geri dönmeliymişiz gibi, içten içe kaynayan bir düşmanlık yoktu. Durum farklı olurdu ama Şövalyelerin bana bakışına benzer bir düşmanlık olurdu. "Ona buradan ne kadar övgüyle bahsettiğini söyledim."

Aggie'nin yanakları pembeleşti. Artık kalbini koluna takmaya alışkın değildi. "Seni tanıdığımı söylemediğim için tuhaf biri olduğumu düşünecek."

"Senin tuhaf biri olduğunu düşünmüyor ve ben de sadece ailen için kiralık yardımcı olarak çalıştığımı söyledim. Detayları sadece Archer ve babam biliyor. Hadi ama. Güvenilir bir kaynaktan duyduğuma göre şampanya en iyisiymiş." Dışarı fırladım ve rüzgârı mümkün olduğunca kesmek için ceketimin yakasını yukarı çektim. Aggie kamyonetin yanından hızla çıktı ve sıcaklığa girmek için park alanını koşar adımlarla geçtik.

Soğuğu kesmek ve mevsimler boyunca kapılardan içeri ve dışarı akan ısıyı tutmak için bir antre eklenmişti. Biz içeri girdikçe sürekli devam eden sohbetin uğultusu daha da arttı. İnsanlar yüksek masaları ve tabureleri doldurmuştu. Arka normal ahşap masalar çeşitli masa oyunları ile kaplıydı, oyuncular bira bardaklarıyla konsantre oluyor ve sohbet ediyorlardı.

Kirişler üzerimizde kemerli bir şekilde uzanıyordu, ek yerlerini sabitleyen metallerin çoğu orijinal görünüyordu. Bana binanın olabildiğince çok parçasını kullandıkları söylendi ve bu da cilalı ahşap damarlarından belli oluyordu. Pencerele bir binadaki pencerelerle aynı olamazdı.

Yüzyıl önce, ama her birinin etrafındaki çerçeveler yeni ahşap levhalardan oluşmuyordu.

Elimi Aggie'nin küçük sırtına koydum ve onu barın kenarındaki iki boş tabureye doğru yönlendirdim. Isla onları bizim için ayıracağını, böylece sohbet edebileceğimizi söyledi. Uzun sarı saçlı kuzenim, dekoratif ahşap bir yarım duvarla dev, gümüş, soğutulmuş bira tanklarından ayrılan musluk sırasındaydı.

Bardağı bir müşteriye vermek için döndüğünde bakışları bana takıldı. Yüzü aydınlandı ve sanki uzun zamandır görmediği bir arkadaşımıymışım gibi bana el salladı. "Gelebilmişsin! Dışarısı senin için yeterince soğuk mu?"

"Acı," dedim iyi huylu bir şekilde. Tanıştırma konuşmaları yaptım ve Isla, Aggie'nin elini sıkmak için neredeyse barın tepesinde sörf yapıyordu.

"Aggie, seni tekrar görmek güzel. Yeni işin nasıl?" Burnunu kırıştırdı. "Sanırım o kadar da yeni değil."

"Harika. Baban iyi bir patron."

Başını eğdi ve uzun örgüsü omzundan aşağı kaydı. "Bunu duymak çok garip. Çok gevşedi. Onu hiçbir zaman herkesin yanında çalışmak isteyeceği biri olarak görmedim ama neredeyse kırk yıldır rafineride çalışıyor. Emekli olduğunda ne yapacağını bilmiyorum."

Aggie'nin yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi. "Emekli mi oluyor?"

Isla yüzünü buruşturdu. "Hiçbir şey söylememeliydim. Kesin bir şey yok, ama gerçekten bundan bahsettiğini duydum. Yıllar önce olsa asla emekli olmayacağını tahmin ederdim."

Cameron on yıl önce işi bırakmış olsa bile emekliliğine bir şey olmazdı. Muhtemelen çalışmak zorunda değildi. Babam toprağa girene kadar çalışırdı ve ondan sonra da devam etmek isterdi.

Archer'ın babamın yorgun görünmesiyle ilgili sorusu yeniden gündeme geldi. Babamı tekrar aramak için aklıma bir not aldım. Onunla Noel'de konuşmuştum ama onu haftada bir kereden fazla aramak için içimde güçlü bir istek vardı.

"Sırrınız benimle güvende." Aggie gülümsedi. "Onun sırrı."

"McCoy bu gece nerede?" Ben sordum.

Isla'nın gözlerindeki mavi dans etti. "Ian'la evde kalmak için Yeni Yıl Arifesi karmaşasından vazgeçti. Bebek sekizde yatmış olacak ve McCoy da muhtemelen sekiz buçukta kanepede uyuyor olacak." Barın sonundaki bir müşteri ona seslendi. Elini barın üzerine vurdu. "Shandy ve kök birası?"

"Ne zaman fırsat bulursan," dedim. "Çok yoğun olduğunu görebiliyorum."

O gittiğinde Aggie bana baktı, gözlerinde merak ve minnettarlık vardı. "Bu gece gelmemize gerek yoktu."

Gürültü duymamı zorlaştırıyordu ama taburemde dönmekte sorun yaşamadım, böylece bir bacağımı onun her iki yanına koyup ellerimi kalçalarına dayayabildim. Paltolarımızı koyacak yerimiz yoktu ama burada ne kadar kalacağımızı bilmiyordum. "Ben istedim. Tıpkı seni getirmek istediğim gibi."

"Tüm akrabalarınızla tanıştığınızı söylediğinizi biliyorum ama gerçekten çok memnunum." O kadar yumuşak bir sesle bitirdi ki neredeyse sözlerini yakalayamayacaktım.

"Ben de, ama söylemeliyim ki, burada ne kadar uzun süre kalırsam, babamın bu havada dışarıda çalışmayı gerçekten bıraktığını o kadar çok düşünüyorum."

"Burası Teksas değil."

"Montana'nın bu kadar acımasız olduğunu hatırlamıyorum."

Isla her birimize içkilerimizi vermek için yanımıza uğradı. Kök biramın etiketinde kuzenim Liam'ın ikiz çocuklarının bir fiçinin üzerinde otururken çekilmiş bir fotoğrafı ve İkiz Botlar yazıyordu.

Başımı sallayarak teşekkür ettim ve bir içki aldım. Bazen bir bira ya da daha sert bir şey içerek sosyal bir toplantıya uyum sağlardım, çoğunlukla da arkamdan konuşanları uzak tutmak için. Alkolden hoşlanmadığımı tekrar tekrar açıklamak zorunda kaldığım için içerliyordum ve ben ilçede şoförlük yaparken Aggie'nin eğlenmesine izin vermekten mutluydum.

Aggie, "Ne yumuşak yıllardı," dedi, kendi küçük birimimizi oluşturana kadar bana doğru dönerek mekanın geri kalanını dışarıda bıraktı.

"Ayrıca zamanımızın çoğunu kulübede geçirdik."

Başını bana doğru eğdi. "Yatakta."

Dudaklarını hafifçe öptüm. "Ve duşta." "Tezgahın üzerinde."

"Benim favorim masaydı. Sen benim ziyafetimdin."

Yanaklarındaki kızarıklık geri gelmişti, ama sefer kuzenimin birası karşısında duyduğu utançtan değildi. Bu kızarmalar benim en sevdiklerimdi.

"Ne diyorsun?" diye sordum. "Sabah seni alabilir miyim?"

"Soğuk işlerden önce mi sonra mı?"

"Bir şekilde ısınmam lazım. Senden bir daha çıplak ev işi yapmanı bile istemeyeceğim." Hava sıcaklığının sıfırın çok üzerinde olduğu bir gün yine çıplak ev işleri olacaktı. Paltosunun eteklerinin altından görünen yuvarlak, pembe kık yanaklarını düşünmek bu kalabalık bira fabrikasında beni sertleştirecekti. Serinlemek için bir içki aldım.

"Bir dahaki sefere sadece palto giyme sırası sende."

Şişenin içine öksürdüm. Güldü, başını arkaya yatırdı. Işıklar saçlarındaki kırmızı röfleleri ortaya çıkarıyordu. Yüzünü çerçevelemek için buklelerini topuzunun dışında bırakmıştı. Çillerinin ortaya çıkan görüntüsü beni memnun etti.

Bu sabah ev işleri için eski bir çift kovboy çizmesi ve hemen kirlendiği için homurdandığı yeni bir çift Wrangler giymişti.

Ev işleri konusunda onu yenmeye çalıştım ama o bana hafta sonları izin vermeye kararlıydı.

Bilmediğim bir şey yapmak için yola çıktım, tüm zamanımı onunla geçirmek istedim. Hayvanlar ikinci sıradaydı. Ailem tabii ki ama günün her boş saniyesinde onlarla takılamazdım. Ayrıca, atlar günümü eğlenceli kılıyordu.

Shelby her geldiğimde çitlere doğru zıplıyordu ve diğerleri de çok geride kalmıyordu. Kişilikleri farklıydı ve her gün biraz daha fazlasını görebiliyordum. Yıllar boyunca birlikte çalışmayı özlediğim, kendi atım olmasını istediğim atlar vardı ama Shelby

İkisi de. Aggie'nin onları satma zamanı geldiğinde, mera son derece boş olacaktı.

Çenemin çizgisini takip etti. "Ne düşünüyorsun?"

"Atlar."

Gözleri parladı. "Bu hiç değişmedi."

"Birlikte çalıştığım her ata geçici olarak bağlanmaya alışkın olduğumu düşünüyordum ama bu beşi beni etkisi altına aldı."

"Peki ya Gingerbread?"

Pinto Gingerbread henüz bana ısınmamıştı, Shelby veya Bruno ile birlikte davranamadığı için sürünün yanında ayrı bir yere konulması gerekiyordu ve tam bir meydan okumaydı. Yıllar boyunca kötü bakımdan ve küçük yapılı ata uygun olmayan binicilere katlanmak zorunda kalmaktan dolayı acı çektiği için huysuzdu. Sürekli acı çekmemek için tüm insanlardan kaçma noktasına gelmişti.

Meydan okumayı seviyordum ve o da umut doluydu. "Onu kendime alıştıracam, ama egzersiz sırtının sallanmasını güçlendiriyor."

"Güzel. Ne kadar çabuk chiro tedavisi görürse o kadar iyi olur."

Vienne, boynundan sayısız kolye sarkan Aggie'nin diğer tarafına doğru eğildi. "Merhaba!"

"Vienne! Seni görmek ne güzel." Aggie'nin gözlerinde heyecan parlıyordu. Buffalo Gully'deki insanları tanıyordu ama dışarı çıktığımızda hiç böyle bir tepki vermemişti. Crocus Vadisi onun için iyiydi.

"Mutlu Yıllar!" dedi Vienne, geri çekilerek. Bir elinde çantası, diğerinde paltosu vardı. Çantayı yere bıraktı ve paltosunu giymek için hokkabazlık yaptı. Theo birkaç adım arkamızda oyalandı. Bana el salladı ama kız arkadaşına yardım etmedi. "Gitmeden önce durup bir merhaba demek istedim."

"Sizi görmedim," dedi Aggie, nerede oturduklarını anlamaya çalışıyormuş gibi etrafına bakınarak. "Sizi kaçırdığımız için üzgünüm."

"Theo için çok gürültülü olmaya başladı, o yüzden erken bitiriyoruz."
?"

"Güzel. Noel'in nasıl geçti?"

"bebeğim," diye araya girdi Theo, sesi sıkılmış gibiydi.

Vienne gözlerindeki kızgınlığı bastırarak erkek arkadaşına . "Özür dilerim." Aggie'nin kolunu sıktı. "Yakında buluşalım. Belki başka bir dart gecesi?"

Theo'nun rahatsız edilemeyecek iç çekişi ne kadar gürültülü olsa da kulaklarıma kadar ulaştı. "Yine mi dart?" diye sızlandı.

Lanet olsun. Aggie beni arkadaşlarıyla takılmak için getirmek isteseydi, sırtarak herkes için dart dolu bir fincan hazırlayarak orada olurum.

Vienne'in sırtışı özür diler gibiydi. "Belli ki hayranı değil. Gitmeliyim, mutlu yıllar!" Aceleyle çıktı.

Aggie onlar dışarı çıkana kadar onları izledi. "Bu benim hayal gücüm değildi. Gerçekten de moral bozucu biri."

"Kesinlikle hayal gücün değil." Ona bu kadar yakın, rahat oturmak hoşuma gidiyordu. Bu sefer işler farklıydı ve sadece o değildi. "Burası Buffalo Gully gibi değil, değil mi?"

"Nasıl yani?"

"Buffalo Gully'ye gittiğimizde insanlar . . . " "Çekingen ancak öpüşüyorlarsa bir benim kardeşlerin kışları."

"Hem erkekler hem de kadınlar. Burada Vienne ile tanıştınız ve Isla sizi tekrar görmekten heyecan duydu."

Bana yatıştırıcı bir bakış attı. "Çünkü burada seninleyim."

"Çok iyi biri ve sizinle konuşmak için daha fazla zamanı olmasını dilediğini söyledi."

"Öyle mi dedi?" Söyleyeceği şeyden utanıyormuş gibi alt dudağını yaladı. Kıpırdamadan konuşmasını bekledim. "Çok fazla arkadaşım olmadı."

Sutton dışında. Meg abla gibi bir figürdü. Keşke daha yakın olabilseydik ama o mesafeliydi."

"Aggie bebeğim, Meg ve annen bunu onlar için yaptı, senin için değil."

Kaşlarını çattı. "Hayır, ."

Ona ciddi bir bakış attım ve saçlarının ince dallarını inceledim. "Öyle değil mi?" Uzanıp parmaklarımın arasında düzelttim. Gözlerinin kahverengisindeki sarı benekler parladı.

Gözlerini kırıştırdı ve sanki hayatı boyunca yaptığı yüzlerce konuşmayı hatırlıyormuş gibi gözleri odaklanamaz hale geldi. "Sanırım hiç bu şekilde düşünmemiştim. Annemi gururlandırmak istedim ve o da Meg'i çok severdi." Alaycı bir attı. "Hukuk fakültesine gitmemem bir mucize."

Çünkü Meg bir avukattı.

Bir bukleyi parmaklarımın arasından geçirdim. "İyi ki yapmamışsın, yoksa çok fena bir kontrata kilitlenirdim."

"şeyin içine o kadar çok küçük yazı koyardım ki başınız dönerdi."

"Zaten başımı döndürüyorsun."

İnledi. "Aman Tanrım, bu çok saçmaydı."

Kıkırdadım ve kök biramdan bir yudum aldım, bazı şeylerin değişmediğini görmekten memnundum. Aggie annesinin yıpranmış, bantlanmış kitaplarını yeni kopyalara tercih ediyordu. Tıpkı benim aldığım basit yüzüğü sevdiği gibi. Takmayacağı bir mücevher almaktansa doğum gününde hediye olarak başka bir tavuk almaktan memnun olurdu.

Dr. Jake Aggie'nin yanında belirdi, tercih ettiğimden daha yakın duruyordu ama fazla boşluk yoktu ve onunla aramızda bir şey olduğu belliydi. Emin olmak için bir elimi beline attım. Elimde değildi.

Zaten ona bakmıyordu. "Ansen, atlar hakkında ne düşünüyorsun?"

"Patronuma nasıl hissettiğini sormalısınız," dedim iyi huylu ama sinirli bir şekilde. Konuşmamızın iyi geçeceğini düşünmüştüm.

ama konu atlara gelince, beni dinlerdi. "Bana nasıl hissettiğimi söyleyecektir."

Kendini geri çeken bir yüz buruşturması yaptı. "Üzgünüm, Aggie. Konu ayrıntılara geldiğinde senin adamınla uğraşmaya alışkınım."

Elime doğru eğildi. "Bana bilgileri gönderin, nasıl yardımcı olabileceğime bakayım."

"Yapacağım." Adam ona bakmadan uzaklaştı.

"Sutton buraya taşınırsa onu hemen kovarım," diye mırıldandı.

"Sutton ve Wilder taşınmayı mı düşünüyor?"

Bakışlarından alarm geçti. "Kahretsin, kimseye söylememem gerekiyor." Yüzünü buruşturdu. "Muhtemelen boşanıyorlar. Sutton'ın bunu yapıp yapmayacağından emin değilim ama buraya taşınacağından bahsetti."

Lanet olsun. Düşünümüze kadar Aggie'nin kardeşleriyle, hatta Eliot'la ilgili güzel anılarım vardı ve birbirlerine ne kadar iyi uyduklarını kıskanmıştım, tıpkı özel dikilmiş bir çift bot gibi. Ben kaleye sızmaya çalışan bir fakir gibiyken, onlar birbirlerine çok yaklaşıyorlardı.

Sutton Crocus Vadisi'ne taşınırsa Aggie'nin en yakın arkadaşı hemen yanı başında olacaktı. Ailesi sadece birkaç saat uzaktaydı. Kendi işi ve hayali olan bir yer vardı. Daha önce aklımdan geçen düşüncenin aynısı aklımdan geçti. Crocus Vadisi onun için mükemmeldi. Yakın zamanda Aggie'nin yanından ayrılmak gibi bir planım yoktu ama o her geçen ay bölgede daha da kök salıyordu ve ben hâlâ kendimi geçici biri gibi hissediyordum.

* * *

Aggie ve ben garajın kapısından çamurluğa . Onu kendime doğru çektim.

Yüzümü onun hindistan cevizi kokan saçlarına gömdüm. "Kot pantolon giymeni özledim, böylece parmaklarımı kemer halkalarına geçirebilirdim ve sen de kaçamazdın."

"Hiçbir yere gitmiyorum." Kollarını boynuma doladı. Zar zor içeri girebilmiştik. Yeni yıla girerken onu öptükten ve yılın başlangıcına kıyasla ne farklı bittiğini düşündükten sonra, kıyafetlerimizin gitmesini ve onun içinde olmayı istedim.

Boğazının sütununu öptüm ve o da başını geriye doğru eğdi. Onun ve benim ceketlerimizin fermuarlarıyla boğuşarak sonunda onları yere attık.

Yere vuran pençeler bizi Tex'in yaklaştığına dair uyardı.

"Kahretsin. Dışarı çıkması gerekebilir."

Köpeğin tuvalet molası şehvetimi askıya aldı. Kulağını biraz kaşıyıp dışarı çıkmasına izin verdim. Ön kapıya yaslandım ve Aggie'nin uzun çizmelerinden çıkışını izledim. Beni izlerken yakaladı.

"Yardımcı olabilir miyim?" Sesindeki öneri, Tex'in tuvalet molası sırasında hızlı bir sevişme ayarlayabileceğimizi düşünmem için yeterliydi.

"Bir gün yatağa bu botlardan başka bir şey giymeden gireceksin."

Başını ukala bir şekilde salladı ve bu beni benden aldı. Beni her zaman etkilemiştir. "Beni istediğini sanıyordum?"

Kıkırdayarak ona doğru yürüdüm, yavaşça, kasıtlı olarak, böylece ona ulaştığımda her şeyin bittiğini anlayacaktı. "Yine de yapacağım. Ama her şekilde elde edeceğim."

Tam ona ulaşmıştım ki, Tex'in basamakları gümbür gümbür çıkardığı ses, kapıdaki havlamasından önce geldi.

Soğuk ve köpek kokulu havayı içine çekmesine izin verdim. "Köpeğin soğuğu sevmiyor."

"Tıpkı eski sahibi gibi."

"Teksas'ta dışarıda işeyebilir, deresi yere düşmeden donmaz."

Çamur odasının girişindeki çerçeveye yaslandı. Az önceki çılgınlığımıza ara vermiştik ama şu anda aramızdaki tanıdık havanın tadını çıkarıyordum. "Teksas'ı özölüyorsun, değil mi?"

Teksas'la ilgili çok şey özledim. "Memleket özlemi hep vardı. Babamla konuşmak bazı duyguları yeniden alevlendirdi." "Yaşadığın yerle ilgili pek iyi anıların olmadığını sanıyordum.

Orada."

Elimi uzattım ve onu yatak odasına götürdüm, giderken oturma odasının ışığını kapattım. Gölgeler içinde olmak konuşmamı kolaylaştırdı. "Babam şimdi orada tek başına. Kendi evi var ama kaybettiği çiftlik? Biz orada bir aileydik. Annem hayattayken."

"Onun hakkında pek konuşmuyorsun."

Bu kadının ırzına geçmek istediğim kadar, sorusuna da cevap vermek istiyordum. İlk birlikteliğimizde annem hakkında pek konuşmamıştım. "O öldüğünde ben çok gençtim. Ondan önce de bir süre hastaydı. Meme kanseriydi. Ama sıcacık bir ev hatırlıyorum. Beni ve Archer'ı oynamak için kapıdan kovardı. Babam sürekli ona dokunurdu. Eğer bir şey yapmıyorsa, eli annemin kışındaydı, yemin ederim."

Kıkırdadı. "Kulağa hoş geliyor. Büyürken bu tür bir sevgiye tanık olduğumu söyleyemem."

"Şimdi sana vereceğim." Onu kucağıma aldım ve omzuma attım.

"Ansen!" Gülererek arkama vurdu.

Onu yatağa attım ve arkasından atladım. Beni kucaklamak için bacaklarını açtı. Onu soyabilirdim, ama bütün gece ona bu kadar yakın otururken, onu tatmalıydım. Dudaklarını yaladım ve bana doğru açıldı. Ağzını keşfettim, içtiği shandy'nin tatlılığı dilimdeydi. Ereksiyonum kot pantolonuma vuruyordu. Rahatlamak için ona sürtündüm. O da kalçalarını benimkilerle birlikte hareket ettirerek karşılık verdi.

Boynundan aşağıya doğru öpmek için ayrıldım. "Biliyorsun," dedim hassas tenini ısırarak, "yeni yıla çıplak başlamak en iyisi."

"Zaten geç kaldık."

Boynunun dibini yaladım ve hafifçe üfledim. Titredi. Evet, aynı şeyi vücudunun her yerine yapacaktım. "Kıyafetlerini çıkarmak için hiçbir zaman geç değildir."

Tam gömleğinin eteğine uzanmıştım ki, bir vızıltı sesi beni durdurdu. "Bu senin telefonun mu?"

Kaşlarını çatarak yuvarlandı, ben de ona yer açmak için geri çekildim.

"Saat gece yarısını geçti." Yüz hatlarından alarm geçti. Arkasına uzandı ve cebinden çıkardı. "Tanrım, bu Cody."

Tamamen oturabilmesi için onun yanına geçtim. Cevap verdiğinde gözleri dolmaya başlamıştı bile. Cody'nin sesi telefonun içinden, benim duyabileceğim kadar yüksek bir sesle geliyordu. "Ben Barns. Gitmiş."

On altı

AGGIE

Eliot ve ben mutfakta duruyorduk. Cody ve Wilder, kahverenginin çeşitli tonlarında yardımcı kıyafetleri içinde ayrılmaya hazırlanıyordu ama biz ertesi günkü cenaze hakkında son dakika tartışması yapıyorduk. Tören kilisede olacaktı. Kimse babamın purolarının hafif kokusuyla solmuş ihtişamıyla evde eğlenmek istemiyordu. Evin hâlâ iyi bir tozunun alınması, mutfağın silinmesi gerekiyordu ve her kapının önü botlarla doluydu. Bir paspas harikalar yaratabilirdi.

"Yatmadan önce temizlik yapabilirim," dedim, geldiğimden iki gün sonra hâlâ işe yarar olmaya çalışıyordum. Dün Lawson'dan nasıl olduğumu soran, taziyelerini ileten ve bir şeye ihtiyacım olup olmadığını soran mesajları silmiştim. **"Senden hiçbir şeye ihtiyacım yok, sorun da bu değil miydi zaten?"** diye cevap **vermek istesem de** Her iletişimi ortadan kaldırmıştım. Lawson geçmişte kalmıştı ve artık babamın gözüne girme takıntısı da geçmişte kalmıştı.

"Sabah bir bayan gelecek," dedi Eliot. "Ona temiz bir evi temizlemesi için para vermiyorum."

İki gün boyunca oturup kardeşlerimin her yere koşuşturmasını izledim. "Tüm düzenlemeler-"

"Tamamdır," dedi Cody, yine o ani haline dönmüştü. Kayınvalidesi şehre gelmişti ve çocukları bir haftalığına Helena'ya götürmeyi teklif etmişti bile. Gergin ve huysuzdu.

Katkıda bulunmak için bir girişimde daha bulundum. "Sabah ev işlerine katılabilirim."

Eliot bu teklifi de elinin tersiyle itti. "Çocuklar normal şekilde çalışıyorlar. Hiçbiri Barns'ın zamanında çalışmadı. Cenazeye gitme ihtiyacı hissetmiyorlar."

"Her şey ayarlandı." Hiçbiri benim tarafımdan değil. Çocukluğumdaki aynı huzursuzluk hissi içimde dolaşüyor, en süslü kısrakı seçip binmek ya da kırk derecelik günlerin ardından tepeden aşağıya, gölete doğru kızakla kaymak istiyordum. Bunu yaparken bir kızağımı kaybetmiş ve başka bir denemeden sonra hipotermi ile flört etmişim ve başlamadan önce açık suyu bile görmüştüm. Bir de sekiz yaşındayken ağabeylerim sığırlara yardım etmeme izin vermedikleri için yeşil, kırık bir kısraka binip kolumu zaman vardı.

"Barns her şeyi halletmiş," dedi Cody, sesinde artık bir burukluk vardı. "Avukatının vasiyeti ne zaman okuyacağına kadar her şey planlanmıştı."

"Tıpkı Barns gibi," dedi Wilder. "Soğuk, ölü elleriyle her şeyi kontrol ediyor."

Sözleri, elle tutulur hale getirilmiş ağır bir duygusal yük gibi tam ortamıza düştü.

Kardeşlerim gergindi, muhtemelen babamın olmayan kolunda bir sürpriz olup olmadığını merak ediyorlardı. Düşmeyi bekleyen bir balta. Ama ben farklıydım. Son bir kez daha unutulup unutulmayacağımı görmek için bekliyordum.

Kendime zihinsel bir sarsıntı verdim. Bu kadarı yeter. Bu kadar uzun süre evde kalmak aklımı başımdan alıyor, kendimi yeniden on beş yaşındaki düşüncesiz bir çocuk gibi hissetmeme neden oluyordu. Şükran Günü bir tatil olmuştu. Hafif bir ruh hali tüm gün boyunca sessizce dinlenmişti.

yer. Bu haftanın başlangıcı farklıydı. Babamın ölümü rahatlama getirdi. Bununla birlikte suçluluk duygusu da geldi. Ve onsuz bir çatı altında olmak rahatsız ediciydi.

"Oraya geri dönmeliyim." Wilder kemerini düzeltti. Onu üniformalı olarak ilk gördüğümde, yırtık kot pantolonu, kirli kapüşonlu tişörtü ve kovboy şapkasını nadiren çıkaran taşralı kardeşimden çok farklı olduğunu düşünmüştüm. Şimdi, üniformayı neredeyse hiç çıkarmayan bu adamın içinde o çocuğun olup olmadığını merak ediyordum. Babam öldüğünden beri tek bir saat bile izin almamıştı ve cenazeye üniformasıyla katılacağını söylemişti. Barns'ı onurlandırmak için. Sutton mesaide olduğu için gelemeyeceğini mırıldandı.

"Benim de eve gitmem gerekiyor." Cody parmaklarını saç tellerinde gezdirdi, sanki her bir telin pantolonuna ve şık krem rengi kazağına mükemmel uyum sağladığından emin olmak ister gibiydi, yoksa kayınvalidesi Grayson ve Ivy'yi alıp gidecekti.

Onlar gittikten sonra Eliot tezgahı itti. "Tek başına iyi misin?"

"Neden olmayayım ki?"

"Austen yarına kadar burada olmayacak." Kısa süreliğine çenesini sıktı. "Burada hiç tek başına uyudun mu?"

"Tek başıma koca bir evim var."

Geldiğimden beri neredeyse hiç konuşmadığımız halde benim saçmalıklarımın bıkışmış gibi gözlerini tavana doğru devirdi. "Burası değil ve ıssız bir yer de değil."

"Eliot, otuz bir yaşındaki kız kardeşine bebek bakıcısına ihtiyacı olup olmadığını mı soruyorsun?"

"Tanrı aşkına, Aggie. Barns oturma odasında öldü."

Çenemi kapattım. Anlaşıldı. "Ben iyiyim, sen de kulübedesin." Kulübe arazinin sınırındaydı ama Eliot evle arasında o kadar çok yol kat ederek derme çatma bir toprak yol yapmıştı. Yol artık Ansen orada kaldığında kullandığım iki tekerlekli patika değildi.

"Ve tüm kasaba Barnsın artık evde olmadığını biliyor. Etrafta dolaşabileceklerini düşünen

Çünkü benim kulübede, çocukların da yatakhane de olduğunu biliyorlar."

Garajdaki kapıdan dışarı çıktı ve diğer taraftaki sürgüyü çevirdi. O gittikten sonra inatla kapının kilidini açtım.

Gururum iyice yatıştıktan sonra kilitlerdim. Lanet bir kapıyı ne zaman kitleyeceğimi bilirim.

Duygularım beni ekstra savunmacı yapıyor olabilir.

Bol bir eşofman altı ve uzun kollu eski bir tişört giyerek yatağa girdim. Toplanırken *Doğu Ekspresinde Cinayet'in onarılmış* kopyasını rastgele elime almıştım. Işığı açık tuttum ve tek bir kelime bile görmeden tanıdık sayfalara daldım.

Anılar kafamın içinde bir film gibi akıp . Annemin o yumuşak, nazlı ve her zaman biraz hüzünlü sesi kulaklarımın arasında çınılıyordu. *Baban farklı bir zamandan geliyor.*

Barnaby Knight'ın söyledikleriyle yetinme. sahip olabilirsin.

Dünyada kendi yolunuzu çiziniz.

Sahip olduğunuz her şeyin size ait olduğundan emin olun.

"Hepsini ben yaptım anne," diye mırıldandım. Yine de burada, çocukluk yatağımda yatarken, bizim bir hapishane olduğumuza karar vermeden önce neden beş ocuk doğurduğunu merak ediyordum. Babamı suçlamıştı. Bir keresinde bebek tuzağı dediğini duymuş ve ne demek istediğini anlamamıştım. Artık biliyordum ki biz onu tutan zincirlerdik ve babam da gardiyandı.

Annemin bana bir gün dünyayı nasıl anlattığı anıları midem kaldırmadığı için kitabı bıraktım. Tıpkı kitaptaki karakterler gibi şık kıyafetler giyip lüks bir trene binecekti.

Yalnız ve hiçbir şeyi olmadan ölmüştü. Erkekleri birdirbir oyunu gibi baştan çıkararak dünyayı dolaştı.

Sonunda onun tavsiyesini dinledim ve hayatım bunun için daha iyi oldu. Daha önce mutfakta bana kalsaydım nasıl olacağını gösterdi. Şehirde kendime ait bir yerim olabilirdi. I

barda vardiyalı çalışır ve bar sahibi tarafından Birdie diye çağırılırdım. Kardeşlerim birlikte çalışarak, işe alınan adamlardan birini beni dışarı çıkarmaya ikna ederlerdi - hem de para almadan. Pek iyi görünmüyordu.

Ansen bana bir iyilik mi yaptı?

Buna cevap veremezdim. Ama onu özlediğimi itiraf edebilirdim ve sadece iki gündür uzaktaydım. Hayvanlara bakmak için geride kalmak zorunda kalmıştı ve keşke benimle gelseydi diye düşünmeye başlamıştım. Ev işleri, Tex ve kardeşlerimin hafta daha da keskinleşecek tavırları arasında kalması daha iyiydi. Ama dileyebilirdim.

Çocukluğumun tavanını seyrediyordum. Babam bu odayı ofise çevirmemişti ama Eliot muhtemelen değiştirecekti. Babam onunla tartışmak için yanında olmadığına ve iş ve yatırımlara bağlı tüm parayla militanca eli sıkı davrandığına muhtemelen tüm evi yeniden yaptıracaktı.

Parmaklarımı göğsüme vurarak uykunun gelmesini diledim. Işığı açık bıraktım çünkü Eliot'ın sözleri aklımı karıştırmıştı. Babamın öldüğü evde yalnızdım. Korkak gibi görünüp Sutton'ı arayıp Wilder ve onunla kalmayı isteyemezdim.

Telefonum çaldı. Saat on biri geçtiği için daha fazla kötü haber olmasından endişelenerek kontrol ettim. Ekranda Ansen'in adı vardı.

"Alo?" Boş evde tek kişi rağmen sessizce cevap verdim, bu da uyuyamamama katkıda bulunuyor olabilirdi. Kahretsin, kapıyı kilitlemem gerekiyordu.

"Seni kontrol ediyorum."

Sıcaklık kemiklerime yerleşti. Cody'nin babamla ilgili telefonundan sonra beklenmedik bir şekilde yıkılmıştım. Ansen bütün gece bana sarılmıştı. Ben ağlarken onun kollarında olmak, ilk kez beni teselli edecek birine sahip olduğum anlamına geliyordu. Annem gittikten sonra herkes huysuzlaşmıştı ve ben de mesafemi korumuştum. O öldükten sonra, kardeşlerim kendi kederleriyle uğraşıyorlardı ve babam hepimizi dışlamıştı. Ben de

Ansen'den ayrıldıktan sonra yalnızdım. Ondan sonra kalbim kırılrsa Sutton'a mesaj atardım. Ama sarılmak ve rahatlatılmak?

Keşke şimdi benimle yatakta olabilseydi.

"Huzursuz. Ev çok sessiz. Dışarı çıkıp duruyorum ve o boş sandalyeyi görüyorum ... " Sandalyede kimsenin olmaması olağandışı değildi. Babamın bir daha asla oraya oturmayacak olmasıydı.

Bir kapı gıcırdayarak açıldı. Kalbim boğazımı tırmalayarak ayağa fırladım. "Eliot?" Saldırıya uğrayacaktım ve hayatım sona erecek, kardeşlerimin haklılığı kanıtlanacaktı.

Kapımın önünde karanlık bir suret belirdi, kulağında bir telefon vardı. "Kapı neden kilitli değil?"

"Ansen!" Yataktan fırladım ve kollarına atıldım. Dışarıdan geldiği için üşümüştü. Deri ve sabun kokusu burnuma doldu ve yüzümü ceketine gömdüm. "Burada ne işin var?"

"Archer'dan bir iki günlüğüne ev işlerine bakmasını istedim. Emmaline Tex'i ağırlamaktan çok memnun. Varlığım kardeşlerin için sorun olacaksa en azından bir gece kalabilirim diye düşündüm ama babanın cenazesinden önceki gece yalnız kalman gerektiğini düşünmedim."

Bu büyük, boş evde onun derin sesini kulağımda duymak inanılmazdı. Ona daha sıkı sarıldım. "Yapmak zorunda değilsin."

"Ben istedim."

Verdiği basit cevap istediğimden çok daha fazlasıydı ve ihtiyacım olan her şeydi. Benimle birlikte olmak istiyordu çünkü benim için endişeleniyordu. "Cenazeye gitmek ister misin?"

Gülümsemesi küçüktü. "Hayır, gitmeme gerek yok ve ikimiz de bunun sorun yaratacağını biliyoruz. Kasaba zaten sen ve kardeşlerin hakkında dedikodu olacak. Benim gelişim bu dedikoduları fırtınaya dönüştürecektir."

Gitmesini istemedim. Onun varlığı bana kendimi güvende hissettiriyordu. Sanki çocukluğumun geçtiği evde amaçsızca dolaşmayacak, buranın nasıl olup da benim evim gibi hissettirmedişine hayret etmeyecektim. "Vasiyet okunana kadar kalabilir misin?"

Babam cenazeden sonraki gece için avukatıyla anlaştı. Cody'nin ofisinde."

"Bu uğursuzluk getirir." "Öyle değil mi?"

"Beni istediğin sürece kalacağım." Bir elini vahşi buklelerimin üzerinde gezdirdi. "Dışarı çıkıp çantamı alayım." Saçlarımı okşadı ve ağzıma sert bir öpücük kondurdu. "Ve kapıyı kilitle."

O döndüğünde ben yataktaydım. Ceketini şifonyerimin üzerine bıraktı ve çantasından bir şort çıkardı. O kapüşonunu, siyah tişörtünü, botlarını ve kot pantolonunu çıkarırken ben de onu izledim. Şortu giydi ve yanıma kıvrıldı. Lambayı kapattım.

Kollarını bana doladı, sırtımı göğsüne yasladı. "Gerçekten nasıl geçti?"

Sadece ileri geri mesajlaşıyorduk ama çoğunlukla kurtarma ve haftanın zaman çizelgesi . "Kardeşlerim hâlâ benim kardeşim."

"O kadar kötü, ha?"

"Hayır, korkunç değil. Burada benim için bir şeyler olmasını bekleyip duruyorum ama her şeyi . Her zamanki gibi. Açıkçası Cody'nin kayınvalidesiyle ilgili meselelerden bu kadar çok bahsetmesine şaşırdım." En büyük kardeşimin konuşacak kimsesi yoktu ve diğerleri muhtemelen kayınvalidesinin çocuklarını kontrol etmeye çalışmasının onu ne kadar rahatsız ettiğini anlamayacaktı. İçgüdüsel olarak benim anlayacağımı biliyordu. "Evde işler nasıl?"

"Fancy bütün karavanı kendine mal etti. Atlarla çalıştıktan sonra ahıra döndüğümde ahır kedileri bana bir fare bıraktı. Gurur mu duymalıyım yoksa aşağılanmalı mıyım emin değilim."

"Bu çok hoş. Onları kendiniz avlayamazsınız ve onların da size bakması gerekir."

"Dr. Jake Shrek'i kontrol etmeye geldi. Bir ailenin kurtulması gereken ördekleri olduğunu söyledi."

"Ördekler hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Kıkırdaması sırtımı titretti. "Sen de ben de. Bunu çok sık söylüyor gibiyiz."

Elini karnımın üzerinde gezdirdi. Hareket etmiyordu, sanki sadece sarılmaya ihtiyacım olduğunu hissetmiş gibiydi. Eğer parmakları pijamamın altına girseydi, buna hazırdım ama şu anda bunu istiyordum. Çocukluğumdan kalma kraliçe yatağında benimle birlikte olmasını.

"Ördek satabilir miyiz?" Ben sordum. "Olabilir. Kat kat olurlarsa."

"Ördek yumurtası hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Ve yine, ortak bir noktamız var." Sesindeki mizah beni gülümsetti. "Ama bu bizi hiç durdurmadı. Bir eşeğe bakıyorum. Dr. Jake, Shrek'in toynaklarının neredeyse iyileştiğini söylüyor. O zaman satılabilir. Bence iyi bir hayvan bakıcısı olur. Son zamanlarda Tex dışarıdayken anırtıyor."

"Daha iyi hissediyor. İyi." Ansen'in Shrek'i tedavi edebileceğinden hiç şüphem yoktu. Bu iş onun için bir meydan okumadan daha fazlasıydı. Hayvanları önemsiyordu. "Bir satış ilanı hazırlayacağım ve eşek isteyen olup olmadığını öğren."

"Etrafta yeterince çiftçi olduğuna göre, birkaç vuruş yapmalısınız."

Sessiz kaldık. "Shrek benim ilk satışım olurdu. Gerçek bir kurtarma operasyonu yapardım."

"Gerçek bir kurtarıcınız var."

"Yani kan kaybetmek yerine para kazandıran bir parayı kastediyorum."

"Sana söyledim, bana yarım ödeme yapabilirsin."

"Kesinlikle olmaz." Hafta sonları ve tatillerde oturmayı reddettiği için, ona asla sormayacağı fazla mesai borçluydum.

"Siz başka bir Mangalitsa bulabilir ve Skinny yetiştirebilirsiniz."

İyi bir üreme dönemi geçirmiş."

Omzumun üzerinden baktım. Avlunun ışığı odanın panjurlarından süzülüyordu ama ışınlar onun ciddi yüzünü aydınlatıyordu. "O zaman bir çiftlik sahibi olurdum. Benim bir işim var."

"Bölgedeki pek çok insan yarı zamanlı çiftçilik yapıp tam zamanlı çalışıyor. Ayrıca, şimdilik ben varım."

Bu sefer yuvarlandım, babamın vefatından sonra sorumu sorduğumda yüzünü göremeyecek kadar acemi idim. "Şimdilik mi?"

"Öyle demek istemedim. " İçini çekti. "Hiçbir yere gitmiyorum, buna gücüm yetmez. Aramızdaki şeyin eski ve yeni olduğunu biliyorum, ama ... Crocus Vadisi tüm hayatın boyunca olmak istediğin yer mi?"

"Evet." Crocus Valley'de istediğim her şeyi bulmuştum. O da dahil. "Orada yaşamaktan hoşlanmıyor musun?"

"Yaşadığım diğer yerler gibi. Uyum sağlamaya alıştım."

Ama hiç kendisine ait bir yeri olmamıştı.

Kollarını bükerek beni kendisine yaklaştırdı. "Her neyse, benimle sıkışıp kaldın."

Peki ya olmadığım zaman?

Uykuya dalarken bu soru kafamın içinde yankılandı.

* * *

İkimiz de duştayken içime pompalandığında bir gece önceki konuşmamızın ağır sonu unutuldu. Bacaklarım onun esneyen kışına sarılmıştı ve ben de sabunluğa tutunuyordum. Şampuan ve saç kremi çoktan raflardan indirilmişti.

"Tanrım," diye nefes nefese kaldım. Beni zaten bir kez boşaltmıştı. Ne kadar su harcadığımı bilmiyordum ve umurumda da değildi. Görüşümde şimşekler çakmadan hemen önce vücudum kasıldı ve ona doğru savrulmaya başladım.

Boynumu yaladı ve kulak mememi emdi. "Geldiğini hissedebiliyorum, sikimi yumrukluyorsun." İnledi ve sertleşti, vuruşları kısaldı.

Su yüzümden aşağı akıyordu. Spreyin çoğunu engelliyordu, ama nefesini tutarken başını eğdiğinden ben de yumruklanıyordum.

Bir kıkırdama . Gözlerini kısmıştı.

"Bu çok aptalca. Su tarafından dövölüyorum, ama daha yeni dövöldüm ... "

Sırıtişı orantısızdı, iyi huyluydu ve suyu kapatmak için kolu çevirdi. Aramızdaki şey çok basitti ama dün gece itiraf ettiği şey aklıma geldi. Benimle olmaktan hoşlanıyordu ama ya başka seçenekleri olduğunda?

Yine de, kendi evini almak için para biriktirmesinin daha uzun süreceğini bildiği için daha az maaş almayı teklif etti.

Tüm bunlar ne anlama geliyordu?

Ona bir havlu uzattım ve bir diğerini de kendime sardım. Saçlarım için daha küçük bir havlu alarak küvet-duş kombinasyonundan çıktım ve eski yatak odama gittim.

Döndüğümde Ansen'saçları dağınıktı, sert hatlarını yumuşatıyor ve ona karşı konulmaz bir çocuksu çekicilik veriyordu. Kalbimi tekrar kırana kadar onunla kalacaktım ve belki de bunu kabullenmişim. İstedğim diğer her şeye sahiptim ve onun üzerine kumar oynuyordum.

Birlikte giyinmiştik. İlk kez değil. Uzun, dökümlü gri bir hırkayla giyeceğim pembe, yakalı bir bluz, siyah bir pantolon ve ayak bileği botlarımı giydim. Babam herkesin şık giyinmesinden nefret ederdi. Cody muhtemelen normal düğmeli elbisesi ve pantolonunun üzerine bir takım ceket giyerdi. Eliot ve Austen muhtemelen siyah kot pantolon ve gömlek giyecekti. Gelen diğer herkes büyük olasılıkla kot pantolon ya da iş kıyafeti giyecekti.

Bukleleri kontrol altına almak için saçımı her zamanki sıkı topuzuna sarmak üzere banyoya geri döndüm ama kızarmış yanaklarıma takıldım. Ağlayabilirdim -ki toplum içinde ağlamaktan nefret ederdim- ama gözyaşı olsun ya da olmasın, kesinlikle kızarırdım. Babam da bu kadar süslenmemden hoşlanmazdı. Muhtemelen anneme çok fazla benziyordum, bu da muhtemelen annemin gidişinden duyduğu öfke, incinme ve acıyı hissetmesine neden oluyordu ve babam bundan da nefret ediyordu. Ona bir övgü olarak, saçımı açık bıraktım. Rüzgar

bir çılgınlığa dönüşürdü. Beni tanıdığı gibi biraz vahşı görünürdüm.

Tam saçımı düzeltmeyi bitirmiştim ki Ansen banyo kapısına yaslandı. Bakışları saçlarımı okşadı.

Aynada onun bakışlarıyla karşılaştım. "Gün geçtikçe daha da uzayacak."

"Sa ne kadar büyükse, Tanrı'ya o kadar yakındır."

Tam n kapı çarparak açılırken sırtttık. "Aggie, burada seninle kim var? Ve düşündüğüm kişi olmasa iyi olur!" Eliot bağırdı.

Kalbim boğazıma düğümlendi ve nefesim kesildi.

Ansen sanki sığır sopasıyla sarsılmış gibi sarsıldı. Gözleri parladı ama çenesini düzeltti ve çenesini aşağı eğdi. "Yüzleşmek istemiyorum. Bugün olmaz."

Kalp atışlarım normale döndü. Kolumu onun koluna doladım. "Bunu büyük bir mesele haline getirmelerine izin vermeyeceğim."

Babam buna bayılırdı.

Eliot ve Austen mutfağın diğer tarafındaki girişten içeri doluştular. Eliot tam olarak şüphelendiğim şeyi giymişti ama Austen'ın üzerinde bir polo ve kot pantolon vardı, bir omzuna kamuflajlı bir sırt çantası asılmıştı. Koyu renk saçları her zamanki tepede biraz uzatılarak kafa derisine kadar kırpılmıştı. O ve Eliot neredeyse ikiz olabilirlerdi. Eliot'un saçlarını daha uzun ve genellikle daha dağınık kullanması dışında, ama bugün saçlarını yana yatırmıştı ve henüz şapka takmamıştı.

Her ikisi de Ansen'e aynı bakışları yöneltti.

"Eliot. Austen," diye selamladı Ansen. "Sadece Aggie'ye destek olmaya geldim. Sorun çıkarmaya niyetim yok."

Eliot, "Bunu Barns sana tek kuruş ödemedenden önce dşnecektin," dedi.

"O on yıl önceydi," dedi Ansen sabırla. "Artık her şey farklı."

"Beş parasızsın ve Aggie'nin eline bir sürü para geçmek üzere," dedi Austen, sesi zamankinden daha sertti, sanki

Gece geç yatmış, sabah erken kalkmış ya da her ikisini de yapmıştı.

Ansen doğruldu, çenesini dikleştirdi. "Artık parayı nemseseydim, çoktan evlenmiş olurdum. Kız kardeşin için buradayım ve sadece onun ne düşündüğünü önemsiyorum."

"Ne zamandan beri kendinden daha fazlasını nemsiyorsun?" Eliot karşı ıktı. "Muhtemelen babasının sana hiçbir şey vermeyi planlamadığını anladığında o diğer kadını terk ettin."

"Kesin şunu," dedim. Eliot ve Austen endişeliydi ama tepkileri kendi kararlarımı vermem konusunda bana gvenmediklerinin işaretiydi ve bu yüzleşme bana saygı duymadıklarıını gösteriyordu. "İkiniz de Ansen ve benim, insanların bizim hakkımızda ne düşünebileceği ya da bireysel gemişlerimiz hakkında konuşmadığımızı varsayıyorsunuz. İkinizin de bu şekilde davranması ondan çok bana saygısızlık."

Cody ve Wilder tam da tahmin ettiğim gibi giyinmiş olarak kapıdan içeri doluştular.

Wilder'ın kahverengi gözlerini şaşkınlık kapladı, sonra bana baktığında ifadesini tanımlayamadığım bir şey ele geçirdi. Az önce girdiği kapıya doğru baktı, sonra tekrar bana döndü. "Bu adamı etrafta dolanırken buldum, kaybolmuş."

Kardeşlerimden birkaç santim daha kısa olan üçüncü bir adam içeri girdi ve midem bulandı. Bu sabah neye dönüşüyordu böyle? "Lawson?"

On yedi

ANSEN

Aggie'yle aldığım duştan sonra güzel ve rahat olmalıydım ama Eliot ve Austen'ın gelişi tüm sakinliğimi alıp götürmüştü. Şimdi tüm kardeşleri ve bu adamla karşı karşıyaydım. Eve bir yabancı girse ve bana hiç sığır gütmemiş ya da kovboy şapkası takmamış olan adamı seçmemi söylese, bu kolay bir tahmin olurdu. Aggie için asla yeterince erkek olamayacağını anladığında onu bir kenara atan herif bu muydu?

Lawson'ın saçları düzgünce şekillendirilmiş, ortadan yukarı doğru kalkıyor ve üründen parlıyordu. Soluk yeşil bir gömlek üzerine siyah bir takım elbise, siyah pantolon ve parlak siyah mokasen ayakkabılar giymişti. Bir ofis müdürüne ya da Aggie'nin altından çekip aldığı pozisyona benziyordu.

O benim zıttımdı ve bu beni yakmadı. Aggie'yi böyle kendini beğenmiş bir sik kafalıya götürdüm.

Austen bir sırtışı saklıyormuş gibi ağzını kapattı. Aggie bir keresinde onu grubun en yaramaz üyesi olarak tanımlamıştı. Wilder yanağının içini ısıırıyordu, muhtemelen kanun uygulama becerilerini ailesi üzerinde kullanma ihtimalinden dolayı sersemlemişti. Cody her zamanki gibi sertti,

ve Eliot, Aggie'nin iki eski sevgilisiyle uğraştığı için iki kat daha sinirli görünüyordu. Ama ben artık eski sevgilisi değildim.

"Aggie, hey." Lawson'ın mavi bakışları topluluğu taradı. Yüzü rüzgârdan pembeleşmişti ve ifadesinden kardeşlerinin bakışları altında küçülmemeye çalıştığı anlaşıyordu.

Endişelenmesi gereken onlar değildi. Onu tanıımıyordum ama ona güvenmiyordum. Aggie bana yeterince şey anlatmıştı ve onun gibi adamlarla yeterince karşılaşmıştım. Bir sonraki basamak taşına ulaşana kadar insanları kullanan ve onları bir kenara atan adamlar.

"Neden buradasın?" Aggie sordu. Basit bir soruydu ama sesini şaşkın ve sinirli çıkarmayı başarmıştı.

Ona defolup gitmesini söylemek istedim. Aggie'nin istediği buysa, ona memnuniyetle yardım ederdim. Onunla konuşmak isteyebilirdi ve ben de acımı sineye çekip ona izin vermeliydim. Kendi kararını vermesi gerekiyordu ama aramızdaki ilişkiye, bu serseriyle yaşadıklarından daha çok güveniyordum.

Kardeşlerinin kafaları benden Lawson'a doğru döndü. Kendi kişisel tenis maçları. Lawson muhtemelen aramızda bu odada rakete dokunan tek kişiydi.

"Babana olanları duydum ve mesajlarıma cevap vermiyorsun." Bu suçlama imasını kışına şehir dışına çıkarken sıçabilirdi.

"Bir nedeni var," dedi açıkça.

İşte benim kızım.

Dudakları, kızın onun için kendini feda etmemesinden rahatsız olmuş gibi büzüştü. "Bunun ne kadar zor olabileceğini biliyorum, ikiniz yakın olmasanız ve düşünmeseniz bile " Omuz silkti. "İyi olduğundan emin olmak istedim."

İyi ki önce ben gelmişim. Daha önce gelemediğim için üzgündüm ama onun sadece kardeşleriyle vakit geçirmeye ihtiyacı vardı. Bu pisliğin de aynı şeyi yapmayı düşünmesi beni kızdırdı. Ya onun için gerçekten endişeleniyorsa?

Ya başına gelen en iyi şeyi mahvettiğini fark ettiyse ve onu geri kazanmak için çalışmaya istekliyse?

Çok kötü oldu. O artık benimdi.

Aggie, Lawson'ın bu cüreti gösterdiğine inanamıyormuş gibi başını eğdi. "Benim soğuk ve duygusuz olduğumu söyleyen sendin."

Lawson aptalın tekiydi. Aggie'nin içi de dışı da sıcaktı ve duyguları derin ve gerçektir.

Cody nefesini içine çekti. Austen, gözlerinde dans eden zevkten dolayı kekeleyerek attığı kahkahayı tutarken boğuldu. Eliot'ın ruh hali karardı ama ben her zaman onun boktan bir ruh hali içinde olmaktan keyif aldığını düşünmüşümdür. Wilder sanki cevap bekleyen kendisiymiş gibi kollarını kavuşturdu.

Lawson'ın bakışları Wilder'ın kemerindeki tabancaya kaydı, sonra Barns'ın en değerli tüfek ve av tüfeklerinin şöminenin üzerine monte edildiği oturma odasına gitti. Kuduz kokarcaları öldürmek ve porsukları korkutmak için kullandıkları muhtemelen hâlâ portmantodaydı. Çıkarken kolayca kapılabilirdi. Bu adam için silah güvenliği diye bir şey yoktu.

Aptal olma. Bilmen gereken tek şey bu, derdi. Her şey hakkında.

", bir ebeveynin ölümünden bahsetmiyordum ve bunun için üzgünüm. Bak, gidebilirim ama seni kontrol etmek istedim. Gerçekten."

Hoş karşılanmadı ve hoş karşılanmayı bekliyormuş gibi davrandı. Onun için neredeyse üzülüyordum.

Hayır.

Birlikte paylaştıkları ilk fotoğrafı gördüğümünden beri bu adamdan nefret ediyordum. Birlikte fotoğraflarını gördüğüm her erkekten nefret ettim.

"Gitmek zorunda değilsiniz," dedi Austen, ses tonundaki sevinci . "Sonrasında bir resepsiyon var ve biraz yemek yiyebilirsiniz. Eyalet sınırına varmadan benzin istasyonunun sizi mahvedecek."

"Tanrı aşkına, Austen," dedi Wilder. "Kimse o kadar uzağa gidemez."

Cody, zaten yetişkin oldukları halde büyümelerini istemiş gibi gözlerini kısa süreliğine kapattı. "Lawson, eminim Aggie uğradığın için sana minnettar-"

"Aggie kendi adına konuşabilir," dedim.

Herkesin odağı bana döndü ve ben de her çift gözle tek tek tanıştım. Aggie'nin yüz ifadesi, onu önemsediklerini bilmekle onu bu şekilde yönlendirmelerinden bıkmış olmak arasında gidip geliyordu. Trenin durma vakti gelmişti.

"Teşekkür ederim, Ansen." Aggie elini benimkinin içinden geçirdi. "Jestin için minnettarım Lawson, ama son konuşmamızdan sonra neden gerçekten burada olduğunu merak ettiğimi anlamışsındır."

Lawson'ın bakışları önce birbirine bağlı ellerimize, sonra da Aggie'nin yanımda ne kadar yakın durduğuna takıldı. Dikkati onun yüzünde gezindi. Hâlâ pembe olan yanaklarının *benim* verdiğim bir orgazmdan kaynaklandığını fark etmiş miydi? "Senin için endişelendim."

"İşim nasıl?" diye sordu aniden, kızgınlıkla ona bakmak zorunda kaldıkça gözlerinde büyüyordu. "İş arkadaşlarının çıkmaması gerektiği için biz ayrıldıktan sonra terfi ettiğin yer mi? Yine de ben taşınmamı isteyene kadar bunun ne kadar rahatsız edici olduğundan yakındın ve terfiyi sen aldın."

Onun motivasyonlarını sadece Aggie'nin görebileceğini ihtimaline karşı, "Bu çok aptalca bir hareket," dedim.

Lawson bana ters ters baktı. "Peki sen kimsin?"

"Yıllar önce Aggie'yle evlenmek için para almış," diye cevap verdi Eliot biraz fazla kolaylıkla, "ama Aggie buna çok kızmış ve ondan ayrılmış. Hem de çok soğuk bir şekilde. Ve duygusuzca."

O gün duygusuz hiçbir şey olmamıştı.

Cody yeni tıraş olmuş çenesini okşadı. "Aggie'nin vasiyeti yerine getirildikten sonra zengin bir kadın olacağını bilmiyorsun herhalde, değil mi Lawson?"

Aggie başını salladı. "*Yellowstone*'un en sevdiğin dizi olması ne tesadüf. Beth Dutton'ın karakterini seviyorsun ve belki de benim samimi üslubum ve çiftlik terbiyem başlangıçta seni cezbetmişti ama gerçek hayatta sahip olduğum tavrın bir kısmıyla bile başa çıkamazdın." Derin düşüncelere dalmış gibi çenesine vurdu. "Yine de aile reisi öldüğünde geride çok şey kalabileceğini anlayacak kadar izledin." Gözlerini kıstı. "Ben yoluma devam ettim, Lawson. Geldiğin için teşekkür ederim ama gitmen gerek."

Bütün kardeşler ona odaklanmışken Lawson kıpırdandı. Eğer bu bir şey ifade etmiyorsa. "Bu televizyon değil. Western filminde oynamıyorum."

Kollarımı kavuşturdum, Lawson kalmakta ısrar ederse onun isteklerini yerine getirmeye hazırdım. Bu yüzleşmenin bitmesini ve hayatına etmeyi istiyor gibiydi. Aggie drama üzerinde duracak biri değildi ve bu sefer onun tarafında olduğum için mutluydum.

"Tamam o zaman. Tamam o zaman." Lawson dudaklarını şapırdattı, öfke bakışlarını onunla benim aramda dolaşan mavi bir aleve dönüştürdü. "Seninle anlaşmadan önce neden parasını alması gerektiğini anlayabiliyorum."

Cody ve Wilder Lawson'ı kuşattı ama ona önce ben ulaştım, ceketini kavradım ve onu döndürdüm. Kimse ona kendini bok gibi hissettirip yanına kâr kalmadı. Hem de hiç kimse.

"Defol git buradan." Eski sevgilisinin etrafından dolandım ve kapıyı kırbaçlayarak açtım, neredeyse burnunu koparıyordum. "Onunla bir daha böyle konuşursan, botumu kışına öyle bir sokarım ki sonsuza kadar deri tadarsın."

Lawson'ı kapıdan dışarı ittim ve arabasına bindiğinden ve ev dediği saklanma yerine varana kadar frene basmadığından emin olmak için onu takip ettim.

"Siktir," diye mırıldandı Wilder arkamdan. Omzumun üzerinden baktım. Cody, Eliot ve Austen Wilder'ın peşindeydi.

I

Aggie'yi arkalarında göremiyordum ama orada olduğunu biliyordum. Bu haşere gibi saklanmazdı.

Kar taneleri ayaklarımın altında dönüyordu ama Lawson'ın Lexus'unun önünde sinsice ilerlerken sert rüzgârı fark etmedim bile. Geri çekilene ve uzaklaşırken çakıl tükürene kadar devam ettim.

"Orospu çocuğu," diye hırladım. "Kamyonumla onu eyalet dışına kadar kovalayacağım."

"Size bir polis eskortu vermeye hazırım." Wilder nefret etmesi gereken birini desteklerken yakalanmış gibi kendini salladı ama bu yoldaşlık anını takdir ettim. Bu bir başlangıçtı. Lawson'ın Aggie'yi aşağılamasından kaynaklanması çok kötüydü.

Kardeşlerini omuzlayarak Aggie'ye doğru yürüdüm ama onlar yol verdiler. Belki sonunda kız kardeşleri konusunda ciddi olduğumu düşüneceklerdi ama şu anda asıl endişem bu değildi. "O bir pislik. Bunu biliyorsunuz, değil mi? Korkak olduğu çok açık."

"O bir korkak, teşekkür ." Titriyordu. Soğuktan ve belki de eski sevgilisinin yorumlarından kalan acıdan. En azından soğuk konusunda bir şeyler yapabilirdim. Onu içeri tıktım.

Kardeşleri geldi.

Eliot ikimizi de geçti. "İyi bir gösteri yaptınız," dedi bana. "Bunu söyleyebilirim."

"İstedğin kadar söyle, bu onu doğru yapmaz." Bir kolumu omuzlarına doladım. Sahiplenici bir hareketti ama onun benim olduğunu kabul ettiklerinde, benim için o olduğu fikrini yutmaları o kadar kolay olacaktı. "Konuşmaların yayılmasını önlemek için cenazeye katılmayacağım ama bir gece daha kalacağım. Aggie'nin bu gece yalnız kalmasını istemiyorum."

"O yalnız değil, sik kafalı," dedi Eliot.

"Ben evde kalacağım," diye ekledi Austen. "Yalnız olmayacak." Ona ters ters baktığımda ellerini kaldırdı. "Gitmen gerektiğini söylemiyorum. Burası benim evim değil."

"Bu akşam vasiyet okunana kadar kimin olduğunu bile bilmiyoruz." Cody parmağını bana doğru itti. "Seni orada istiyorum. Lorenzo ona ne aldığını okuduğunda vereceğin tepkiyi izleyeceğim."

Para için burada olduğumu düşünerek iç geçirdim. Bunların hepsi benim hatamdı. Barns'ın anlaşmasını kabul ettim ve herkesin Aggie'den hoşlanmamın tek nedeninin bu olduğunu düşünmesine izin verdim. İnanılmazdı, seksiydi ve geriye dönebilseydim her şeyi farklı yapardım. Ama zamanı geri alamazdım. Onlara sadece şimdi onun için burada olduğumu gösterebilirdim. Omzunu sıktım. "Aggie için orada olacağım."

"Elbette," dedi Wilder, sesi sıkılmış ve inançsızdı.

Cody süslü saatini kontrol etti. "Kiliseye gitmeliyiz." Bana sert bir bakış attı. "Bunu sonra alırız."

Cehennemdeymişiz gibi. Söylemem gereken her şeyi söyledim. "Aggie ve ben seni ilgilendirmeyiz."

"İşler böyle yürümüyor, dostum. O bizim küçük kız kardeşimiz." Austen sırtımı sıvazladı ve koridordan geçerek yatak odalarının olduğu kanada doğru ilerledi. Omzunun üstünden, "Bu gece sizden can sıkıcı bir şey duymasam iyi olur," diye seslendi.

"Bu yüzden daha yüksek sesle konuşacağım!" Aggie karşılık verdi ve ben de kıkırdamamı tutmak zorunda kaldım.

Wilder evden çıkarken tiksinti dolu bir ses çıkardı.

Cody Eliot'a baktı. "Ayrı mı kullanıyorsun?"

"Hayır, Aggie ve Austen'ı bekleyeceğim," diye cevap verdi Eliot ve bana doğru militan bir bakış fırlattı. "Biz yokken Ansen'in burada yalnız kalmasını istemiyorum."

Aggie gerildi. "Eliot-"

"Yeterince makul." Saçlarına bir öpücük kondurdum ve onu eski yatak odasına doğru yönlendirdim. Kardeşleri bana güvenmiyordu ama elimden geldiğince süreci kolaylaştırmak için taviz verebilirdim. "Etrafta dolaşacağım, belki Miles City'ye gidip biraz malzeme alırım."

İçeride yüzünü bana doğru çevirdi. "Tüm bunlar için özür dilerim."

Kendini beğenmiş bir sırtış sergiledim. "Dölümün içinde taze olduğunu bildiğimden, eski sevgilinin sikini azarlamayı umursadığımı söyleyemem."

Gülmekle nefes almak arasında sıkışmış, boğuk bir ses çıkardı. Yanaklarındaki kızarıklık geri döndü, tam da istediğim gibi. Söylediğimde ciddiye dim.

Alnına bir öpücük daha kondurdum. "Eve geleceğini düşündüğün zaman mesaj at, seninle burada buluşalım."

Her ne kadar cenazede ona sarılmak istesem de, varlığım kardeşlerini rahatsız ve kasaba konuşmaya başlayacaktı. Benim umurumda değildi ama onun ve ailesinin geri kalanının umurundaydı. Önümde net bir gelecek olsaydı, belki de kilisede en ön sırada onun yanında kas yapardım. Ama yoktu, bu yüzden Aggie'nin bu gece ne kadar teselliye ihtiyacı olduğunu öğrenmenin zamanı gelene kadar Montana'nın doğusunda .

* * *

Ansen

Ben arabayı arabalar çoktan yola dizilmişti. Kar ve rüzgâr dışında, manzara benim düğün günümü anımsatıyordu. Şövalyelerin bir ya da iki araçtan fazla misafiri olduğu tek zamandı. Barns ne kadar burayı ve çiftliği çok sevse de, inşa ettikleri ve kazandığı itibarla gurur duysa da, para kadar manzarayı da paylaşma konusunda eli sıkı davranıyordu.

Arabaların arasından geçtim ve dün gece kaldığım garajın yanına park ettim. Eliot vasiyet ve güven toplantısı için park yeri açmak üzere her tarafa kar taşımıştı. Dışarı çıktım, Aggie'yi tekrar görmek için sabırsızlanıyordum ama tüm çilesinden korkuyordum. Barns had been a

hesaba katılması gereken bir kişilikti ve bunun farklı olacağını tahmin etmemiştim. Bu, herkesin sesini diğer taraftan son bir kez duyması için bir şanstı. Garajdan eve girerken, Aggie'nin iyiliği için babasının en azından bu konuda ona iyi davranmasını umdum.

Kardeşlerinin benim hakkımda söylediklerinden, Lawson'ın ortaya çıkış şekline ve ağzından çıkan saçmalıklardan sonra, Barns'ın onu kardeşleri kadar sevmediğini düşünmesine gerek yoktu - Barns bu çiftlikten ve petrol kuyusu işinden daha fazlasını sevebilirdi.

Aggie odasında değildi. Cody'nin ofisinden gelen sesler koridordan aşağı süzülüyordu. Oraya girmeye karşı güçlü bir isteksizliğim vardı. Suç mahalline geri dönmek gibi bir şeydi. Aggie'nin yüzündeki yıkım. Gözlerindeki o ihanet, yaptığım şeyi gerçekten sorguladığım ilk andı. Aksi takdirde, iyi bir hayat yaşamak için bir piçten para alıyordum. Aggie en sevdiğim insanlardan biri olmuştu, ne zarar ne de ziyan. Ta ki yüzünde anlayışın parladığı o saniyeye kadar. Yaşadığı acıyı ve sonrasında onu nasıl teselli edemediğimi hatırlayınca göğsüm ağrıdı. Onun yerine her şeyi yüzüne vurmuştum. Kısaca ona mantıksız davrandığımı söyledim.

Oturma odasına ulaştığımda devasa pencereden dışarı bakarken buldum, kollarını kucaklar gibi önünde kavuşturmuştu. Kızıl altın rengi saçları başının etrafında kabarmıştı. Camın yansımada, birkaç tutamı kulağının arkasına sıkıştırdığını görebiliyordum. Vücudunun hatlarını iyi biliyordum ama bir an durup vücudunu takdir ettim. Sırtının dışı doğru genişlemeden önce sivrilmesi. Ayakları bileklerinden çaprazdı.

Pencerede beni gördü ve gülümsemesi rahatlamıştı. "Hazır mısın?"

Hayır. "Evet." Arkasından yaklaşıp ellerimi omuzlarına koydum ve ne anlamak için dışarı baktım. Bahçe ışıkları ve ay tarafından aydınlatılan karanlık tepeler. Bulutlar karanlık gökyüzünde sürükleniyor, en parlak yıldızların görünmesine izin veriyordu.

Dışarıda. Uzaktaki atları ya da otlakları süsleyen inekleri göremiyordum. Bu bir alamet olabilir miydi? Huzurlu bir gece, vasiyetin ve güvenin yumuşak bir şekilde okunması anlamına mı geliyordu? "Herkes burada mı?"

"Beklediğimden daha fazla." Ofise doğru baktı ve daha sessiz konuşmak için bana doğru eğildi. "Babamın çıktığı kadınlardan bazıları, evde sağlık hizmeti veren hemşirelerinden birkaçı da burada. Yine de hemşirelik niteliklerinin ne olduğu sorgulanmalıydı."

Söylediklerine bakılırsa, Barns hemşirelik becerilerindeki eksiklikle .

"Sanırım," diye iç geçirdi. "Hadi şu bitirelim."

* * *

Aggie

On yıl önce Ansen ve ailemden bu uzun koridorda kaçmıştım ama bu gece Ansen'le birlikte Cody'nin ofisine doğru yürüdüm. Kardeşlerim de benim kadar bundan korkuyor muydu? Babamın beni dışlayarak anneme son bir darbe vurmayacağından emin değildim. Bunu öğrenmenin zamanı geldi.

Ofise doğru yan yana yürüdük. İçeri girdiğimizde bir sürü yüz bize doğru döndü. Kardeşlerim. Sutton, Wilder'ın yanına oturdu ve onunla küçük bir gülümseme alışverişinde bulundum. Kasabadan tanıdığım dört kadın girişimi izledi. Babamın hemşire yardımcısı ve onun çıktığı bir çift. Toprakları bizimkine sınır olan iki adam.

Babam komşularla kasabadaki herhangi biriyle olduğu kadar dostça davranmıyordu ama sığırlar kaçtığında ya da fırtınalar gelip yapılara ve çitlere zarar verdiğinde olduğu gibi zaman zaman birlikte çalışmak zorunda kalıyorlardı. Babam, hayatında rol oynayan herkese minnettar olduğunu göstermek için bir oyun mu oynuyordu?

Kapıya en yakın masanın önünde iki sandalye boştu. Hâlâ üniformalı olan Wilder'ın yanındaki koltuğa oturdum. Ansen sanki duvarın içinde kaybolacakmış ve insanlar ona bakmaktan vazgeçecekmiş gibi her şeyin kenarındaki sandalyeye oturdu. Ziyareti bundan sonra duyulacaktı ve herkesin ne düşüneceğini düşündükçe içim daralıyordu. Eliot gibi onun da Lawson gibi benim üzerimden zengin olmayı umarak geldiğini düşüneceklerdi.

Cenaze için kardeşlerimle birlikte kamyonete atladıktan sonra Lawson'ın ziyaretini neredeyse . Eğer Ansen burada olmasaydı, Lawson'ın sözleri beni etkileyebilirdi. Ama alnıma kondurduğu basit bir öpücükle tüm hasarı gidermişti.

Cody masanın arkasındaydı, ayak bileği bir dizinin üzerindeydi ve parmakları ağzının önünde dikilmişti. Meg'in ona hediye ettiği pahalı saat kolunun üzerinden görünüyordu, sanki Meg onun yanındaymış, ona destek oluyormuş gibi. Masasının çıplak tepesine bakarken alnında oluşmaya başlayan kalıcı çatıklık tüm şiddetiyle devam ediyordu. Dizüstü bilgisayar kapalıydı ve kenara itilmişti; önünde sadece bir not defteri ve kalem duruyordu. "Başlayabiliriz, Lorenzo."

İçim takla attı. Lawson'ın hakaretleri bugünkü incinmiş duygularımın en küçüğü olabilir miydi?

Sert, tuzlu ve biberli saçlı avukat elinde kâğıtlarla duruyordu. Lorenzo Ruiz ve hukuk bürosu babamın tüm işlerini halletmişti. Annem babamdan boşanırken Billings'bir avukat kullanmıştı. Lorenzo parmaklarını siyah-beyaz çizgili kravatının üzerinde gezdirdi. Cody dışında takım elbise giyen tek adam oydu. Cody'ninki siyahtı. Lorenzo'nunki gri ve yelekliydi.

Boğazını temizledi ve göğüs cebinden bir çift okuyucu çıkardı. "Pekâlâ. Hepiniz hoş geldiniz. Birçoğunuzun bildiği gibi, Barnaby Knight yıllardır yürürlükte olan bir yaşam güvencesi oluşturdu. Okunmasını istediği birkaç son not bıraktı." Tıpkı gibi Baba, Lorenzo doğru noktaya getirdi.

Muhtemelen bu yüzden birlikte iyi çalışmışlardı; bir de babamın Ruiz Hukuk'a yıllar boyunca ödediği onca para. Akıllı bir işadamı, hırsı ya da eylemleri yüzünden her zaman yasal sorunlar yaşayan Baba gibi biriyle iyi çalıştığından emin olurdu. "Barnaby Knight'tan Frank Bull ve Darren Mapmaker'a son bir söz." Komşular. Knight arazisinin iki yanındaki sığır çiftliklerinin sahibiydiler. "Knight'ın boğalarından çok para kazandınız; çocuklarıma en ufak bir sorun çıkarmasanız iyi edersiniz. Eğer verirsiniz, avukatım lanet olası düvelerinizi boğa merasına sokarak çaldığınız boğa tohumu için tazminat davası açacaktır."

Bir inilti tuttum. Lanet olsun, baba.

Arkamdan hırçın bir homurtu geldi. "Lanet olası çitlerinizi sabit tutun o zaman."

Eliot kısa bir süre gözlerini kapadı, sonra ellerini havaya kaldırdı. "Sorun değil, Frank. Nasıl olduğunu bilirim."

Lorenzo daha fazla tepki bekliyormuş gibi etrafına bakındı. Hiç tepki gelmeyince devam etti, "Cindy Cullen, Kimber Lang, Karen Polski ve Tori Garza'ya, siz, uh" Bir sonraki söyleyeceği şey için kendini hazırlıyormuş gibi derin bir nefes aldı. "Barnaby para kazanmak için onunla yattığınızı bildiğini bilmenizi istedi, bu yüzden hepinizin burada olmasını istedi, ve alıntı yapıyorum, 'Bir kuruş bile alamazsınız. Hiçbir seks o kadar iyi değildir.'"

Sessiz iniltime engel olamadım ve bakışlarımı tavana çevirdim. Gecenin geri kalanı böyle mi geçecekti? Ansen'in elini tutmalı, Cody'ye beni sonra yakalamasını söylemeli ve gitmeli miydim?

Arkamdan irkilmiş nefes sesleri geliyordu. Hiç şüphesiz Cindy, Kimber, Karen ve Tori'den. Cody alnını parmak uçlarına indirdi ve iç çekti. Sutton ve Wilder birbirlerine şaşkın şaşkın baktılar. Austen muhtemelen bir kahkahayı içinde tutarak eliyle ağzını kapattı ve Eliot ayağa kalkıp kadınlara dönmeden önce bir süre yere baktı.

Cindy ayaktaydı, sallantılı küpeleri parmağını Lorenzo'ya doğru vurduğu için sallanıyordu. "O adamdan tek bir kuruş bile istemedim."

Eliot ellerini havaya kaldırdı. Sürekli huysuz görünen bir adam için çok sakinleştiriciydi. "Anlıyorum, Cindy. Mükemmel bir bakım sağladın."

Tori, "Özellikle de çarşafların arasından." diye mırıldandı.

Cindy'nin altın rengi gözleri parladı. "Sakın taş atmaya kalkma,

Aşüfte. Birdie gittiği andan itibaren ona bir yüzük takmaya çalıştığını hepimiz biliyoruz."

Annemin adını duyunca irkildim ama Cindy'nin yanıldığından şüpheliydim.

Kimber homurdandı ve boyalı kızıl saçlarını omuzlarının üzerinden savurdu. "Ve o öldüğünde, sen onun sikini teselli etmek için oradaydın."

Gözlerimi sıkarak kapattım. İğrenç. Ama annemin ölümünden sonra akbaba gibi olduklarını duymak hem üzüntü hem de öfke uyandırdı. Yine de gerçekte neler olup bittiğini bilmiyordum. İfadeler, hakkında hiçbir şey bilmediğim ilişkiler hakkında suçlamalardan başka bir şey değildi ve bugün bunlardan yeterince içmiştim.

Öfke Eliot'ın çenesine kazınmıştı. "Annem ve Barns hakkında bu kadar konuştuğumuz yeter. Kavganızı başka bir yere taşıyın, yas tutuyoruz." Karen gözlerini devirdi ve dudaklarını büzerek dilini dişlerinin arasında gezdirdi.

"Gerçekten mi? Kimse bu adamın yasını tutabilir mi?

Hepimiz onun işine ailesinden daha çok önem verdiğini biliyorduk ve akıllı olanlar bu yazıyı okudular. onunla yatmadan önce."

"Yeter," dedi Eliot, üzgün olmaktan çok boyun eğmiş bir ifadeyle. "Hiçbirinizin bununla uğraşmasına gerek yok. Bu işe sürüklenmemeliydiniz ama o bizim babamızdı ve şimdi gitmeniz gerekiyor. Hepinizi dışarı çıkaracağım. Frank. Darren. Bizi biraz yalnız bırakır mısın?"

Bu gece Eliot'ın sorumluluğu üstlenmesine minnettardım. Çatışmayı ele alış biçiminden dolayı gurur duydum, bu da kaynayan aşığılama ile yardımcı oldu.

Bu vasiyet okuması bir gösteriye dönüşüyordu. Kadınları ve komşuları -ki gösteriyle işleri bitmiş gibi görünmüyorlardı- kapıdan dışarı çıkardı. Kalan kardeşlerimle "Bu da ne?" bakışları attım ve Ansen'in elini sıktım. Zor kısım yaklaşıyordu. Babam ona biraz yakın olan diğer insanlara yaptığı gibi bize de mezardan saldıracak mıydı?

Eliot birkaç dakika içinde dönmüştü. Sandalyesine yığıldı ve Lorenzo'ya baktı. "Lütfen bana daha kötüye gitmediğini söyle."

Avukatın ifadesi pek umut verici değildi. *Kahretsin*. "Barnaby yaşam güvencesini oluştururken büyük özen gösterdi. Bunların onun istekleri olduğunu bilin. Her şeyi eşit olarak paylaştırdı ve ödemeler belirli parametreler karşılandığı sürece dağıtımlar halinde yapılacaktır."

"Tanrı aşkına," diye inledi Wilder.

"Peki ya bu parametreler karşılanmazsa?" Austen'ın sesi sıkılmış ve hiç şaşırmamış gibiydi.

"Vakıfta bulunan para Knight's Arabians and Cattle Company'ye aktarılacaktır."

"Peki ya KOW?" Cody sordu. Barns para getiren şirketinin inek gibi kısaltılacağını fark etseydi, muhtemelen adını Knight's Oil Wells koymazdı.

Lorenzo, "KOW, Knight's Arabians and Cattle Company'nin altında yer alıyor," dedi ve ayrıntıya girmede. Ayrıca, Cody'nin hâlâ şirketin sahibi değil, CEO'su olarak bir tür piyon olduğu anlamına geliyordu.

Hepsi bir araya geldi. Daha iyi kontrol edilmesi gereken sıkı bir şirket. Zihinsel olarak Wilder'ın düşüncelerini tekrarladım. *Tanrı aşkına*.

Lorenzo endişeyle dudaklarını yaladı ve devam etti. "İlk olarak, ev Knight's Arabians and Cattle Company'nin malı olacak. Yönetici burada ikamet edebilir."

Eliot söylenmeyen şeyi duymuş gibi başını eğdi ve midem dibe . Ev, Eliot'a aitti.

Çiftlik müdürü. Eliot olması şart değil. Kardeşim hayatını bu çiftliğe adamıştı ve teknik olarak evin sahibi değil miydi?

"Cody," diye devam etti Lorenzo, "CEO olarak görevine devam sürece, önümüzdeki yirmi beş yıl boyunca her yıl bir taksit alacaksın."

Cody'nin çenesi gerildi ve göz kapakları bir kalp atışı için kapandı. Adama, muhtemelen emekli olmasına yetecek kadar büyük bir miktar paranın, ancak sosyal güvencesi olana kadar çalışmaya devam ederse kendisine kalacağı söylenmişti.

Lorenzo başka bir sayfayı çevirdi. "Wilder, yıllık ücretini alabilmek için Knight's Arabians and Cattle Company'de işe başlamalısın. . . önümüzdeki yirmi yedi yıl için."

Sutton'ın ağzı o kadar sıkılmıştı ki eskiden dişleri olan elmasları tükürebilirdi. Yere bakıyor, ne benim endişeli bakışlarımla karşılaşılıyor ne de kocasına bakıyordu.

Wilder başını geriye eğdi. "Hepimizi bu lanet yere bağlayacak."

Başımı salladım. Babam çiftlikle aramızdaki tüm bağların düğümlerini sıkıyordu. Endişe boğazımı sıkıyordu. Bana ne olacaktı? Babam çiftlikte çalışmak için evimi ve işimi bırakmam gerektiğini mi düşünüyordu? Daha önce buralarda bir görevim olup olmaması umurunda değilmiş gibi görünüyordu.

Taşınır mıydım? Elimdekini korumak için babamın bana teklif ettiği her şeyi bırakıp gider miydim?

Lorenzo'nun okuyacaklarını duyana kadar cevap veremezdim.

Avukat gözlüklerinin arkasından baktı, camların arkasında gözleri iri iri parlıyordu. "Austen, askerde olduğun sürece yıllık dağıtım almayacaksın. Ordudan emekli kadar kalmakta ısrar edersen, Knight's Arabians and Cattle Company için çalışmıyorsan yüzde onluk bir dağıtım alacaksın."

Lorenzo dudaklarını yaladı. "Barnaby hizmetiniz için teşekkürlerini sunmak istedi ama sizin yerinizin eviniz olduğunu söyledi."

"Siktir git Barns," diye mırıldandı Austen.

"Eliot ... " Lorenzo'nun yüzündeki çizgiler derinleşti. "Çiftlik yöneticiliğine devam ettiğin sürece her yıl tröstünden pay alacak olman dışında değişen bir şey yok."

"Daha ne kadar sürecek Lorenzo?" Eliot tersledi.

"Otuz iki yıldır."

Otuz yıl daha çiftlik müdürü olarak kalacağımı bilmeyi hayal bile edemezdim. Eliot yürümeye başladığından beri çalışıyordu, ben ayrıldıktan kısa bir süre sonra yönetici pozisyonunu almıştı ve şimdi de aynı şey devam ediyordu. Barnaby hiçbir şeyi ona devretmemişti.

"Şirketin sahibi kim?" Cody Lorenzo'ya sordu.

"Ruiz Hukuk tarafından yönetilen tröst."

Cody'nin çenesinde bir tendon patladı.

"Sanırım hepimiz şart koşma eğilimini görüyoruz," dedi Eliot acımasızca. Endişeli bakışlarını bana çevirdi. "Peki ya o? Petrol, hayatımız boyunca çalıştığımız aile arazisinde bulunduğu için tüm aileye ait olması gereken parayı almak için evini satıp taşınmak zorunda mı kalacak?"

Ansen elini benimkinin üzerine koydu. Babam beni de manipüle etmeye çalışır mıydı? Hayatım boyunca çiftlikte çalışmışım. Dışarıda oyun oynadığımı ve eve dönme zamanımın geldiğini mi düşünmüştü?

Lorenzo'nun kahverengi teni soldu. "Um ... son alıcı şartlardan muaftır ve toplu bir dağıtım alacaktır."

"Çok şükür," diye homurdandı Cody ve ben neredeyse sarkıyordum. Para umurumda değildi. Sadece babamın bana bir şekilde onun için bir şey ifade ettiğimi göstermesini istiyordum.

"Barnaby, kendisinin olduğu fırsatın bir benzerini bir başkasına sağlamak istedi. Birisi ona hatırlattı

Kendine benzeyen, ruh ikizi diyebiliriz. Benzer hırsları olan, aynı terbiyeyi almış biri. Başka bir oğlu olarak görmeye başladığı biri. Ansen Barron."

On sekiz

ANSEN

Eliot ayağa fırladı. "Ne?"

Küfürler odanın içinde yankılandı. Kulaklarımdaki çınlama bağırışları bastırdı. Vasiyette ben de mi vardım? Neden? Son alıcı? Bunun anlamı . . . *Orospu çocuğu*. Aggie'ye baktım ama gözleri , gözyaşları hafif kirpiklerini ıslatmak için dışarı süzülüyordu.

"Hey," dedim usulca, bana bakan kardeşlerini görmezden gelerek. Koltuğumda dönerek ona baktım, çenesini kavradım ve yüzünü bana doğru çevirdim. "İyi misin?"

Titrek bir nefes aldı. "Hayır "ı zar zor algılanabiliyordu. Elinin tersiyle gözlerini sildi.

Barns'tan hiç nefret etmemiştim, hatta yakalandıktan sonra bile - bu tamamen benim suçumdu, ama nefret şu anda ona karşı hissettiğim en güçlü duyguydu. Bunu ona nasıl yapabilirdi? Neden onu dışlamış ve sanki hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi davranmıştı?

Çiftliği terk etmişti. Barns'a göre her şey bu kadar basitti.

Ama ben de öyle.

Akraba bir ruh.

Lanet olsun, benim kendi babam vardı. Kendi ailem.

Ve şimdi ben . . . Bilmiyordum. Milyoner mi? Barns bir keresinde bana petrol ve yatırım sayesinde net servetinin ne kadar olduğunu anlatmıştı. Feshedilmiş bir kuyuyu satın alacak kadar para biriktirdiğini. Sonra bir tane daha. Büyük şirketler, hidrolik kırılma ortaya çıktığında kullanılmayan kuyuları terk etmek istemişti. Sonra başka bir petrol patlaması oldu. Kar hanesi yükselmişti. Çünkü Birdie Knight boşandıklarında araziyle ya da şirketle ilgili hiçbir şey yapmak istememişti. Adam ona para vermiş, o da gitme özgürlüğüne sahip olmuştu. Aynı şeyi kızı için yapmamıştı.

Aggie'nin omuzları titriyordu. Onu kendime çektim ve ayağa kalktım. Şaşırtıcı bir şekilde benimle birlikte durdu ve onu kapıya kadar götürmeme izin verdi. Şu anda herhangi bir Şövalye'nin görmek isteyeceği son kişi ben olmalıydım.

"Hangi cehenneme gidiyorsun?" Wilder sordu. Sandalyenin ayakları sanki onları yolundan itiyormuş gibi yerde sürünüyordu.

Onu görmezden geldim. Arkamdaki ağır adımlar muhtemelen Aggie'nin kardeşleriydi ama umurumda değildi.

"Barron," diye bağırdı Cody.

Peşimize düşecekler, bilmediğim cevaplar isteyecekler ve Aggie'nin duygusal yaralarının kenarlarını deşeceklerdi. İç çekerek durdum ve bunu yaptığımı hemen pişman oldum.

Aggie geri çekildi ve "Ben odama gidiyorum" diye mırıldandı.

Elini tuttum. "Ags."

Kırmızı çerçeveli gözleri ve solgun yüzüyle bana göz kırptı. "Şu anda bunu yapamam."

Kardeşleriyle anlaşır, ona biraz zaman vermeleri için onları ikna ederdim ama bunu yapmak için onun yanından ayrılmak istemiyordum. Acı ondan dalga dalga yayılıyordu, darbenin indiği yerde dalgalar daha da büyüyordu. "Bana gitmeyeceğine söz ver."

Etrafındaki kardeşlerine, sonra da oturma odasına doğru baktı. "Kalmak istemiyorum. Burada benim için hiçbir şey yok. Hiç olmadı."

Geç olmuştu, hava kararmıştı ve kışın ortasındaydık. Gece yarısına kadar evde olabilirdi ama arabayı ayrı ayrı sürüyorduk ve şu anda yalnız kalmasını istemiyordum. Onu her şeyden üstün tutması ve ona değer vermesi gereken babasının hayatında onu bir gün bile önemsemediğini hissediyordu. "Benim kamyonu alacağız. Kardeşlerin seninkini daha sonra Crocus Valley'e götürebilir ya da geri gelip alabiliriz. Bir yolunu buluruz."

Başını sallarken yüz ifadesi kasvetliydi. "Eve gitmek istiyorum. Tex'le birlikte olmak istiyorum." Yüzü buruştu. "Beni hiç hayal kırıklığına uğratmadı."

Bir köpek kadar yaşayamazdım.

"Bunu konuşana kadar kimse bir yere gitmiyor," dedi Cody kardeşlerini iterek. Koridorda bir duvar oluşturmışlardı ve Lorenzo muhtemelen şamata dinene kadar ofiste saklanıyordu. Cody'nin bakışları Aggie'ye baktığında destekleyici bir hal aldı. "Hadi ama Aggie. Onun nasıl biri olduğunu biliyorsun. Seni parayla ya da toprakla kontrol edemezdi. Bütün bu güven bununla ilgili."

Eliot öfkeyle, "Ansen'i karşılıksız milyoner yapması dışında," dedi.

Ellerimi kaldırdım. Para benim son önceliğimdi. Ve her zaman bağlar vardı. "Bunu ben istemedim."

"Bunun için ne yaptın?" Austen'ı şimdiye kadar gördüğüm en ciddi haliydi.

"Hiçbir şey, lanet olsun. Paranın peşinde değilim." Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz her şeyi berbat ettiğimi anladım.

Barns'ın bana en son ne zaman ödeme yaptığına dair bir dizi suçlamada bulundular. Bir kolumu gergin Aggie'ye doladım, topuklarımın üzerinde döndüm, onu da kendimle birlikte döndürdüm ve odasına doğru yürüdük. Kapıyı arkamızdan tekmeleyerek kapattım ve çocuklar anlamsız bir tartışmaya devam etmek isterlerse diye kilitledim, dişlerimi birbirine geçirdim.

"Aggie. . . "

Nefes nefese kaldı ve kısa çizmelerinin fermuarını açtı. Onları ayağından fırlattı ve yatağa doğru yürüdü. Sanırım kalıyorduk. "Beni hiç sevmedi."

"Sevdi, Aggie." kimseyi sevdiğinden emin değildim ama bunu duymasına gerek yoktu.

Bana düz ama şüpheli bir bakış attı. "Ben ayrıldıktan sonra beni hiç aramadı. Bir kere bile. Ona ulaşan bendim."

Barns'la yaptığım konuşmaları hatırladım. Eski sevgililerinden yakını, çocuklarının kendisi kadar sıkı çalışmak istemediklerinden yakındı ve bir de zehirli, rahmetli eski sevgilisi Birdie vardı. Aggie'nin üniversite mezuniyetinden hiç övgüyle bahsetmemiş, sadece buna ihtiyacı olmadığından yakınmıştı. Onun için endişelendiğini ya da yaptığı hiçbir şeyden gurur duyduğunu söylememişti. Ama Aggie gibi bir kızı sevmeyen bir ebeveyni anlayamazdım.

"Seni herkesi sevebileceği kadar çok seviyordu," diye değiştirdim.

"Sana oldukça düşkündü." Ses tonunda sadece bir suçlama vardı.

Tanrım, acı çekiyor olmalıydı. Daha iyi olması için ne yapabilirdim? Ellerimi gevşekçe kalçalarımaya koydum, hâlâ kapının yanında duruyordum. "Bilmiyorum. Ne hakkında olduğunu bilmiyorum. Sadece onunla konuştum. Beni vasiyetine dahil etmekten hiç bahsetmedi. Yani *asla*. Ama o zaman nasıl bir oyun oynadığını asla bilemedim."

"Kimse yapmadı." Ağır bir nefes daha vererek bacaklarını yatağa doğru salladı. "Benimle ve kardeşlerimle uğraşmak için mükemmel bir yol." Hâlâ cenazede giydiği kıyafetlerle yorganın içine gömüldü.

"Seninle yatabilir miyim?"

"Seni ," dedi yorgun bir sesle.

Beklediğim gibi yankılanan bir evet değildi ama önemli değildi. Onunla kalmak ve onu rahatlatmak için izin almıştım.

onu. Yorganın altında arkasına geçtim. Onu göğsüme yaklaştırdığımda kaskatı kesilmişti.

"Bencil bir veletmişim gibi hissediyorum," dedi kısık bir sesle. "Sanki sadece para için kızgınmışım gibi."

"Herkes senin biri olmadığını biliyor."

"Ondan hiçbir şey istemedim." Pozisyonunu düzeltti, kendini bana daha iyi uydurdu. Suçu üzerine atıp kaçmadığına dair iyi bir işaretti bu. "Normal çocukça şeyler dışında, biliyor musun? Annem o kadar çok para bırakmışken üniversitem için tek kuruş harcamamı önerdiğim için beni azarladıktan sonra tek olduğumu anladım."

Elimi karnının üzerine koydum ve başparmağımı daireler çizdirdim. Çıplak tene dokunmayı tercih ederdim ama o savunmasızdı.

"Muhtemelen beni terk etmesinin nedeni annemin parasıydı - ve kahretsin, mesele para değil, ama kalsaydım ya da annemin hayat sigortası bana ödenmeseydi bile hiçbir şeyin farklı olmayacağını düşünmekten korkuyorum. Sonunda, ne olursa olsun onun için bir hiçtim. Acısını annemden çıkaramadım, bu yüzden bana verdi."

Söyledikleri mantıklıydı. Aggie onun için bir zorunluluktuk, yaşarken de öldükten sonra da ilgilenmeye gerek görmediği biriydi. Annesine çok fazla benziyordu ve bu, kırılmış, kararmış kalbinin liderlik etmesine izin verdiği tek alandı.

"Artık zenginsin," dedi, fısıltının biraz üzerinde bir sesle.

Sözleri beynimi zımparalıyordu. "Henüz hiç param yok, Ağı."

"Ama yapacaksın. Ve istediğin her şeyi yapabileceksin. Nereye istersen." Gerginlik, yanıma sıkışmış canlı bir kablo gibi vücuduna yayılıyordu.

Barnaby'nin bana ne kadar bıraktığını düşünmeye cesaret edemiyordum. Hepsi hesabıma yattığında ne düşünürdüm - eğer yattıysa? Kirli para gibi mi hissederdim? Bir kuruş bile harcamaya cesaret edebilir miydim?

Önemli değildi. Daha önce de milyonlarla uğraşmışım ve pişmanlıktan başka bir şey elde edememişim. "Dediğim gibi, hesabım dünkü kadar boş ve eminim Cody ve kardeşlerin Lorenzo'yla birlikte çalışarak bu sorunu çözmeye çalışacaklardır."

"Babam her zaman insanların onu aptal bir kovboy gibi gördüğünü söylerdi ve onların kibirli varsayımlarından milyonlar kazandı. Kardeşlerimin manevra yapabileceği çok az yasal boşluk olacak."

"Kardeşlerinin hepsi Barnaby Knight'ın çocukları. Eğer bir yol varsa, onu bulacaklardır."

Nefes alış verişini düzenliydi. Ona sarılmaktan memnundum ama gitmemi isterse de onu suçlamayacaktım. Her nasılsa, suç evde benim omuzlarımdaydı.

"Gideceksin," dedi. "Crocus Vadisi'ni sevmiyorsun."

Onun için Crocus Valley'deydim. "Henüz bir yere gitmiyorum."

" bu. Yine söyledin."

Tüm bu lanet tartışmadan bıkmış bir halde başımı salladım. "Yine ne oldu?"

Yüzüme doğru döndü. "Ne düşünürsen düşün, sanki geçiciymiş gibi konuşuyorsun. *Şu anda* gitmiyorsun. *Henüz* hiçbir yere gitmiyorsun."

"Bir yıl sonra nerede olacağımı hiç bilmiyordum. evden ayrıldığımdan beri. Annem öldüğünden beri evim gibi hissettiğim bir yerim olmadı." Karavan, Aggie'nin evi, benim eşyalarımla dolu değildi. Onlar benim değildi. Tıpkı paranın henüz benim olmadığı gibi. Geleceğimi, Barns bana Aggie ile evlendikten sonra son ve en büyük taksitle ödeme yapmam için sözleşme imzalatırken tanıştığım bir avukatın söylediği sözlerle planlamıyordum. "Her zaman konuştuğum gibi konuşuyorum."

"O para geçtiğinde çok fazla seçeneğin olacak ve gelecek de. Babam bundan emin olurdu."

Sözleriyle, onu terk edeceğimden korktuğunu söylüyordu. Onun kırılганlığı kalbime saplanan bir ok gibiydi. Kalmamı istemiyordu. Yalvarmıyordu. Agatha Knight değil. Ama onu seçmeyeceğimi varsayıyordu.

"Aggie. Ben buradayım. Seninleyim. Olmak zorunda değilim ama buradayım çünkü olmak istediğim yerde sen varsın." Ellerimi gömleğinin üzerinde gezdirdim ve sonunda sıcak saten tenine dokundum. Ona verebileceğim hiçbir şey yoktu ve verdiğimde de ailesinin parası olacaktı. Ona ve kardeşlerine gitmesi gereken bir talih kuşu. Şimdilik ona kendimden başka verecek bir şeyim yoktu.

Dudaklarımı onunkilerin üzerine koyarak tepkisini test ettim. Hoşuna gitmezse geri çekilirdim ama sanki bir yere gitmediğime dair güvenceye ihtiyacı varmış gibi bana karşı eridi.

O ana kadar söylediklerimde ne kadar ciddi olduğumu bilmiyordum. Onunla birlikteydim çünkü birlikte olmak istiyordum. Başka bir nedeni yoktu. Geçmişteki ilişkilerimin her zaman nedenleri vardı. Kendime ne kadar aksini söylesem de daha çok strateji gibiydiler.

"Senin içinde olmak istiyorum," dedim dudaklarına karşı, ona hayır demesi için zaman tanıyarak, bunun uygunsuz olduğunu söyledim. Ama onu seçtiğimi ona göstermeliydim. Crocus Lane'deki evine geldiğim o gün gidebilirdim ama gitmedim. Onun .

Pantolonumdan gömleğimi çekiştirirken aynı anda başını salladığını hissettim. Battaniyenin altında birbirimizi soyarken çılgınca hareket ediyorduk. Yorganı fırlatıp atmadım. Mahremiyet hissine katkıda bulunuyorlardı. Sadece biz, karanlıkta, birlikte.

Sonunda ikimiz de çıplaktık ve ben bacaklarının arasına yerleşmişim, ereksiyonum ıslak amını dürtüyordu. Soyunmak onu benim için hazırlamaya yetmişti ve bu baş döndürücü bir bilgiydi. Yavaşça içine doğru ittim.

İnledi, sonra ağzını omzuma dayayarak susturdu. Gürültü yapması umurunda değildi ama yaptı. Ben .

perişan olduktan sonra ailesinin kardeşlerini becerdiğimi bilmesi gerekiyordu.

Bu düz sikişti. Hayır, ön sevişme yoktu, sadece misyoner pozisyonunda sevişiyorduk ama aramızda hiçbir şey yoktu. Birlikteydik ve ona söylemek istediğim de buydu.

Kalçalarımı yavaşça salladım, beni kavrayış şeklini, vücudunun cevap veren yuvarlanışındaki artan talebi sevdim.

"Hiçbir yere gitmiyorum," dedim ağzının bir öpücük kondurarak. "Tamam mı?"

"Tamam," diye , inandırıcılıktan yoksun bir

"Bunun bir anlamı var." Kalçamı öne doğru yumrukladım. "Benim için bir şey *ifade* ediyorsun. Şansım yaver gitmezken zaman geçirmenin bir yolu olmadın."

Bacaklarından birini yukarı kaldırarak kendini *iyi* hissetmesini sağlayacak bir yere vurdum. İnledi ve ellerini saçlarımın arasına sokarak başımı aşağı indirip ağzını benimkine yapıştırdı. Dilini içeri sokup çılgınca buluştu. Ben de ona ayak uydurmak için hızımı artırdım ve muhtaç pantolonunu ağzımda yakaladım.

Bir dizimi yana atarak bacaklarını daha da açtım, klitorisinin vücuduma sürtünmesinin zirveye ulaşmasına yardımcı olacağını biliyordum. Ağzı açık kaldı ve ben de alt dudağını dişledim.

"Sen benimsin, Agatha Knight. Bu amcık benim ve hiçbir yere gitmiyorum."

Bir nefesle doruğa ulaştı. Orgazmı boyunca titrerken çıkarabildiğim tüm sesi yuttum.

"Siktir, Aggie," diye tısladım. Vuruşlarım düzensizleşti, patlayana kadar sikimde şimşekler çaktı. Etrafında kıvrıldım, inlemelerimi ve homurdanmalarımı saçlarıyla boğdum. Topuklarını kalçalarımaya geçirmiş, bana doğru bastırıyordu.

Sessiz olma ihtiyacı sadece yoğunluğu artırdı, sanki içimde bir şey yakalanmamaya çalışmaktan zevk alıyordu,

Bir yandan da kardeşlerinin, kız kardeşlerinin benim için ne kadar önemli olduğuna inanmalarını diledim.

Ondan hemen ayrılmadım. Ona tembel öpücükler kondurdum, vücudunun artçı sarsıntılarının ereksiyon halindeki aletimin üzerinde yuvarlanmasına izin verdim. Bu sadece bizim içindi. Söylemeye korktuğumuz şeyleri anlatmamızın bir yoluydu. Kendime itiraf etmekten korktuğum şeyi.

Benim için çok şey ifade ediyordu. Ona verecek hiçbir şeyim yoktu ama aynı zamanda onunla birlikte olmak için her şeyden vazgeçmem gerekiyordu.

On dokuz

AGGIE

İşten eve geldim, uzun donumu ve kot pantolonumu giydim ve Tex ile dışarı çıktım. Babamın cenazesi bir ay önceydi. Ansen ve ben sabah erkenden, kardeşlerim uyanmadan önce evden gizlice çıkmıştık. Daha fazla yüzleşmeden kaçınmak için Sutton'a gideceğime dair mesaj attım ve arabayla eve döndük.

Ansen ben gittiğimde gitmeyi düşünmediğini ama kardeşlerimle yüzleşmek istediğini söyledi.

Gitmemiştim.

Onu eski ahırın kapısına yaslanmış halde buldum. Burayı geçici ördekler için geçici bir barınak haline getirmek için çalışmıştık. Eğri büğrü ahır kapısının geceleri kapatılabilmesi, tilki ve çakalların kurtardıklarını yemesini engellemek için en iyi seçenektir. Dışarıda bir köpeğe ihtiyacım olacaktı ve kurtarılanları toplama şekline bakılırsa, kısa sürede bir köpeğim olacaktı.

Ahırın kendisi henüz ölmemişti ama biraz yapısal bakıma ve TLC'ye ihtiyacı vardı. Kimsenin uzun süre ya da kötü hava koşullarında orada kalmasını istemezdim ama Ansen burayı kullanmak için ısrar etmişti. Ördekler bırakılmıştı

Bir aile taşındıktan sonra donmuş sularının üzerinde patenle kayıyordu, yiyecek kaynakları yoktu, yatacak çok az sıcak alanları vardı ve ikisi yeni yıldan sonra yaşadığımız acımasız soğuklar sırasında çoktan elementlere yenik düşmüştü.

Ansen, altı ördeğin kahverengi ahırın tüm iç kısmını kullanmaması ve bizim de içeride fazla uğraşmak zorunda kalmamamız için hızlı ve kirli bir bölme inşa etmişti. Yatmaları için daha fazla saman satın almak zorunda kaldı ve kış boyunca saklama kovaları ve saman kullanarak onlar için su konusunda yaratıcı olduk. Şimdilik Ansen her gün taze su taşıyordu.

Yeni gelenler için hazırlık yapmak ikimiz için de hoş bir dikkat dağıtıcı olmuştı. Her sabah uyandığımda Ansen'in banka hesabının patladığını ve gittiğini görüp görmeyeceğini merak ediyordum.

Tex Ansen'in yanına koştu ve başını elinin altına soktu. Ansen'in derin kıkırdaması bana kadar ulaştı ve zaten mevsim normallerinde sıcak olmayan Şubat gününde içimi ısıttı. Her ne sebeple olursa olsun, henüz gitmemişti. Bana onun için bir anlam ifade ettiğimi sözlerle söylemişti ama emin olmak için her hareketini inceledim.

Bana sıırttı. "Buzdolabına baktın mı?" "Eve yeni geldim. Neden?"

Gülümsemesi genişledi. "Yumurta buldum."

"Ciddi misin?" Karın içine kazdığı gelişigüzel tavuk teli çitinin üzerinden baktım. Daha kalıcı bir şey daha sonra inşa edilebilirdi - eğer hâlâ ördeklerimiz varsa. "Akşam yemeğinde ördek yumurtası yiyelim mi?"

"Hadi ."

İki beyaz ördeğin Ansen'in onlar için serdiği tahıl ve mısır karışımını gagalayarak etrafta dolaşmasını izledim. Ördeklerin dördü beyaz, ikisi de benekli griydi. İsimleri varsa da biz bilmiyorduk.

Yine de kişilikleri vardı. Beyaz ördekler tüneği yönetiyordu. Benekli gri ördeklerden biri şapşaldı ve bir şekilde tüylerinden rastgele saman çıkıyordu.

yerler. Bir diğeri de, bizim etkinliğimizin onu heyecanlandığı gibi, ev işleri sırasında en az bir kez zoomies vakası geçirirdi.

Güneş ahırın diğer tarafında alçalıyordu ve soğuk tekrar içeri doldu. Sıcaklıkla ilgisi olmayan bir ürpertiye savuşturdum. "Gingerbread için ilan verdim."

Ansen başını Tex'i kaşırmaktan kaldırdı. "Onunla işim bitmedi."

"Onu rehabilite ettiniz ve artık sağlıklı."

"Aynı zamanda zeki ve güçlü. motora bakın."

Gingerbread ahırın yanındaki küçük ağılardan birinde bizi izliyordu. Geçen hafta konuşmuştuk. Ansen istedi daha fazla zaman için Tren Onu, dedi o olabilir olmak mükemmel bir kement atıydı, ama mesele de buydu. Kement atı yetiştirme işinde değildim. "Onu kurtardık, Ansen. AKA işte. Şimdi havalar daha güzel, Dr. Jake bana yılbaşı gecesi bahsettiği at hakkında tekrar mesaj attı."

Çenesinin köşesinde bir kas sıçradı. Shelby ve beraberindeki dört köpek aylardır bizdeydi ama sağlık durumları daha da kötüydü. Pinto'nun kendisine öğretilen duruş ve hareketlilik sorunlarını düzeltmek için rehabilitasyona ihtiyacı vardı. Ansen istismardan kaynaklanan davranış sorunları üzerinde çalıştı, ancak Gingerbread diğerlerinin yaşadığı sağlık sorunlarıyla karşılaşmamıştı. İkimiz de hayvanlarda potansiyel görebilen ve onlarla çalışmaya devam etmek isteyen at insanlarıyken ilk kurtarma atımızı satmak kolay olmadı. Yine de yürütmem gereken bir işim ve sınırlı fonlarım vardı. Taslak atı kabul etmeden önce bir satışa ihtiyacım vardı. Sonuç olarak buna ihtiyacım vardı ve kapıları açık olmayan bir iş insanı olarak buna ihtiyacım vardı.

"O iyi bir at," dedim. "Eğitim aldı ve ne yaptığını bilen insanlarla birlikte ona bir ev bulmak kolay olacaktır."

"Neden şimdi?" Ansen kollarını kavuşturdu ve bana baktı. Ahırın gölgesi yüzünün kenarlarını belirginleştiriyordu.

"Önümüzdeki iki hafta boyunca hava sıcaklığı mevsim normallerinde seyredecek ve fırtına olmayacak. Emekli atı taşımak için iyi bir zaman olacak ve yem ve veteriner bakımı için gelire ihtiyacım var. Artriti var ve eski tayların kronik ağrıları için genellikle birkaç kayropraktör ziyaretine ihtiyaçları oluyor."

Söylediklerimden etkilenmedi. "Tıpkı başka bir Mangalitsa satın alıp onu kendiniz yetiştirmek yerine Skinny'yi satmanın zamanı geldiği gibi mi? Etleri domuz etinin Wagyu'su gibidir. Onu yetiştirerek çok para kazanabilirsin."

"Ben zaten tam zamanlı çalışıyorum." Ansen, Crocus Vadisi'ni evi yapmak konusunda hiçbir zaman kesin bir açıklama , bu hayvanlara bakacak tek kişi olmayı planlamam gerekiyordu. Bana kendisinin olduğumu söyledi ama o başka seçeneği de yoktu. Yakında milyonları olacaktı.

Cevabımı duymazdan geldi. "Dr. Jake onu akladıktan iki gün sonra Shrek'i sattınız."

"Kurtarmada zaman nakittir, Ansen. Hesabına milyonlar yatan ben değilim," diye tersledim. Kahretsin. Oraya gitmek istememiştim. Yine de onun talih kuşu aklımı başımdan aldı. Mesele babamın hayranlığının hedefi olması değildi - gerçi bu yine de canımı yakıyordu. Ansen parayı alacak ve dünyanın ona sonuna kadar açık olduğunu fark edecekti.

Dudakları, *bunu biliyordum*, der . "Ben de değilim. Ödemeyi almak aylar sürebilir ve bu gideceğim anlamına gelmiyor."

Bu kalacağı anlamına gelmiyordu.

Cody eve döndükten sonra iki gün boyunca telefonumu patlattı ve ben de ona bu işin dışında kalacağımı kesin bir dille söyledim. Babam benim bu işe karışmamı istememişti, yoksa son düşüncelerinde ben de yer alırdım.

Austen Kaliforniya'ya geri dönmüştü ve bana haftada bir komik bir meme gönderiyordu. Benim için endişelenmiş olmalı. Wilder mesajlarına bakarak Sutton'a beni sormuş.

Sutton: Wilder "o ahmağın" şehri terk edip etmediğini bilmek istiyor.

Sutton: Wilder, Ansen'in yeni bir kamyon alıp almadığını öğrenmek istiyor - geçen sefer ilk işaret buydu.

Sutton: Wilder iyi olduğundan emin olmak istiyor çünkü ona söylemeyeceğimi biliyor.

Eğer Wilder dürtüklemeseydi neredeyse tatlı olurdu
gerçek korkularıma karşı.

Eliot her zamanki gibi beni oyaladı. Muhtemelen parayı tröstün ve Ansen'in kısıtlamalarından kurtarmak için Cody ile birlikte çalışıyordu.

"Aylar, ha?" Işığı hedefledim ama ses tonum içinde durduğumuz gölgelerle eşleşti. Güneş ışınlarının hâlâ değdiği çitle çevrili alanın kenarına doğru yürüdüm.

"Barnaby kendini toplarladığından beri belki daha erken."

Ellerimi çiftlikten aldığım eski paltomun ceplerine soktum. Ağırdı, iyi kullanılmıştı ve sahip olduklarımdan daha sıcaktı. Soğukta çalışmaya hazırlıklı olmak istiyordum. Tüm eski botlarımı, şapkalarımı ve diğer paltolarımı da yanıma almıştım. Geri kalan giysilerimi ya atmış ya da bağışlamıştım. Kamyonetime gittiğimde, Eliot'un çocukken kullandığım tüm takımları çoktan yüklemiş olduğunu gördüm. Ayrılmadan önce onu görmemiştim ama bunun kendi koşullarını kontrol altına almak için kullandığı bir yol olduğunu biliyordum. Vasiyetinde olmayan her şey için Eliot karar verecekti.

Shrek'i satmak, ördekleri barındırmak ve beslemek için gereken ekstra malzemeleri kenara ayırdığım rezervlere dokunmadan satın almama yardımcı olmuştu. Kurtarma operasyonunda işler iyi gidiyordu ama Skinny ya da Gingerbread'i satana kadar daha fazlasını alamazdım.

Ansen yanıma geldi ve ellerini omuzlarıma koydu. "Aggie, bunu konuştuğumuzu sanıyordum."

"Söyledik ve sen hala ne yapacağını söylemedin." "Çünkü ben tavuklarımı daha doğmadan saymam yumurtadan çıktı. Bunu duymuştunuz, değil mi?"

"Herkesin var," dedim huysuzca. Cevap veremediği ya da vermediği için kızgındım. "Ya olursa oyununu bile oynamayacaksın."

Ne düşünmem gerekiyor?"

"Elime biraz para geçer geçmez seni terk edecek bir dangalak olmadığımı."

Ona sabit bir bakış attım. Bir miktar paradan fazlasıydı ve o da bunu biliyordu. Geçen sefer de söylemişti. Hayat değiştiren para.

Ve yine, hayatım değişmiyordu.

Nefesi bir bulutun üzerinde dışarı fırladı. "Belki de karşınızdaki yarım bölümü satın alır ve eğitim işimi açarım."

Kalbimin etrafında küçük bir umut filizi kıvrıldı. "Kıştan nefret ediyorsun." Çalıştığı tüm yerlerde kışlar Montana ve Kuzey Dakota'dan daha ılımandı.

"Ben *beğenmedim*. Kimse sevmiyor mu?"

Umutlar kül oldu. "Burayı seviyorum ve burası benim evim." İşte. Söyledim işte. Bu konunun etrafında dans etmiştik ve duruşumu bildiğini düşünsem de o konuşmadığı için yüksek sesle söylememiştim. "Burayı sonsuza dek evim olması için inşa ettim. Sen de beri Teksas'a dönmenin hayalini kuruyorsun. Kabul et bunu."

Kaşları birbirine yaklaştı ve sonunda yıllar önce haklı olduğunu kendime itiraf etmek zorunda kaldım. O bana yalan . Karşısındakinin duymak istediği şey bir yalansa konuşmazdı. "Eve gitmek istediğimi inkâr edemem. Babam orada ve oradaki rodeo kültürüyle dükkan açmak için mükemmel bir yer olurdu." Gözlerimin içine baktı. "Ve sen bana Crocus Valley'den hiçbir sebeple ayrılmayacağını mı söylüyorsun?"

Nefes almak zorlaştı. Bunu biliyordum. Merak ediyordu çünkü evini burada yapmak istemiyordu. Daha önce onunla gitmeye razı olmuşum. Tıpkı babamın beni orada istemesinden başka bir sebep olmadan çiftlikte kalmaya razı olduğum gibi. "Benim evim burası." Sahip olduğum ve uğruna çalıştığım her şey buradaydı.

Bakışları dondu ve beni tutmayı bıraktı. "Hiçbir yere gitmeden ayrılmanın yolu bu mu?"

"Ne?"

"Düğünümüz gibi. Her şeyi konuşmak yerine gittin. Ama şimdi gidemiyorsun, o yüzden beni götürmeye çalışıyorsun."

"Gittiğimi bana nasıl söylersin? Sen ve babamın yaptıklarından sonra-"

"Gerçek bir şey yaşadık. Belki Barns yüzünden düğün aceleye geldi ama gerçek bir şey yaşadık ve sen hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi çekip gittin." Aksini kanıtlamak için beni takip etmediğini söylemek için ağzımı açtığımda başını salladı. "Boş ver. Biz bunu aştık. Ben şu ana odaklanmış durumdayım Aggie ve senin başarısızlığa mahkûm olduğunu varsaydığın bir geleceği zorlamaya çalıştığını hissediyorum. Seninle olmaktan zevk alıyorum. Senin için çalışıyorum. Param yok. Sadece ... olamaz mıyız?"

Geri çekildim. Bana bırakmamı çünkü ne yapmak istediğini bilmiyordu. Kalbim göğsümden çıkmış, pompalanıyordu, açık ve savunmasızdı, onu almak içindi, ama Crocus Vadisi'nde kaldığı sürece, onu isteyip istemediğini bilmiyordu.

Sadece ... mıyız?

Gitmesini istemedim. Sonsuza kadar kalmasını istedim. Beni sevdiğini ve tek ihtiyacının ben olduğumu söylemesini istedim. Ama söylediği bu değildi. *Sadece ... mıyız?*

Yani, evet. Sanırım, şimdilik, kendi bırakmalıyım. Ne zaman
stop lambalarında duran kişi olsaydı, o zaman bununla ilgilenirdim.

* * *

Ansen

Telefonum komodinin üzerinde titriyordu. Fancy ayaklarımın dibinde miyavladı ve pozisyonunu düzeltti. Odam gölgelerle yıkanıyor, ama bir kamyonun gürültüsü geçiyordu.

Otoyol. Genelde trafiği bu kadar net duyamazdım. Doğru ya. Lanet karavandaydım, tartışmamızdan sonra Aggie'ye biraz yer açıyordum.

Saat sabahın ikisini geçiyordu ve Aggie'yle daha önce konuştuktan sonra bok gibi uyuyordum.

Aramıza, orada olmaya hakkı olmayan bir boşluk koyuyordu.

Bana, onun ölümsüz bir özelliği olduğunu bildiğim bir kesinlik içinde, Crocus Vadisi'nden asla ayrılmayacağını söylediğinde şaşırmamam gerekirdi. İtirafı sonunda sakladığı korkuyu ortaya çıkarmıştı. Aramızda büyüyen şeyin gerçek olduğuna ya da benim için önemli olduğuna inanmıyordu.

Vermem gereken bir karar vardı. İstedığım her şeyi elde etmeme aylar, hatta haftalar kalmıştı. Vazgeçtiğim hayallerim, ailesini gerektiği gibi sevmeyen ya da saygı duymayan huysuz ve yaşlı bir adam tarafından bana geri verilmişti.

Ama o hayaller güneydeydi. Çocukluk evim. Babam bile oradaydı. Eğer kalsaydım, Aggie'nin evinde yaşıyor, onun işlerine yardım ediyordum. Milyoner olurdum ve hâlâ birilerinin sırtından geçiniyor olurdum. Başarı gibi hissetmedim.

Eğer kalırsam, onun karşısındaki araziye satın alırsam, bir dükkan, ahırlar ve bir binicilik pisti inşa edersem, Aggie bana kızarmıydı? Ailesinin parasını onun önünde kullanabilir miydim? Doğru gelmiyordu. Onu terk etmek de öyle. Sadece düşünmek için zaman istedim. Daha önce kendime bunu vermemiştim. Barns'ın teklifine, onun benden ayrılmasına ve Montana'dan ayrılmamın söylenmesine tepki göstermiştim. Bunu berbat edip onu tekrar kaybedemezdim.

Telefonum tekrar çaldı. Ekran Archer'ın adıyla aydınlandı. Sersemlemiş bir halde doğruldum. Sis dağılırken beynimde alarm çalmaya başladı. Archer sabahın ikisinde beni arıyordu. Bir sorun vardı. Aceleyle "Evet?" diye cevap verdim.

"Ansen, ben baban. O hastanede."

Çok geç. Tek düşünebildiğim buydu. Babamdan kaçarak, kendimden utanarak çok uzun zaman geçirmişt看 ve şimdi çok geç kalmıştım. Ona bakacak imkanlara sahip olamadan ölmüş olacaktı. Beni tek bir hedefe ulaşırken bile göremeden. "Ne oldu lan?"

"Bu öğleden sonra bir inek ona çarptı. Birkaç kaburgası kırılmış. Çürükler. Başka ne var bilmiyorum. Oldukça halsizdi ama bizimle kendisi konuşana kadar kimsenin bizi aramasını istemedi. Dinlenebilmesi için size söyleyeceğimi söyledim. Sabah hemen uçağa biniyorum."

"On dakika içinde yola çıkıyorum." Yarın akşama kadar orada olabilirdim. Çoktan yataktan kalkmıştım.

"Size uçuş bilgilerimi verebilirim."

"Ben sürerim. Yardıma ihtiyacı olacak ve senin de işin ve ailen var."

Bir duraklama oldu. "Teşekkürler. Dikkatli sürün." Bağlantıyı kesti.

Etrafta olmama ya da müsait olmama alışık değildi ama daha önce böyle bir şey olmamıştı. Babam zaman oradaydı, hayatı boyunca yaptığı bir işte çalışıyordu ve çalışmadığı saatlerde sonunda kendisi için satın alabildiği on dönümlük arazinin tadını çıkarıyordu.

Bir gün önce giydiğim kıyafetleri üzerime geçirdim. Sonra tüm eşyalarımı Fancy'nin hoşnutsuz bir homurtu çıkarmasına neden olacak şekilde yatağın üzerine bıraktım ve bavulumu çıkardım. Her şeyi bavulumla doldurdum. Karavanda sahip olduğum her şeyi toparlamak sadece birkaç dakikamı aldı.

Bulaşıklar benim değildi. Mobilyaların hiçbiri. Aggie'nin kitapları olmadan, satın aldığım kışlık eşyalar için fazladan yere bile ihtiyacım yoktu. Sığmayanlar arka koltuğa atılırdı.

Takımlarıma ihtiyacım olacaktı. Babam iyileşene kadar onun yerini dolduracaktım, evinin ve hayvanlarının bakıma ihtiyacı olacaktı.

Yatağın köşesine çömeliş Fancy'nin çenesini kaşıdım. Yatmadığım her gece yanımdaydı.

Aggie'de kalıyordum ve geçen ay boyunca onun varlığına daha çok ükretmiştim.

Onu yanımda getirdim mi? Aggie'den ona bakmasını mı isteyecektim? Haftalarca evde olmayabileceğim bir zamanda onu evde yalnız bırakmaktan nefret ediyordum ama Aggie'yi evinde yeni bir kediyle bırakmak da adil görünmüyordu, üstelik kurtarma görevlerini de üstlenmek zorundaydı.

Önce bavullarımı kamyonete taşıdım. İçeri döndüğümde Fancy'nin taşıyıcısını buldum ve onu yükledim. Bir kez terk edilmişti ve Aggie'nin onunla ilgileneceğini, hatta ona evde bir yer vereceğini bilsem de, onu terk edemezdim. Bir yeri ve her şeyi daha arkamda bırakamaz ve herkesin benden sonra toparlanacağını varsayamazdım.

Kamyonete giderken miyavladı. Onu yolcu koltuğuna yatırdım ve taşıyıcıyı bile . Takımlarımı almak için ilk durağım büyük ahır oldu. Ahırın karanlık derinliklerinden yansıyan gözler bana bakıyordu. Gecenin bu saatinde buraya hiç gelmemiştim ve yavru kediler buna ne anlam vereceklerini bilmiyorlardı. Tüm eşyalarımı kamyonetin kasasına ittim ve geri atladım.

Aggie'nin araba yoluna girdiğimde pikap hâlâ soğuktu. Ön kapısına ve zili aldım. Tex'in cevap veren havlaması bana kapısına yapılan saldırı sırasında uyumayacağı umudunu verdi.

"Aggie, benim," diye .

Giriş ışığı yandı ve kapı açıldı. Halsiz ama sevimli Aggie bana göz kırptı, saçları dağınıktı ve çillerle kaplı burnu ışığa karşı buruşmuştu. "Neler oluyor?"

"Gitmek zorundayım." Gözlerindeki uyku silindi ve ben devam ettim. "Babam yaralandı."

"Aman Tanrım. O iyi mi?"

"Hastanede ve iyileşmek için yardıma ve zamana ihtiyacı olacak gibi görünüyor." Tıpkı şüphelendiği gibi ona söyleyemedim. Gidiyordum ama geri dönecektim.

"Teksas'a mı gidiyorsun?"

Başımı salladım, içeri girdim ve kapıyı arkamdan kapattım. "Fancy'yi de yanımda getiriyorum, böylece diğerlerinin yanında bir de onun için endişelenmene gerek kalmayacak."

Çenesi çalışıyordu ama cevap vermedi.

Gözlerinin derinliklerindeki boyun eğiş beni dehşete düşürdü. "Aggie, geri geliyorum."

Yüzümdeki her seğirmeyi inceliyormuş gibi bana baktı. "Öyle misin?"

Onun güvenini sonsuza kazanmanın tek yolu buydu.

"Her şey çözüldükten sonra."

Bir şey söyleyecekmiş gibi nefes aldı, sonra söndü.

"Umarım baban iyidir."

"Aggie, geri geliyorum."

Bana küçük bir gülümseme verdi. "Bana boş yere umut verme." "Kahretsin." Ben onu benim kollarıma çektim, ve o geldi

kolayca. Bağlanmamış göğüsleri ceketime baskı yapıyordu ve lanet olsun, keşke biraz daha zamanım olsaydı. "Sana daha önce aramızdaki ilişkinin bitmediğini söylemiştim ve hâlâ ciddiylim."

"Ama gitmek zorundasın ve geri dönmek istemeyebilirsin."

"Eğer buradaysan, geri dönmek isteyeceğim. Aggie. . . " Tutuşumu gevşettim ve çenesini yukarı kaldırdım. Kelimeler dilimin ucuna yığılmıştı ama hayatımda sadece birkaç kez söylediğim bu cümleyi söyleyemiyordum ve nedenini de bilmiyordum. "Sen benim için dünyalara bedelsin. Geri döneceğim. Söz veriyorum. Sadece burada olacağına söz ver."

"Ansen . . . " Sesi o kadar teslim olmuş gibiydi ki kalbim parçalandı ama sonra gözleri kararlılıkla doldu. Göğsümü okşadı. "Benim için endişelenme. Ben hiçbir yere gitmiyorum. İhtiyacın olan şeylerle ilgilen ve kararını bana söyle, tamam mı?"

"Ciddiyim. Aramızdaki şey daha bitmedi." "Henüz değil."

Militan çenesini baş ve işaret parmakları arasında tuttum. "Asla." gözleri benim sertliğim karşısında parladı.

"Bunu . Paranın bir kez daha aramıza girmesine izin vermeyeceğim. Miras piyangosunu kazanmanın eşiğindeyken şehir dışına çıkmamın kötü görüldüğünü biliyorum ama bana güvenmek zorundasın. Tamam mı?"

"Ben sadece sanmıyorum. " Başını salladı. "Boş ver."

"Sadece neyi düşünmüyorsun, Ags?"

Dudaklarını yaladı ve keşke dün gece kendimi aşip onunla yatmış olsaydım dedim ama beni kendinden uzaklaştırıyordu ve ben de bundan bıkmıştım.

"Hiçbir şey," dedi. "Seni tutmak istemiyorum."

"Aggie."

"Ansen, gitmen gerek. Yolumuz uzun ve baban için endişelendiğini biliyorum. Kendine ve Fancy'ye iyi bak."

Aklında bir şey vardı ve paylaşmayacaktı.

Kahretsin, gitmem gerekiyordu. Tuvalet molaları ve yemek için en az bir mola ile yolculuk neredeyse yirmi saat sürecekti. indikçe kar ya da buzla, hatta lanet olası kasırgalarla karşılaşırsam daha fazla zaman ekleyecektim.

Onu tekrar kendime çektim ve ağzına bir öpücük kondurdum. Batabilirdim, sonsuza dek kaybolabilirdim. Ona, hayatımda benim için en önemli insanlar olan herkesi yüzüstü bıraktığım için çok pişman olduğumu, ama Aggie'nin girişinde dururken daha da kötüleşiyor olma ihtimaline karşı babama ulaşmam gerektiğini .

Ben de aynı hızla geri çektim. Şaşırmış gibi gözlerini kırptırdı.

"Herhangi bir sorunuz olursa beni arayın. Teçhizatımı aldım, böylece babam tamir ederken işini sürdürmesine yardımcı olabilirim."

"Ah." Yüz hatlarında hayal kırıklığı belirdi ama onu bastırdı. "Doğru. Tabii ki."

Kahretsin, kötü görünüyordu. "Geri geleceğim."

Yorgun bir şekilde beni kapıya doğru itti. "Babanın yanına git."

"Elinde sadece ben ve Archer varız."

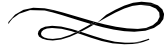
Başını salladı ve sırtımı ovdu. "Biliyorum. Git hadi."

Dışarıda çıplak ayakla beni takip edemeyecek kadar soğuktu. Kapı arkamdan usulca tıkladı ve etrafıma bakındım. Kamyonetim garaj yolunda çalışıyordu ve oraya aitmiş gibi görünüyordu. Ev tıpkı Aggie ve benim inşa etmeyi hayal ettiğimiz ev gibiydi. Ve arazi ... beni çağırıyordu. Hayvanlar. Onlar benim işim değildi. Onlar benim tutkum olmuştu.

Lanet ördekler gibi. Onlar hakkında daha fazla şey öğrenmek için sabırsızlanıyordum. Kafesin etrafında gagalamalarını izlemek eğlenceliydi. Ben dönene kadar burada olurlar mıydı?

Ona döneceğimi söyledim. Buffalo Gully'den ilk kez ayrıldım ve bir daha arkama bakmadım. Sonraki her iş için de aynısı oldu. Bu sefer farklı hissettim. Aggie hiçbir yere gitmiyordu. Yani geride kalan ve geri dönmek istediğim biri vardı.

Yirmi

AGGIE

"Parası var." Cody aynalı gözlüklerini takmış, benim arazimin karşısındaki araziye bakıyordu. "Ve gittiğinden beri bir ay oldu."

Dirseklerimi verandanın çitine dayadım. Yeğenlerim Tex ile oynuyordu. Mart başındaki bir güne göre güneş açmış, rüzgâr azalmıştı ve bahar inkar edilemez bir şekilde geliyordu. "İletişim halindeydik."

Güneş gözlüklerinin altından çok bilmiş kaşları kalktı.

Öfkelendim, Ansen'in neden hâlâ kayıp olduğunu gerekçelendirmek zorunda kalmaktan nefret ediyordum. İrtibat halindeydik. Haftada birkaç genel mesajBabası nasıldı? Hayvanlar nasıldı? Archer oradaydı. Archer Kuzey Dakota'ya dönmüştü. "Babası iyileşiyor. Ansen kovulmamak için onun yerine çalışıyor."

Cody inanmayan bir homurtu çıkardı. "Eski çiftliği satılık."

Şok göğsüme çarptı ve kalbim küt küt atmaya başladı. Ansen eski evinin satılık olduğundan bahsetmemiştii. Korkulukları ittim. "Ne diyorsun sen?"

"Kalp kırıklığını beklediğinden endişelendiğimi söylüyorum." Sanki duymalarını istemiyormuş gibi çocuklara sırtını döndü. "Vasiyet okunduğunda seni savundu ve bunu hiçbirimiz kaçırmadık. Ama Lorenzo'ya göre o artık bir milyoner."

Göğsümde bir çarpıntı daha başladı. Ansen bana parayı aldığını da söylememişti. "Bu konuda endişelendiğimi düşünmüyor musun?" Fısıldadım. "Her mesaj attığında ya da uğradığında bana hatırlatmana ihtiyacım yok."

Çenesini indirdi. "Seni rahatsız etmek istememiştim."

"Evet, öyle. Her zaman beni rahatsız etmek istiyorsun. Tam yetişkin kardeşler olabileceğimizi düşündüğümde, bana yine su tankında yüzecekmişim gibi davranıyorsun."

"Tatlı su değildi."

"İçeri girdikten sonra öğrendim," diye tersledim, sonra da güldüm. Şimdi kim çocuk gibi davranıyordu? "Bunu atlatmak zorundaydım, yoksa benim için daha da kötü olacaktı."

"Kahretsin, Aggie. Bu tam bir şövalye işi."

Grayson koşarak yanımıza geldi. "Baba, bak ne yapabiliyorum!" Kollarını Tex'in boynuna doladı ve bir bacağını köpeğin sırtına geçirdi.

"G, o köpek atçılık oynamak için çok yaşlı," dedi Cody, başkasını hedef aldığına sevindiğim "Baba" ses tonuyla. "Bırak onu."

Küçük yeğenimin omuzları çöktü ama sonra yedi yaşındaki kız kardeşinin omzuna vurdu. "Sen osun."

Ivy kıkırdadı ve peşinden koştu. Grayson'ın düz siyah kar botları eriyen çamurda kaydı. Hava sıcaklığı kırk derecenin üzerindeydi ve dışarıda olmak plajda bir gün geçirmek gibiydi - çakıllı araba yolu kumumuz, kar erimesi de su kaynağımızdı.

Önümdeki manzarayı seyre dalmıştım ama Cody'nin etrafını dalgın bir hava sarmıştı. "Dünürlerle işler nasıl gidiyor?"

Homurdandı ama alnında bir çizgi oluştu. "Okullara bakıyorlar. Sonbahar için."

"Ne?" Cody çocuklardan vazgeçemezdi. Montana'nın öbür ucuna, ailelerinin geri kalanından uzağa taşınamazlardı. Böyle kaç gün geçirebilirdik ki?

"Buffalo Gully'deki okul " Güneş gözlüklerini yukarı itti ve gözlerini ovuşturdu. "Grayson taşkınlıklar yapıyordu ve bence değişiklik onun için iyi olabilir."

"Ama sen evden çalışıyorsun." Çalışmak için sık sık çiftlikteki ofise giderdi ama Meg öldüğünden beri evde kalıyordu. "En azından onlarla gidemez misin?"

Bakışları çocukların üzerinde sabitti. Grayson'ın ayağı takıldı ve düştü, yakındaki bir kar birikintisinden akan sular yüzüne sıçradı. Ivy onu yakaladı ve Grayson yuvarlanıp çığlık attığında çimenlikte hızla ilerliyordu.

Sıçradım, tiz ses beni irkiltti. Ona doğru koşmak için korkulukları ittim.

"Onu yakaladım," dedi Cody ve garaj yolunun karşısına geçti. "Hey, dostum. Neyin var?"

Grayson'ı ayağa kaldırdı ve yeğenim onu görmezden gelip Tex'le oynayan kız suçlayıcı bir şekilde işaret etti. Cody'nin Grayson'ın bağırışları arasında ne söylediğini anlayamadım. Grayson'ın susması ve kardeşimin doğrulması için birkaç dakika geçti. Grayson garaj yolumun soğuk betonuna oturmak için çekip gitti.

durmak için geri döndüğünde Cody'nin çenesi gergindi. Ellerini parmaklıklara koydu ve başını eğdi. "Yani, evet," dedi sadece benim duyabileceğim kadar yüksek sesle. "Olan biten bu ve öğretmenini sabrını kaybetti."

"Yeni bir tane alacak." Ama burası küçük bir kasabaydı.

"O çoktan etiketlendi." Cody tam da benim düşündüğüm şeyi söyledi. "Her zaman diğerlerine göre daha duygusal bir çocuk olmuştur ama Buffalo Gully'den çıkmanın ona yardımcı olacağını düşünüyorum ve çiftliğe Helena'dan daha yakın olmalıyım." Ivy ve Tex'ten, Grayson'ın parmağıyla betonun üzerinde asık suratla gezindiği yere baktı. "Ne kadar sık

Meg'in çocukları tek başıma ailesinin büyütmesini tercih edeceğini mi düşünüyorsunuz?"

Dokunaklı bir aile değildik ama elimi koluna koydum. "Bu Meg'in kararı değil. Sen onların babasıydın. Bizi neredeyse sen büyüttün."

Vicdanını rahatlatmak yerine, sanki kararını onaylamışım gibi başını salladı. "Siz onlar gibi değildiniz."

"Biz biraz pisliktik."

Gülümsemesi hızlıydı ve bir anda kayboldu. Yüzünü eve döndü ve tekrar parmaklıklara yaslandı. "Sutton'ın boşanma davası açacağını biliyor muydun?"

Sorusunda kınama yoktu. Sanki Sutton'ın güvenini koruyacağıma saygı duyuyordu. Birkaç gece geç saatlere kadar onunla telefonda konuşmuştum. Geçen pazartesi Wilder'a belgeleri tebliğ etmiş. "Evet. Keşke bunu çözebilselerdi."

"Wilder bunu hiç kolaylaştırmadı."

Şaşırmış bir şekilde ona baktım. Kardeşlerimin hayatını benimkini eleştirdiği gibi eleştirdiğini düşünmemiştim.

Omuz silkti. "Onu uyarmaya çalıştım ama o lanet rozetin arkasına saklandı. Hem o işte hem de çiftlikte çalışıp birkaç yıllık dağıtım almanın iyi olacağını düşündü ama ... "

"Ama Sutton otuzlu yaşlarında ve bir aile istiyor."

"Ona bunu verirdi."

"Evli ve bekar bir anne olacaktı."

"Anlamadığımı söylemiyorum." Ağzı düzleşti. "Wilder senden memnun değil."

"Neden?" Sutton için bir sondaj tahtası olmuşum. Kocasına aşıktı ama karşılığında sevildiğini hissetmeye ihtiyacı vardı. Wilder benim kardeşimdi. Onun kalp kırıklığı için kampanya yürütmezdim ama mutluluğunu bulması için onu desteklerdim.

"Şu anda dünyaya kızgın ve sen onun arkadaşı olduğun için, bu kızgınlığı sen de yaşayacaksın. Bu anlamda Barns'a benziyor."

"Sen de mi gördün? Babamla mı?"

"Başından beri. Muhtemelen bu yüzden seni her şeyden uzak tuttuk. Sonunda patlaması için ona bir sebep vermek istemedik," diye Cody. "Belki de vermeliydi. Her neyse, Wilder onu boşanmaya senin teşvik ettiğini düşünüyor." Boğazını temizledi. "Anneme daha yakın olduğun için."

"Oh." Kaşlarımı çattım. Wilder'ın varsayımları canımı yakmıştı ve bu konuda onu aramam gerekecekti. "Annemin yaptığı şey beni de etkiledi. Ve evet, sözleri aklımdan ve düğünden önce ayrıldığımda benimle gurur duyacağını düşünmüştüm. Ama Ansen'le tekrar birlikte olduğumdan beri ona kızgıyım." Cody'nin sessizliği devam etmem için beni cesaretlendirdi. "O gitti. Babam umursamadı. Ve ben Ansen'e önce beni terk etmesi için bir şans vermedim. Ya kalsaydı?"

"Sence kalır mıydı?" Sorusu gerçek bir merakla doluydu.

"Bilmiyorum. O da biliyor mu bilmiyorum, belki kısa bir süre için. Belki de parayı reddedip yine de benimle evlenirdi. Belki babam o zaman patlardı. Belki de Ansen ve ben bir şeyleri yürütemeyecek kadar olgunlaşmamıştık." Çok fazla senaryo vardı. Çoğunlukla merak etmeyi bırakmıştım. Bitmişti. "Yani, ne isterse yapmaya, hayallerimden vazgeçmeye hazırdım."

"Rüyaların neydi?"

"İhtiyaç duyulmak için." Cevap ben daha düşünmeden çıkmıştı. Cody bir elini parmaklığın üzerine koydu ve diğer elinin parmaklarını gri pantolonunun kemer halkasından geçirdi. Artık dikkatini çekmiştim ve saklanmak istiyordum. Daha yeni aydınlandığım bir şeyi nasıl açıklayacaktım? "O zamanlar bir kariyer seçmek zorunda kalsaydım, bu çiftçilik olurdu. Hayvanlarla çalışmayı çok seviyorum ama atları eğitmek hayalim değildi. Onların etrafında yaşamak, evet."

"Tam olarak burada yaptığınız şeyi mi yapmak istiyorsunuz?"

"Evet. Ansen olmadan da bu işi yapabilirim. Daha küçük bir ölçekte." Boğazımın arkası yandı. Onsuz bir hayatın tadını almışken bunu düşünmekten nefret ediyordum.

"Sence geri gelmeyecek mi?"

Her lanet gün sorulan soru bu değil miydi? Zayıf güvenim güneşin her geçişinde daha da zayıflıyordu. Cody'nin Ansen'in eski çiftliğinin satılık olduğu haberi, onu tamamen koparmak için bekleyen bir çift parlak gümüş makas gibiydi. "Bilmiyorum." Cevabım düzensizdi.

Cody beni inceledi. "İtiraf etmeliyim ki Kapına geldiğinde saçmaladığınızı düşünmüştüm."

"Öylece ortaya ."

"Fırsatları gördüğünde yakaladığınızı kanıtladı." Ben araya girmeden önce elini kaldırdı. "Ama vasiyetnameyi okuduktan sonra harekete geçtiği izlenimini edinmedim. Tek endişesi senmişsin gibi görünüyordu. Umarım senin için geri döner. Bununla birlikte, sormak zorundayım, neden taşınmıyorsun?"

Tanıdık bir savunmaya geçti. "Tüm bunlar için gerçekten çok çalıştım ve harika bir işim var. Eğer gidersem, her şey onun olacak." Kaşlarını yine kibirli bir şekilde kaldırdı. "Biliyorum, biliyorum. Evi ve mülkü satabilirim. Ama iş . . ."

"Petrol endüstrisinde finans konusunda deneyiminiz var. Petrol endüstrisine komşu olarak büyüdün. Ansen *Teksas*'ta. Teksas'ta çok sayıda petrol ve hayvan var."

Kaşlarımı çattım. En büyük çocuğumla konuşabilir miydim? Benimle hiçbir şey yapamazmışım gibi konuşmasına dönüşmeyen bir kardeş? "Beni harekete geçirmeye mi çalışıyorsun? Tek başıma çalışıp kurtarma işini yürütemeyeceğimi mi sanıyorsun?"

"Aggie," dedi sinir bozucu derecede sakın yönetim kurulu sesiyle, "bunu yapıp yapamayacağınızı sorgulamıyorum. Açıkça aşık olduğun bir adamla her şeye sahip neden bunu tek başına yapmak istediğini soruyorum."

"Ah." Gözlerimin arkası yaşlarla doldu. Cody'nin bunu kendi başıma yapabileceğime olan güveni ve parmağını kıvrımıyla herhangi bir kadına sahip olabilecek yeni bir milyonere ne kadar çılgınca aşık olduğumu söylemesi arasında, içeri koşup kapıyı çarpmak istedim. Cody'nin savunmasızlığı

Daha önce en büyük korkumu yüksek sesle dile getirmemin tek nedeni buydu. "Ya beni sevmiyorsa?"

"Geçen sefer gittiğine pişman olduğunu söylemiştin. Belki bu sefer ona önce seni reddetmesi için bir şans verirsin. Her iki durumda da canın yanacak. Acını seç." Dirseklerini tekrar korkuluklara dayadı ve çocuklarına baktı. "Ama bu sefer her şeyin yoluna girme ihtimali de var."

* * *

Ansen

Hatırladığımdan daha küçük ve daha bir eve baktım. Hastanede babamın yanında geçirdiğim uzun saatlerden birinde, eski evimizin satılık olduğundan bahsetmişti. Buraya koşma dürtüsü düşündüğüm kadar güçlü değildi. Detayları gözden geçirdim, fiyatı not ettim ve sonra babama konsantre oldum.

Mezun olduğumdan beri geri dönmemiştim. Kasaba hemen hemen aynıydı. Küçük ve tozlu. Mutlu bir taşra. Etrafta dolaşıp birilerini tanıyıp tanımadığımı ya da beni hatırlayıp hatırlamadıklarını görmek umurunda değildi. Ben burada yaşarken hiçbiri umursamamıştı.

Babam sert bir şekilde yanımda duruyordu. Kullandığı minimal ağrı kesici ilaçlar sayesinde omuzları kaskatı kesilmişti. Ağrısının neredeyse geçtiğini söylüyordu ama bu, taburcu olduğundan beri çıktığımız ilk yolculuktu. Son birkaç haftadır ben her şeyle ilgilenirken onu evinde tutuyordum.

Archer her hafta sonu dışarı çıkardı. Babam bu ilgiden nefret ederdi ama Archer ve ben onunla aynı odada olduğumuz her seferinde neredeyse koltuktan havalanırdı.

Ben ayrıldıktan sonra babam ilçenin öbür ucuna taşınmıştı ve ilk defa bize bu kadar çok şey verebilmek için ne kadar çok şeye katlandığını fark ettim.

mmkn olduğunca istikrarlı bir ev. Boktan bir işte kalmış, pislik gibi muamele görmüş ve daha az maaş almıştı, çünkü yeni bir durumun daha kötü olduğunu öğrenmek için bizi terk etmeye cesaret edememişti. Archer ve ben de ukala ve bilgisiz bir şekilde onu sulamıştık.

"Bizim için çok şey yaptın," dedim huysuzca.

şaşırmış bir şekilde bana baktı. Yüzündeki kesikler kazadan bu yana geçen altı hafta içinde iyileşmişti. Anne ineğin onu alnının ortasına bir toynak iziyle damgalamadığı için şanslı olduğunu söyleyerek onunla dalga geçmiştik.

Bakışları, eskiden zihnimde görkemli bir yer edinmiş olan bodur eve döndü. Kaşlarının arasında bir çukur oluştu. "Yeterince yakın değildi. Para konusunda daha iyi olsaydım ..."

"Kaç kişi bunu söyleyebilir ki? Hibirimize ani bir para yüküyle ne yapacağımız ğretilmedi." Toprağa bir çizme srtdm. Zengin olmuştum. Para beklediğimden daha çabuk gelmişti ama bu "şövalye'nin isteğinin" yerine getirilmesiydi. Aggie'ye henüz söylememiştim. Ayrılma şeklimizden sonra ona açık ve net cevaplar verdiğimden emin olmalıydım. Aksi takdirde bana olan tüm güvenini kaybedecekti. "ok iyi bir pikabım vardı ve Aggie'yle çıkmaya başladıktan sonra Barnaby bana biraz para verdiğinde yaptığım ilk şey yepyeni bir pikap almak oldu."

Kıkırdadı ve bir kolunu kendine doladı. Yolculuk onu çok yormuştu. Kamyonetin içinde sağa sola çarpmak, inip çıkmak, haftalardır hareket alanı kısıtlı olan kaslarını ve uzuvlarını germişti. "Umarım bundan ve benden birkaç ders almışsındır."

"Burayı hemen satın alabilirim." Bir telefon. İstenen fiyatın üzerinde satın almak için yeterli param vardı. Kapanışı motive edecek ve eski sahiplerini mülkten defedecek kadar param vardı. Tıpkı babam satmaya zorlandığında annemle babamı evden kovdukları gibi. Ama onlar golf sahasının yanında yaşamak için Phoenix'e taşınmışlardı.

Babam bana bakmak için başını salladı ve yüzünü buruşturdu. Hâlâ ağır ağır hareket ediyordu. "Bunu neden yapmak istiyorsun ki?"

Şok olmuş bir şekilde ona baktım. Çok açık değil miydi?
"Burası bizim evimizdi."

Kaşlarını çatı, bakışları boş evi ve etrafındaki geniş dükkânları, ahırları ve harap çit hattını taradı. Yeşilimsi kahverengi çalılar ve çalılar arkasındaki düz araziye dağılmıştı. Uzaktaki birkaç inişli çıkışlı tepe manzarayı bozuyordu ve onların arkasında, bir fırtınada yıkılan evimizi kaybettikten sonra taşındığımız kulübe vardı.

O ne görüyordu? Pek güzel yerde yaşama fırsatım olmuştu ama acı verici bir şekilde tanıdık gelen manzaraya bakarken, Crocus Vadisi'nin etrafındaki o beyaz tepelerin ilkbaharda çözülüp yeşile döndüklerinde ne kadar muhteşem olacağını merak ettim.

"Burası uzun zaman önce bizim evimizdi," diye onayladı babam, ses tonu ciddiye. "Buraya taşınmayı mı düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum." Param olana kadar karar vermeyi erteliyordum ve artık param olduğuna ve burası satılık olduğuna göre ne istediğimi biliyordum. Babamı hayal kırıklığına uğratmak değildi ve sonunda tam da bunu yapabilirdim.

"Ben" Kaşlarındaki çatık derinleşti. "Taşınmayı düşünüyordum."

"Teksas dışında mı?" Babamın bana sürpriz yapma günüydü.

Gülümsemesi anlayışlıydı. "Artık burada benim için kimse yok. Bir süredir de yoktu. Archer birkaç kez onun ve çocukların yanına taşınma konusunu açtı ama bunun bir seçenek olduğunu hiç düşünmedim."

"Sonra geri dönüp kardeşlerinizle konuştunuz mu?"

"Evet." Bunu uzun bir ses tonuyla söyledi. "Düşündüm ki, Cameron değişebiliyorsa, neredeyse herkes farklı bir insan olabilir. Ayrıca, eskisi kadar genç değilim ve bu uzun günler ... uzun." Yumuşak bir kahkaha attı. "Ve o çocukları özleyorum."

Güldüm ama zihnim planlarımın ve varsayımlarımın parçalanmasıyla dönüyordu. "Bu eski yeri geri istemiyor musun? Bir zamanlar senin olan şeyi geri almanın bir yolu?"

Gözlerinin kenarları kırışmış, ağabeyimin daha yaşlı bir versiyonu gibi görünüyordu. "Ansen, önemli olan yer, toprak ya da ev değildir. Bir evi yuva yapan insanlardır. Benim en büyük başarısızlığım buydu, biliyorsun. Anneniz öldükten sonra size iyi bir yuva kuramamak. Nasıl sıcak davranacağımı bilemedim. Nasıl anlayışlı olunacağını. Tek bildiğim çalışmaktı."

"Ve yaptığımız şey çalışmaktı." Ses tonum alaycı geldi ve ikimizin de gülmesine yol açtı. Sözleri kafamın içinde çınladı. İstemediğim halde bir anda ulaşılabilir hale gelen ulaşılamaz bir hedeften vazgeçmekten korkuyordum. "Her şeyi yeniden yoluna koyabileceğimi sanmıştım. Çok çalışıp yeterince kazanabileceğimi ve tekrar satışa çıktığında satın alabileceğimi düşündüm. Ve hepimiz evimize geri kavuşacaktık. Ama artık yapmak istediğim şey bu değil ve sizi bir kez daha hayal kırıklığına uğratmaktan korkuyorum."

"Ansen." Elini omzuma koydu, söylediklerinin önemli olacağına dair bir işaret etti bu. "Senin mutlu olmanı istiyorum. Eğer eski evimizi satın almak bunu sağlayacaksa, olsun. İhtiyacın olan şey çekip gitmek ve asla arkana bakmamaksa, seni destekliyorum."

"Aggie ile birlikte olmak istiyorum." Her zaman istediğim şey buydu. Büyük bir parçam hem ona hem de bu yere sahip olabileceğimi umuyordu. Sanki ona ve bu eski hayale tutunabilir ve hepsine sahip olabilirmişim gibi. Eğer bir yaz sabahı kadar berrak olmazsam, sıkı sıkıya sarılmam ona mal olacaktı.

"Özel bir hanımefendi olmalı," dedi içtenlikle.

"Öyle. Ama Crocus Vadisi'nde kalacak ve Cameron Amca için çalışacak."

"Ve bu kadar uzun süre sıkı sıkıya tutunduğunuz bir fikri bırakmak zordur."

Söylediğinde aptalca gelmişti. Bir fikir. Bir plan. Ve hayatımın çoğunu yönetmesine izin vermiştim. "Aggie ile birlikte olmak istiyorum." Şapkamı çıkardım ve bir elimi saçlarımın arasından geçirdim. Bir tutam alnıma düştü ve şapkamı tekrar üzerine bastırdım. "Geri döneceğime söz verdim ama bir bakıma onun bir ayağının olduğunu hissediyorum. Bana tam olarak güvenmiyor,

ve burada dururken, yapmamakta haklı olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum. Her şey yolunda giderse diye bir çıkış bırakmayı mı planlıyordum?" bir durumdu. Aggie'yle birlikte olmayı her şeyden çok istiyordum. Duygularım korkutucu olmamalıydı ama değer verdiklerim dünyamdan kaybolma eğilimindeydi. "Aggie'yle tanıştıktan sonra bu mülkü neden satın aldığımı biliyorsun.

Annen mi?"

Düşüncelerimin sıkışıp kaldığı trafik çemberinden çıkarıldığım için minnettar bir şekilde cevap verdim. "Cenneti bulana kadar kuzeye gittiğini söyledi."

Alay etti ama bakışlarında sevgi vardı. "çok romantik geliyordu. Sanırım biz de öyle yaptık. Çoğunlukla hamile olduğunu ve bir yere kök salması gerektiğini öğrendik. Oklahoma ya da Nebraska olabilirdi. Muhtemelen Kuzey Dakota'ya varmadan önce dururdum ama bu sadece inatçı gururum yüzünden oldu. İkimiz de ailelerimizden uzakta bir yer istiyorduk ve o da burası oldu."

Aynen böyle. Durup bir çocuk büyütmeleri gerekiyordu. Bu topraklarda ya da evde onları çağıran başka bir şey yoktu. Sadece bir kazık çakmışlar ve bir yuva kurmuşlardı. Aggie köklerini derinlere salmaktan korkmuyordu ama ben ona köklerimin toprağı kazımdan öteye gittiğini gösterecek hiçbir şey yapmamıştım.

"Stephanie'yle kaldım çünkü daha iyisini hak etmediğimi düşündüm." Kendime zerre kadar inancım yoktu. Ama nedense Barnaby Knight poker fişlerinin yüzde yirmisini bana yatırmıştı.

Birdie'nin arazisini ve parasını aldığında yaptığı şeyi yapmazdım. Bunu insanları, özellikle de sevdiklerimi kontrol etmek için kullanmazdım. Çocukları için bu döngüyü devam ettirmek istiyordu ama ben bunu kızıyla durdurabilirdim.

Beni unutması gerekirken bana ikinci bir şans vermişti. "Onu hak etmiyorum."

Babam dudaklarını dişlerine karşı emdi. "Çoğu zaman neyi hak ettiğimize en kötü biz karar veririz. Sadece bizi sevenler

en iyisini hak ettiğimizi anlıyoruz."

Aggie'nin beni kendinden uzaklaştırdığını düşünüyordum, öyleydi de ama sadece hayallerimi gerçekleştirmemi istediği için. "Ben bir aptalım."

"Bunu er ya da geç anlamak daha iyi." Sırtımı tokatladı ve omzunu hafifçe döndürerek yüzünü buruşturdu. "Ve sen aptal değilsin. Duyarlısın. Derinden hissediyorsun. Bunun farkında olsaydım ya da duyguları kabul eden bir ailede büyüseydim, seni ve Archer'ı daha iyi idare ederdim. Sizi dışarı atmak ve duygularınızı görmezden gelmek daha kolaydı. Geriye dönüp baktığımda her şey gayet açık."

"Ya ?"

"Hâlâ onunla konuşmuyor musun? Saatte yüz kez telefonuna bakmanın nedeninin o olduğunu varsayıyorum."

Aggie ile iletişimim kısa ve kibar olmuştu. Yatmadan önce aramaya çalıştım ama konuşmalar seksi olmak yerine yapmacık bir şekilde sona erdi. Konuşmalarımızı ısıtmaya , kelimeler aramızda düz ve soğuk düşüyordu. Bağ koparmamı bekliyordu ve ben ...

Eski evimdeydim, hayalini kurduğumu bildiği, ondan başka hiçbir şeyin önemli olmadığı yerde. "Telefonumu yüzlerce kez kontrol ediyorum çünkü cevap vermedi."

Gingerbread'i kement atmaya yeni başlayan bir aileye satmış. Gingerbread'in etrafında durdukları bir resim göndermiş ve ailenin annesinin proje atlarıyla çalışma deneyimi olduğunu söylemişti. Aggie, potansiyeline ulaştığını görmek istediğim bir at için mükemmel bir aile bulmuştu. Ona babamın evinin ve atı Buckstop'ın fotoğraflarını göndermiştim ve basit bir cevap almıştım. **Güzel.**

Telefonumu çıkardım -hâlâ cevapsız arama ya da mesaj yok- ve evin ve alanın birkaç fotoğrafını çektim. Eskiden sığırları çalıştırdığımız ağıllar arka planda bir leke gibiydi. Ama bu kadarı yeterliydi. Onları ekranda küçük tanecikler olarak görmek, evimizde

Burada benim için hiçbir şey yok. İstedığım her şey Crocus Vadisi'ndeki kırk dönümlük arazideydi.

Neredeyse babama dönüp gitmem gerektiğini, Aggie'ye geri dönmem gerektiğini söyleyecektim ama onu bir kolunu ortasına sarmış halde görünce dudaklarım . İyileşiyor olabilirdi ama altmış yaşını geçmişti ve kızgın bir anne inek tarafından ezilmekten kurtulmaya çalışıyordu. Yakın zamanda bir eyere binecek hali yoktu ve işi de pek fazla sosyal yardım sağlamıyordu.

Eğer başka bir eyalete taşınacaksa, bana ve Archer'ın yardımına ihtiyacı olacaktı. Ona hikayeyi anlatır anlatmaz benden para almayı reddetti. *Bana bir hayır kurumu gibi davranacağını sanma. Barnaby Knight'tanımıyordum ve onun parasını almayacağım.*

Barnaby'yi tanıyordum ve bu sefer başka seçeneğim yoktu.

"Döndüğümüzde Aggie'yi aramam gerek."

"Sanırım artık gitmeliyiz." Onun için kapıyı açtım ve içeri girerken bana kaşlarını çattı, "O kadar da yaşanmıyorum" diye mırıldandı.

Sırıtarak sürücü tarafına doğru koştum. Otoyolda Guthrie'nin diğer tarafına doğru yol almaya başladığımızda rahatlardım ama sadece biraz. Ne kadar kötü batırdığımın ama bunu düzeltecek durumda olmadığımın endişesi omuzlarımda bir ileri bir geri gidip geliyordu. Tedirgindim ama aynı zamanda umutluydum. İnatçı Aggie'min kalbini bana emanet etmekten vazgeçmesinden korkuyordum.

"Kasabadan bir şeye ihtiyacınız var mı?" Daha küçük bir otoyoldan kuzeye doğru ilerlerken sordum.

Homurdandı, göz kapakları düştü. "Yatağım beni çağırıyor. Hiç bu kadar çok şekerleme yapmamıştım."

Gün geçtikçe hoşnutsuzluğu artıyordu. Bu iyiye işaret. Ama iyileşmek için daha fazla zamana ihtiyacı olduğu ve kışının üzerine oturması gerektiği yönündeki yaklaşan tartışmaya değer vermiyordum.

Archer bu hafta sonu yine ziyarete geldi. İkimiz de onunla konuşabilirdik.

Arabayı sokağa çektiğimde arkamızda güzel bir toz bulutu oluştu ve müstakil garajın önünde tanıdık kırmızı bir pikap duruyordu. Evden park halindeki kamyonete doğru yürüyen bir kız dünyamı hoş bir şekilde durdurdu.

Aggie, ben ev işleri yapmaktan iyice yıpranmış olan Wranglers'ını giyiyordu. Üniversite günlerinden kalma mavi ve altın rengi kapüşonlu kazağı, ilk tanıştığımızda giydiği yırtık pırtık kazaklardan daha iyi durumdaydı. Onunla ilk tanıştığım da her zaman taktığı hasır şapkası başına dikilmişti ve gözlerini kısarak yaklaşmamızı izliyordu.

"Misafirimiz mi var?" Babam sordu.

Çarparak durabilirdim ama babamı emniyet kemerinin içine itemedim. "Ben Aggie." Sesim Noel erken gelmiş gibi çıkıyordu.

Pikabını arkasına çektim, sanki onu kasıtlı olarak engelliyordum ve belki de engelliyordum. Onu orada istediğimden emin değilmişim gibi bana temkinli bir şekilde baktı. Atladım, uzun adımlarım aramızdaki mesafeyi tüketti. Onu kollarıma aldım, kaldırdım ve etrafında döndürdüm, burnumu boynuna gömdüm ve o tanıdık ve çok özlediğim hindistan cevizi-plaj kokusunu içime çektim.

"Kahretsin, seni özledim." Bizi döndürmeyi bıraktım.

Şapkası düşmüştü ve kolları sıkıca boynuma dolanmıştı. "Bu, aramadan gelmemi sorun anlamına mı geliyor?"

"Aptalca davrandığım anlamına geliyor." Onu yere bıraktım ve şapkasını aldım. Tozunu aldım ve kafasına geçirdim. "Eski evimin satılık olduğunu biliyor musun?"

Gözlerini endişe bürüdü ve başını salladı. "Cody bana söyledi."

"Her şeye sokuyor."

Bir kahkaha attı. "Burada olmamın biri de o."

"Neden buradasın? Her şey yolunda mı?" Botlar toprakta çıtırdadı ve sonunda babamı fark etti. "Merhaba. Sen iyileşirken evini bastığım için özür dilerim."

Babamın dostça ifadesi heyecanını bastırıyordu, ama gözlerinde bunun parıltısı vardı. Beni biri için deli olurken görmek hoşuna gidiyordu. "Ne zaman istersen gelebilirsin." Elini uzattı. "Allan Barron. Hakkınızda çok şey duydum."

Aggie'nin gözleri mutluluk ve şaşkınlıkla parladı. Onun elini sıktı. "Sonunda sizinle tanıştığımıza memnun oldum."

Babam geri adım attı. "Gözlerimi dinlendirmem gerektiğini itiraf etmekten nefret ediyorum. Siz ikinizi yalnız bırakayım."

Babam uzaklaşırken, "Sen ve Archer ona benziyorsunuz," diye mırıldandı.

"Biraz daha uzun boylu ve koyu renk saçlı. Onun dışında, annem sanki ondan damgalanmışız gibi olduğunu söyledi."

"Keşke onunla tanışabilseydim."

"Seni ve Laney'i çok severdi. İkinizin de bizim saçmalıklarımıza katlanmaması onu çok heyecanlandırırdı."

Gülümsemesi zayıftı. "Sen benimkilere çok katlandın."

Ellerimi beline doladım. "Daha fazlasına katlanmak isterim ama önce neden buradasın?" Bir sorun olmasını istemedim.

Bana bensiz bir gün daha geçiremeyeceğini söylemesini istiyordum ve yanında olmamam benim hatam olmasına rağmen, sırf onunla takılmak için ülkeyi

bir süreliğine.

"Düşünüyordum da." Yanağının içini . "Gerçekten ne istediğimi."

Damarlarımda buz sarkıtları oluştu. Lütfen ben ol. "Gerçekten ne istiyorsun, Aggie?"

"Sen. Evimi satıp burada bir iş bulabilirim. Atları taşımama yardım etmen gerekecek çünkü Shelby'yi ve diğerlerini satmayı aklıma bile getiremiyorum. Bir de Tex var. Her ihtimale karşı onu getirmek istemedim. "

"Her ihtimale karşı diye bir şey yok." İki hayalimi bir araya getirmekten ve birbirlerini paramparça etmelerini izlemekten korkuyordum ama Aggie bir kez daha benim için fazla iyi olduğunu kanıtladı. O

tüm emeğini satıp beni binlerce mil ötedeki bir toprak parçasına kadar takip etmeye hazır mıydı? Bu kadın inanılmazdı. Bana kendini, bir kediye, beş atı ve hatta Tex'i vermişti ve teknik olarak önce onun benim olması umurumda değildi. Ona benim için ne kadar önemli olduğunu ve hayallerine sahip olmasını ne kadar istediğimi göstermenin zamanı gelmişti. "Sana geri döneceğim - babam tekrar çalışmaya başladığında ve muhtemelen o da taşınacak."

Gözlerini kırptırdı. "Geri mi dönüyorsun?" "Döneceğimi söylemiştim."

"İyi bir şey için değil."

"Agatha Christie Knight-"

"Sana tam adımı kullanmamamı söylemiştim." "-Seni seviyorum."

Ağzını kapattı ve gözleri ıslıl ıslıl oldu. "Öyle mi?" diye sordu, sanki hayır dememden korkuyormuş gibi.

Yani hayatımın geri kalanında ona yılda milyonlarca kez söylemem gerekecekti. "Evet. O zamanlar seni seviyordum ve bunu itiraf etmekten çok korkuyordum. Ama şimdi hissettiklerim o zaman hissettiklerimin yanında solda kalır. Seni seviyorum, Aggie. Ve sevdiğim herkes beni terk etmişken bunu itiraf etmek korkunç. Anne. Archer. Babam kendi yolunda. Sen."

"Oh, Ansen. Ben de seni seviyorum." Parmakları çene çizgimin üzerinde dans etti. "Bunu söylemeni duymak için çok uzun zamandır bekliyordum."

"Seni seviyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum. Telafi etmem gereken çok zaman var." Ve bu cümlenin onun dilinden döküldüğünü duymaktan asla bıkmazdım. "Gitmeden önce istedin, değil mi?"

Yapmalıydım. İçgüdülerime göre hareket etmeliydim ama belki de küçük bir parçam paranın beni değiştireceğinden endişeleniyordu. Milyoner olacağım ve Aggie ile kardeşlerinin o zamanlar düşündüğünün aksine, çıkarını düşünen bir adama dönüşeceğimden. Ya da eski evimi satın alma hayalimin kalbimden geçenlerin önüne geçeceğini düşünmüştüm. Ben nakit almaktan herkes diğer benden korktuğu kadar korkuyordum.

anladım. Aggie hayatımdaki en önemli şeydi ve para onu bir kez mahvetmişti.

"Sadece düşündüm " Pembe dili dudaklarını yalamak için dışarı fırladı. "Eğer bu sözleri söylediyse, o zaman gerçekten geri dönüyorsun demektir."

Bir ahmak bile bunu fark ederdi. "Hissettim, Aggie. Bunu kanıtlamak benim için önemli ve sen burada, aptal kığımın peşinden gelmeye hazır mısın? Bu dünyalar demek. Sen dünyalara bedelsin. Seni seviyorum." Ağzımı onunkeye yerleştirdim, sonra geri çektim. "Yeniden bir kardeşim var. Babam. Sen varsın. Senden vazgeçersem aptallık etmiş olurum ve hayatımı aptal olmadığımı kanıtlamak için harcayacağım."

"Senin evin-"

"Nerede olursan ol. Anılarımin olduğu yer değil. Büyüdüğüm çiftliği satın almayacağım." Nasırlı parmaklarım pürüzsüz tenine çarptı. "Sen benim evimsin."

Gözlerindeki kahverengi sıvıya dönüştü ama yeşil beneklerde endişe parıldıyordu. "Ama sen ne yapacaksın?"

Cevap anında aklıma geldi. Eğer gençliğimde sahip olduklarımı geri alma konusundaki saplantım olmasaydı, cevabı daha önce görmüş olacaktım. İçimden kahkahalar döküldü. Kaşları birbirine yaklaştı ve ben de kaşlarının oluşturduğu kırışıklığı öptüm. "Lorenzo'yu arayacağım."

Sonsöz

AGGIE

Sinirlerim midemde dalgalanıyordu. Tüllü beyaz eteğimin eteklerini yukarı sıyırdım ve uzun zaman önce bunu yaptığım zamanı hatırlayarak botlarıma hayranlıkla baktım. Bu sefer farklı bir eyaletteydim. Farklı bir evde. Farklı bir oda. Farklı bir elbise. Aynı botlar. Gelinliğim batı tarzı, ince bir gelinlikti. Bol ve rahat. Benimki.

Tex köşede bir kaburga kemiğini çiğniyordu, o zaman olduğundan daha yumuşak başlıydı.

Ben de aynı tarihi seçmiştim. Artık 2 Haziran'da filmler ve dondurmalar arasında kaybolmak yok.

Sutton yine benimleydi ama ona rahat edebileceği bir şey giymesini söylemiştim. Papatyalı sarı bir güneş elbisesi giymişti, saçları başını çevreleyen bir örgü içindeydi. Yatak odamda volta atması geçen seferkinden farklıydı ama Wilder'la boşanmaları henüz tamamlanmamıştı ve Wilder'a kağıtları tebliğ ettiğinden beri ilk kez birlikte olacaklardı.

Zaten Crocus Valley'de yaşıyor ve kendi veteriner kliniğini açıyordu. Dr. Jake onu kendisine katılmaya ikna etmeye çalışmıştı, muhtemelen birden fazla şekilde, ama o reddetmişti.

En azından iş konusunda. Gerisini bilmek istemedim. Knight's Arabians and Cattle Company'nin kariyerini çok uzun süredir dikte ettiğini ve başka birine herhangi bir güç devredemeyeceğini iddia etti.

Wilder yine benimle konuşuyordu, hem de herhangi biriyle kadar. Onu arayıp boşanmanın berbat bir şey olduğunu, Sutton'ın arkadaşı olsam da onun kız kardeşi olduğumu ve asla onun acı çektiğini görmek istemeyeceğimi söyledikten sonra, istemeyerek de olsa onu cesaretlendirip cesaretlendirmediyimi merak ettiğini itiraf etmişti. Birine kızması gerekiyorsa aynaya bakmalıydı. Bunu söylememiştim. Belki de söylemeliydim.

Meg gitmişti ama *beni* destekleyen bir baldızım daha vardı ve o da olması gerektiğini düşündüğü kişiyi değil *beni* destekliyordu. Laney hazırlanmış yatağa uzanmış -Sen'in işi-papatyalı sarı bir güneş elbisesi giymişti. O ve Sutton, benim "her neyse" dememe rağmen uyumlu bir görünüm bulmuşlardı. Ayakları ucundan sarkıyordu ve sandaletleri ayaklarından sallanıyordu, soğuktu. Sutton ve benim ihtiyacımız olan gerginlik yoktu.

Son birkaç aydır Laney'i daha yakından tanımaya başlamıştım. Takdir ettiğim açık sözlülüğüyle canlandırıcı bir şekilde ayakları yere basan biriydi. Meg'i her zaman özleyecektim ama Laney'nin beni, nasıl gelmiş olursam olayım, ferahlatıcı bir şekilde kabul etmesi hoşuma gitmişti.

Vienne kafasını içeri soktu. "Her şeyin hazır olduğunu ve çocukların iyi olduğunu haber vereyim dedim." Koşarak uzaklaşmadan önce bize heyecanlı bir başparmak işareti yaptı.

Laney sıırttı. "Seni savunabilmem için çocuklara teklif ettiğine inanamıyorum." Archer sağdıçtı. "Yarın başka bir düşün yapabilir misiniz?"

"Şimdiden ikinci oldu," diye şaka yaptım.

Sutton, "Teknik olarak ilki gerçekleşmedi," diye belirtti.

"Bu zaten daha iyi." Saati kontrol etmek için telefonumu aradım.

"Yirmi dakika," diye cevap verdi Sutton ve arkamdaki şifonyerin üzerinde duran telefonumu işaret etti. Göz önündeydi.

Biraz gergindim. Travma kalıntıları öylece yok olup gitmiyordu. Ellerimi sallayarak kendimi endişemden kurtarmaya çalıştım. Hayallerimin erkeğiyle evleneceğim için çok mutluydum ama bu gün bir dizi "Ben, ben, ben" cümlesiyle dramasız bir şekilde sona erdiğinde rahatlayacaktım.

dos."

Dışarıdan yeğenlerin sevinç çılgınlıkları geliyordu. Ansen'in ailesiyle birlikte, en son evleneceğimiz zamanki kadar çok insan vardı ama bu sefer konuklar sadece benim aile üyelerim ya da meraklı kasaba halkı değildi. Bugünkü etkinlikte sadece ailem ve arkadaşlarım vardı. Kimseye hava atmama gerek yoktu.

"Allan'ın Archer'la birlikte Ansen'i için ne kadar gurur duyduğunu anlatamam." Laney sırtıttı. "Archer'a düğünümüzün bir parçası olabilmesi için yeminlerimizi yenilememiz gerektiğini söyledim." Yüzünü buruşturdu, utangaç görünüyordu. "Ve Ansen. Ve ailelerimizin geri kalanı. Kaçarak evlenirsek böyle olur."

"Allan'ın Kuzey Dakota'ya taşınmasına çok sevindim." Ansen yine de benimle yaşayacaktı, ama babası aklını kurcalayacaktı ve Teksas'a ziyaretlerimiz her zaman çok kısa ve seyrek olacaktı. Ansen'in babası karavanda yaşıyordu, ilk başta kendi evini bulacağı konusunda ısrar , ama ona eğer orada yaşayan biri yoksa karavanı satmam ve taşıtmam gerektiğini söyledik. Mülkümde karavan büyüklüğünde bir fare yuvasına ihtiyacım yoktu.

"Çok iyi vakit geçiriyor," dedi Laney. "Archer da ben de taşındığı için çok mutluyuz. Benim annemle babam pek sıcak ve samimi değiller, bu yüzden çocuklar da yeterince yanlarında olamayan bir büyükbabaya sahip oluyorlar."

Kıkırdadım. Ansen'in babasını çocuklarla görmek, onu bizimkilerle görmek için beni heyecanlandırdı. Allan biraz daha sorumluluk sahibi başka bir çocuk gibiydi. Ansen ve ben Crocus Vadisi'ne döndükten kısa bir süre sonra taşınmıştı. Archer, herhangi bir komisyon almayı reddederek evini ve arazisini satmasına yardım etmişti. Sığır gütmek artık bir iş

değildi.

Archer'a yardım etmek zorunda kaldı, ödemeyi reddetti. Boş zamanlarını yerel halkla, birlikte çocuklarla ve Coal Haven'ın lokantasındaki kardeşleriyle şakalaşarak ve yeğenlerini ve onların çocuklarını tanıyarak geçiriyordu. Torunlarını şımartmaya bayılırdı.

Kurtarma merkezinde de çok zaman geçirdi. Ücretsiz çalışma teklifini kabul etmeyerek onu yarı zamanlı olarak işe almıştım. Adam oğlu gibi bir hayvan mıknaatısıydı. Atlar onu severdi. Tavuklar o etraftayken daha çok yumurtluyordu. Laney yumurta işine katkıda bulunmak için ördekleri satın aldı. Ve domuzlardan çok hoşlanıyordu.

Doğrusunu söylemek gerekirse, Allan burada geçirdiği kısa süre içinde benim için bir baba figürü rolü üstlendi. Planlarımı dinlemeye bayılırdı, inşa ettiğim ev ve kurtarma çalışmalarım hakkında sürekli övgüler yağdırırdı. Herkese nasıl iki oğul yetiştirdiğini ve şimdi de iki kızı olduğunu anlatırdı.

Sutton sonunda yatağın ucuna tünedi. Parmağını botlarımdan elbiseme doğru salladı. "Eski bir şey, yeni bir şey. Ödünç alınmış mavi bir şeyin var mı?"

"Saç tokası Laney'nin." Kıvrımlarım gevşek ve sadeydi, birkaç kıvrıcık telin yüzümü çerçevelemesine izin veriyordum. Parmaklarımı şıklattım ve elbisenin eteklerinin düşmesine izin verdim. "Oh

-"Mavi bandana oturma odasında." Ansen ve ben geçen gece benim geçici jartiyerimle gözlerimiz bağlı biraz eğlendik.

Vücudumu sıcaklık kapladı. Bu gece daha da eğleneceğiz.

"Ben alabilirim," diye teklif etti ama yüz hatlarına korku hakimdi. Wilder'la garip bir şekilde karşılaşma düşüncesi onu yerinde tutuyordu.

Laney ayağa kalkmak üzereydi, ama ben elimi salladım. "Ben hallederim."

Koridorda düşmemek için ayaklarımın ucuna basarak yürüdüm. Ofisime yaklaşırken, erkeklerin

Sesler.

Cody'nin sesi duyuldu. "Parayla ne yaptın ... " Omurgamdan aşağı eski bir ürperti aktı ama onu tokatlayarak uzaklaştırdım.

Nikâhı kıyan resmi görevli olmayan hiç kimse bugün birini evlendirmek için para almıyordu. Nihayet o zamanlar sahip olmamız gereken güne kavuşuyorduk.

"Önemli değil," dedi Ansen huysuzca. "Senin gibi ben de Barns'ın o gittikten sonra bana patronluk taslamasını istemedim."

Cody onaylayan bir homurtu çıkardı. "Yine de, onu kurtarmaya bağışlamak hiçbirimizin tahmin edemeyeceği bir şeydi."

"Çünkü gitmiş olacağımı düşündün." Ansen'in ses tonunda düşmanlık . Bunu ve tüm meblağı AKA Rescue'ya bağışlamayı planladığını öğrendiklerinde o da kardeşlerimle aynı şeyi yapmıştı.

Parayı bana devretmeyi önerdi, onun olanın bizim olduğunda ısrar etti ama kardeşlerimin her biri mirasları için bir gösteri atı gibi zıplamak zorunda kaldığında bu doğru gelmiyordu. Para onundu. Babam onun almasını istemişti. Başkalarının ne düşündüğü önemli değildi. Paranın Ansen'de kalması için ısrar etmiştim. Onu Teksas'taki eski evini satın almaya ve bir yönetici tutmaya, hatta buranın karşısındaki araziye satın almaya teşvik ettim. Arazisi olurdu ve eğitim işine başlayabilirdi.

Önerilerimin hiçbirini kabul etmedi. AKA büyük bir bağış aldı.

İşimden ayrılıp tam zamanlı kurtarma yöneticisi olabildim. Ansen'in atları eğitmeye başlamak için ayırdığı para dışında, kurtarmaya milyonlarca yatırım yapılmıştı. Bu yaz ve sonbaharda ahırları ve binicilik ringlerini onaracaktık ve o da müşteri kabul edebilecekti. Balayını erteleyecektik ama iş için değil. Ansen beni Kuzey Dakota kışının ortasında bir plaja götürmek istiyordu.

Ofisin kapısına doğru döndüm. Kardeşim ve Ansen masanın yanında duruyorlardı. Ansen'in onardığı kitapların bulunduğu bir kitaplık vardı. Beni tıpkı o kitaplar gibi yeniden bir araya getirmişti.

Cody kaşlarını kaldırdı. "Düğünden önce damadı görmemen gerektiğini sanıyordum."

"Yeterince kötü şans yaşadık," dedim.

Ansen'ateşli bakışları vücudumda gezinip elbisemi inceledikten sonra botlarıma geldi ve gözleri umutla doldu. Bana kalçalarına dolanan bu botlarla ilgili birkaç fantezi kurduğunu söylemişti. Çıplak ev işleri hala bir şeydi.

Bu gece onun çizme hayallerini gerçeğe dönüştürecektim. Belki daha erken, ahırda, gizlice kaçabileceğimiz bir zamanda.

Geçen sefer giydiği smokin yerine, bembeyaz bir gömlek ve yeni siyah bir kot pantolon giymişti. Yeni temizlenmiş kovboy şapkasını yanında tutuyordu. Evleneceğim adam, ilk aşık olduğum Ansen'di - ve daha da çok aşık olduğum Ansen.

Cody'nin siyah kot yerine siyah pantolon giymesi dışında kardeşlerimin kıyafetleri pek farklı değildi. Wilder bile birlikte büyüdüğüm ağabeyime benziyordu. Austen ve Eliot'la birlikte dışarıdaydı ve Ansen'in tüm ailesiyle tanışıyordu.

"Müstakbel kocanla aranızda bir kırgınlık olmadığından emin olmak istedim," dedi Cody, elini gömleğinin altından geçirerek. "Çocuklar ve ben bütün yaz buralarda olacağımız için."

Çocukların kayınvalidesinin yanında kalmasının daha iyi olacağına inanıyordu ama benim aklıma yaz boyunca Crocus Valley'de kalıp her şeyden bir süreliğine uzaklaşabileceği fikri geldi. Kararını vermiş olsa bile, belki de hep birlikte biraz uzaklaşmak işlerine yarayabilirdi. Her yerden çalışabilirdi ve Buffalo Gully dönmesi kısa bir yolculuk mesafesindeydi. Şehirde bir ev kiralamıştı ama omuzlarındaki gerginlik üzerine tuğla yığmak için yeterince sertti. Umarım bu iyi bir deneyimdi ve fikrini değiştirirdi.

"Hayır, dostum," dedi Ansen. "Aggie iyi olduğu sürece biz iyiyiz."

Cody çenesini kapıya doğru kaldırdı. "Oradan çıksan iyi olur Barron. Sana eşlik edecek bir gelinim var."

Ansen dışarı çıktı, hızlı bir öpücük bırakmak için durdu ve koluma öyle bir dokundu ki, yeminlerimizi ettikten kısa bir süre sonra kendimi ahırda ona sarılmış bulacağıma ikna oldum. "Birazdan görüşürüz, Aggie bebeğim."

Sinirlerim gitmiş, yerini sadece heyecan almıştı. Cody'ye sııttım. Kıkırdadı ve başını salladı. "Seninle gurur duyuyorum, Aggie. Bir adamla evlendiğin için değil." Hızlı bir gülümseme daha attı. "Orduya katıldığında Austen'ın cesur olduğunu düşünmüştüm ama sonra sen ."

Gururunun tadını çıkardım ama kafam karıştı. "Annemin parası bunu mümkün kıldı."

"Bir yolunu bulurdun. Üç işte çalışır, üniversiteyi falan finanse ederdin. Ne olursa olsun gider ve geri dönmezdin."

"Muhtemelen yapardım." Tek seçeneğin babama geri dönmek ve hiçbir şey olmamış gibi davranılmak olduğunu bilmek beni uzak tutardı.

"Meg ile başka bir yere taşınmalıydım ama mirası devam ettirmek istedim. için."

İçimden sempati aktı. "Baban bununla ellerini bağıladı."

"En iyi yaptığı şeyi yaptı." Ağzının köşesi yukarı kalktı. "Her neyse, Meg'in dediğı gibi duygusal olmak istemem ama seninle gurur duyduğumu söylemek istedim. Cesursun evlat."

"Umarım siz ve diğerleri, bağlantınız kesilmeden güvenden nasıl kurtulacağınızı çözebilirsiniz."

Sanki benim endişem değilmiş gibi omuz silkti ve bir bakıma öyle de değildi.

Sutton ve Laney koridorda durdular. Cody ve ben de onları takip ettik. Archer ve Allan sürgülü kapının yanında bekliyorlardı. İki uzun boylu, yakışıklı adam. Allan sııttı, ailesine bakarken gözleri parlıyordu. Laney onu aldı

kocasının koluna girdi. Archer ona da Ansen'in bana attığı aynı kızgın bakışı attı. Sutton benim baş nedimemdi ama evli çiftin bunun tadını birlikte çıkarmasını istedim. Böylece birlikte yürüyeceklerdi. Allan, Wilder'ın dikkatli bakışlarının önünden onu geçirirken sağlam bir destek olacaktı.

Cody, diğerleri masaların ve sandalyelerin önünden geçip uzun boylu Ansen'in yanında durana kadar yanımda bekledi. Bakışlarımın katılımcıların üzerinde dolaşmasına izin verdim. Dost yüzler bana gülümseyerek karşılık verdi.

İstedığımız düğüne kavuşmak için bu kadar yol kat etmek ve bu kadar uzun süre beklemek zorunda kaldığımıza inanamıyordum.

"Sana söylemeliyim ki," diye mırıldandı Cody nefesinin altında, "bu düğün tüm kasabanın dilinde. Bir milyoner bulmandan ve tüm parayı sana vermesinden oldukça etkilendiler."

Sırıtişım yüzümü ele geçirdi. Detaylar biraz yanılttı ama umurumda değildi. Benden hoşlanmasının mümkün olmadığını düşündükleri adam beni seviyordu ve bana hayatımdaki herkesten daha iyi davranıyordu.

Müzik, Vienne ve çocuklar bir Bluetooth hoparlörden başladı. Grayson babasına el salladı ve sırttı. Cody beni misafirlerin arasından geçirdi. Yaklaşmamı izleyen Ansen'in boğazı düğümlendi.

Karnım en iyi şekilde çırpındı. Evimizde hayalimdeki adamla hayalimdeki düğün.

Ellerimi tuttuğunda eğilerek kulağıma fısıldadı: "Lanet olsun, çok güzelsin."

"Sen de o kadar kötü , kaygan."

Gecenin geri kalanı tam bir curcunaydı. İyi dilekler, Sutton ile kutlama amaçlı Fireball shot ve çim oyunları. Saatler sonra, Ansen'in kollarında bazı konuklarla birlikte harlı bir ateş çukurunun etrafındaydım. Allan torunlarına marshmallow kızartmalarında yardım ediyordu. Laney Archer'ın kucağına sarılmıştı, tıpkı benim yeni kocamla olduğum gibi. Tex verandada uyuyordu.

Parmağımnda parlayan yüzük, Ansen'in bana evlenme teklif ettiği yüzüktü. Elimi uzattım. Alevler sade elmasın içinde dans ediyordu. "Yüzüklerimizi sakladığına inanamıyorum."

"Bir yanım hep zamanı geri çevirip her şeyi düzeltebileceğimi umdu. Beni dürüst bir adam yaptın, Agatha Christie Barron."

"Soyadı değişikliği yardımcı olmuyor."

Kıkırdadı. "Peki çocuklarımıza hangi temanın adını vereceğiz?"

Yüzümü yana doğru eğdim. Yüzünün düzlemleri ateşin içinde titredi. "Alfabenin başından uzak durmamız gerekiyorEtrafta çok fazla As var."

Gülümsedi, başparmağı dalgın dalgın bir daireyi okşuyordu göğüs kafesimin altında. "Belki de asıl sorum şu: Ne zaman çocuk sahibi olmaya başlayacağız?"

"Ahırdaki küçük buluşmamız bunu yapmadıysa?"

Kahkahası sırtıma doğru gürledi. "Bana hatırlatma, yoksa hemen oraya geri döneriz ve bu sefer o kadar da gizli olmaz."

Daha önce pek gizli saklı olmamıştı. Konukların yarısı bizi gizlice kaçarken görmüştü ve Vienne ile kızı çocukları meşgul edip ahırdan uzak tutmuşlardı.

Başımı omzuna yasladım. "Doğum kontrolünün bittiğini düşün."

Tatmin olmuş homurtusu sadece benim duyabileceğim kadar yüksekti. "Güzel. Yeterince zaman kaybettik. Seni çocuğumuzla birlikte görmek istiyorum Aggie. Onlara büyürken sahip olmamız gereken hayatı vermemizi istiyorum."

"Yapacağız." Parmaklarımı onunkilere doladım. "Hazırlanmamız gereken yeni bir gelecek var."

Cody ve çocuklar yaz için Crocus Vadisi'ne taşınırlar ama Cody'nin biraz yardıma ihtiyacı olabilir. [Bir Geçici Bir Anı](#)'dadı tutmak şimdiye kadar yaptığı en iyi şey olabilir ya da da yaz biter bitmez kasabayı terk etmeye niyetli bir kadına çok fazla aşık olabilir.

Aggie ve Ansen'in ebeveynliklerine bir göz atmak için (A ile başlayan başka bir isim mi seçtiler?), [bonus epilogu buradan](#).indirebilirsiniz

Yazar Hakkında

Marie Johnston paranormal ve çağdaş aşk romanları yazıyor ve her iki türde de birçok ödül topladı. Yazar olmadan önce bir mikrobiyologdu. Duruma bağlı olarak, mikroplar konusunda garip bir şekilde ilgisiz veya garip bir şekilde fobik olabiliyor. Aynı zamanda lisanslı bir tıp teknisyeni ve halk sağlığı mikrobiyoloğu olarak ve hastane ve klinik laboratuvarlarında laboratuvar teknisyeni olarak çalıştı. Marie gönüllü acil yardım görevlisi, üniversite eğitmeni, güvenlik görevlisi, flebotomist, otel görevlisi ve bir bingo salonunda kahve dökücüsü olarak çalışmıştır. Hepsi bir yazar için yem!!! Dört çocuğu, kedileri ve yarı kör bir Corgie'si var.

mariejohnstonwriter.com Beni

takip edin:

Ayrıca Marie Johnston

Petrol Şövalyeleri

Pervasız Bir Anı

Geçici Bir Anı

Oil Barrons Beni

Bütünleştir Et

Beni Titret Beni

Beni Allık

AldırYap Beni

Nefes Hayal

Petrol

KralKralKral'Kr

alKral'ın Q

ueen'i'ın Tacı 'ın

Fidyesi ın 'ın

Ülkesi Hazinesi

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.